

EJDERHA TANRILARIN DIYARINDA
NIHAİ SAVAŞ BAŞLIYOR

KIZIL GÖKLER

DÜŞMÜŞ FAE TANRILAR 2

USA Today Çoksatan Yazarı

JAYMIN EVE

NOX*

Çeviren: Onat Özyılmaz

Hiçbir şey görüldüğü gibi değildi.

Kendimi ejderhalar ve faelerle dolu fantastik bir
dünyada bulmayı hiç beklemiyordum ama bu
konuda benim beklentimin hiçbir önemi yoktu.
Gerçi burada tanrıların ipleri bile kederin elindeydi.
Onlar da kendi dünyaları yok edildiğinde kimsenin
düşmüştü... ya da öyle sanmışlardı.

Hepsi kandırılmıştı.

Aradıkları hain hiç beklemedikleri biriydi.
Dünyalarını istila etmeye ve her şeyi yakıp yıkmaya
kararlı olan anneleri. Beş ejderha kardeşin artık
birlikte çalışmaktan ve güçlerini birleştirmekten
başka çareleri yoktu.

Sadece birleşirlerse kazanabilirlerdi.

Kızıla boyalı göğün altında beni nelerin beklediğini
bilmiyordum ancak arkadaşlarımla ve ailemin bu
savaşta sağ çıkmasını sağlamak için ne
gerekirse yapacaktım. Hayatımın en zor kararını
vermek zorunda kalsam bile.

NOX*

**DESTEK
DUKKA**

www.destekmedyagrup.com www.destekdukkani.com
• Noxayınları • Noxayınları • Noxayınları
• Noxayınları • info@destekyayinlari.com

KDV den muafdir.

Yetişkin Okurlara Önerilir

EJDERHA TANRILARIN DİYARINDA
NİHAİ SAVAŞ BAŞLIYOR

KIZIL GÖKLER

DÜŞMÜŞ FAE TANRILAR 2

JAYMIN EVE

Düzenleme
Ny.ozlem

Çeviren: Onat Özyılmaz

NOX*

Ninova

RISEST'İN DOĞU ÂLEMİ

Düşmüş Fae Diyarı

SANTOIA'NIN VA
TOPRAKLARI

VERDİN DENİZLERİ

FAE

LASTOA KRATERLERİ

OCHERAN TOPRAKLARI

DENILLE ADASI

HENDEK

Birinci Bölüm

Zahak

Canavar, tenimin altında kıvranıyordu.

Kontrolümü son kaybedişimin üzerinden onlarca yıl geçmişti ama küçücük bir insan hayatıma girdiğinden beri son birkaç asırda inşa ettiğim her şeyi mahvetmenin eşiğindeydim.

“O neydi?” diye telaşla sorduğunda bir yerini incittiğini sanıp başımı hızla ona çevirdim.

Korkusunu hissetmemek imkânsızdı, belli belirsiz çiçeksi ve kadınsı alt notalardan oluşan yoğun bir koku yayıyordu etrafa.

Gerçi korkmayıp ne yapacaktı?

Doğu Risest toprakları arasında uzanan hendeğin derinliklerindeydik, dünyamızı istila eden annem tarafından buraya fırlatılmamızın üzerinden daha bir saat bile geçmemişti. Enerjisiyle ayaklarım yerden kesilmeden önce gördüğüm son şey, süzülerek alçalırken Fae Akademisi’nin etrafını saran düzinelerce şekildeğiştiren ejderha olmuştu.

Kardeşlerimin nereye savrulduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bu tünelde yalnızca Morgan ve ben vardık. Hendekten bir an önce çıkmalı ve yanında bir orduyla gelen annemin planlarını bozmalıydık.

“Güvendesin, *la moyar*,” diye mırıldandım, ona dokunmak için ellerimi iki yanıma yapıştırmıştım.

Doğurganlık ritüelinin başladığı –baş döndürücü arzudan kaçınmak için mağarama kapandığım– geceden beri içimdeki

ejderha huzursuzdu. Önceki ritüellerin hepsini uykuya dalıp kolayca atlattığımdan nedenine akıl sır erdirememiştim. Ta ki aletim sertleşip dibindeki yumru nabız gibi atana kadar.

Ruh eşimi arzulayan yumru.

Sikik kardeşimle sahte bir bağ kurmuş ruh eşimi.

Başlarda akıl sağlığımdan şüphe duymuştum. Fakat Risest'e gelmeleriyle her şey açıklığa kavuşmuştu.

Drager'ı yıllar önce öldürüp hepimizi başımıza açtığı dertlerden kurtarmalıyım.

"Emin misin?" Başını bana çevirdiğinde yumuşak hatlı, güzel yüzüne hayran hayran baktım. Âlemlerde dolaştığım yüzyıllar boyunca yumuşak hiçbir şeye aşinalığım olmamıştı. Birimiz insandık, diğerimiz şekildeğiştiren ejderha. Her açıdan uyumsuzduk. Sadece cüsseyle bile onu paramparça edebilirdim.

Fakat arkamı dönüp gidemezdim.

Kendime hâkim olamayıp Astra'yı onun özünü bulması için Lancourt'a keşfe göndermiştim. Sabre'im bana kardeşimin onu esir tuttuğunu haber verince ilk kez göklerde süzülen topraklarına gitmiştim. Morgan üzerinde çoktan hak iddia eden Drager ise bana meydan okumuştı.

Öfkem kontrolden çıkmış, kafam karmakarışık olmuştu ama nihayetinde sakinleşmiştim ve sakinliğin beraberinde getirdiği netlikle olan biteni mantık çerçevesine oturtmuşum. Drager'la aynı kozada doğmam -hoşuma gitse de gitmese de- aramızda bir bağ oluşmasma neden olmuştu. Bu insana karşı tuhaf bir bağlılık hissettiğini de bu sayede anlıyordum. O pisliği öldürüp diğer her şeyi bir kenara bırakmak gözüme hâlâ son derece cazip görünüyordu.

Daldığım düşüncelerden sıyrılarak, "Söz veriyorum, güvendesin," diye homurdandım. "Ejderham etrafımızdaki her şeyin farkında. Yakınlarımızda sadece Astra ve duvarın üzerinde gezinen birkaç küçük *eonis* böceği var."

Kollarını ovuşturdu ve ürperdiğini görünce içim sızladı. Bedenim kendiliğinden etrafa koca bir odayı ısıtacak kadar ısı yayarken üşüyor olamazdı. Korkuyordu ve hendekten çıkana kadar sakinleşmeyecekti.

“İçimde bir huzursuzluk var,” diye itiraf etti. Endişesine rağmen sesi titremiyordu. “Bir *yonter* olan Cal’in yanında da böyle hissetmişim. Hendekte olmamızdan kaynaklanıyor herhalde. Bazen insan içgüdüleri illa karşında olmasa bile tehlikeyi hisseder.”

O kadar uzun süredir sessizlik içinde yaşıyordum ki Morgan’ın gerginliğinin çenesine vurması beni deli eder sanmıştım. Ama öyle olmadı. Hatta daha fazlasını duymak istiyordum. Ona dair her şeyi öğrenmek istiyordum. Siktir, sırf sesini duymak uğruna kutsal metinleri okumasma bile razı olurdum.

“Hendek binlerce fae’in kanı üzerinde yükseliyor,” dedim alçak sesle. Korkularını hafifletmek için ona yalan söyleme dürtüsü dayanılmazdı ama kader kanla lekelenmiş ruhumu onunla birleştirmeye karar vermişken yalanlar üzerinde bir bağ inşa edemezdim. “Hem kâbus yaratıklarının hem de ölüme sürükledikleri diğer sayısız türün. Burası güvenli bir yer değil ama biz sağ salım çıkacağız. Boşu boşuna bu toprakların tanrısı değilim. Kâbus yaratıklarını bir kez dize getirdim, pekâlâ tekrar yapabilirim.”

Daracık duvarların arasında onu tehlikeye atmadan şekil değiştirmezdim ama iki ayak üzerindeki hâlim de heybetliydi. Bu topraklardaki itibarım da avantajımıza olabilirdi ama yanımda korumam gereken ruh eşim varken tedbiri elden bırakmazdım. Daima iki adım önde olmalıydım.

Sessizce yürümeye devam ettik ve bu... huzurluydu. Evet, tuhaf olduğunun farkındaydım.

“Ne zamandır ruh eşi olduğumuzdan şüpheleniyorsun?” diye fısıldadı.

Bu o kadar gülünç geldi ki neredeyse kahkaha patlatacaktım. “Şüphesiz falan yok, hayatım. Kardeşimi becerdiğin anda anladım.”

Sözlerim karşısında nefesi kesildi. “Birinin böyle bir şey söylediğini duyacağım aklımın ucundan geçmezdi.” Ruh eşim dayanıklıydı. Zaten dünyamda hayatta kalmak istiyorsa öyle de olmalıydı.

Bir an sustu. “Bunun için mi kızgındın? Drager’la aramda geçenler yüzünden mi? Üzerinden haftalar geçmesine rağmen beni kaçırıp götürmeye kalkışmadın. Neden?”

Kızgın mı? Hayır, kızgın değildim. Binlerce ejderhaya bedel bir öfkeyle yanıyordum.

Bu dünyadaki varlığını hissettiğimden beri, kadim yaratıklar gibi onu kaçırıp bana boyun eğene kadar mağarama kapatmamak için irademin her bir zerresini kullanmam gerekmişti. Kıymetli hazinemi alıp götürmeden önce Drager’ı öldürmem gerekecekti tabii.

Lancourt’taki gün planım buydu, ta ki onun o fal taşı gibi açılmış gözlerindeki korku dolu bakışları görene kadar. O an benden korkmasını istemediğimi fark etmiştim. Diğer herkes adımı bir iblismişim gibi gecenin karanlığına fısıldayabilirdi fakat Morgan... Bu dünyada, Astra dışında, yanımda huzur bulması gereken tek kişi olmalıydı.

Böylece içgüdülerimi dizginlemeye ve sabırlı olmaya karar vermiştim.

Çılgılık çılgılığa benden kaçmayacağını umarak, “O gün planım kardeşimi öldürüp ruh eşimi almaktı,” diye itiraf ettim. “Bir insan olduğunu da aynı gün öğrendim. İnsan olduğunu ve benden korktuğunu. Bana bir canavarmışım gibi baktığında iki şey fark ettim. Bir: İçinde hiçbir zaman sana rehberlik edecek bir canavar olmamıştı ve ruh eşleri hakkında muhtemelen hiçbir şey bilmiyordun. İki: Beni seçmeni ve bunu aramızdaki bağdan bağımsız, kendi özgür iradenle yapmanı istiyordum.”

Kocaman açtığı parlak gözleriyle bana bakıyordu. Umarım ağlamazdı, yoksa aklımı yitirirdim.

“Her şey onunla aynı kozada doğmamızın getirdiği bağın neden olduğu bir karmaşadan ve aslında ikimiz arasındaki gerçek ruh eşi enerjisinin küçük bir kısmının ona sızmasından ibaret olsa da, almaması gereken bir şeyi aldığı için Drager’ı suçluyorum. Senin en ufak bir suçun yoktu ve aksini iddia eden herkesi öldürürüm.”

Onun uğruna zaten bir ailenin kökünü kazımuştum, hiç düşünmeden yine yapardım.

“Yeterince kopmuş kelle gördüm, teşekkürler,” dedi sertçe. “Ben de sana iki gerçekten bahsedeyim. Bir: O gün senden korkmuştum, evet ama aynı zamanda hayran da olmuştum. Ejderhanı düşünmeden edemiyordum ve ardındaki adamı görmek için yanıp tutuşuyordum. İki: Tek suç Drager’m değil. Söylediklerin doğruysa” –boğazımı temizledi– “seninle aramdaki bağ onun da kafasını karıştırmış olmalı. Neden ona çekildiğime akıl sır erdiremedi ve bu dünyanın enerjisi beni sürekli soldurduğundan aramızdaki bağı güçlendirmekten başka seçeneği yoktu.”

“Zaten sırf o yüzden hâlâ nefes alıyor ya,” diye homurdandım. Ancak gerçekler ortaya çıkmışken Morgan’a bir daha el sürececek olursa, onu ve topraklarını yerle bir ederdim. “Kardeşıme karşı ne hissediyorsun?”

Canavarım bunu öğrenene kadar durulmayacaktı. Sonuçta Drager’m minik eşim hakkında ne hissettiği umurumda değildi. Önemli olan yalnızca Morgan’ın duygularıydı.

Morgan yavaşladı ve bana döndü, parlak gözleri yine ardına kadar açılmıştı. Hemen cevap vermedi, düşünmesi hoşuma gitmişti. Sonunda boğazını temizleyerek, “Çoğunlukla ondan nefret ediyorum,” dedi. “Düşüncesiz biri, beni sürekli nefret ettiğim kıyafetler giymeye zorluyor ve insan olmamın getirdi-

ği zayıflıkları pek umursamıyor. Ama... aramızda bir bağ yok diyemem.” Elini önce karnına, ardından da göğsüne bastırdı. “Onu burada hissedebiliyorum. Her zaman değil ama orada olduğunu biliyorum ve bu konuda ne yapmam ya da ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Aramızdaki bağ cidden sırf senin yüzünden mi? Yoksa Drager’la aramda da gerçek bir şey var mı?”

Göğsüm ejderhamın hırıltılarıyla doldu ve öfkemi bastırmak için bir süre gözlerimi kapadım. “Bağın kaynağı benim. Henüz kalıcı bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama inan bana, sana bir daha kenetlenmediyse ya da varlığını zihninde hiç hissedemediyse gerçek eşin değildir.”

Uzanıp onu kendime çekme arzusunu güçlkle bastırarak arkama döndüm ve tekrar yürümeye başladım. Fakat bana ayak uydurmak için koşmak zorunda kaldığını fark edince adımlarımı yavaşlattım. “Sen neden sürekli kafamın içinde değilsin peki?” diye sordu. Nefes nefese kalmış, merakı yine kabarmıştı. Konuştukça gerginliği azalıyor gibiydi. Sesini duydukça benim öfkem de duruluyordu.

“Drager,” diye tısladım. Öfkemi yeniden harlayacak mevzulardan biri de buydu. “Enerjisi seninkinin etrafını bir duvar gibi çevrelemiş. Sadece birkaç kez aşabildim.”

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve ağzından kaçan derin iç çekişi duydum. “Aklını okuyamam,” dedim, onu huzursuz eden bu muydu kestiremiyordum. “Tam anlamıyla bağlanana kadar bunu yapamam ama sonrasında bile –istediğin buysa– beni nasıl dışarıda tutacağını öğrenebilirsin. Kardeşlerimle aramda da benzer bir bağlantı var, aramızda uzak mesafeler olsa da iletişim kurabiliyoruz ama çoğu zaman zihinlerimizi birbirimize kapatırız.”

Drager’la aramdaki bağlantıyı tamamen kesmek zordu ama nadiren konuşurduk. Birbirimize olan güvenimizi yıllar önce

kaybetmiştik ve ne o ne de ben bunu yeniden kurmaya yeltenmiştik. Saldırıya uğramamızdan hemen önce Tylan'ın söylediği gibi, aramızdaki husumet bizi zayıf düşürüyordu. Küçük farklılıklarımızın, kimsenin bize kafa tutamayacağı kudretli bir ittifak kurmamızın önüne geçmesine izin vermemiz beni rahatsız ediyordu.

Çöküşümüzün mimarı bizlerdik. Tek umudumuz, dünyamız yerle bir olmadan önce bağlarımızı onarıp güçlerimizi birleştirmekti.

“Tüm bunlar hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Dünya’da böyle bağlar yok. Çoğu zaman gerçek aşkımızı bile bulamıyoruz. Doğru yeri, doğru zamanı bekliyoruz ama sonra cicim ayları geçip gidince ya dayak yiyoruz, ya umursanmıyoruz ya da aldatılıyoruz. Sonra da boşanıp her şeye sil baştan başlıyoruz. Bu yüzden kurgusal karakterlere düşüyorum ya.”

Daha beynim ne yaptığımı anlayamadan onu minik omuzlarından tutup kendime çektim. Alçak sesle ciyaktadı, nefesi hızlanırken gözbebekleri küçüldü. “Ne?” diye ciyaktadı bir kez daha. “Tehlikede miyiz?”

İlk aklıma gelenin benim ona saldırmam olmadığını fark etmemizle ejderham sakinleşti... Onu koruduğumu düşünmüştü. Benim tatlı insanım.

“Canını kim yaktı?” diye hırladım canavarımla bir ağızdan. “Bana ismini söyle.”

Onu öldürecektim.

Dünyayı işlediği gınahtan arındırmak için onun soyunu kurutacaktım.

Morgan gözlerini hızlıca kırptırdı, ardından dudakları küçük bir tebessümle kıvrıldı. “Canımı yakan hiçbir insan olmadı, Z,” dedi beni rahatlatmaya çalışarak. “Endişelenme. Ama bu işlerin genelde nasıl yürüdüğünü bilecek kadar çok şey görüp duydum.”

Ona doğru eğilip kokusunu içime çektim. Korkusunun azalmasıyla etrafına içimdeki ejderhayı çıldırtan hafif bir misk kokusu yaymaya başlamıştı. Vücudu belli belirsiz kasılınca fazla aceleci davrandığımı anlayıp onu nazikçe bıraktım.

“Yürümeye devam etmeliyiz,” dedi güçlkle. “Susamaya ve acıkmaya başlıyorum. Bir de... işemem gerek.” Son sözlerini bir çırpıda mırıldanmıştı ve yanakları al al olmuştu. Onunla ilgilenmemize ihtiyaç duyması ejderhamı zevkten dört köşe ediyordu.

“İlerideki açıklık, ihtiyaçlarının hiç değilse ikisini karşılayacaktır,” dedim.

Yanakları daha da kızardı ama aptal kardeşimin enerjisi, zihnine uzanıp onu bu kadar utandıran şeyin ne olduğunu öğrenmeme engel oluyordu.

Hendekten çıkana kadar özünü onunkinden arındırmalıydım. Her bir zerresinden.

İkinci Bölüm

Morgan

Zahak'ın varlığı ürkütücüydü.

Drager pek konuşkan biri sayılmazdı ama Zahak ondan da beterdi. Yine, de birlikte yirmi dört saatten daha az zaman geçirmiş olmamıza ve birbirimizle iki elin parmaklarını geçmeyecek kadar konuşmamıza rağmen ona karşı açıklayamadığım, tuhaf bir aşinalık hissediyordum.

Evet, ruh eşi olduğumuza inandığının farkındaydım ve bu ihtimali tamamen reddetmesem de –sonuçta aramızda geçen birçok şey bunu destekliyordu– doğru olup olmadığını öğrenmek için acelem yoktu.

Tehlikedeydik, dolayısıyla da romantizmi, ruh eşlerini ya da Drager ve Zahak'ın kördüğüm olmuş bağlarını çözmeye ayıracak vaktin yoktu.

Daha iki ay önce en yakın arkadaşım Lexie'yle çalıştığımız kütüphaneye bağlı devasa bir doğaüstü dünyanın varlığından bihaberken Biddeford, Maide'deki evimde yaşadığımı düşününce kafayı yiyecek gibi oluyordum. Ayrıca bizzat Lexie'nin de söz konusu esrarlı dünyadan gelen bir fae olduğunu ve hayatımı üzerine kurduğum temellerin pek çoğunun aslında... eh, o dünyaya ait olmadığını da unutmayalım tabii.

O zamandan beri, şekildeğiştiren bir ejderha ve beş erkek kardeşten oluşan Düşmüşlerden biri olan Drager'la otuz gün-

lük bir doğurganlık ritüeline katılmıştıım. Hayatım o ritüelle değişmişti. Harika seksler bir yana, sıradan hayatımdan koparılıp hâlâ inanmakta zorlandığım fantastik bir maceranın ortasına s r klenmiştim.

Kendimi havada süzülen bir adada kapana kısılmış bulmaktan –bunun için Drager’dan hâlâ nefret ediyordum– vahşi bir kuş tarafından yeryüzüne taşınırken sayısız ölüm tehlikesi atlatmamdan, bu dünya hakkında daha fazla şey keşfetmekten, Fae Akademisi’ne katılmamdan, Doğu Risest topraklarını ve taptıkları Düşmüş tanrıları öğrenmekten, nihayetinde de her şeyin fitilini ateşleyen hainin kim olduğunu bulmaktan bahsetmiyordum bile.

Anneleri.

Görünüşe göre bütün kudretlerine rağmen Düşmüşler, doğup büyüdükleri, faelerin diyarı Risest’e gelmelerinden önce yaşadıkları dünya söz konusu olduğunda neredeyse hiçbir şey hatırlayamıyordu. Annelerinin  lemin dört bir yanında sinsi sinsi dolanıp oğullarından bir şeyler çaldığını itiraf etmesiyle geçmişlerine ait boşluk bir nebze olsun dolmuştu.

“Annen Risest’i istila etme niyetinde, değil mi?”

Kâbus yaratıklarının hendeğinde saatlerdir yürüyorduk. İçerisi zifiri karanlıktı, yolumuz yalnızca Zahak’ın bedeninden yayılan ışıkla aydınlanıyordu. Etraftan  ıt çıkmıyordu ve kâbus yaratıkları tarafından parçalanmak üzere olduğuma dair endişem zamanla azalmış, yerini yorgunluk ve açlığa bırakmıştı. Zahak kayalardan sızan bir su kaynağı bulmuştu ama hâlâ yiyecek tek lokmamız yoktu. İkinci kahvaltımı kaçırmıştım ve bundan hiç memnun değildim.

“Yaptıkları bunu gösteriyor,” diye homurdandı.

Beş Düşmüş’ n de insanın ruhuna sızıp bütün benliğini inleyen hipnotize edici sesleri vardı fakat hiçbiri Drager’la Zahak’ınkinin yakınından geçmezdi. Gafil avlandığımda, mesela

ikisiyle de uzun süre konuşmamışsam, bir anda seslerini duymak başımı döndürüyordu.

“Neden gelip derdini size anlatmadı ki?” diye sordum. “Oğulları değil misiniz? Belli ki sizi buraya dünyayı onun ele geçirme planlarına hazırlamanız için yollamış.”

Tünel giderek daralıyordu ve Zahak’a daha da yaklaşımdan başka çarem kalmamıştı. Tenimi okşayan enerjisinin ardında bıraktığı karıncalanmaları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Beş kardeşle zaman geçirdikçe çevrelerine yaydıkları güç dalgalarıyla başa çıkmak kolaylaşsa da buna alışabileceğimi sanmıyordum.

“Birkaç teorim var ama yeryüzüne çıkıp olan biteni görene dek hangisinde haklı olduğumu bilemem.”

Daralmaya devam eden tünelde ilerlerken başka bir şey söylemedi. Uzanıp ellerini omuzlarıma koyduğunda neredeyse nefesim kesilecekti. Vücudumu sıkıca kavrayıp önünde ilerletmeye devam ederken duvarların ne kadar yakınımızda olduğunu düşünüp paniklememeye çalıştım.

Ya da daha doğrusu, Zahak’ın bu kadar yakınımızda oluşunu düşünmemeye çalıştım.

Derin nefesler alıp vermem mümkün değildi. Tanrım, hayatta olmazdı. Çok belli olurdu ve bana tuhaf sorular sorardı. Aklımı başıma toplamalıydım.

Zahak’ın sabre’i Astra –avlanmakta son derece usta, panteri andıran yaratık– mırladı. Yanımızda olup hem dikkatimi dağıtmaya hem de arkamızı kollamaya yardımcı olması içimi rahatlatıyordu.

Zahak’ın güvende olduğumuza dair teminatlarına ve tünelin bu kısmına yuvalanmış hiçbir kâbus yaratığıyla karşılaşmamıza rağmen huzursuzluğumu bir türlü üzerimden atamıyordum. Calendul’la karşılaştığımdan beridir böyle bir korku hissetmemiştim ve nedeninin çok geçmeden ortaya çıkacağına emindim.

Neyse ki tünel tekrar genişlemeye başlamıştı da nabzım yavaş yavaş normale dönüyordu. “Peki, neymiş şu teorilerin?” dedim. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. Zaten annesinin planlarını bozmak istiyorsak bunu konuşmamız gerekiyordu. “Hiçbir şey hatırlamıyorken olanları anlamlandırmaya çalışmak zor olmalı.”

Düşmüşler bu dünyaya neden gönderildiklerini hatırlamıyordu ve bu bile başlı başına şüphe uyandırıcıydı. Dahası, anneleri bunca zamandır Risest’i –ve muhtemelen içeri sızmanın en iyi yolunu– ğrenmek için kitaplar ve ciltli yazmalar çalıyordu.

şaşırtıcı ama Zahak sorumu tereddüt etmeden cevapladı. Drager’dan daha az gizemli olduğu kesindi. “Risest’e ilk ayak bastığımızda sadece isimlerimizi ve terk ettiğimiz dünyanın adını biliyorduk. *Xalifer*. Bir de kardeş olduğumuzu tabii. Aramızdaki enerji bağının bilincindeydik ama gerisi... boş ve karanlıktı. Çoğu canlı gibi bir anne babamız olduğunu varsaydık ama ne zaman hatırlamaya yeltensek zihnimizde boşluktan başka bir şey bulamadık. Zamanla daha fazla anı su yüzüne çıktı ve dünyamızın yok edildiğine inanmaya başladık. Trmzn son örnekleri olduğumuza.”

Hiç tanımadıkları, yepyeni bir yerde, tutunacakları hiçbir anıları olmadan kalakaldıklarında ne hissettiklerini tahmin bile edemiyordum.

“Neyse ki birbirinizin yanındaymışsınız,” dedim usulca.

Zahak bana uzun uzun baktı, yaydığı loş ışık yüzünün kursuz hatlarını ne çıkarıyordu. Boyu uzundu –en az iki metre olmalıydı– ve gözalıcıydı. Keskin hatları bir araya gelerek ortaya öyle erkeksi, öyle güçlü bir yüz çıkarıyordu ki ona uzun süre bakmaya dayanamıyordum.

Neyse ki arkasını dönüp yürümeye devam ederek beni gözlerimi ondan alma derdinden kurtardı.

“Kardeşlerim çoğu zaman bir lütuftan ziyade lanet gibidir,” dedi. Sesinde belli belirsiz bir muziplik saklıydı. “Önceki soruna dönecek olursak da sanırım annemin dünyamızı işgal etmek için bilgi topladığını söylemek yanlış olmaz. Ama düştüğümüzde neden hafızamızı kaybettiğimizi ve annemin ortaya çıkmak için neden bu kadar uzun süre beklediğini anlayamıyorum. Birkaç yüzyıldır buradayız. Neredeyse ilk günden beri bu topraklara hükmediyoruz ama o şimdi harekete geçti.”

“Benim gelişimle,” diye fısıldadım.

Aptalca bir düşünce olduğunu biliyordum. Her şeyin ortasında kalmış önemsiz bir insan olduğumun farkında olsam da varlığımın istilanın zamanlamasıyla bir ilgisi olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Aptallık edip ağzımdan kaçırdığım sözleri düşünemesin diye, “Önce sizinle iletişime geçmemesi endişe verici tabii,” diye ekledim telaşla. “Bu işte hep birlikte olsaydınız gizlice etrafta dolanıp sizden bir şeyler çalmasına gerek kalmazdı.”

Zahak’ın yüzünde vücudundan yayılan loş ışıktaki bile açıkça seçebildiğim derin bir öfke vardı. “Uzun zamandır buraya tesadüfen gelmediğimizi ve kayıp anılarımızın düşüşümüzden kaynaklanmadığını düşünüyordum. Bunu kardeşlerime de söyledim. Hatırladığımız her şey muhtemelen zihnimize biri tarafından yerleştirilmişti.”

“Dünyanızın yok edildiğini sanmanız gibi mi?”

Bu fantastik hikâyenin olay örgüsündeki boşlukları doldurmaya çok zaman harcamıştım. Amacım büyük ölçüde *her nasılsa bir tavşan deliğine düşüp kendimi bu doğaüstü dünyada bulduğum gerçeğini düşünmeyerek akıl sağlığımı korumaktı*. Keskin dişli tavşanların deliğine.

“Aynen öyle. Hiçbirimizin sağ kurtulmaması gerekirdi,” dedi Zahak bıkkın bir tavırla yüzünü ovuşturarak. “Ama annemle

gelen diğerlerini düşünürsek, dünyamızdan geriye sandığımızdan fazlası kalmış.”

Dünyasma *Xalifer* demişti. Neye benzediğini hayal etmeye çalıştım ama açıkçası zihnimde karanlıktan başka bir şey canlanmıyordu. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız vardı.

“Artık daha fazlasını hatırlıyor musun?” Annesinin ve diğer ejderhaların ortaya çıkması zihninin bir köşesine saklanmış anıları tetiklemiş olmalıydı.

Zahak duraksadı ve beni daha iyi görebilmek için başını çevirdi. “Bir iki şey. Ama söylediklerine bakılırsa bunu zaten tahmin ediyordun.”

Omuz silktim. “Hayatını fantastik kitaplar okumaya adanmış hevesli bir okur olarak, beynim sürekli olacakları önceden tahmin etmeye çalışıyor.”

Bir an için neredeyse bana tekrar uzanacağını düşündüm. Dokunuşunu bekleyen bedenim hafifçe ona doğru eğildi ama Zahak yumruklarını sıkıp kollarını yanına indirdi. “Gerçek, aklımda bir yerlerde,” diye itiraf etti alçak sesle. “Annemin sesini duymak bir tür kilidi kırdı ve artık *Xalifer*’ı terk etmemizin dünyamızın yok edilmesiyle ilgili olmadığına eminim. Yine de anılarımı bütün netliğiyle anımsayamıyorum.”

En sinir bozucu kısmı da buydu. Cevapların *Düşmüşlerde* saklı olduğu kesindi ama zihinlerindeki kilidi nasıl açacağımızı bulmamız gerekiyordu.

Tünelin daha da genişlemesi ve tavanın yükselmesiyle nihayet rahat bir nefes alabildim. Bu daracık duvarlar arasında gezinmek her açıdan zor olmuştu. “Bana *Xalifer*’dan bahsetsene,” dedim. Dünyasını düşündüğümde karşıma çıkan karanlığı hayal gücümle doldurmak istiyordum. “Evin nasıl bir yerd?”

Başını eğip etrafımıza göz gezdirirken ifadesini anlamlandırmak güçtü. “Çok güzeldi,” dedi bir süre sonra. “Yemyeşildi, etraf dağlarla doluydu. Ejderhalar dağları çok sever, *Drager*’ın

evini gökyüzüne inşa etmesi de bu yüzden. Risest'in tabiatı Xalifer'i andırsa da pek dağ yok."

"Soğuk bir yer miydi?"

Kafamdaki resmi, evini... büyüdüğü dünyayı şekillendiriyordum.

"Güney soğuktu," dedi gülümseyerek. "Köyümü sarmış karın üzerinde uçtuğumu hatırlıyorum." Duraksadı. "Hayır... köy değil. Kale. Bir kalede büyüdüm." Başını iki yana salladı. "Kendimi zorlayana kadar bunu hatırlamadım."

Tereddüt etmeden elini tutup hafifçe sıktım. "Kraliyet ailesinden ya da muhafızlarından biri olabilirsin."

Elimde başlayan karıncalanma ve sıcaklık hızla kolumu ele geçirdi ve onu bırakmaya yeltendiğimde elimi daha sıkı kavradı. Bedenim dokunuşu karşısında hafifçe sızladı. Bu basit temas bile -içim hâlâ onun enerjisiyle dolu olsa da- Drager'in dokunuşlarından farklı geliyordu.

Zahak bana doğru eğildiğinde nefesimi tuttum ve olacakları beklemeye başladım. Beni öpecek miydi? Burun deliklerim isli kokusuyla dolmuştu. "Geceyi burada geçirsek iyi olacak. Etrafta kimse yok ve yorulduğunu hissedebiliyorum."

Elimi bıraktığında neredeyse yüzüstü yere kapaklanacaktım. Kendimi yelleme dürtüsü dayanılmazdı ama sızlayan ciğerlerimi sıcak havayla doldurmakla yetindim.

Astra hırlayarak yardımına koştu, dikkatimi dağıtmayı başarmıştı. Zahak başını hafifçe okşadığında bir kediyi kiskanmaya çalıştım. "Astra da bir zamanlar bu tünellerde yaşayan bir yırtıcıydı," dedi Zahak. "Bize saldırmaya yeltenecek yaratıklar için caydırıcı olacaktır."

Başımı Zahak'ın eline sürten sabre'in hırıltıları yerini mırıltılara bıraktı. Bir seksenin üzerindeki boyuyla neredeyse benim cüsemde, dokunaçtan bıyıkları ve ölümcül dişleri olan, siyah, panter benzeri kadim bir yaratık olsa Astra'nın bana öğrettiği

bir şey varsa o da özünde daima küçük bir kedicikten farksız olduğuydu.

“Biraz dinlenelim o zaman,” dedim usulca. Haklıydı. Akademi’de yaşadıklarımızın üzerine bir de hendekte saatlerce yürümekten yorgun düşmüştüm.

Zahak bizi iki tarafı kayadan duvarlarla çevrili küçük bir oyuğa götürdü. Köşeye oturup sırtımı duvara yasladığımda Astra yanıma gelip sağ bacağıma sokuldu. Fakat Zahak’ın bize katılmaya niyeti yok gibi görünüyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum. Beni bırakıp gideceğini düşünmek bile paniklememe neden olmuştu. Astra harika bir canlıydı ama şekildeğiştiren bir ejderhanın yerini hiçbir şey tutamazdı.

“Yiyecek bir şeyler bulmaya çalışacağım. Karnın aç.”

Bana doğru eğildi ve parmağını hızla yanağımda gezdirdi. Göz açıp kapayana kadar geri çekilse de arkasını dönüp gölgelere doğru ilerlerken bile tenimde bıraktığı sıcaklığı hissedebiliyordum. Işık kaynağımın yanımdan ayrılmasıyla kör karanlıkta kalmıştım. Parmaklarımı Astra’nın kürküne daldırarak sakın kalmaya çalıştım. *Sen onları göremiyorsan onlar da seni göremez. Sen onları göremiyorsan onlar da seni göremez.*

Bunun tamamen palavra olduğunu bilmek –duyularım çoğu fae yaratığına kıyasla zayıf ve acınasıydı– beni aynı şeyi kafamda defalarca tekrar etmekten alıkoymadı.

Astra kocaman patilerinden birini kucağıma koyup mırıldı. Birkaç saniye sonra kürkü parıldamaya başladı, enerjisi bulunduğu ortamdaki ışığı da yansıtabiliyordu belli ki. “Teşekkür ederim,” dedim minnetle. Eğilip yüzümü onunkine yasladım. “Sen harika bir arkadaşsın.”

Mırıltılarının daha da şiddetlenmesiyle göğsümdeki sıcaklık arttı. Bu korkunç kediye kendi evcil hayvanımmış gibi seviyordum ve onu kurtarmak için kendimi her türlü kâbus yaratığının

önüne atardım. Hayvanlar insanın kalbine bir kez yuva yaptı mı geri dönüşü olmazdı.

Sıcacık kürkünün arasmda yorgunluktan sızmış olmalıydım. Böylesine tehlikeli bir yerde yapılacak en akıllıca şeyin bu olmadığıнын farkındaydım ama ne yapalım, sonuçta hâlâ bir insandım. Ancak birkaç metre ötedeki kayalardan gelen sesi duyunca hızla kendime geldim.

Astra bir çırpıda ayağa kalktı ve usulca sesin kaynağına doğru yöneldi, vücudundan tehditkâr hırıltılar yükseliyordu. Kedimle kestirirken hissettiğim rahatlık ve huzur buhar olup uçmuştu, başımdan aşağı bir kova buzlu su dökülmüş gibi ayıktım. Ayağa kalkıp elimi Astra'nın sırtına yaslayarak onunla yürümeye başladım. Gözlerimi kısıp karanlığın arasmda bir şeyler seçmeye çalıştım.

Sesin kaynağını bilmesem de Zahak olmadığı kesindi, yoksa Astra rahatımızı bozmaya tenezzül etmezdi. Bir anda koruma moduna geçmesi yakınlarımızda bir tehdit olduğunu gösteriyordu. Astra'nın hırıltıları şiddetlendi. Kürkünden yayılan ışık sayesinde dokunaçları andıran bıyıklarının uzadığını, tırtıklı kenarlarının keskinleştiğini görebiliyordum.

O silahlarını kuşanırken ben karanlığa endişeyle bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Endişe bir silah sayılır mıydı? Öyleyse tepeden tırnağa silahlı sayılırdım.

Kayalardan çıkan sesler giderek yükseldi ve nihayet Astra'nın etrafımıza yaydığı loş ışık, sesin kaynağı gözler önüne serildi. Neredeyse altıma işeyecektim.

Karşımdaki yaratığın sonum olacağından emindim.

Tanrım, öleceğiz.

Üçüncü Bölüm

Morgan

Yaratık, fae dünyasında gördüğüm ya da görmeyi beklediğim –buna kâbus yaratıkları da dahildi– hiçbir şeye benzemiyordu. Siyah bir ayıyı andırıyordu, boyu neredeyse iki metre vardı ve iki ayağının üzerinde duruyordu. Bir ayıdan daha uzun bir burnu, sıra sıra timsah dişleri ve parıldayan kırmızı gözleri vardı.

Korku bedenimi ele geçirirken çığlıklarım boğazımda düğümlendi. Cal ve Düşmüşlerden yayılan enerjiyi tecrübe etmemiş olsaydım muhtemelen dehşetten aklımı kaçıırırdım.

Yaratık ayaklarını sürüyerek üzerime gelmeye başladığında yakın zamanlarda bir seri katil belgeseli izleyip izlemediğini merak ettim. Hiçbir şey bir katilin ayaklarını sürüyerek ağır ağır kurbanına ilerlemesinden daha kan dondurucu olamazdı. Ancak Astra'nın yaydığı ışık devasa yarattığı aydınlattıkça ayak sürümesinin nedeninin beni korkutmak olmadığını anladım. Canavarda bir tuhaflık vardı.

“Hendekteki kâbus yaratıkları buna mı benziyor?” dedim.

Astra yalnızca hırladı, benimle iletişim kuramaması fazlasıyla rahatsız ediciydi. Ayı ve timsah karışımı yaratık üzerimize gelmeye devam ediyordu. Aramızda sadece birkaç metre kalmışken kürkünün bir parçası mide bulandırıcı bir sesle yere düştüğünde az kalsın çığlık atacaktım. Vücudunun her yeri

yaralarla doluydu, öyle ki bazı kısımlardan fırlamış kemikleri, çok sayıda kas ve damarı görebiliyordum. Bana doğru bir adım daha attığında o mide bulandırıcı ses yeniden kulaklarımı doldurdu.

“Kaçmamız gerek, Astra,” dedim telaşla. “Bu sıradan bir kâbus yaratığı olamaz. İğrenç görünüyor.”

Akademi’de hatırı sayılır miktarda kâbus yaratığı görmüş-tüm ama hiçbirinin karşımdakiyle alakası yoktu. Yani, zombi benzeri çürüyen bir canavar, kâbus admın hakkını fazlasıyla veriyordu ama bunun normal olduğuna inanmayı reddediyordum.

Tabanları yağlamak için Astra’yı ittirerek oyuktan çıkarmaya çalıştım. Zahak’ı bulmalıydık, o ne yapılacağını bilirdi. Bu küçük oyukta kalırsak ayı-timsah zombinin bizi birkaç saniye-de kısıvrak yakalayacağından şüphem yoktu.

Elbette canı istemedikçe kimse bir sabre’i yerinden kımldamamazdı. Astra şimdiye kadar duyduğum en tehditkâr hırıltıyla kürkünü kabarttı, saldırmaya hazırlanır gibi gerildiğini hissedebiliyordum. Tam yaratıgım üzerine atılacakken birbirine bastırdığım dudaklarımdan küçük bir ciyıklama kaçtı ve tünel gür bir sesle inledi. “Astra, hayır!”

Şekildeğiştiren ejderhanın komutu kulaklarımda çınlarken kâbus yaratık bile duraksadı. Kafasının yan kısmından düşen bir parça kürkle birlikte kafatasının gözalıcı manzarası karşımızda belirdi.

Ne güzel, bu görüntü yıllarca kâbuslarıma musallat olacaktı. Karşımdaki yaratığa bir teşekkür borçluydum.

Astra, yaratığa dokunmadan geri çekildi ve o esnada beni de oyuktan dışarı itmeye koyuldu. Görünüşe göre sahibiyle pekâlâ iletişim kurabiliyordu. Ateş hattından çıkmamızla tünel ışıkla doldu ve Zahak’ın ayı zombiyi yakan ısı patlaması karşısında gözlerimi kapamak zorunda kaldım.

Astra'ya sımsıkı tutunurken yanağımda belli belirsiz bir dokunuş hissedince dudaklarımdan utanç verici bir ciyaklama daha döküldü. Gözlerimi ardına kadar açtım ve karşımda Zahak'ı buldum. "İyi misin?" diye sordu gür sesiyle. Yaşadığım şokun üzerine bir de bu kadar yakınımın girmesiyle iyice dilim tutulmuştu. Elimden ona bön bön bakmaktan başka bir şey gelmiyordu.

"Morgan," dedi. "İyi olup olmadığını bilmem gerek, hayatım. Ejderham diken üstünde ve o canavarı öldürmek bizi bir nebze olsun yatıştırmadı."

Zahak ve ejderhası. Bir grup fae'in kellesini koparıp güzel bir çiçek buketi gibi kazıkların üzerine takan ikili. Her seferinde bir yerlerden fırlayıp beni kurtarıyordu. Bu o kadar bunalıcıydı ki duygularımda boğuluyordum. Bakışlarım yan tarafa, ayıdan geriye kalan yanık izine kaydı. Dudaklarımı yalayıp, "Neydi o?" diye sordum pürüzlü sesimle. "Çürüyen bir zombi ayıya benziyordu."

"Morgan..." Sesi hiç olmadığı kadar toktu. Sorusuna cevap verene kadar yakamı bırakmayacaktı.

"Bir şeyim yok. Bana el sürmedi."

Bakışları bir süre daha üzerimde gezindi ve gerginliğinin azalmasıyla gözlerindeki hayvani parıltı da solup gitti. Doğrulup etrafa bakındı. "O şey bir *cranbi* idi ama daha önce hiç hissetmediğim bir enerjiye maruz kalmış. Tıpkı onun gibi çürüyen başka yaratıklar da buldum. Bir hastalık hepsini kırıp geçiriyor gibi."

Astra'ya geri çekilmesini emrederkenki sertliği de bu yüzdendi demek. "Astra onu ısırsaydı enfeksiyon kapabilirdi," dedim. Kıl payı kurtulduğumuz tehlikeyi düşününce omurgamdan bir ürperti geçti. "Yaratıkların hepsi hastalık kaptıysa yiyecek bir şey bulma ihtimalimiz yok, değil mi?"

Yüzünde kasvetli bir ifade belirdi. "Üzgünüm. Tünelde gezinen bir şeyi sana yedirip seni hastalık riskiyle karşı karşıya

bırakmayı göze alamam. Yeryüzüne çıkmak için acele etmemiz gerekecek.”

Hiç düşünmeden elimi Zahak’ın koluna koydum, onu rahatlamak istiyordum. Bana yiyecek bir şey bulamadığı için öfkeli ve endişeli görünüyordu ama daha az önce kelimenin tam anlamıyla hayatımızı kurtarmıştı. Daha ne yapabilirdi ki?

Avucumun altında hissettiğim ısı ve güç patlamasıyla sarsıldım. Drager’a kendi isteğimle ilk dokunduğumda da benzer bir şey hissetmiştim ama o sırada doğurganlık ritüelinin enerjisiyle birbirimize kenetlenmiştik.

Bu kez ortada hiçbir ritüel olmamasına rağmen elimi Zahak’ın üzerinden çekemiyordum.

Bağımız bu işte, la moyar. Yakında sen de anlayacaksın.

On dakika içinde üçüncü kez ciyakladım. Dördüncü kez olursa kendime bir tokat patlatmam gerekecekti. Ama... *resmen zihnime konuştu!* Daha neler? Her zamankinden daha tok, daha gür çıkan sesi her zerremde yankılandı ve bir ateş gibi içime yerleşti.

Beni duyabiliyor musun? Son derece garip gelse de ona cevap vermeye çalıştım.

Zihnimde gür bir kahkaha yankılandı. *Zamanla alışacaksın. Güvenliğin söz konusu olmadıkça kafana zorla girmeyeceğim.*

Gözlerimi kısarak ona baktım. *İnsan aklım bunu almıyor. Hiç değilse kavga ettiğimizde seni dışarıda tutabiliyormuşum gibi yap.*

Gözlerindeki altın tonları karardı ve beni daha fazla zorlamadı. Enerjisinin bedenimden çekilmesiyle hissettiğim eksikliğe kapılmayı reddettim. Evet, hayatımda ilk kez kendimi yapayalnız hissetmiyordum ama o kadar uzun zamandır bağımsızlığım uğruna savaşıyordum ki tamamlanmış hissetmek için başka birine ihtiyacım olduğunu öylece kabullenemezdim.

Yapamazdım işte.

Elimi üzerinden çekip nefesimi düzene sokmaya çalışırken Zahak mağarayı incelemeye devam etti. "Artık hendekte olan biteni gördüğümüze göre..." dedi. Zombilerden bahsetmek kafamı dağıtmak için harika bir yoluydu. "Tünellerde daha fazla oyalanmasak iyi olur. Dinlenemediğinin farkındayım ama yürümeye devam edebilir misin?"

Vücudum sızlıyor, bacaklarım ağrıyordu ama bu kafayla uyumam mümkün değildi. Zahak'a dokunmak on enerji içeceğini fondiplemeye bedeldi. "Biraz daha dayanabilirim."

Sözlerimi başıyla onaylarken ifadesi daha da sertleşti. "Daha fazla su içmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. İçinde bir şey tespit etmedim ama bu hastalık her neyse topraklarımda gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Karanlık, yapış yapış ve iğrenç bir şey. Bir insanı nasıl etkileyeceğini kestiremiyorum."

"Susuzluğa uzun süre dayanamam," diye hatırlattım. Bu konuda endişelenmemeye çalıştım. Susuzluktan ölecek gibi olursam bu riski göze alırdım. Zaten biraz içmiştim ve bir tuhafılık hissetmiyordum.

"Seni bir an önce buradan çıkaracağım," dedi Zahak.

Bunu nasıl yapacaksın? gibi önemli soruları dillendirmeme fırsat vermeden uzun kolunu belime dolayıp beni kendine çekti ve koşmaya başladı. "Zahak!" diye bağırdım ama sesim hızına karışıp kayboldu.

Daha önce Drager'la da böyle bir yolculuk yapmış, midemdekileri içimde tutmak için gözlerimi kapamak zorunda kalmıştım. Etrafımız büyük ölçüde karanlık olsa da Zahak'la koşmak da pek farklı sayılmazdı.

Madem böyle yapacaktın neden yürüyüp yürüyemeyeceğimi sordun? diye çıktım farkında bile olmadan aramızdaki bağı kullanarak.

Cevabı boğuk bir kahkahadan ibaretti. Ne yalan söyleyeyim, bu sesi her duyuşumda biraz daha bağımlısı oluyordum. Ko-

nuştuğunda güçlü ve ağırbaşlıydı, oldukça da korkunçtu. Fakat bu kahkahası kulağa farklı geliyordu... sanki sadece bana özelmiş gibi.

Zahak uzunca bir süre son sürat ilerlemeye devam ederken ben de bu fırsatı biraz kestirerek değerlendirdim. Bir noktada tekrar yürümeme izin vereceğinden emindim ve o an gelene kadar mümkün olduğunca enerji depolamalıyım. Açlık ve susuzluk beni yeterince yavaşlatacaktı, yanlarına bir de uykusuzluğu eklemek istemiyordum.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından Zahak'ın adımları yavaşlayınca uykulu gözlerimi araladım. Yarıktan içeri süzülen ışık sayesinde Denille Adası'nın ne kadar altında olduğumuzu fark edince, "Vay canına," diye mırıldandım.

Zahak etrafına bakınarak, "Doğal yapısal değişimler burada gerçekleşiyor," dedi usulca. "Güneşin enerjisi sayesinde bitkiler buraya çekildi."

Beni yere bıraktığında kendimde ayakta duracak gücü bulmam birkaç saniyemi aldı. Görünüşe göre dev bir ejderhanın kollarında birkaç saat taşınmak bacaklarımı emekli etmeye yetmişti.

Yalpalamadan ayakta durmayı başardığımda Zahak'm peşine takılıp etrafı incelemeye koyuldum. "Burada her şey normal görünüyor," diye homurdandı. "Topraklarıma ilk ayak bastığımda burada gelişip serpilen bir bitki ekosistemi vardı. Astra ve diğer birkaç kızıl sabre bu sayede hayatta kaldı."

"Neden hendeği kapattın peki? Onları kendi hâllerine bırakamaz mıydın?"

Bir süre cevap vermeyince hassas bir konuya değinip değinmediğimi merak ettim. Bazı gelenekler ve toprakların karmaşık geçmişi hakkındaki bilgisizliğim başımı defalarca kez belaya sokmuştu. En sonunda her zamankinden boğuk bir sesle, "Şimdi dönüp baktığımda," dedi, "onları kendi hâline bırakmam ge-

rektiğini görüyorum. Gelişimiz onları ezelden beri süregelen istikrarsızlıktan kurtarmıştı ve hepsi yeni bir başlangıç yapmaya hevesliydi. Temiz bir sayfa açabilmek için benden hendeği kapamamı istediler. Ama yukarıdaki dünya bekledikleri gibi çıkmadı sanırım. Artık tek başlarına, kâbus klanlarından bağımsız yaşıyorlar ve hayatları bazı yönlerden kolaylaşmış olsa da kayıplarının yasını tuttuklarını biliyorum.”

Astra içli içli mırılınca kendimi uzanıp başını hafifçe okşarken buldum. Sesindeki hüzün acı vericiydi.

“Bir gün eline bunu telafi etme şansı geçebilir,” dedim faydası olmayacağını bilsem de. “Daha iyi bir gelecek yaratmak için geçmişimizden ders almalıyız. Beşinizin de tanrı gibi görüldüğünün farkındayım ama bu sizin yanılmayacağınız anlamına gelmez. Sadece daha büyük hatalar yapabileceğinizi gösterir. Ama bunu... düzeltebilirsin.” Değil mi?

Beni dikkatle izlese de sormadığı fikirlerimi takdir edip etmediğine dair herhangi bir işaret vermedi. Neyse ki Astra bakışmamızın daha da tuhaflaşmasına izin vermeden daha önce hiç duymadığım bir ses çıkardı. Vücudundan derin bir güm-bürtü yükseldi, gözleri kıpkırmızı bir parıltı hâlini aldı.

“Bir şeyi yok, değil mi?” diye sordum. İçim yine huzursuzlukla dolmuştu. Etrafta zombi kâbus yaratıklarının gezindiğini biliyorduk ve o ayıdan başkalarıyla da karşılaşacağımızdan emindim. Yine saldırıya uğramak üzere miydik?

“Yeni bir enerji hissetti,” dedi Zahak, Astra’ya doğru eğilerek. “Ne oldu, kızım? Ne hissediyorsun?”

Kâbus yaratıklarının bu dünyayla Zahak’tan daha uyumlu olduğu ortadaydı ve o da Astra’nın içgüdülerine güveniyordu. Sabre tuhaf hırıltısını kesmeden ilerlemeye başladı. Dişleri henüz ortaya çıkmamış olsa da avlanma moduna geçmişti.

Astra’nın peşine takıldık ve Zahak beni yakınına çektiğinde aramızdaki o tenimi karıncalandıran enerjiyi görmezden gel-

meye çalıştım. Zihnime konuşmasa da birlikte zaman geçirdikçe aramızdaki bağ güçleniyordu.

Neyse ki önümüzde uzanan yolda ilerlemeye devam eden Astra gibi dikkatimi dağıtacak devasa bir etmen vardı. Bu kısımdaki kayalık zeminde ne olduklarını çıkaramadığım küçük çalılar filizleniyor, yanımızdaki duvarın su sızan çatlaklarından daha büyük dallar çıkıyordu.

Sabre'in hırıltıları giderek şiddetlendi ve nihayet duraksayıp yana çekildiğinde dikkatini çeken canavarı fark ettim. Astra'dan birkaç metre daha büyüktü ve yan dönmüş, hiç kıpırdamadan yatıyordu.

"Ah, olamaz," dedim, gözlerimin yandığını hissedebiliyordum. "Ne olmuş?"

Siyah kürkü ve kadim güzelliğiyle tıpkı Astra gibi bir kızıl sabre'di ama yer yer dökülmüş kürkü ve parçalanmış etine bakılırsa ölmüş, geriye yalnızca çürüyen leşi kalmıştı. Burnum kötü bir koku almıyordu ama cansız bedeni Astra'nın gelişmiş duyarlarından kaçamamıştı.

Astra ölmüş yaratığı uzun uzun incelerken Zahak'la sessizce yanında bekledik. Sabre başını geriye eğip kederli bir çığlık attı. Kulaklarımı dolduran hazin feryadı kalbimi sızlattı. Yanaklarım süzülen gözyaşlarını durdurmaya bile çalışmadım. Astra sadece bir kızıl sabre'i değil, türünün son örneğini kaybetmenin yasını tutuyordu.

Zahak elini yaratığın sırtına koyarak, "Üzgünüm, eski dostum," dedi boğuk sesiyle. "Bunu kimin yaptığını bulup onu ellerimle öldüreceğim."

Astra'nın feryadı dişlerinin ortaya çıkmasıyla daha az kederli bir hâl aldı. O da bunu yapanları öldürmek istiyordu ve düğümlenen boğazımla onu izlerken intikam arzusuna hak vermemek elde değildi. Bu yaratıklar bunu hak etmemişti. Kendi işlerine bakıp hendekte, kendi dünyalarında yaşıyorlardı ve...

Öfke dolu düşüncelerim küçük bir iniltiyle bölündü. Ses o kadar alçaktı ki hışımla tehditler savuran Astra'yla Zahak hiçbir şey duymamış gibiydi. Aklımı kaçırıp hayali sesler duyduğumdan endişelenerek öne doğru bir adım attım.

“Morgan, ne yapıyorsun?” Zahak ölü yaratığa yaklaştığını hemen fark etmişti ve tüm bunların çılgın hayal gücümün bir ürünü olduğundan hemen hemen emin olmama rağmen elimi kaldırıp ondan bana müsaade etmesini istedim.

Zahak beni şaşırtarak isteğime saygı duydu ve sabre'in cansız bedeninin arkasına doğru yöneldiğimde belli belirsiz bir inilti daha duyuldu. Bu kez şekildeğiştiren ejderha da sesi duymuştu, bütün dikkatini ölü yaratığa çevirirken vücudu kaskatı kesildi.

Kuyruğunu ayağımla kaldırdım, sesin oradan geldiğinden emindim.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Halüsinasyon görüp görmediğimi düşünerek gözlerimi şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel yaratığa diktim. Annesinin vücudunun altında yavru bir kızıl sabre yatıyordu. Görünüşe göre anne sabre ölmeden önce yavrusunu hepsini katleden şeyden korumayı başarmıştı.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Dördüncü Bölüm

Zahak

Bu mümkün değildi.

Bedenimi ele geçiren şok yüzünden hareketlerim normalden daha yavaştı. Gerçi yavruyu almadan Morgan'ın yanına ulaşmama bakılırsa o kadar da yavaş değildim. "Hayır," diye hırladım ve kendimi sesimi yumuşatmaya zorlayarak devam ettim. "Şimdilik ona dokunma. Hastalık kapmış olabilir."

"Daha küçücük, Z. Bize ihtiyacı var," dedi ağlamaklı sesiyle. Üzüntüsü beni kahrediyordu. Etrafımda onu mutlu etmek için öldürebileceğim kimsenin olmaması sinir bozucuydu. Bu, şiddetle çözebileceğim sorunlardan biri değildi ve geriye kalan hemen hemen her duygum paslanmış olduğundan ne yapacağımı bilemiyordum.

"Annesi gibi hasta olmadığından emin olamayız," diye tekrarladım ciddiyetle. Ne kadar ağlarsa ağlasın, ne kadar yalvarırsa yalvarsın eşimi tehlikeye atmam söz konusu olamazdı.

Morgan bakışlarını bana çevirdi, gözlerindeki üzüntünün yerini kararlılık almıştı. "Risk almaya razıyım," diye çıkıştı. Benden korkmadığı açıktı... Yoksa kendini koruma güdüsünden nasibini mi almamıştı? Kimse kardeşlerime ya da bana karşı çıkamazdı ama Morgan başından beri Drager'a kafa tutmuştu.

Belli ki bana da aynısını yapmaya niyetliydi. Onun eşim olabilecek kadar güçlü olduğunu uzun zaman önce görmüştüm.

Kırılğan görünse de benim olanı aldığımnda bundan sağ çıkacaktı.

“Bazen o kadar acımasız davranıyorsun ki,” dedi usulca. Sesinde insan bedeniyle altını dolduramayacağı kadar büyük bir tehdit gizliydi.

Ne kadar acımasız olabileceğimi hayal bile edemezdi. Hele de konu o olduğunda.

“Astra,” dedim sertçe. Gergin yaratığımın hırıltıları göğsümü inletiyordu. “Kokusuna bak.”

Sabre’ım temkinli adımlarla cesede doğru ilerledi, etrafında dönerken enerjisi öfkeyle doldu. Türünün son örneklerinden biri olduğundan yalnız bir hayat sürüyordu ve karşımızda ölü bir sabre bulmak ikimizin de kalbini kırmıştı. Yavru hastalık kapmamışsa mirasının küçük bir kısmını yaşatabilirdi.

Astra başını eğip yavaşça sabre’ı koklarken Morgan bana direnmeyi bırakıp dikkatle onu izlemeye başladı. Yumuşak tenine geçirdiğim parmaklarım gerildi ve kendimi kollarımdaki kadına odaklanmış hâlde buldum. Kardeşimle aramızda hâlâ duygusal bir bağ –hatta muhtemelen daha fazlası– olan kadına. Her zerremi dolduran milyonlarca yıllık içgüdüyü özgür bırakmadan önce çözmemiz gereken çok şey vardı. Sabrım ve iradem büyük bir sınava tabi tutuluyordu.

Burnunu yaratığa daha da yaklaştıran Astra’nın mırıltıları şiddetlendi. Bir yanımla onu uyarmak istiyordu fakat o da en az benim kadar kadim ve güçlüydü, yıllar içinde içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti. Dilimizi pek bilmiyordu ama gerektiğinde benimle zihinsel olarak iletişime geçebiliyordu.

Temiz.

“Yavru temiz,” deyip Morgan’ı gönülsüzce bıraktım.

Hüzünlü bir feryatla dizlerinin üstüne çöktü ve sabre’ı kucağına aldı. Yavru tekrar uykuya dalmıştı, görünüşe göre bütün enerjisini bize seslenerek tüketmişti. Morgan hiç vakit kaybet-

meden onu göğsüne yasladı ve kendi yavrusuymuş gibi sallamaya başladı.

“Panter yavruları ilk yıllarını anneleriyle geçirir,” dedi. “Sabrelarin panter olmadığının farkındayım ama insan dünyasından tanıdığım hayvanlar içinde en yakın akrabaları onlar. Hem bu ufaklık daha birkaç saat önce doğmuş olmalı, değil mi? Türleri hakkında ne biliyorsun?” Sorularını arka arkaya sıralarken bakışları ona bir an önce cevap vermemizi bekliyormuş gibi Astra’yla aramda gidip geldi.

İnsanım acayip sevilesiydi.

“Kızıl sabre yavrularına dair pek bir şey bilmiyoruz,” dedim dürüstçe. “İkimiz de onu türünün son örneği sanıyorduk. Annesi ışığın içeri sızdığı bu kısımda bir şekilde hayatta kalmış ve etrafta yetişen bitkilerle beslenmiş olmalı.”

Morgan somurttu. “Eh, yetişkin sabrelardan pek farklı degillerdir herhalde,” dedi hız kesmeden. “Onlardan bahsedin.”

Her etkileşimimizle ona daha da bağlanan ejderham bu yeni talep karşısında hırladı.

“Sen ve küçük yavrun bu türe dair daha çok şey öğrenecek kadar yaşamak istiyorsanız önce buradan çıkmamız gerek,” dedim. “Bunun için de yürümeye kaldığımız yerden devam etmeliyiz. Elimizi çabuk tutmak istiyorsak seni taşımama izin vermekten başka çaren yok.”

Karnı açtı ve yorgun düşmüştü. “Geceyi burada geçiremez miyiz?” diye fısıldadı. “Biraz uyumam gerek ve aynı anda hem yavruyu taşıyıp hem de kucağında uyuyamam. Sadece bu gecelik, sabah olduğunda istediğin kadar hızlanabilirsin.”

Ona karşı çıkmak istiyordum ama yakınlarımızda hiçbir tehlike hissetmediğimden isteğini yerine getirmeye karar verdim. “Beş saat,” dedim. “Beş saatin var. Sonra tekrar yola koyulacağız.”

Bana ancak neşeli olarak tanımlanabilecek bir gülümsemeyle karşılık verdi. Siktir, ona bakınca bile göğsüm daralıyordu. Elinde küçük bir sabre yavrusu tutan tehlikeli, mucizevi bir yaratıktı o.

Hem de ne tehlikeli.

Astra bize sığınabileceğimiz güvenli bir yer buldu, ben iki ayağımın üzerindeyken onun burnu benimkinden daha kuvvetliydi. Üç tarafı duvarla çevrili başka bir oyuğa doluştuk, olası bir saldırıdan korunmak için sadece tek bir tarafı gözlememiz yetecekti. Ejderham oturup sırtını duvara yaslayan Morgan'dan yayılan rahatlama karşısında aptal bir sabre gibi mırladı. Ona kol kanat germek hoşuna gitmişti ve bu tatmin hissi ikimiz için de yepyeni bir duyguydu.

“Rahat uyu, hayatım,” dedim. “Ben gitme vakti gelene kadar nöbet tutacağım.”

Ağzı kocaman bir esnemeyle açılırken, “Yavru birkaç saat idare edebilir, değil mi?” diye sordu.

“Eder,” dedim kendimden emin bir tavırla. Enerjisi güçlüydü. “Sabrelar güçlü bir ırktır ve kucağındaki ufaklık henüz hastalığa yakalanmamış.” Tünellere yayılıp yaratıkları enfekte eden enerji her neyse yavruya uğramamıştı. Belki o sırada hâlâ annesinin karnındaydı ama bu, başka bir mucize olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

“Etrafta sadece bir kızıl sabre varsa,” dedi Morgan, yine esneyerek, “bu yavru nasıl oldu?”

Aklının bazen fazla insani çalışmasına bayılıyordum. “Hiçbir fikrim yok ama sabrelar özel bir ırktır. İsterlerse kendi başlarına da yavrulayabilirler.” Teorimin Astra'nın dikkatini çektiğimi hissedebiliyordum ve türünü devam ettirme umuduna dört elle sarılıp bunu uzun uzun düşüneceğinden emindim.

Başını kucağıma eğmesiyle Morgan'ın yüzünde küçük bir tebessüm belirince o yaratığı alıp bir kenara bırakmamak için kendimi zor tuttum. Ejderhamın sahipleniciliğinin sonu yoktu

ve bağımızı henüz mühürlemediğimizden eşimin yanına yaklaştan herkes bizi daha da huysuzlaştırıyordu.

Morgan göğsüne yasladığı yavruyla uykuya daldı. Etrafta devriye gezen Astra gözden kayboldu, dinlenemeyecek kadar öfkeliydi. Kendi ırkından bir sabre'ı ölü bulmak nazik ruhunu altüst etmişti.

Bense Morgan'ın yanından ayrılmadım, onu sessizce izleyip derin ve düzenli nefeslerini zihnime kazıdım. O kadar yorulmuştu ki altındaki sert zemine aldırmadan mışıl mışıl uyuyordu. Onu izledikçe tenine kırmızı izler bırakan kayaların üzerine yatması sinirlerimi daha da bozdu.

En sonunda daha fazla dayanamayıp onu ve yavruyu kayaların üzerinden kaldırdım ve üzerime yatmaları için yere uzandım. Morgan hafifçe kıpırdanıp bir şeyler mırıldansa da çok geçmeden tekrar sızdı. Yavru sabre de bir gözünü açıp mırladıktan sonra uykusuna geri döndü. Piç kurusu, eşimi çoktan sahiplenmişti. "Hiç alışma," diye uyardım onu. "O senin değil, benim."

Tehdidim üzerine tekrar mırılınca nedense keyiflendim. Astra sayesinde kızıl sabrelara hep bir zaafım olmuştu.

Bedenimden yükselip onu sarmalayan ısı ve ejderha enerjisiyle Morgan hiç tatmadığı kadar derin bir uykuya daldı. Sırtımı duvara yasladım, vücudunu sıkıca kendime bastırırken bir yandan da onu çırlıçıplak soyma dürtüsüyle mücadele ediyordum.

Aramızdaki kıyafetler canımı sıkıyordu. Tenine dokunmak, özünü tatmak istiyordum. Çelimsiz vücudunun sunduğu her şeyi arzulasam da o hazır olana kadar hiçbir şey yapmayacaktım.

Canavarımı kontrol altında tutabilirdim.

Tutmak zorundaydım.

Aletimi kontrol altına almaksa bambaşka bir meseleydi, yumrum yine zonklamaya başlamıştı. Gerçi haftalardır durmuyordu zaten.

Geri dönen Astra, düşük ve kederli enerjisiyle girişin orada nöbet tutmaya başlayınca ben de gözlerimi kapadım. Dinlenmeye çekildiğimde yanımda Astra dışında kimsenin bulunmasına izin vermezdim.

Artık bir de Morgan vardı tabii.

O üzerimde yatarken enerjim daha önce hiç hissetmediğim kadar gevşemişti. Varlığı şimdiye dek hiç tecrübe etmediğim bir rahatlık, karanlık özüme sızarak bedenimi ve zihnimi sakinleştiren bir huzur yayıyordu.

Birbirimize sokulmuş dinlenirken enerjisi artıyor, midesinden yükselen gurultular azalıyordu. Birbirimizi besliyor, birbirimize o an ihtiyaç duyduğumuz her şeyi veriyorduk. Uzun ömrüm boyunca bu dengeden mahrum kalmıştım.

Bunca yıldır yoksun kaldığım şeyi fark ettiğim bu ânı çok az şey gölgeleyebilirdi. Yine de ortada Drager ve onun Morgan'ın bedeninde dolaşan enerjisi gibi çözülmesi gereken bir sorun vardı. Buna bir son vermem gerektiği kanısına vararak kendi enerjimi ona aşlamaya ve onu aptal kardeşimden arındırmaya odaklandım.

Şu an karşımda olsaydı kellesini uçururdum. *Şerefsiz.*

Ne yazık ki ansızın dönmeye karar veren annemizin başımıza açtığı bu istila meselesini çözene kadar birlikte çalışmaktan başka çaremiz yoktu. Birlikten kuvvet doğardı ve bu, farklılıklarımızı bir kenara bırakmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Drager yaptıklarının sonuçlarından paçayı sıyrmanın bir yolunu daima bulurdu ama kendine ait olmayan bir şeyi almanın bedelini eninde sonunda ödeyecekti.

Bu topraklara düşmemizden önceki hayatımın anıları, kaçtığımız dünyanın bulanık görüntüleri zihnimin bir köşesinde parça parça dönüp duruyordu. Kırmızıya boyanmış dağları hatırlıyordum. Annemin sesini net olarak duyabilsem de yüzü gözümün önüne gelmiyordu. Canavarı da öyle... Bir canavarı

var mıydı? Varsa neden anımsayamıyordum? Dişi ejderhalar erkeklerden farklı mıydı?

Yıllar önce bizi Xalifer'ı terk etmek zorunda bırakan enerji bir sürü anıya ket vuruyordu. Burada, Risest'te kendimize bir hayat kurmuştuk ve annemin istilasını tam da Morgan'ın gelişile başlatmaya karar vermesi beni deli ediyordu.

Morgan da bunun altını çizmişti ama o sırada bütün dikkatimi onu güvende tutmaya vermiştim. Şimdiyse bu sözlerini enine boyuna düşünecek vaktim vardı. Ya saldırının Morgan'ın gelişile aynı zamana denk gelmesi bir tesadüften ibaret değilse? Hayatımızın son birkaç yüzyılı monotonluk içinde geçmiş ve onun gelişile her şey değişmişti.

Bir insanın kendini tesadüfen fae dünyasında bulması ve içimizden birinin ruh eşi olduğunu öğrenmesi ihtimali neydi ki? Bu, kaderin oyunu değildi de neydi? Kardeşlerimle birlikte gösterdiğimiz onca çabaya rağmen kendimize faeler arasından bir eş bulamamıştık.

Morgan farklıydı. Bir anomaliydi. Bize karşı koyacak gücü ve bize yardım edecek bilgisi olan bir insandı. Morgan benim gerçek eşimdi –bunu kanıtlamak için Drager'ı öldürmem gerekiyorsa gözümü bile kırpmazdım– ve belki de yeni fark ettiğimiz bu gerçek annem ve Xalifer için sandığımızdan daha fazla şey ifade ediyordu.

Morgan her şeyin fitilini ateşleyen kişi olabilirdi.

Beşinci Bölüm

Morgan

Hiçbir zaman kamp yapmaya düşkün biri olmamıştım. Kamp ateşleri, sessizlik ve doğayla iç içe yaşamak gibi artıların aklımı çeldiği olmuştu elbette ama suratıma bir tokat gibi çarpan gerçeğin aklıma başıma getirmesiyle yerde uyumanın bir zevk değil, ceza olduğunda karar kılmıştım.

Ne var ki ait olmadığım bir dünyada, kâbuslardan fırlamış yaratıklarla dolu bir mağarada geçirdiğim günün ardından o kadar yorgun düşmüştüm ki buz gibi kayalık zemini hissetmiyordum bile. Göğsümde yatan sıcacık sabre yavrusunu da yabana atamazdım tabii.

Onu sanki kendi evladımymış gibi benimsemeye başlamıştım çoktan.

Neredeyse yirmi altı yaşına gelmiş olmama rağmen biyolojik saatim henüz zorlamıyordu ancak bu ufaklık için gözümü bile kırpmadan canımı verirdim. *Nesli tükenmekte olan bir türün bebeğini nasıl kurtaracağım? Zahak'la aramda ne oluyor ve neden şimdiden zihnimde onun yokluğunu hissediyorum? Drager'la çok daha uzun –çok daha samimi– zaman geçirmiş olmama rağmen ona hep temkinle yaklaşmışken Zahak'ın yanında kendimi daha rahat hissetmem garip mi?* gibi yüzlerce soru da kafamı kurcalıyordu elbette.

Neyse ki kendimi uykunun kollarına bıraktıkça zihnimdeki karmaşa yatışmıştı ama eninde sonunda tenime işleyip beni

ürpertten soğukla uyanmıştım. Yavru sabre'dan yayılan ısı beni sıcak tutmaya yetmiyordu ve Drager'in enerjisinin azalması da cabasıydı. Kalıcı bir bağ kurduğumuza dair sözlerine rağmen içime aşılacağı enerji her seferinde solup gitmişti.

Vücudum yeni bir ürperti dalgasıyla sarsılmıştı ve etrafım sanki birisi üzerime dünyanın en rahat battaniyesini örtmüş gibi birden şahane bir sıcaklıkla sarılmasa neredeyse uyanacaktım.

Bir kez daha derin bir uykuya dalmıştım ve nihayet gözlerimi açtığımda son birkaç saattir neden bu kadar sıcak ve rahat olduğumu anladım.

"Siktir," diye mırıldandım ve ayılmak için başımı iki yana salladım.

"Sana da günaydın," dedi Zahak boğuk sesiyle.

Siktir, siktir.

Zahak'ın üzerinde uyumuştum.

Devasa vücudunun üzerinde. En sevdiğim battaniyeymiş gibi ona sarılarak.

"Ah, özür dilerim." Boğazımı temizledim. "Uykumda tepene mi çıktım?"

Lütfen hayır de. Hayatımda bir utanca daha yer yoktu.

"Üşüyordun," dedi, sanki beni neden koyuna aldığını ya da uykumda neden ona sokulduğumu açıklıyormuş gibi. Neyse ki göğsümün üzerindeki ufaklık belli belirsiz mırladı da onu güvende tutmayı başardığım düşüncesi diğerlerini gölgede bıraktı. En önemlisi buydu.

Bütün beceriksizliğimle üzerinden kalkmak için bir süre debelenmemin ardından Zahak elini kıcıma koyup beni zahmetsizce ayağa kaldırdı. Yüzümün kıpkırmızı kesildiğini bildiğimden sıcak kahkahası zihnimde yankılanırken bile dikkatimi yavrudan ayırmayıp sakinleşmeye çalıştım.

Ne kadar eğlendiğini bağımız aracılığıyla bana göstermekten hiç çekinmiyordu.

İçimdeki arzuyu dizginleyip kafa karışıklığımı üzerimden attığımda, “Aramızdaki bağ güçlenmiş gibi,” dedim.

Zahak da ayağa kalkmıştı. Etrafa bir göz attıktan sonra bana döndü. “Enerjimin dün gece seni beslemesi sayesinde.”

Bir dakika, ne? “Enerjin beni besledi mi?”

Kocaman elini nazikçe karnımda gezdirip hemen geri çekildi. “Artık aç olmadığını fark etmedin mi?”

Nefes al, Morgan. Nefes al.

Zahak’ın bana bu şekilde dokunması, enerjisini benimkine katması dayanılmazdı. Mantıklı düşüncelerim, beraberinde hendekte gezinmekten duyduğum korkuyu da alarak buhar olup uçtu. Önümdeki devasa şekildeğiştireni yere yatırıp bir kez daha koynuna kıvrılmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama bu sefer çıplak olacaktık. Kafamın içinde bir kahkaha daha yankılanınca düşüncelerimi okuduğunu fark ettim ve başımdan aşağı bir kova soğuk su dökülmüşe döndüm.

Hayır, la moyar. Ama tahrik olduğunu kokundan anlayabiliyorum.

Ha. Siktir. Kokumu aldığını mı söylemişti o?

Çömeliip kendimi koklama dürtüsü dayanılmaz olsa da yapmamayı başardım. Bugün kendimi yeterince utandırmıştım.

Zahak’ın gür sesi hislerimi daha da körükledi. “Beni, seni çırılçıplak soyup önümüzdeki beş yıl boyunca yatağımdan çıkmana müsaade etmemekten alıkoyan iki neden var. Bir, hazır değilsin. İki, dünya başımıza yıkılıyor. Fakat bu sorunların icabına baktığımda benim olacaksın.”

Benim olacaksın.

Bu iki kelime de tıpkı dokunuşu kadar yıkıcı ve tahrik ediciydi. Modern bir kadın olarak karnımda usul usul kıvılcılan ve bütün vücudum sızlayana dek son sürat bacaklarımın arasına hücum eden sıcaklıktan eser olmaması gerekirdi. *Benim olacaksın* gibi bir beyan karşısında zihnimde çınlayan kırmızı

alarmı kulak verip arkama bakmadan kaçmalıyım. Ama... buna kırmızı alarm diyebilir miydim? Bana daha çok pembeymiş gibi geliyordu. Sonuçta düşününce –uzun uzun düşününce– kırmızı da pembenin bir tonu sayılırdı.

Gerçekleri inkâr edemezdim. Drager'dan, en samimi anlarımızda bile, Zahak'm bana yanımda olduğu her saniye gösterdiği sahiptiriciliğin onda birini görmemiştim. Zahak aramızdaki bağı reddetmeye kalkışmamış, sorgusuz sualsiz sahip çıkmıştı ve zihnimde çınlayan alarmın daha ziyade pembeye çalması belki –belki– bu yüzdendi.

Zahak bir yerlerden dönen Astra'yı karşılamak için yanımdan ayrıldığında aklımı başıma toplayana kadar kucağımdaki yavruya, onun nefes alıp verişine odaklandım. Haklı olduğu bir konu vardı: Kendimi ne aç ne de yorgun hissediyordum.

“Yola koyulmalıyız,” dedi Zahak. Nihayet vücudum ateşlerde kavrulmadan ona bakabiliyordum. “Astra hastalığın kötüleştiğini ve biraz daha oyalanırsak çok daha fazla zombiyle uğraşmak zorunda kalacağımızı söylüyor.”

“Ben hazırım,” dedim ve nihayet yavaş yavaş gözlerini açan sabre'a baktım. Mırılayıp başını göğsüme sürterken altın sarısı gözleriyle bana şaşkın şaşkın bakıyordu.

Astra bedeninden yükselen hırıltılarla yanıma yaklaştığında ufaklığı koklayıp yalayabilmesi için eğildim. “Sağlıklı olduğunu ve kucağında keyfinin yerine olduğunu söylüyor,” dedi Zahak. Sesi normalden daha toktu.

“Karnını nasıl doyuracağız?” diye sordum. Sonuçta bir dükkâna girip sabre maması alacak hâlimiz yoktu. Fae dünyasında dükkânlar olup olmadığından bile emin olmadığım gibi diğer ırkların karınlarını nasıl doyurduğunu da bilmiyordum. Gittiğim her yerde yiyecekler önüme gelmişti ve aptal kafam onları nereden bulduklarını ya da oraya nasıl getirdiklerini sormayı akıl edememişti.

“Şimdilik enerjini emecek,” dedi Zahak. “Henüz küçük olduğundan küçük miktarlarla yetinecek ama yeryüzüne çıktığımızda genelde ilk besin olarak tükettikleri *hefle* çalılarından buluruz. En azından Astra öyle söylüyor, ben sadece onun bildiklerini aktarıyorum.”

“Gayet açıklayıcı oldu,” dedim yavruyu göğsümün biraz daha yukarısına kaydırarak. “Çıkalım artık buradan.”

Dün gece Zahak’ın tepesinde güzel –ürkütücü derecede güzel– bir uyku çektiğimden bugün kendi başıma yürüyeceğimi düşünmüştüm. Fakat ilk adımımı atar atmaz Zahak ayaklarımı yerden kesip yeni evli çiftler gibi beni kucığına aldı.

“Tam bir baş belası olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye çıkıştım.

Olduğu yerde duran Zahak göz göze gelebilmemiz için beni yukarı kaldırdı. “Baş belası olmak seni güvende ve hayatta tutacaksa gelmiş geçmiş en büyük baş belası olacağım. Umurumda değil, la moyar. Gerekirse dünyayı yerle bir ederim.”

Bunu daha önce bana kesik kellelerden bir buket hazırlayarak göstermişti zaten. O faelerin de başına bela olmuştu, hatta kesinlikle katilleri sayılabilirdi ama çetele tutmuyorduk ya.

On dört.

Bütün ukalalığıyla kellelerin sayısını zihnime fısıldadığında dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Her ne kadar beni öldürmeyi planlamış olsalar da on dört fae’in ölümüne gülmek doğru gelmiyordu.

“Düşüncelerimi duyabildiğini biliyordum,” dedim.

Zahak başını iki yana salladı. Koşmaya başlamasıyla birlikte başımı göğsüne yasladım. “Sadece kaçan birkaçını. Zihninin duvarlarını aşmadım ve aşmayacağım.”

Tezatlarla dolu kişiliği kafamı karıştırıyordu. Sahiplenici ve hassastı, elleri sürekli üzerimdeydi ve daima iyi olup olmadığından emin olmaya çalışıyordu. Sonra birden kafamdan ge-

çen düşüncelere saygı gösteriyor, hazır olmadığımı bildiğinden beni fiziksel bir şeyler yapmaya zorlamıyordu.

Her ne kadar kafamı allak bullak etse de yanındayken kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Zahak hızlanınca gözlerimi kapamak zorunda kaldım ve yavruyu sıkıca kavrayarak nefesime odaklandım.

Bu minik kıza bir isim vermemiz gerek. Düşüncemi Zahak'a ilettim, son sürat ilerlerken sesli konuşmam mümkün değildi.

Dişi değil, erkek, diye yanıtladı saniyeler içinde. Astra ona isim verme şerefine nail olmak isteyip istemediğini sordu.

Bir erkekti demek. Ona yakışacak bir şeyler bulmaya çalışırım. Küçük bir savaşçı, şimdiden zorlukların üstesinden gelip zombilerle dolu bir mağarada hayatta kaldı.

Zahak bir süre bir şey söylemedi ve çok geçmeden yakınlardan gelen bir sesle hızını artırdı. Zombiler bizi bulmuş muydu?

Annesi hastalıktan zihni bulanmış hâliyle bile onu korudu.

Ben de aynısını yapardım. Ansızın kafamdan geçen düşünceyi fark edince telaşla devam ettim. Annesinin yerinde olsaydım yani. Evlatlarımı korumak için elimden gelen her şeyi yapardım, aksini hayal bile edemiyorum.

Zahak sanki bir refleksmiş gibi bir an için beni daha sıkı kavradı ama hemen sonra nazik tavrına geri döndü. *Kaç annenin önce kendini düşündüğünü bilsen şaşarsın.*

Gökyüzünden gelen o sesin sahibini, bu dünyaya mutlu bir aile kavuşması için gelmediği gün gibi ortada olan ve doğru düzgün hatırlayamadığı annesini düşünüp düşünmediğini merak ettim. *Kendi annem de dünyanın en iyi insanı sayılmazdı, dedim. Onu anladığımı bilmesini istiyordum. Güzel bir çocuk olduğundan sürekli şımartılmış. Bir güzellik kraliçesiydi. İsteği her şeyi sorgusuz sualsiz sunan bir anne babanın tek çocuğuydu. Dünya nimetleri önüne serilmişti.*

Zahak bir şey söylemese de aramızdaki bağı dolduran merakını hissedebiliyordum. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu.

Evlendiklerinde babam da onu dünyanın merkezine koydu. Gariptir ki bu aile dinamiğinin hep çok iyi işlediğini düşünmüşümdür. Baba, anneyi dünyasının merkezine koyar, anne de çocuklarını.

Zihnimde hafif bir hırıltı yankılandı, ardından da Zahak'ın sesi duyuldu. *Peki o seni önceliği hâline getirdi mi?*

Her düşüncemi bir öncekinden daha kolay iletmem ne ilginçti. Tek yapmam gereken ona zihnimi açmaktı, düşüncelerimi kolayca okuyordu. Drager'in enerjisi azaldıkça Zahak'la aramızdaki bağ güçleniyordu.

Getirdi. Dünyasının merkezi bendim ama yaptığı hiçbir şeyin aslında benim için olmadığını görmemle dünya başıma yıkıldı. Hepsi kendisi içindi. Takıntıları yüzündendi. Yaşlanıyordu ve ihtiyarları unutup görmezden gelmek üzerine kurulmuş dünya düzeninde giderek daha az önemli ve daha az güzel sayılıyordu. O da çareyi dört elle bana sarılmakta buldu, beni kontrol etti, kendisine benzetmeye çalıştı. Kendi benliğimi bulmak isteyeceğim, kendi seçimlerimi yapmaya başlayacağım yaşa gelene kadar her şey harikaydı.

Narsist insanlar buna katlanamaz. Kontrolden çıkması da bu yüzdendi. Bana isimler takardı. Şişman ve işe yaramaz olduğumu, yıllardır bana gösterdikleri sevgi ve destek için onlara borçlu olduğumu söylerdi. Sürekli suçluluk, utanç ve öfke üçgeni arasında dönüp dururdu ve ben onu mutlu etmeye çalışırken kendimden parçalar kaybederdim.

Bu seferki sessizliği ağır... öfkeliydi. Yaşadıklarımı kendime saklamayıp ona anlatmakla hata yapıp yapmadığımdan emin olamıyordum, bir kazığın ucunda annemin kellesini bulmak istediğimden emin değildim.

Lexie beni kurtardı, dedim telaşla. Bana ayağa kalkmanın ve özgürlüğümü kazanmanın yolunu öğretti. O zamandan beridir

*de ailemin beni parmağında oynatmasına izin vermeyi bıraktım.
Kendi mutluluğumu buldum.*

Mutluluğumu, sakinliğimi ve istikrarımı bulmuştum. Kâbus yaratıklarıyla dolu tünellerde sıkışıp kalmış olsam bile burada olmayı eve dönmeye tercih ederdim.

Bir an bile düşünmeden.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Altıncı Bölüm

Morgan

Zahak'ın sessizliği sağır ediciydi ve kollarının arasındayken göğsünden yükselen öfkeli hırıltıları duyabiliyordum.

Canının yandığını hissettiğimde kontrolümü kaybetmenin eşiğine geliyorum, dedi. Zihnime konuşsa da kendini zor tuttuğunu hissedebiliyordum. Tecrübesiz bir şekildeğiştiren değilim. İki yüz küsür yıldan fazladır hayattayım ve bu sürenin büyük bir kısmında mantıklı kararlar verdiğim için kendimle hep gurur duydum. Ama sen bu becerimi birkaç gün içinde yerle bir ettin.

Elimi uzatıp göğsündeki sert kasları okşadım. *Bu tür bir bağ hakkında herhangi bir bilgim ya da deneyimim olmadığını itiraf etmeliyim. Her şeyi mahvetmeyeceğimi ya da kendini daha fazla kaybetmene neden olmayacağımı umuyorum ama bir insan olduğumu ve bir ay öncesine kadar evrendeki tek zeki insansı canlılar olduğumuzu sandığımı aklından çıkarmamalısın.*

Göğsü öncekinden daha derin ama daha az şiddetli bir gümbürtüyle daha inledi. *Kendimi kaybetmeye razıyım.*

Cevabı bundan ibaret olsa da bu üç kelime tatmin olmama yetmişti. Dünyasımı başına yıkıyor olsam da bundan şikâyetçi değildi.

Zahak hızlandığında kucağımdaki sabre kıpırdanmaya başladı. Fırlayıp gitmemesi için bir elimi minik vücuduna dolamıştım, bu yüzden sırtındaki yumuşak tüyleri okşamak için öteki

elimini kullandım. Astra'nın kürkü sıkıydı ve üzerinde koruyucu bir tabaka vardı ama yavru sabre henüz o kadar büyümemişti. Hâlâ yumuşacıktı. Vücudundan yükselen sesler Zahak'ınkilerin yakınından geçemezdi ama usul usul mırılamasını rahatlatıcı buluyordum. Bir süre sonra ikimiz de sızdık ve kendime geldiğimde hâlâ son sürat ilerlediğimizi fark ettim. Gözlerimi hafifçe aralayınca etrafın ne kadar aydınlık olduğuna şaşırmadan edemedim. Zahak'ın hızla aralarından geçtiği kalabalık zombi yaratıkları bütün netliğiyle görebiliyordum.

Etrafa kusma riskini göze alamadığımdan ânında gözlerimi tekrar yummak zorunda kalsam da hendeğe düştüğümüzden beri gördüğüm en büyük açıklığa doğru ilerlediğimizi anlamıştım.

Yakında buradan çıkacak mıyız? Bir an önce bu tünellerden kurtulmam gerekiyordu. Yeraltında geçirdiğim süre beni yıpratmaya başlamıştı.

Önümüzde küçük bir engel var, ardından karşımıza çıkacak yarığın güvenle uçabileceğim kadar geniş olduğunu tahmin ediyorum. Işık huzmesine kadar gitmemize gerek yok.

İçim rahatlarken vücudum da gevşedi. *Bir saniye, küçük bir engel mi dedin sen?*

Zahak bir şey söylemedi, sadece temposunu yavaşlattı. Gözlerimi açtığımda kendimi tam anlamıyla kâbusta buldum. Hem de yüzlercesi vardı.

Hepsi yolu tıkamış, geçebileceğimiz küçücük bir delik bile bırakmamıştı. Zahak beni nazikçe yere bıraktı ve önüme geçip vücudunu bana siper etti. Kucağımda kıpırdanan yavruya döndüğümde gözlerinin açık olduğunu fark ettim, neyse ki hâ-linden memnun görünüyordu. “Küçük bir engel demek,” diye tekrarladım şaşkınlıkla.

Görünüşe göre bunu Zahak'la uzun uzadıya konuşmamız gerekiyordu, bu ifadenin ne anlama geldiğini bilmediğinden şüpheleniyordum.

“Morgan, benden uzaklaşman gerek,” diye hırladı Zahak. Zihinlerimize fısıldadığımız onca zamanın ardından sesi her zamankinden daha kalın çıkmıştı.

“Arkamızı da sarmışlar,” diye fısıldadım endişeyle.

“Farkındayım,” dedi sertçe. “Tek şansımız var ama şekil değiştirmem gerek. Enerjimi sen bu kadar yakınımıdayken çağırırsam yok olursun.”

Ah, doğru ya. Doğru ya! Safımızda ateş püskürten bir ejderha vardı.

Çürümenin farklı aşamalarındaki –bazıları hâlâ tek parçaymış gibi görünürken bazılarının derisi kaybolup gitmiş, geriye sadece hareket eden kas ve kemik yığınları kalmıştı– kâbus yaratıkları hem önden hem arkadan üzerimize gelirken kaçabileceğim tek bir yön vardı. Yana doğru gitmek zorundaydım. Astra da peşime takıldı, rahatlatıcı sıcaklığı akıl sağlığımı korumama yardımcı oluyordu.

Gözlerini kapa.

Ejderhaya dönüştüğü sırada yaydığı ışığın ne kadar parlak olduğunu bildiğimden sadece gözlerimi kapamakla yetinmeyip ona arkamı döndüm. Etrafım saniyeler içinde ısındı ve üzerinde uyurken emdiğim enerjinin sıcaklığının da aynı derecede yükseldiğini hissettim.

Zahak’ın enerjisi Drager’inkinden farklıydı, bundan emin olsam da nedenlerini düşünecek vaktim yoktu. Gerçi Zahak asıl gerçek eşimin kendisi olduğunu ve Drager’in Düşmüşlerin arasındaki bağ aracılığıyla bunu çaldığını açıkça söylemişken üzerine düşüneceğim bir şey kalmamıştı. Bu gerçeği inkâr etmek giderek zorlaşıyordu.

Zahak’ın kükremesi mağarayı titretti ve ışığın sönmesiyle gözlerimi açtığımda karşımda duran öfkeli, siyah pullarla kaplı yaratığa bir süre boş boş baktım. Hendeğin nispeten daha geniş bir kısmında olmamıza rağmen Zahak başını kaldırıp dünyayı

bir kez daha kükremesiyle inlettiğinde içerisi geçtiğimiz daracık tünellerden farksız gelmeye başladı.

Zombi yaratıklar bana mısın demedi; şüphe ettiysek bile artık akıllarının başlarında olmadığı kanıtlanmıştı. Zahak insansı formunda bile korkutucu biriydi ama ejderha hâlindeyken... hiçbir sıfat kudretini tanımlaya yetmiyordu sanki. Sadece bunu ilk elden hisseden birinin anlayabileceği türden bir şeydi.

Mağara giderek ısınırken sırtım yan duvara yaslanana kadar geriledim, taşların sıcaklığı kıyafetlerimi aşp tenimi yakıyordu. Astra korumacı bir tavırla önüme geçerken Zahak'ın bu kadar çok yaratıkla tek başına başa çıkma ihtimalini tarttım.

Birkaç saniye sonra alevleri hendeği doldurunca cevabımı aldım ve yavruyu korumak için eğilip vücudumu duvara döndüm. Astra tekrar kıpırdanıp ateşin ve gücün hiddetini göğüsleyene kadar çıplak tenime iğneler batıyormuş gibi hissettim.

Paniklememeye çalışıyordum fakat başım öne eğikken Zahak kazanıp kazanmadığını anlamam imkânsızdı.

Kazanıp kazanmadığımı mı?.. Şüphen mi var, la moyar.

Kafamın içinde gümbürdeyen ejderha sesi yüzünden biraz altıma kaçırmış olabilirdim. Gür ve hayvani sesi, mağaranın dört bir yanına püskürttüğü alevler gibi zihnimi yakıyordu.

La moyar deyişi tüylerimi diken diken etmişti. Bu ejderhaya mesafeli durma mücadelem, Drager'ın yanma dönüp her şeyi açıklığa kavuşturana kadar bekleme isteğim kaybolup gitmenin eşiğindeydi. O pürüzlü ses bana o kadar uzun süre dayanamayacağımı söylüyordu.

O kardeşim dediğim piç kurusu bağımızdan faydalandı, diye hırladı canavar, sesi öfkeyle dolup taşıyordu. Her şeyin farkındaydı, hiçbir nezaketi hak etmiyor.

Halihazırda Astra'nın arkasında yere çömelmiş olmasaydım bile bağı çözülen dizlerimin beni taşıyacağını sanmıyordum.

Zahak'ın insan formunda kudretli ve ölümcül olduğunu düşünmüştüm ama ejderhası bu dünyadaki hiçbir şeye benzemiyordu. Zihnim her şeyi anlamlandırma çabasıyla dört dönerken zavallı insan duyularım allak bullak olmuştu.

Sıcaklık nihayet durulduğunda ayağa kalktım, sandığımın aksine bocalamamıştım. Etrafıma bakınıp sertçe yutkunarak, “Yok artık,” dedim.

Zombilerden eser yoktu. Çürüyen et yığınlarından geriye sadece kayaların üzerlerindeki kül ve yanık izleri kalmıştı. Hâlâ ejderha formundaki Zahak, dipsiz kuyuları andıran o simsiyah gözleriyle beni dikkatle izliyordu.

Gel bana, eşim.

Bir an için tereddüt etsem de zihnim ejderhanın attığı kahkahanın o enfes sesiyle çınladı. Devasa çenesinden dumanlar çıkıyordu. *Seni ne zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsin,* dedi. Sesi öncekinden daha yumuşaktı. Bir ejderhanın sesi ne kadar yumuşak olabilirdi bilmiyordum ama gümbürtüsünde içimi yatıştıran bir tını saklıydı. *Onlarca yıl burada durup beni seçmeni bekleyebilirim.*

Beni seç.

Ben de kendimi bildim bileli birinin beni seçmesini beklemiştim ve göğsümde beni ona çeken bir bağ olmasaydı bile Zahak'a giderdim.

Sırtıma tırman.

“Siktir oradan.” Başımı kafası karışmış bir köpek gibi hafifçe yana eğdim.

Bir kahkaha daha koyuverdi. *İnsan dilindeki karşılığı ne bilmiyorum ama bizim dilimizde küfretmen... hoşuma gidiyor.*

Gülme sırası bendeydi. “Ağzım her zaman bozuk olmuştur. Bana hanımefendilerin asla küfretmediğini söyleyen anneme inat olsun diye yapıyordum. Görünüşe göre hanımefendilerin kandırılmaları, manipüle edilmeleri ve kendilerinden şüphe

edecek duruma getirilmeleri umurunda bile değildi, asıl sorun küfretmeleri idi. Ahlaksızlığın tek göstergesi budur ya.”

Ejderha kükredi. Sesi kulaklarımı sağır edecek kadar yüksek olmasa da çınlamasına yetmişti ve tavandan üzerime küçük taş parçaları yağdırmıştı. *Annenden bahsetmesen iyi olacak.*

Bu kez tavsiyesine uyacaktım. Zahak koca vücudu neredeyse zemine değene kadar eğildi. Kanatlarını arkasına kıvrımını bekledikten sonra tereddütlü adımlarla ona doğru ilerledim.

“Sirtına nasıl tırmanacağım?”

Yere çökmesine rağmen sırtına ulaşmam imkânsızdı. Hele de sabre’i kucağımda taşırken.

Yavruyu Astra’ya ver. O sabre’i çıkaracak, sen de ön bacağı-mın kıvrımını dayanak olarak kullanacaksın.

“Akademi’deki engelli parkura dönmüşüm gibi hissediyorum,” diye homurdandım. “Ama bu kez bana yardım edecek kimse yok.”

Ellerine hâkim olamayan o herifi neredeyse gebertecektim, diye hırladı Zahak.

Tırmanmama yardımcı olmak için elini sık sık kıcıma koyan yardımsever fae Mika’dan bahsettiği ortadaydı. O konuyu da açmamak iyi olabilirdi.

Yapmam gerekenlere odaklandım. Yavruyu göğsümden çektiğimde gözlerini açtı ve her zamankinden daha yüksek sesle mırladı. *Bu yaşlarda sürekli uyurlar,* dedi Zahak. *Bir şeyi yok. Astra onu sağ salım sırtıma çıkarır.*

Astra yanıma geldi ve Zahak’a güvenerek yavruyu ona uzattım. Sanki beni selamlıyormuş gibi bacağımyı dürttükten sonra ağzıyla yavruyu ensesinden tutup elimden aldı.

O ölümcül dişlerini savunmasız ufaklığın yakınında görmek ödümü koparsa da dünyadaki kedilerin de yavrularını böyle taşıdığını biliyordum. Astra arkasını döndü ve üç sıçrayışla Zahak’ın geniş sırtına çıktı.

“Gösteriş budalası,” diye mırıldandım. Üçünden de yükselen hırıltılara bakılırsa hem sabrelar hem de ejderha bana gülüyordu.

Grubumuzun en çelimsizi, en küçüğü ve en güçsüzü olmak kolay değildi. Yeni yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi yalpalayıp duruyordum.

Bu histen nefret ediyordum. Tam o anda, elime geçen ilk fırsatta dövüş derslerine kaldığım yerden devam etmeye karar verdim. Asla tanrılardan biri olmayacaktım ama hiç değilse daha az zayıf olabilirdim.

Bacağındaki oyuğa dokunduğumda Zahak kımıldamadan bekledi. İç geçirerek ayağımı üzerine basacak kadar kaldırmaya çalıştım ama nafileydi. Sonunda çabalamaktan vazgeçip ayağımı başka bir noktaya yaslayarak kendimi yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Bacağımın eklem yerini aşmamın ardından Zahak kanatlarından birini uzattı ve ancak kanadına tutunarak sırtına ulaşabildim.

Pullarının bir yüzü kaygan, diğer yüzü pürüzlü ve sivriydi. Bir süre bocaladıktan sonra ayaklarımı koyabileceğim bir yerler bulmayı başardım. Kayıp yanlış tarafa doğru düşersem sonum rendelenen bir peynirden farksız olacaktı. Dikkati elden bırakmazdım.

En sonunda, koca bir asır geçmiş gibi gelen bir sürenin ardından, Zahak’ın sırtında Astra’ya katıldım. Beni dürtüp Zahak’ın boynuyla gövdesinin birleştiği yere oturmamı işaret etti. Söylediğini yaptığımda bacaklarım neredeyse ikiye ayrılacaktı. “Umarım ejderha sürmekte bisiklet sürmekten daha iyiyimdir,” diye mırıldandım. Midem gerginlikten kasılıyordu.

Son bisiklet sürme maceram acilde on dikişle sona etmişti.

Bir ejderhanın sırtından düşmenin çok ama çok daha beter olacağını tahmin ediyordum.

Yedinci Bölüm

Zahak

Şimdiye kadar sırtıma sadece Astra binmişti, o da sadece katetmemiz gereken mesafe dört ayak üzerinde bana ayak uyduramayacağı kadar uzun olduğu zamanlarda. Bu, ırkımız arasında hafife alınmayacak bir şeydi. Morgan sırtıma tırmanırken onu acele ettirmemiştım. Ağırlığını neredeyse hissetmiyordum bile. Kanatlarımı mağaranın el verdiği ölçüde açıp yerden havalandım. Kanatlarımın ucu duvarlara sürtündüğünde Morgan keskin bir nefes verdi.

İyi misin? Ürkek sesi ejderha zihnimizde daha az insani duyuluyordu.

Gayet iyiyim, hayatım. Birkaç kaya, ejderha derisine kafa tutamaz.

Ona *kalbimin seçtiği* dedikçe zevkten dört köşe oluyordum. Onun dilinde karşılığının ne olduğunu merak ediyordum. Her neyse, bunu ve *la moyar* sözünü ağzımdan ilelebet duyacaktı. Yoğun hislerimin onu ürkütmesinden korktuğumdan kendimi tutuyordum. Şimdilik. Ama yakında her şeyi anlayacaktı.

Drager da öyle.

Morgan benim gerçek eşimdi. Kardeşimin hissettiği tek şey koza bağımızdan sızan artıklardı.

Yerden yükseldikçe Morgan'ın bacakları gerildi ve başımı çevirdiğimde onu ağacın gövdesine tutunmuş bir ayı gibi boy-

numa sarılırken buldum. Zihninde panik yoktu; bunu benden gizlemeyi başarıyordu ama gergin vücudu her şeyi ele veriyordu.

Bu onun için yepyeni bir deneyimdi ama eninde sonunda böyle yolculuk etmeye alışacaktı. Sonuçta güçlü temeller bir gecede atılmazdı. Zaman alırdı ve benim de zamandan bol bir şeyim yoktu.

Z, ışık giderek daha parlak hâle geliyor.

Morgan'ın gergin kolları gevşerken sesi heyecanla doldu. Vücudumu bükerek mağaranın tepesindeki yarığa sığmaya çalıştım. Risest'in ışığı dört bir yanımızı sardı ve pembemsi parıltı güçlendikçe renkler arasındaki ufak farklar dikkatimi çekti.

Ejderha formundayken daha geniş bir spektrumdaki renkleri ayırt edebiliyordum ve karşımda Risest göğünün her zamanki koyu gül rengi yoktu. Morgan bu tuhaflığı Akademi'den pek de uzak sayılmayacak bir noktadan Denille Adası'nın üzerine yükselene kadar fark etmedi.

Sırtımda kıpırdanıp etrafına bakınırken, “Z,” dedi. “Gökyüzüne ne olmuş?”

Biraz daha yükseldim ve başımı çevirerek etrafı dikkatle süzdüm. Parıltılı pembe yerini kızılın koyu bir tonuna bırakmış, toprakların en uç noktaları karanlığa gömülmüştü.

“Gökyüzü neden kırmızı?” diye fısıldadı Morgan.

İstila, diye fısıldadım zihnine. Ejderha hâlimdeyken konuşmıyordum; çıkarabileceğim sesler hırıltılardan, homurtulardan ve öfkeliyken püskürttüğüm alevlerden ibaretti. *İşte bu yüzden hastalık hendeğimde kol geziyor. Davetsiz misafirlerimiz bir veba ve onları durdurmazsak bu dünyayı yok edecekler.* Kadim ruhu-
ma işlenmiş içgüdülerim bana bunu söylüyordu.

Morgan başını öyle bir eğdi ki neredeyse dengesini kaybedecekti. Neyse ki Astra olacakları öngörmüştü de insanımızı dengede tutmak için harekete geçmişti.

Dikkat et, diye uyardım göğsümden yükselen hırıltıların arasından.

Kahretsin. Affedersin, dedi telaşla. Bağlantımızı kullanması hoşuma gidiyordu. Sadece... ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Gökten yağdığını gördüğümüz ejderhalar gökyüzünün rengini mi değiştirdi? Bu nasıl olabilir?

Henüz ona verebilecek bir cevabım yoktu ama öğrenmeye niyetliydim.

Kardeşlerimi bulmamız gerek.

Morgan eğilip boynuma daha sıkı tutundu. “Evet, hadi onları bulalım. Lexie’nin iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorum, tabii bir de...” Sözünü yarım bıraksa da ikimiz de kimin adını söyleyeceğini biliyorduk.

Drager.

Kardeşıme duyduğum öfkeye rağmen ben de iyi olduğundan emin olmak istiyordum ve bunun için on yıllardır ısrarla görmezden geldiğimiz koza bağımızdan yararlanmaya karar verdim. Aramızda ördüğümüz duvarlar eski ve güçlüydü ama sanki bunca yıldır birimizin ilk adımı atmasını bekliyormuş gibi saniyeler içinde parçalandılar.

Kardeşim, diye homurdandım.

Cevabı boştu, bağdaki parazitte kayboluyordu.

Şansımı bir kez daha deneyerek, *Drager?* dedim.

Bir şeyler söylese de zihnini benimkine kapatmadan önce aralarından sadece ...*Lancourt’a gel. Orada saklanıyoruz...* sözcüklerini seçebildim.

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Drager’la konuştuğumdan emindim, enerjisini hissetmişim ama bağımızda hiç böyle bir sorun yaşadığımız olmamıştı.

Morgan’ın zihnime dolan sakinleştirici enerjisi, öfkemi ve kafa karışıklığımı gölgede bıraktı. *Ona ulaşabildin mi?*

Evet. Eşimden hiçbir şey saklamamaya kararlıyım, bu yüzden endişemi dillendirmeye koyuldum. Ama bağlantımız sağlam değildi. Lancourt'ta saklandıklarını söyledi.

Morgan bir süre sessiz kaldı ve ardından beni şaşırtarak öne doğru eğilip yanağını pullarıma yasladı. Belki sadece yorgun olduğu içindi ama neredeyse bana sarılıyormuş gibiydi. *Her şey yoluna girecek. Drager tehlikede olsaydı seni Lancourt'a çağırılmazdı. Tamam, o pisliğin teki ama bu bambaşka bir alçaklık olurdu. Bozulan dengeler zihinsel bağlantınızı da etkiliyor olmalı.*

Öyle olduğuna inanmak istesem de Drager onca yıldır güvenilir biri olduğunu ispatlayamamıştı. Güce, topraklara ve kontrolle olan takıntısı kardeşleriyle arasındaki ilişkilere de yansımıştı.

Tedbiri elden bırakmamalıyız, dedim. Astra önden gidip etrafı kolaçan edebilir.

Bana karşı çıkmasını, yine Drager'ı savunmasını bekledim ama Morgan beni şaşırtarak bir şey söylemedi. "İyi fikir," dedi sonunda. "Ne olur ne olmaz."

Görünüşe göre minik eşimin de kafasında şüphe vardı. Göğsüm memnuniyet hissiyle kabardı. O da Drager'a güvenmiyordu.

Sola doğru dönerek adanın üzerine yükseldim ve topraklarımın her zamanki gibi görüldüğünü fark edip rahatladım. Yemyeşil ormanlarla çevrili kayalık ve çorak kısımlar herkesin güzellik anlayışına uymazdı. Bu tezat, ejderha ruhuma –iç içe geçmiş güzellik ve yıkımın kusursuz dengesine– mükemmel uyum sağlıyordu.

Morgan öne doğru eğilip Denille Adası'nı incelerken bağırmızı dolduran merakını hissettim.

"Hiç de beklediğim gibi değilmiş," dedi. Benimle mi konuşuyor yoksa sesli mi düşünüyor emin olamadım. Yoksa Astra'ya mı söylüyordu? Sanki cevap alabilecekmiş gibi sabre'ımla sürekli sohbet ediyordu. Bir insanın bir sabre'la sohbet etmek için gereken zihinsel bağı geliştirmesinin mümkün olup olmadığını merak ettim.

Morgan'a ve insanların geneline dair sorularımdan yalnızca biriydi bu. Drager, Dünya'ya ve sakinlerine hep büyük bir hayranlık beslemişti. Kütüphanesinin sadece enerji toplamak için orada olduğunu iddia etse de başından beri altında daha fazlasının yattığını biliyordum. Fakat doğurganlık ritüelinin başladığı geceye kadar ne çevirdiğini umursamamıştım. O gece bütün dünyam altüst olmuş ve ertesi güne yepyeni bir canavar olarak uyanmıştım.

"Toprakların ne güzelmiş, Z," diye fısıldadı Morgan. "Şu nehre bak!"

Ada, toprakların boyunca kıvrıla kıvrıla ilerleyen berrak akarsularla doluydu. Doğu ve güney sınırını da tehlikeli ama büyüleyici okyanuslar çevreliyordu. *Doğduğum dünya dışında bir yeri seveceğimi hiç düşünmemiştim, dedim, ama ejderha kalbim burayı yuva belledi.*

Fakat ellerimizle inşa ettiğimiz toprakları işgal edip üzerine konmayı düşünen o şerefsizler sadece varlıklarıyla bile her şeyi yok ediyordu.

Morgan öfkemi anlamış olacak ki pullarımı okşadığını hissettim. Dokunuşunu takip eden enerji dalgaları ejderhamı bir kez daha onu kendisinin yapma arzusuyla doldurdu ve bu formda ona hâkim olmak çok daha zordu.

"Bastırılmış anıların üzerine çalışma fırsatı da bulamadık," diyerek dikkatimizi dağıttı. "Hatırladığın başka bir şey var mı?"

Çürüyen kâbus yaratıklarının gelişi hendekteki planlarımızın çoğunu baltalamıştı. Hepimizi sağ salım yeryüzüne çıkarabildiğime şükrediyordum. Buradan görebildiğim kadarıyla adadaki faeler ve yaratıklar anormal davranmıyordu. Belli ki hastalık henüz hendekten dışarı sızamamıştı.

Daha da yayılmadan buna bir son vermeliydik.

Anılarım hâlâ bölük pörçük. Hepsi derinlere gömülmüş, zar zor seçilen görüntüler ve bir dizi parlak ışıktan ibaret. Düştüğü-

müzde yetişkinliğe daha yeni adım atıyorduk, o kadarını hatırlıyorum. Annemizin sesini de duyabiliyorum ama son sözleri daha fazla ışıkla örtülü.

Işık ve parazit. Tıpkı az önce Drager'ın zihnine uzandığımda olduğu gibi.

Ty, Emmen ve Kellan'la olan bağlarım hâlâ tıkalıydı ve ne zaman onlara uzanmaya çalışsam karşımda sessizlikten başka bir şey bulamıyordum. Parazit bile yoktu. Kardeşlerimin hepsiyle aramdaki bağlarda sorun olması canımı sıkıyordu.

O kadın onlara zarar verdiyse dünyasını küle çevirir, soldurduğum ışığında dans ederdim.

Bir şeyleri yok, dedi Morgan yumuşak, güven verici sesiyle. Güçlü ve kudretlisin, arkanda Risest topraklarının desteği var. Annen seni hafife alacaktır. Perde arkasında ne kadar bilgi topladığının hiçbir önemi yok, burada elbirliğiyle inşa ettiğiniz şeyi anlamıyor.

Haklı çıkmasını istiyordum. Dudaklarından dökülen güven verici sözlere inanmak istiyordum ama göğsümün derinliklerinde, içgüdülerimin bana rehberlik ettiği yerde, huzursuzluk kol geziyordu. Uzun hayatımda ilk kez kaybedecek çok şeyim vardı.

Annem istilasına iki ay önce başlasaydı karşısında çok daha farklı bir ejderha bulurdu. Bizi tekrar bir araya getirmeyi planlıyor olsaydı, Risest hakkındaki niyetine bağlı olarak teklifini değerlendireirdim. Fakat şimdi... Şimdi öfkeden deliye dönmüş hâldeydim ve ruhumda tek bir merhamet kırıntısı bile kalmamıştı.

Dünyamı, faalerimi ve kardeşlerimi tehdit eden kimseye acımadım.

Özellikle de Morgan'ı tehlikeye atanlara.

Onları güvende tutmak adına doğduğumuz dünyadan gelmiş her bir varlığı öldürmek zorundaysam bunu yapardım.

Hem de gözümü bile kırpmadan.

Sekizinci Bölüm

Morgan

Topraklarının üzerinde ilerlemeye devam ederken Zahak sessizleşti ve ufukta bizi bekleyen hiçbir tehdit olmadığından emin olunca kendimi onun sırtına yaslanmış, dinlenir hâlde buldum. Kilometrelerdir Denille Adası'nın üzerinde uçuyorduk. Yer yer ormanlar ve yeşillikle –Ocheran'dakilerden farklı ağaç türleriyle– dolu, engebeli manzara gözalcıydı. Bazı kısımları kayalık ve çoraktı ama çiçeklerle dolu çayırlar ve büyüleyici akarsularla dolu alanlar her şeye bedeldi.

Zahak yön değiştirdiğinde hendek denilen arazideki gözle görülür yarık bir kez daha gözüme takıldı. Buradan bile aşağıda tökezleyerek dolanan çürümüş kâbus yaratıklarını seçebiliyordum. *Sence dışarı çıkmanın bir yolunu bulup hastalığı yayacaklar mı?*

Zahak başını eğip aşağıya baktı. *İçlerinde uçabilen türler var ama kaçmaya yeltenemeyecek kadar çürümüş görünüyorlar. Umarım böyle devam eder.*

Hepimiz öyle umuyorduk. Bir kaçağın hastalığı dört bir yana yayıp fae dünyasının geri kalanını yok oluşa sürükleyebileceğine dair korkunç bir his vardı içimde.

Zahak ejderhasının gür sesiyle konuşmaya devam etti. *İstilacıların bunu nasıl yaptığını çözene kadar enfeksiyonun Risest'in geri kalanına yayılmadığından emin olamayız. Gerçi o karanlık enerjiyi henüz yeryüzünde hissetmedim.*

Tünellerden çıktığımızdan beri gözüme ilişen her yaratığın normal göründüğünü ben de fark etmiştim ama bu, sadece enfeksiyonun yalnızca hendeği etkilediğini varsaymamıza yetecek bir kanıt değildi.

Henüz hastalanmadığımıza göre enfeksiyona yol açan enerjinin istilacılarla ortaya çıktığını varsayabiliriz. Ejderhaların gelişile salgının başlangıcı birbirini tutuyordu ve Zahak fikrime karşı çıkmamıştı. *Drager ve diğerleri daha çok şey biliyordur,* diye ekledim. *Onları bir an önce bulmalıyız.*

Zahak'ın zihni enerjiyle dolup taşıyordu ve bir şey söylemese de içini kemiren huzursuzluğu hissedebiliyordum. Sabit bir hızla ilerlemeye devam ettiğinden, kayıp düşeceğimden bir an bile endişe etmedim. Yaklaşık bir saat sonra Astra yanıma geldi ve yavruyu kucağıma bıraktı. "İyi mi?" diye sordum.

Beni başıyla onayladı.

Uyurken onun enerjisiyle beslendi.

Zahak'm zihnimde gümbürdeyen sesi tüylerimi diken diken etse de ürpermeyi başardım. Birbirimizle bu şekilde konuşmaya şimdiden alışmam karşısında şaşkındım.

Gerçek eşi olduğuma dair teorisi birlikte geçirdiğimiz her saniye daha akla yatkın gelmeye başlıyordu ve aramızdaki bağa kucak açma konusunda tereddütlerimin kendimi koruma çabamdan kaynaklandığının farkındaydım. Kendimi Zahak'a açarsam ve beni incitirse hayatta toparlanamazdım. Yine de şimdiye kadar beni ona şüpheyile yaklaştırmaya itecek ya da Drager gibi olduğuna inandıracak hiçbir şey yapmamıştı. Drager'm yanında içgüdülerimi dinlemiş ve ona bir an bile güvenmemiştim. Fakat Zahak'ta durum tamamen farklıydı ve... eh, bunun bir anlamı olmalıydı.

Yavru kucağıma sokulup kıyafetimi pençelerken gözleri açıktı. Pençeleri keskindi ama bir yerimi kanatmaya çalışmıyordu. Böyle yapmak onu rahatlatıyor gibiydi, bu yüzden ona

engel olmadım ama tırnakları açıkta kalan tenime değdiğinde yüzümü buruşturdum.

Başka bir pençe darbesi tenimde nispeten derin bir çizik açtığında Zahak'tan yükselen hırıltılar yavruyu durdurdu. Gözlerini kapayıp daha da yamacıma sokuldu. Hâlâ bir bebektir ve uzun süre uyanık kalamıyordu.

“Canımı yakmıyordu,” dedim Zahak’a. “Sadece tenim biraz hassas.”

Tekrar hırlasa da bağımız üzerinden herhangi bir şey söylemedi. Beni koruması içten içe hoşuma gidiyordu. Özgürlüğüme zincir vurmadan bana göz kulak oluyordu. Yardıma ihtiyaç duyana ya da canım yanmaya başlayana kadar yavruya müdahale etmemiş, zamanı geldiğinde devreye girmişti. Drager ise iflah olmaz kontrol arzusuyla daha ortada hiçbir şey yokken her şeye müdahale ederdi. *Siktir*. Aynı anda ikisine karşı bir şeyler hissetmek tuhaf ve rahatsız ediciydi.

Farklı ve kafa karıştırıcı şeyler hissetmek.

Drager’la konuşmam, o da aslında bu eş bağıni hissetti de benden mi sakladı yoksa işin içinde başka bir iş mi var öğrenmemem gerekiyordu...

Bağı benim yüzümden hissetti.

Ejderha formundayken Zahak’ın zihni benimkine daha çok yaklaşıyordu ve düşüncelerimi duymuştu. Belki de ben kafamdan geçenleri farkında olmadan ona iletmişim. Ölkeyle dolan vücudundan yayılan sıcaklığı hissettim. Tam onu yatıştıracak bir şeyler söyleyecektim ki aşına olduğum bölge görüş alanıma girdi. Akademi’ye yaklaşıyorduk.

Binanın beyazlığı koyu kızıl gökyüzü altında iyice parlamış gibiydi. O güzeller güzeli tozpembe göğün artık olmadığını düşünmemek için elimden geleni yaptım. Üstelik en kötü kısım o kızılık bile değildi, hayır, ufukta bir de karanlık toplanıyordu.

Burada geçirdiğim süre içinde hiç fırtınaya denk gelmediğim hâlde kara bulutlar vardı.

Bugüne dek gökyüzünde tek bir bulut bile görmemiştim.

Düşmüşlerin gelişleriyle dağıttığı karanlık şimdi yeniden Risest'in üzerine çöküyordu.

Akademi'yi ele geçirmişler.

Zahak'ın öfkesi zihnime fısıldadığı her sözcükle kabarmaya devam ediyordu. Hırıltılı sesi tüylerimi diken diken etti. Yanındayken hissettiğim olağan ürpertilere de benzemiyordu üstelik, saf korku ve dehşetten kaynaklanıyordu.

İnsan gözlerim onu neyin kızdırdığını göremese de içgüdülerine güveniyordum.

Zahak yön değiştirerek arazisinde alçalmaya başladığında sanki gizlenmemize yardımcı olacakmış gibi kendimi sırtına doğru eğilirken buldum.

Yakınlaşmamız gerek ama etrafta gözçüleri ve muhafızlar olacaktır.

Bir ejderhanın fark edilmemesi imkânsızdı. *İnelim ve gölün öteki kıyısındaki ağaçlara doğru yaya olarak ilerleyelim,* diye önerdim.

Evet, araziyi iyi biliyoruz ve toprakları geri almak için bunu kullanacağız. O şerefsizler işgale kalkışırken önemli bir ayrıntıyı atladılar. Burası bizim dünyamız ve her köşesini avucumuzun içi gibi biliyoruz. Birkaç yazma çalmış, kardeşlerimle beni birbirimize düşürmüş olabilirler ama bu işte hep birlikteyiz ve güçlüyüz.

Güçlerini birleştirdiklerinde bu dünyanın faelerinin gözünde neredeyse durdurulamaz olduklarını, gerçek birer tanrıdan farksız olduklarını birçok kez duymuştum. Fakat anneleriyle birlikte gelen şekildeğiştirenler beni endişelendiriyordu. Onlar da Düşmüşler kadar güçlü müydü?

Cevabı bu davetsiz misafirlerle yüzleşene kadar öğrenemeyecek olsak da düşüncesi bile beni dehşete düşürüyordu. Bu

dünyayı ve ejderhaları daha yeni keşfetmiştim. Hepsini bir cırpıda kaybedemezdım. Buna dayanamazdım.

Zahak sola doğru manevra yapınca kucığımdaki yavruya sıkıca sarılıp dengemi korumaya odaklandım. Akademi'den uzaklaştı ve kanatlarını açıp süzülerek alçalmaya başladı. Ayaklarının yere basmasıyla karnını yere yasladı ve koynumdaki yavruyla birlikte aşağı indim.

Bacaklarım titriyordu ama Zahak'ın bana yardımcı olmak için uzattığı kanadının yardımıyla dengemi sağladım. Astra'nın da aşağı atlamasıyla Zahak'ın şekil değiştirebilmesi için yanından uzaklaştık.

Başımı çevirip gözlerimi kapadım ve yanağıma sürtünen bir şey hissettiğimde ona döndüm. Zahak karşımda durmuş kapkara gözleriyle beni izliyordu. O kadar uzun ve yapılıydı ki yanında kendimi bakışlarına hapsolmuş savunmasız bir canlı gibi hissediyordum. Ejderha formu bunaltıcıydı ama iki ayak üzerindeyken de pek farklı sayılmazdı.

Ağır ağır gülümsedi ve ben bir kez daha kafamdan geçenleri ona ilettiğimi fark ettim. "Gerçek eşim sensin," diye tekrarladı. Zavallı adam muhtemelen aynı şeyi kırk kere söylese insan beynimi ikna edebileceğini sanıyordu. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Daha önce de söylediğim gibi, şu an mağaramda çırılçıplak yatmıyor olmanın tek nedeni dünyamızın saldırı altında olması. Bunu sabrımı sınavan acı verici bir sınavdan başka bir şeyle karıştırma. Benimsin ve benim olanı alacağım dan şüphelen olmasın."

Hem bakışlarına hem de dokunuşuna hapsolmuş gibiydim. Vücudumu bir sıcaklık sararken korkudan eser yoktu. Bu seferki olağan geliyordu, Drager tarafından aşılardan çok farklıydı.

Zahak'ın göğsünden hırıltılar yükseldi. "Her şey sona erdiğinde hatırlat da o şerefsizi geberteyim."

Elini çektiğinde yoğun enerjisi rahatça nefes almama olanak sağlayacak kadar azaldı. “Gel hadi, hayatım,” dedi çevreye bakarak. “Etrafa bir göz atıp kardeşlerimin içeride tutulup tutulmadığını öğrenmeliyiz.”

Bana her *hayatım* değişinde içim bir hoş oluyordu. Drager’ın ağzından düşürmediği *küçük insan* da bunu bir sevgi sözcüğü olarak kullanmaya başladığında üzerimde aynı etkiyi yaratmıştı. Tabii bunun herkesin kullandığı bir aşağılama olduğunu fark etmemle o etki de uçup gitmişti. Öte yandan Zahak bana bir kez bile *küçük insan* dememişti ve bu benim için çok anlamlıydı.

Yavruyu göğsüme yaslayıp orınana doğru ilerleyen Zahak’ın peşine takıldım. Hâlâ onun topraklarında, taşlık bir arazideydik ama iğneyapraklı ağaçların arasına girdiğimizde bitki örtüsünün yerini Ocheran’ın yaprak döken türlerine bırakması uzun sürmedi.

On dakika kadar yürüdükten sonra, “Hayvanlar nerede?” diye sormadan edemedim.

Ocheran ormanlarına son gelişimde etraf pek çok meraklı yaratıkla doluydu. Fakat bu kez birine bile rastlamamıştım.

“Buradalar,” diye homurdandı Zahak. Ormanın derinliklerine ilerlerken etrafına bakınıyordu. “Ama hepsi saklanıyor. Risest’in enerjisi de dengesi de bozulmuş durumda. Hepsi bunu hissediyor.”

“Hiç değilse istilacılar karşılına çıkan her şeyi öldürmüyor.” Bomboş bardağı bile dolu tarafından görmeye çabalıyordum.

Zahak’ın vücudundan hırıltılar yükseldi. “Planlarının bu olduğunu sanmıyorum. En azından şimdilik.”

Uzun bir sessizliğin ardından göle yaklaştığımızda Zahak hefle çalısını gösterip uzun, çan şekilli beyaz çiçeklerin nasıl koparılacağını ve içlerindeki özsuynun nasıl çıkartılacağını an-

latmaya başladı. Minik sabre bu yeni yemeği memnuniyetle yalayıp yuttu.

Gölün kıyısındaki tehlikeli bölgeye girmeden ceplerimize sonrası için birkaç çiçek doldurduk. Ağaçların ve çalılarının ardına saklanmak için eğilerek ilerliyorduk. Güvenli bir yer bulduğumuzda dikkatimizi Akademi'ye çevirdik.

Zahak'ın sırtında uçarken onu neyin öfkелendirdiğini görememiştim ama artık gölle binanın arasında uzanan ön bahçe-deki ejderhaları bütün netliğiyle seçebiliyordum. Yedi kişilerdi ve hepsi de canavar formlarına bürünmüştü. Vücutları büyük ölçüde kahverengiydi, renkleri Düşmüşlerin canlı tonlarına kıyasla çok daha soluktu. Kanatları altın rengi değildi. Görünüşe göre onların dünyasında da farklı ırklar ve soylar vardı.

Zahak usulca, "Binanın her yerinde muhafızlar var," dedi. Gözlerinin benimkilerden çok daha fazlasını seçebildiğini biliyordum. "En az dokuz kişi ve içeriden daha fazlasının enerjisini alıyorum."

"Sayıca üstünler," diye fısıldadım. Sesimdeki korku yadsınmazdı.

Zahak bana karşı çıkmadı ama aksini söylemesini sahiden çok isterdim.

Küçük sabre'ı göğsüme çekip bir nebze rahatlamaya çalışırken bizi neyin beklediğini merak ettim. "Kardeşlerini hissedebiliyor musun?"

Zahak bir an için gözlerini kapayınca onlara uzanmaya çalıştığını varsaydım. Bağları parazitli olsa da Drager'la konuşmayı başarmış, diğerlerineyse hiç ulaşamamıştı.

"Sanırım içlerinden biri bodrumdaki hücrelerde tutuluyor," dedi en sonunda. "Titreşimleri hissedebiliyorum ama bağlantımız kopmuş durumda."

"Lancourt'a gidip Drager'ın bildiklerini öğrenmeliyiz," diye hatırlattım.

Bana bakmasa da başını gönülsüzce sallayarak onayladı. “Başka seçeneğimiz yok zaten. Güçlü olsam da bir düzine şekildeğiştirene tek başıma kafa tutabileceğimden emin değilim.”

Drager sözünü bitirmeden bir fae Akademi’nin kapısından çıktı, eğdiği başıyla muhafızlardan birine doğru ilerledi. Ne söylediğini duyamasam da başımı kaldırdığında dudaklarımdan bir şaşkınlık nidası döküldü. Rolta. Bu mesafeden bile son derece yapılı görünüyordu. İstilacılar Akademi’nin müdiresini kontrolleri altına almış, ona istedikleri her şeyi yaptırıyorlardı.

Bütün Akademi avuçlarının içindeydi.

Dokuzuncu Bölüm

Morgan

Uzunca bir süre ağaçların arasındaki sığınağımızdan ejderhaları izledik. Zahak o kadar hareketsizdi ki istilacılara sert bakışlar atan gözlerini görmesem uyuduğunu sanırdım. Bir süre sonra kucağımdaki yavruyla sızmanın eşiğine geldim.

Ona hâlâ bir isim bulamamıştım ama hazır burada oturuyorken bu meseleye biraz kafa yorabilirdim. Astra'nın çok sevdiğim ismi bana astrolojiyi anımsatıyordu, o yüzden aynı temaya sadık kalmaya karar verdim.

Aklıma gelen birkaç seçeneği hızlıca eledikten sonra nihayet doğru gelen bir tanesinde karar kıldım. Güçlü, vahşi ve Astra'yla ilişkili. Leo¹.

Ne tesadüf ki bu aynı zamanda benim de burcumdur.

Zahak Akademi'yi gözlemeye ilk kez ara verip bana muzip bir bakış attı. Bir saniye sonra hayatı buna bağlıymış gibi ejderhaları izlemeye geri dönse de içimi bir sıcaklıkla doldurmaya yetmişti.

“Yeni bir şey var mı?” diye sordum.

Zihnimde bir enerji kıpırtısı hissetsem de sesli konuştu. “Etrafta on iki asker var. Sayıları daha fazlaysa bile şu anki enerji kapasitemin ötesindeler. Ama annemden eser yok.”

“Onu mu arıyorsun?”

Yüzündeki ifade gözlerine taş çıkaracak kadar karanlıktı. “Asıl icabına bakmamız gereken o. Anılarım hâlâ bulanık olsa

¹ Astrolojide aslan burcu. -çn

da duygularım güçlü. Sesine odaklandığımda sadece hissettiğim öfke ve korkuyu anımsıyorum. Çocukluğumuzda bizi incittiğini ve parmağında oynattığını sanıyorum. Bu da şimdiki planları için hiç de iyiye işaret değil.”

Leo, içimi dolduran öfkeye kıyafetlerimi pençeleyip minik hırıltılar çıkararak tepki verdi. Etrafımızdaki ormanın yükselen ısısına ve Zahak’ın derisinde kabarıp hemen kaybolup pullara bakılırsa yalnız değildi. Ejderhası gergindi; hepimiz gergindik. “Artık Lancourt’a doğru yola çıksak iyi olacak,” diye homurdandı. “Ama uçarak bizi kolay bir hedef yapmak istemiyorum. Koca bir ejderhayı saklamanın imkânı yok, bu yüzden Drager’in akıl edip annemizi alarma geçirmedeği başka bir plan bulmalıyız.”

Elimizdeki seçenekleri tartarken bu dünya hakkında çok az şey bilen bir insan olmamayı diliyordum. “Lexie, Lancourt’a ulaşmanın başka yolları da olduğunu söylemişti ama ne olduklarını hiç öğrenemedim,” dedim. “Senin bir fikrin var mı?”

Zahak sorumu başıyla onayladı. “Evet, *crion*lardan yardım alıyorlar. İtaatkâr bir kuş ırkıdır,” diye devam etti. “Yonterların tam aksini düşün. Tek gayeleri faeleri, özellikle de onlardan faydalanan Drager’i memnun etmektir.”

Lexie ormanda yürürken Akademi’ye daha hızlı ulaşmak için *crion*ları çağırmanızı önermişti ama Drager teklifini reddedip beni taşımaya karar verdiği için onları hiç görmemiştim. “Madem onu memnun etmek için yaşıyorlar, onlardan yardım istemek kötü bir karar olabilir,” dedim. Drager’a hâlâ güvenmiyordum.

Zahak beni yine başıyla onayladı. “Aynen öyle.”

“Başka bir yol olmalı,” diye sesli düşündüm. “Bizi uçuracak kadar kuvvetli ama bir ejderhadan daha küçük bir yaratığa ihtiyacımız var.” Aklıma yonterlar gelince aptallığım karşısında başımı iki yana salladım. Zahak bile daha önce onlardan bahsetmişti. “Calendul. Onu bulmalıyız.”

“Calendul mu?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Evet! Beni Lancourt’tan aşağı taşıyan yonter oydu. Lexie’ye sadık. Bize yardım edeceğine eminim. Belki en yakın arkadaşımın nerede olduğunu bile biliyordur, yaralanıp yaralanmadığını düşünmekten kafayı yiyeceğim.”

Ya da başına daha kötü bir şey geldiğinden endişelenmekten.

Tabii bunu yüksek sesle itiraf edip evreni işlerimizi mahvetmesi konusunda kışkırtmayacaktım.

“Peki, onu bulalım o zaman.”

Zahak bana önerimi sorgulamayacak kadar güveniyordu. Neredeyse her yönden benden üstün bir canlı olmasına rağmen hiçbir zaman öyleymiş gibi davranmamıştı. Drager’in ardından tavırları o kadar beklenmedikti ki içimi dolduran duygularla ne yapacağımı bilemiyordum.

“Drager’in topraklarındaki yonter bölgelerinin yerini biliyor musun?” diye sordum. “Caldendul da orada olmalı.”

“Yeşil Oluk’la Lightsbringerların toprakları arasındalar.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. “Lexie’nin hanesi mi?” Evinde, ailesiyle birlikte olabileceğini düşününce damarlarım adrenaline doldu.

“Evet, Lexie de Lightsbringer hanesinden geliyor. Yeşil Oluk da Ocheran klanlarından bir diğeri.”

Yeşil Oluk da bir yerden tanıdık geliyordu ve klanı nereden hatırladığımı düşününce gözümün önünde kızıl kahve saçlı bir fae belirdi. Yeşil Oluk Hanesi’nden Florentine’le iki kez karşılaşmıştım. İlki Dragerfield Kütüphanesi’nde *tanrısına* saygılarını sunarken, ikincisiyse haini bulmak için Drager’in faelerini sorguya çekmek gibi herkesin hayallerini süsleyen işle görevlendirildiğimde. Florentine her iki seferde de bana şaşkınlık ve şüpheyile yaklaşmıştı. Onu tanımasam da garip bir şekilde ondan hoşlanmıştım. Kısa görüşmelerimizden onun zeki ve klanına karşı korumacı biri olduğunu anlamıştım. Bu iki özelliğe hayran olmamak elde değildi.

Zahak Akademi'ye son bir bakış atıp, "Artık yola koyulmalıyız," dedi. "Yolumuz uzun ve herkese burada olduğumuzu haber vermek istemiyorsak ejderhaya dönüşmem. Yürümekten başka çaremiz yok."

İnsan bedenimin zayıflığını tekrar dillendirmeye yeltenmedim. Günlerdir bir şey yememiştim ama bir şekilde değişti. Tanrının üzerinde uyuduğum gecenin ardından kendimi ne aç, ne yorgun ne de susamış hissediyordum. Vücudum boğazımdan bir lokma yemek ya da bir yudum su geçmediği için şaşkına dönse de buna ihtiyaç duyuyormuş gibi görünmüyordu.

Ben üzerinde uyurken Zahak'ın enerjisinin yaptığı şey her neyse bir mucizeden farksızdı ama bu dünyanın garip ve bir o kadar da inanılmaz şeylerini sorgulamayı uzun zaman önce bırakmıştım.

Yolculuğumuza nispeten hızlı bir tempoda başladık, daha doğrusu herkesin ben ayak uydurayım diye yavaş ilerlediğini fark edene kadar ben öyle sanıyordum. Bir şey söyleyip bana kendimi kötü hissettirmeseler de bunu anlayacak kadar dikkatliydim. Akademi'de aldığım birkaç derse rağmen formumun zirvesinde sayılmazdım ve bacaklarım hafifçe sızlamaya başlar başlamaz kendimi Zahak'm kucagında buldum.

"Önceden müsaade alman ne büyük incelik," diye homurdandım. Bu devasa adama karşı koymanın nafile olacağını farkındaydım. Leo göğsüme kıvrılıp kestirirken gözlerimi kapatıp aynısını yapacağımı umdum.

"Canın yanıyordu," dedi Zahak.

Ona küçük bir sızının canımı yakmadığını ve insanların kas ağrılarına alışkın olduğunu açıklama zahmetine girmedim. Bedenimi anlamıyordu ama canımın yanmasını önemsemesi hoşuma gitmişti.

Zahak'ın adımları hızlandığında yine gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Birkaç saniye sonra sesi zihnimi doldurdu. *Sen be-*

nim ruh eşimsin ve ejderhamın sabrını sınıyorsun. Göğsünden hırıltılar yükseldi. Beni öyle görsen de bir aziz değilim. Şansını zorlamaya devam edersen benim olanı almaktan başka çarem kalmayacak.

Sesi her zamankinden daha sertti ve körelmiş duyularıma rağmen enerjisinin kontrolden çıktığını anlayabiliyordum. Yine de altında derin bir arzu yatan bu tehdidi karşısında midem kasıldı. Sesi güçlkle bastırdığı hayvani bir vahşilikle doluydu. Ama şansımı biraz zorlamak istiyordum. Lexie burada olsaydı suratıma bir tane patlatırdı. Ateşle oynadığımın farkındaydım. En iyi arkadaşım onu öldürecek bir yaratığa kafayı taksaydı ben de sinirlenirdim.

Ama elimde değildi.

Nasıl alacaksın?

Kahretsin. Zihnimin hiçbir zaman duru durağı olmamıştı ama etrafımda düşüncelerimi okuyan biri olmadığından bunu hiç sorun etmemiştim.

Şansını zorluyorsun, sevgili eşim.

Haklıydı ama kendimi tutamıyordum.

Zahak daha da hızlanınca mide bulantısını bastırmaya odaklanmak zorunda kaldım. Neden acele ettiğini biliyordum, az önce fark ettiğim tedirginlik giderek artıyordu. Belki de Akademideki o şekildeğiştirenleri, istilanın somut kanıtlarını kendi gözleriyle görmek onu daha da öfkelenlendirmişti.

İkimizin de dikkatini dağıtacağını umarak, *Dişi ejderhalar neye benziyor? Erkekler gibi mi?* diye sordum.

Zahak'ın göğsü gümbürdedi. *Hatırlamıyorum...*

Hafızasında bu kadar büyük boşluklar olması onu rahatsız ediyordu ve konuyu açtığıma pişman olmuşum. Bir sonraki gümbürtüler daha sert ve şiddetliydi. Leo bile uyanıp tişörtümle oynamaya başlamıştı.

Z?

“Bir terslik var,” dedi. “Etraftaki enerji...” Sözü vücudundan yükselen hırıltılarla bölündü. “Hendekten ayrıldığımızdan beri

karanlık doğamla mücadele ediyorum ve Akademi'yi sarmış enerji her neyse irademi parçalıyor.”

Zahak yavaşladı ve beni sertçe yere bıraktı. Ona bir bakış atınca güçlkle yutkundum. Hissettiği enerji neydi bilmiyordum ama vücudu normalden daha büyük görünüyordu, açıkta kalan teni pullarla kaplıydı.

“Morgan,” dedi dişlerinin arasından. İki büklüm olup ellerini dizlerine dayarken vücudundan sıcaklık yayılıyordu. “Benden uzak durmalısın.”

Sözlerini anlamakta zorlanıyordum. Onu kontrolden çıkaran enerji benim bile hissedebileceğim kadar yoğunlaşıyordu. Sanki üzerime bir böcek sürüsü hücum etmişti de tenimi kaşıma dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordum.

Astra yanıma gelip beni Zahak'tan uzaklaştırmak için bacağımı dürtmeye başladı. Onu dinleyip geri çekildim. Isı da ışık da giderek artıyordu. Görünüşe göre şekil değiştirip dikkat çekmeme umutları suya düşmek üzereydi.

Damarları boynundan fırlayacak gibi kabardı, vücudu daha fazla pulla doldu ve gövdesiyle uzuvları uzamaya başladı. Büyümeye devam etse de henüz tamamen dönüşmemişti. İnsan-canavar karışımı bir formdaydı ve vücudu pullarla kaplanmış olsa da yüzü ve vücut hatları değişmemiş, sadece büyümüştü. Her şeyi büyümüştü.

Başını kaldırıp kapkara gözlerini benimkilere kenetlediğinde sırtımdan bir ürperti geçti. Bana doğru bir adım atsa da kendine hâkim olmayı başarıp, “Kaç,” diye gürledi. “Calendul'u bul!”

Bir saniye bile düşünmeden kollarımdaki Leo ve yanımdaki Astra'yla ağaçların arasına dalarak bana söylediğini yaptım.

Arkamız alevler içinde kaldığında başından beri beklediğim anın gelip gelmediğini merak ettim.

Ejderhaların elinde mi ölecektim?

Onuncu Bölüm

Zahak

Enerjinin zihnimdeki duvarların ardına sızması zaman almıştı. Hendekten çıktığımızda kendimi huzursuz hissetsem de bunu dünyanın saldırı altında olmasına bağlayıp üzerine kafa yormamıştım. Fakat sonunda, Akademi'de pusuya yatmış düşmanlarımızı gözlemlerken, ejderhamı kontrolden çıkaran karanlığa yenik düşmüştüm.

“Kaç,” diye gürledim Morgan’a. Beni anlayıp anlamadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ses tellerim kalınlaşıyor, tenimi saran pullar derimi kalınlaştırıyordu. Normalde buna kucak açardım ama bugün mantığım canavarımın hayvansı doğasma yenik düşerken Morgan’a yapacaklarımdan endişeleniyordum.

Avlanmak istiyorduk. Karnımızı doyurmak. Ele geçirip tüketmek.

Hiçbirinin yemekle bir ilgisi yoktu.

İhtiyacımız olan şey eşimizdi.

Morgan’ın dudaklarından boğuk bir ciyıklama döküldü. Fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana bakarken mantığımın son kırıntılarıyla hayatta kalma içgüdüsünden bu kadar yoksun olmasına bir küfür savurdum. Sadece varlığıyla ölüme meydan okumasına rağmen bunu fark etmiyor ya da umursamıyormuş gibi görünüyordu.

İnsanlar zayıftı; bu hâlimle elimden asla kurtulamazdı. Kendimi kontrol altına almaya odaklanabilmem için gitmesine ih-

tiyacım vardı. Bu, annemin ve istilacılarının başının altından çıkmıştı ve ben buna karşı koymanın bir yolunu bulana kadar Morgan güvende değildi.

Pençelerimi yakınlardaki bir ağacın gövdesine geçirerek, “Calendul’u bul,” diye haykırdım. Morgan’ın kokusu birkaç saniye öncesine kadar daha yoğunlu ve beni çıldırtıyordu. Eşimin bu kadar yakınındayken onu kendime ait kılammamak hem beni hem de canavarımı çileden çıkarıyordu.

Nihayet yanında Astra ve kollarında Leo’yla ağaçların arasında kaybolduğunda hissedeceğimi sandığım rahatlama, öfkenin gölgesinde kaldı.

Benim. Benim eşim. Benden kaçıyordu ve ejderham buna katlanamıyordu.

Henüz resmen benim olmamışken hiçbir yere gidemezdi.

Karanlık damarlarıma karışırken pençelerimi ağacın daha derinlerine geçirdim. Aklımdan geriye kalanlar, arayı açmazsa Morgan’ı saniyeler içinde yakalayacağımızın farkındaydı.

Gerçi arayı ne kadar açarsa açsın onu bulurdum.

Ama hiç değilse ona bir şans vermeliydim.

Bu insan-ejderha karışımı formumda basit bir ağaçla zaptedilemeyecek kadar güçlüydüm. Ağacı kökünden koparıp kokusunu takip ederek ormana daldım. Peşine düşmemle adımlarımı yavaşlatacak kadar kendimde olduğumu fark ettim. Dizginler canavarımdaydı ama o ve ben birdik, kalan mantığım bizi kontrol altında tutmaya yetiyordu.

Morgan, Calendul’u bulmadan onu yakalarsam kendimi tamamen kaybedecek, onun üzerinde hak iddia edecektim. Irkımın benimsediği yollarla. Hatıralarım bulanık olsun ya da olmasın, bu saf içgüdüydü. Tek bir eşimiz vardı ve o Morgan’dı.

Bul. Avla. Sahip ol.

Eşimizi bulacak ve onu asla bırakmayacaktık.

Bul. Avla. Sahip ol.

Zihnimde dört dönen bu sözler adımlarımı hızlandırdı. Kokusu güçlendi... yoğunlaştı... korkuyla değil... arzuyla. Bir ejderhanın onu avladığının farkında değil miydi? Yoksa umursamıyor muydu?

Bir yol ayrımına geldiğimde kokusunun sığamayacağım kadar küçük bir patikadan geldiğini fark ettim. Astra ona rehberlik ederek arayı mümkün olduğunca açmaya çalışıyordu. Ona hem öfkeli hem de minnettardım.

Hem Morgan'la aramdaki tüm engelleri yıkıp geçmek hem de onu güvende tutmak istiyordum.

Bul. Avla. Sahip ol.

Küçük patikanın etrafından dolanarak ağaçların arasına daldım ve derimi çizen dallara aldırmadan kendi yolumu açmaya koyuldum. Uzaklardan gelen alçak sesli çığlık bana arayı kapadığımı söylüyordu. Artık canavarı dizginlemem mümkün değildi.

Eşim yakınlardaydı ve aramızdaki bağı sonsuza dek mühürlemenin vakti gelmişti.

O benimdi.

On Birinci Bölüm

Morgan

Astra bacaklarımı dürtmeye devam etti. Vücudum böylesi bir tempoya alışkın olmasa da Zahak'ın ejderhasının sıcaklığı dört bir yanıma sararken damarlarıma karışan adrenalin bana devam etme gücü veriyordu.

“Bizi yakalarsa ölecek miyiz?” diye sordum nefes nefese. Harcadığım eforu belli etmekten utanmayacak kadar korkuyordum.

Elbette Astra soruma cevap vermeyip kafasıyla beni dürtmeye devam etti.

Bir yanıma boşa çaba harcadığımı düşünüyordu. Şekil değiştiren bir ejderhadan kaçmam mümkün değildi. Peşimdeki sıradan bir insan olsa bile kaçamazdım zira ciğerlerim beş dakika içinde patlayınca her şey sona erecekti.

Korku bana gayret veriyordu ama bir yanıma o formdaki Zahak'ı düşünmeden edemiyordu. Ona çekildiğimi hissetmiştim ve aramızda gerçek bir eş bağı olduğu inkâr etmeyi artık bırakmıştım. Bunu sürdürmek hem içgüdülerimi, hem hislerimi hem de zihnime fısıldayabildiği gerçeğini reddetmek olurdu.

Okuduğum kitaplardaki kadın karakterler, *Aramızda doğal olmayan bir çekim vardı ve sesini kafamın içinde duyabiliyordum. Ama hayır, eş falan olamazdık. Bu imkânsızdı. Hepsi bir tür ilaç yüzünden olmalıydı, gibi saçma inkârlara kapıldığında*

onlara çok kızardım. Tamam, başlarda aynı şeyleri düşündüğümü reddetmiyordum, sonuçta insan beynim ağır çalışıyordu ve korkuyordum. Fakat artık bu dünyada böylesi fantastik olayları olağan karşılayacak kadar uzun zaman geçirmiştım. Gerçeği daha fazla inkâr etmek aptallık olurdu.

Ondan kaçmaksa daha büyük aptallıktı.

Adımlarım yavaşlamaya başlarken sağımda bir gürültü koptu. Bir çığlık koyuverip çenemi hemen kapattım. Zahak sandığımdan daha yakındaydı. Astra yine başıyla bacağımı dürttü, bu seferki neredeyse yakınlardaki bir ağaca doğru düşmeme neden olacak kadar güçlüydü. “Kes şunu,” diye sızlandım. “Ondan kaçmam mümkün değil. Leo’yu da alıp güvenli bir yer bul. Zahak bana zarar veremeyecektir, onun ruh eşiyim. Aklını kaçırmış olabilir ama aramızdaki bağı hiçbir şey koparamaz.”

Art arda sıraladığım bu saçmalıklardan emin miydim? Hayır, değildim. Hiçbir şeyden emin değildim ama içgüdülerime güvenmek istiyordum.

Aramızdaki bağı, Zahak’a uzandım ama karşımda karanlıktan başka bir şey bulamadım. “Bana zarar vermeyecek,” diye tekrarladım ikimizi de ikna edeceğini umarak.

Leo’u ona uzattığımda Astra bana öfkелendi, hırlayarak üzerime yürüyünce gerilemekten başka çarem kalmadı. Ağaçların arasından gelen sesler şiddetlendi. Yakında Zahak’la yüzleşmekten başka çarem kalmayacaktı.

Görünüşe bakılırsa Astra’nın buna izin vermeye hiç niyeti yoktu. Bir kez daha bana tosladığında dengemi kaybettim, eğilip altıma girmeseydi onun sırtı yerine benim kığım yere çarpacaktı. Kocaman bedeninin üzerinde sürüklenirken hayatım pahasına bir elimle ona, diğer elimle de ormana fırlamaması için Leo’ya tutunmaktan başka seçeneğim yoktu.

Astra son sürat koşarken iki yanımda uzanan ağaçlar birer bulanıklıktan ibaretti. Zahak’ın devasa bedeni birkaç metre

ötedeki ağaçların arasından fırlayınca uluyup daha da hızlandı. Sırtına sımsıkı tutunurken arkamızdaki ejderhaya bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Düşmüşlerin hepsi neredeyse iki metre olsa da bu insan-ejderha karışımı formda boyu çok daha uzun, bedeni çok daha iriydi. Üzerindeki giysiler parçalanmıştı, arkamızdan gelirken pulla kaplanmış sırt kasları geriliyordu. Adam koşmamasma rağmen aramızdaki mesafeyi giderek kapatıyordu.

Bedeninin açıkta kalan kısımlarının çoğu siyah ve altın rengi pullarla doluydu. Bir yanımın bu av-avcı kovalamacasından hoşlandığını inkâr edemezdim. Korkuyordum tabii, henüz aklımı tamamen kaçırmamıştım. Bu dünyadaki en tehlikeli yaratıklardan birini peşimize taktığımızın farkındaydım ama içimden bir ses bu hâliyle başa çıkabileceğimi söylüyordu.

Sadece Astra ve Leo'yu güvenli bir yere götürmeliydim.

Anlık bir kararla Leo'yu kucağımdan Astra'nın sırtına bıraktım. "Sıkı tutun, ufaklık," diye fısıldadım ve pençelerini Astra'nın boynundaki kürke geçirdiğini görünce rahatladım.

Ardından elimi bırakarak Astra'nın sırtından aşağı yuvarlandım.

Yere çarptığımda ciğerlerimdeki bütün hava vücudumu terk etti. Kahretsin, düşüşüm sandığımdan daha sert olmuştu. Zahak kükrediğinde altımdaki zemin sarsıldı. Düştüğümü fark edince duran Astra benim için geri dönecek oldu ama onu elimle kovaladım. "Git," diye bağırdım güçlkle, ciğerlerim hâlâ biraz oksijen için yalvarıyordu. "Calendul'u bul."

Astra gözlerini benimkilere dikip haykırdı, dokunaçları başının etrafında kıpırdanıyordu. Tam tekrar bağıracaktım ki başını iki yana sallayıp kaçmaya başladı. İçimi dolduran rahatlama yerini korkuya bıraktı. Bunu bile isteye yapmış olmama rağmen beni bir avmışım gibi kovalayan aklımı kaybetmiş bir

ejderha adamla baş başa kalınca bundan sağ kurtulamayacak kadar insan olduğumdan endişelenmeye başladım.

Yerden doğrulunca nihayet rahat bir nefes alabildim, neyse ki uzuvlarım ya da kaburgalarım kırılmamıştı. Sadece birkaç morluk vardı. Ayağa kalkarken Zahak'ı bulmak için başımı çevirdiğimde bir çılgılık daha atmamak için kendimi zor tuttum.

Patika bomboştı.

Başımı bir sağa, bir sola çevirerek ağaçların arasına saklanmış devasa vücudunu bulmaya çalıştım ama varlığının hissi dört bir yanıma sarmış olsa da etrafta hiçbir iz yoktu.

Bir yere saklanmıştı.

Beni avlıyordu.

“Z?” diye seslendim yumuşak bir sesle. “Sana karşı koymuyorum, koca oğlan. Burada seni bekliyorum.”

Ağaçlar alçak bir gümbürtüyle titrediğinde vücudum sesine istemsizce tepki verdi. Kasıklarına bir sıcaklık hücum etti ve kendimi sızıyı hafifletmek için bacaklarımı sıkıca birbirlerine bastırırken buldum. Bir gümbürtü daha duyulduğunda ellerimi karnıma bastırıp öce doğru eğilerek inledim.

Bana ne yapıyordu? Ne oluyordu?

Gümbürtüler dört bir yanıma sarana kadar giderek şiddetlendi. Arkama döndüm. Ne zaman ortaya çıkacağını kestiremiyordum ve beklenti tüylerimi diken diken ediyordu. Patikanın arkamda kalan kısmı boştu ama tekrar o tarafa döndüğümde bu kez çılgılığımı tutamadım. Zahak karşımdaydı, üzerimde yükselen devasa cüssesi yaprakların arasından süzülen kızıl ışığı kesiyordu.

“Merhaba,” diye ciyakladım. Sertçe yutkunarak sakinleşmeye çalıştım. “Hey, selam, merhaba. Seni burada görmek ne güzel.”

Gerginlikten düşen çeneme tepki vermedi, dipsiz kuyuları andıran simsiyah gözleriyle sessizce bana bakıyordu. Vücudun-

dan yayılan güç öyle bir içime işledi ki uzuvlarım titremeye başladı. İçimdeki ateş körüklendi. Ona dokunmamak için kendimi zor tutuyordum. Az önce ormanı inleyen gümbürtüler artık zihnimde yankılanıyordu.

“Z?” dedim bir kez daha.

Yanaklarına uzanan pullar bronz teninin sadece bazı kısımlarını açıkta bırakmıştı. Bakışlarını benimkilerden ayırmasa da dudakları hafifçe kıvrıldı. “Kaç, ufaklık,” diye hırladı.

Geçen seferkinin aksine bu uyarısı içimi dehşetle doldurmamıştı. Bu kez bana sahip olmak için kaçmamı söylüyordu ve onun olmak istediğimi inkâr edemezdim. Drager artık zihnimin tozlu köşelerine itilmiş bir anıdan ibaretti ve aramızdaki o küçücük bağ Zahak’a karşı hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Bu seferki ruhumun en, en derinlerine kazınmış gibiydi.

“Senden kaçmak istemiyorum,” diye fısıldadım.

Gülümsemesi genişledi, korkutucu görüldüğünün farkındaydım ama korkmuyordum. Ondan hiç ciddi ciddi korkmuş muydum ki? Lancourt’taki ilk karşılaşmamızda –simsiyah canavarıyla ortaya çıktığında– hissettiğim şeyin korku olduğunu sanmıştım... ama aslında daha çok kafam karışmıştı. Kafam karışmış, merakım kabarmıştı.

Arkamı dönmek yerine ona doğru bir adım attım. Başımı geriye atıp gözlerimi ona diktiğimde bile Zahak yerinden kılmıdamadı. “Beni avlamak mı istiyorsun?” diye sordum.

Göğsünden gümbürtüler yükseldi ve yumruklarını iki yanında sıkıp gevşettiğini fark ettim. Hâlâ içgüdüleriyle mücadele ediyor, beni korumaya çalışıyordu. Bundan hoşlanmıyordum.

“Pekâlâ, Z,” deyip kıkırdadım. “Öyle olsun.”

Sanki oyun parkında yakalamaca oynayan iki çocukmuşuz gibi elimi göğsüne vurup tekrar ormana daldım. Sessiz adımlarımın aksine ortalığı inleyen ayak seslerinin peşimden geldiğini duyduğumda içimdeki alev her yanıma kavrulana kadar körük-

lendi. Sıcaklık omurgamdan geçip kaslarıma ve hücrelerime yayıldı, gözlerim bile yanıyordu. Elbette ciddi ciddi yandığım yoktu ama içimde fırtınalar kopuyordu.

Zahak'ın ayak sesleri yükseldi ve bu ilkel kovalamayla vücudumu ele geçiren adrenalin patlamasına memnuniyetle kucak açtım. Koşarken tenime sürtünen giysilerimin bir an önce yok olmalarını diliyordum. Bunu çırlıçıplak yapma arzusu dayanılmazdı.

Arkamdaki hızlı esintiler bana ejderhamın yakınlarda olduğunu söylüyordu ama omuzumun üzerinden ona bakma dürtüsüne direndim. Kovalamacamız yakında bitecekti ve sonu elimden geldiğince uzatmak istiyordum.

Konu Zahak ve bana kendimi hayattaymışım gibi hissettirmesi olduğunda... hiçbir şeyin bitmesini istemiyordum.

Yeterince yakınma geldiğinde beni yakaladı, güçlü kolları bedenimi sarmaladı ve ayaklarımı yerden keserek beni göğsüne doğru çekti. Vücudu yanıyor gibiydi; üzerimdeki giysilere rağmen tenimi kavuruyordu.

Tutuşu sıkılaştıkça zevkten başım dönüyordu. "Benden kaçtın, hayatım," diye hırladı, söylediklerini zar zor anlıyordum.

"Kendin" -öksürdüm- "söyledin. Kaçmamı söyledin, Z."

Göğsünü gümbürdeten alçak sesli kahkahası vücuduma tairifi imkânsız şeyler yapıyordu. "Ne zamandır sözümü dinliyorsun, la moyar?"

Beni paramparça eden gücünden kurtulmak için çaresizce vücudumu ona bastırırken ihtiyacım olan şey için yalvarmaya utanmadım. Az önceki kovalamacamız içimdeki böylesi ilkel oyunlardan hoşlanan bir parçayı uyandırmıştı ve şimdi daha fazlasını istiyordum.

"Zahak," diye sızlandım en sonunda. "Artık beni becerecek misin? Öylece senin olmayı bekliyorum."

Bu cesur yanımdan nereden çıkmıştı hiç bilmiyordum ama beklemekten bıkmıştım.

Zahak ondan beklenmeyeni yaparak beni aşağı bıraktı ve bir an kalbim sızladı. Beni ret mi ediyordu? Az önce kendimi ona açmış, her zerremi beni tek bir darbeyele yok edebilecek bir canavara sunmuşken?

Derin bir nefes alıp yüzünü görebilmek için ona döndüm. Bana ifadesini dikkatlice inceleme fırsatı vermeden tişörtümü kavradı ve tek hamlede yırtarak üzerimden attı. Kumaş, dokunuşuyla kaybolup gitti.

“Ne?” dedim nefes nefese. Elleri pantolonumu kavrayıp tişörtüm gibi paramparça etmese az önceki hamlesiyle geri savrulurdum. Sıcak havayı solumamla göğsüm kabarıırken Zahak’m gülümsemesi büyüdü.

“Az sonra üzerinde hak iddia edeceğim, sevgili eşim,” diye homurdandı. “Bana karşı koyacak mısın?”

Hâlâ yerli yerinde duran sırtışına bakılırsa istediğinin bu olduğunu düşündüm.

Bundan hoşlanmadığımı ve her şeyi inkâr etmeye devam edeceğimi sanıyorsa çok yanılıyordu.

On İkinci Bölüm

Morgan

Zahak'ın elleri yanlarımdan yukarı kaydı. Pulları tıpkı ejderha formuna büründüğündeki gibi hem pürüzsüz hem de pürüzlüydü. Dokunuşuyla vücudum karıncalanmaya başlarken dudaklarımdan küçük bir inilti kaçtı.

“Morgan,” diye hırladığında gözlerimin kapalı olduğunu fark ettim.

“Bir kez daha kaç, la moyar.”

Dudaklarımı yaladım ve sözlerini başımla onayladım. Nefes nefeseydim.

Kaçmak için döndüğümde pençesini iç çamaşırama geçirerek beni çırılçıplak bıraktı. Eh, botlarımı saymazsak tabii. Ne kadar tuhaf görüldüğümün farkında olsam da koşmama yardımcı olacaktı.

Koşmama ve Zahak'ın olmama.

Saldırı altındaki bir dünyada, bir ormanın ortasında anadan üryan olmamı umursamadan ona son bir bakış attım. Daha önce de aklımdan geçirdiğim gibi ilk seferimiz bu şekilde olmalıydı.

“Gel de beni yakala, koca oğlan,” diye fısıldadım ve eğilip bir kez daha göğsüne dokundum. “Ebe.”

Artık ne kasımalardan ne de üzerime fazla gelen kıyafetlerden eser vardı. Evet, memelerim kurumaları için ipe asılmış çamaşırlar gibi sallanıyordu ama bir şikâyetim yoktu, özgürdüm.

Hem de daha önce hiç hissetmediğim kadar. Üzerimde hiçbir baskı, hiçbir kısıtlama yoktu.

Dünya'daki süregelen düzen özgürlüklerimizi kısıtlıyordu ve bu heyecan vericiydi.

Arkamdan yükselen kükreme sesiyle ormanda öylesine bir koşuya çıkmadığımı hatırladım.

Bu ilkel bir kovalamacaydı.

Arkama hızlı bir bakış attım ve derin bir nefes alıp bir küfür savurarak tempomu artırdım. Peşimden koşarken kanatları da aramıza katılmaya karar vermişti ve bana yetişene kadar nasıl bir tehlikede olduğumu anlamam mümkün değildi. Bu bilinmezlik aynı anda hem heyecan verici hem de tedirgin ediciydi.

Daha dar bir patikaya yönelirken akıllık ettiğimi sanıyordum ama kendime engel olamayıp arkama bir bakış attığımda...

Arkamda kimse yoktu.

Nereye kaybold-

Ne olduğunu anlayamadan duvar gibi bir şeye çarptım. Güçlü kollar etrafıma dolanıp bedenimi sıkıca kavradı. Önce içim heyecandan kıpır kıpır olsa da kokuyu aldığımda duraksadım. Aşına olduğum ama Zahak'inkiyle alakası olmayan bir kokuydu bu.

Boğazımdan yükselen çığlıkla elinden kurtulmaya çalışırken Drager, "Merhaba küçük insan," diye mırıldandı. Attığım çığlığı kesmek için dudaklarıma yapıştığında tırnaklarımı tenine daha sert geçirip yumruklar savurdum ama gücüm onunki-ne kıyasla hiçbir şeydi.

Ağzımı nihayet onunkinden çekmeyi başardığımda, "Bırak beni!" diye çıkıştım.

Drager'in ifadesi karardı. "Hayatta olmaz. Sen benimsin. Seni önce ben buldum, şimdi de benim olanı sahipleniyorum."

İçim kıpır kıpırdı ama bu seferki arzudan değildi. Tiksintidendi. Drager'in karşısında çıplak olduğum gerçeği beni ürkütüyordu.

“Yanılıyorsun,” derken korkum sesime yansırıyordu. “Beni hiç istemedin. Tek derdin benim Zahak’la olmamı engellemekti. Onu kendine rakip belleyen sensin.”

Drager’ın ifadesi uzun zamandır görmediğim kadar vahşiydi. Enerjisi öfkeli ve kontrolden çıkmış gibiydi. “Benim olana göz dikemez. Yüzünü bir daha asla göremeyecek.”

Bir an bile düşünmeden öne doğru eğilip çenesini ısırdım. Canı beni bırakmasına yetecek kadar yanmış olmalıydı ki ayaklarım yeri bulduğunda ondan uzaklaşmayı başardım.

Şaşkınlıkla bana bakarken bir kez daha üzerimde bir şeyler olmasını diledim. Yapmamam gerektiğini bilsem de etrafıma bir bakış attım ama Zahak görünürde yoktu.

“Boşuna bekleme, insan. Yardımına gelmeyecek,” diye tısladı Drager. “Annem planının anahtarının o olduğunu söyledi, ben de bir anlaşıma yaptım.”

Drager’ı oracıkta yok etme imkânım olsaydı bir an bile tereddüt etmezdim. Zahak bu yüzden Lancourt’a gitme konusunda arada kalmıştı; kardeşinin ona ihanet edecek kadar şerefsiz olduğunu biliyordu. Drager daima kolay yolu seçerdi ve zayıflığının bedelini hepimiz ödeyecektik.

“Bunun nasıl yaparsın?” diye fısıldadım, gözlerim yaşarıyordu. “Ona ne yapacaklarını hiç umursamıyor musun? Seni savundum, kardeşlerini asla satmayacağını söyledim. Ama sırf bu lanet oyunun kazanını olası diye gözünü bile kırpmadan onlara ihanet ettin. Sen bir canavarsın.”

Gözlerinin etrafındaki deri kırıştı, yüzü hafifçe seğirse de göz açıp kapayıncaya kadar ifadesiz hâline geri döndü. “Annem bana da kardeşlerime de bir zarar gelmeyeceği konusunda güvence verdi. Derdi biz değiliz. Risest’i ele geçirmek istiyor. Biz sadece o gelene kadar bu topraklara göz kulak oluyorduk.”

Karşımdaki ahmağa neredeyse acıyacaktım. “Bunun doğru olması imkânsız,” diye çıktım, birkaç beyin hücresi geliştireceğini umarak. “Anılarınızı çaldı. Asırlardır onu ne gördünüz ne de ondan bir haber aldınız. Bunca zamandır Risest’te hak iddia ettiniz. Buraya gelmesinin altında başka bir neden yatıyor ama sen istediğin şeyi elde etmekten ötesini umursamayacak kadar aptal ve bencilsin.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sanki birbirimizi hiç çıplak görmemiş gibi kendimi rahatsız hissediyordum. On-
dan ve etkisinden uzakta geçirdiğim zaman gözlerimi açmıştı ve artık toksik davranışlarını bütün netliğiyle görebiliyordum.

Onu gördüğümde kafamda çalan alarmlar pembe değil, üzerimizdeki gökyüzü kadar kırmızıydı.

Elbette hâlâ iki katımdı ve benden yetmiş kat güçlüydü, dolayısıyla uzanıp beni tekrar yakaladığında onu tırmalamak, ısırarak ve küfretmekten başka bir şey yapamadım. Göğsüme doladığı tek koluyla beni hareketsiz bıraktı. Sirtında siyah ve altın renkli kanatlar belirdi, ardından göğes yükselip benimle birlikte ormandan çıktı.

Giderek yükselirken çaresizce Zahak’ı aramaya devam ettim, yaralanmış ya da başına daha kötü bir şey gelmiş olmasından korkuyordum. Onu Drager’ın beni yakaladığı noktanın birkaç metre ötesinde dört şekildeğiştiren ejderhayla dövüşürken gördüğümde avazım çıktığı kadar bağırdım. Neyse ki aralarında annesi yoktu. Esas kötünün o olduğunu biliyordum ama şekildeğiştirenler sayıca Zahak’tan çok üstündü.

Drager kanatlarını daha sert çırparak bizi Zahak’ı göremeyeceğim kadar uzağa götürürken hıçkırıklara boğuldum. Çok geçmeden öfkeli bir ejderhanın kükremeleri ormanı inletti ve beni eşimden çalan pisliğin üzerine yığıldım.

Ne olursa olsun Drager’a bu yaptığının bedelini ödetecektim. Yapacağım son şey bu olsa bile.

Drager sonunda yere inip beni işemeye zorladı. *İşimi üzerinde görmemden* endişeleniyordu. Sanki karşısında çocuk vardı. Ardından üzerime tenimi kaşındıran o korkunç, beyaz pantolonlu takımlardan birini giydirdi ve kızıl gökyüzü yerini gecenin karanlığına bırakana kadar uçtu. Artık göğü süsleyen bronz ve altın tonlarından eser yoktu. Yerini sonsuz bir karanlık almıştı ve onu bozacak tek bir yıldız bile yoktu.

Onunla mücadele etmekten tükenmiş enerjimle kollarında süzölmeye devam ederken aynı karanlık içime de sızıyordu. Bu yükseklikte hava buz gibiydi ama Drager etrafına ikimizi de sıcak tutmaya yetecek kadar ısı yayıyordu. Bize, Zahak'a böyle ihanet eden birinin beni güvende tutması sinirimi bozu-

Aniden ona dair tüm düşüncelerimi bir kenara bırakmaya karar verdim. Olan biteni bilmemek canımı yakıyordu. Aramızdaki bağı uzanmaya çalışıyor ama karşımda sessizlikten başka bir şey bulamıyordum. Ya bu âleme sızan şekildeğiştirenler bağları nasıl engelleyeceklerini biliyordu ya da Zahak bilincini kaybetmişti ve iki ihtimal de birbirinden korkunçtu.

Kafamı ondan uzak tutmak için zamanımı Drager'm ölümünü planlayarak ve cenazesinde ne giyeceğimi düşünerek geçirdim. Sırf kardeşlerine saygımdan orada olacaktım, ne de olsa onları seviyordum.

En sevdiği renkler olan siyah ya da beyaz giymeyeceğim ke-sindi. Pembeye karar vermiştim. Piç kurusu eminim bu neşeli renkten nefret ederdi.

Sanki kafamdan geçen nefret dolu düşünceleri duymuş gibi saatlerdir devam eden sessizliği bozdu. "Beni sonsuza dek gör-

mezden gelemezsin, insan. İnan bana böylesi daha iyi. Zahak şeytanın vücut bulmuş hâlidir. Eninde sonunda bıkip seni bir kenara atacaktı.”

Yok artık! Göt herif bunu söylemiş olmazdı!

Görünüşe göre geçmişimi öğrenmesinin vakti gelmişti. Belki o zaman benim için en iyisinin ne olduğuna karar vermesinin neden beni lanet çocukluğuma geri götürdüğünü anlayabilirdi.

“Annem kontrolcü bir narsisitti,” dedim düz bir sesle. Doğaüstü kulakları sayesinde beni duyabildiğinden emindim, bu yüzden aynı tonla devam ettim. “Küçük şeylerle başladı. Kendi kıyafetlerimi seçmem gereken yaşı geçtikten çok sonra bile beni o giydirdi. Beni hep kendi istediği şeyleri giymeye zorlardı. Sonra dozu biraz daha artırdı, okul dışında arkadaşlarıma görüşmeme engel oldu, okul dışındaki spor derslerimi iptal etti. En sonunda da eğitime evde devam etmem gerektiğine karar verdi. Bunu daha önce söylemiş miydim? Beni dışarıdaki dünyadan koruma bahanesiyle kapıdan dışarı adım atmama müsaade etmedi. Yüzmeyi bile öğrenmeme izin vermediği için o gün Akademi’nin önündeki gölde neredeyse boğulacaktım. Hepsi benim iyiliğim içindi tabii.”

Derin bir iç geçirdim. Drager vücudumu bir an için beni rahatsız edecek kadar sıkısa da tutuşunu hemen gevşetti.

“Suçluluk duygusunu silah olarak kullanmakta üstüne yoktu. O kadar çok ağlardı ki her gün ağlamamanın anormal olduğunu düşünürdüm. Ben de kendimi gözyaşı dökmeye zorlardım, bu da sürekli kendime acımama neden olurdu. Lexie’nin yenmeme yardım ettiği ilk alışkanlıklarımdan biri de buydu. Ardından da diğerleri geldi. Eskiden bir karar almadan önce sürekli anneme danışma ihtiyacı hissederdim çünkü yanlış bir seçim yaparsam beni paralardı.”

Lexie’nin adını söylemek bile sanki her gün ağlama rutini-me geri dönecekmişim gibi gözlerimi yaşartıyordu. Belki öyle yaparsam ansızın ortaya çıkıp beni yine bir güzel benzetirdi.

“Üniversiteye gitmek için resmen savaş verdim. Babam ilk kez o zaman arkamda durdu. Her şeyi değiştiren de bu kararım oldu. Lexie’yle tanıştım ve o da bana annemin beni hapsettiği hayatın ne kadar toksik olduğunu gösterdi. Kütüphanecilik yaptığım sakin hayatımdan hoşlanıyordum ve bazıları bana bunun önceki yaşantımdan farksız olduğunu söylese de benim için her şey çok farklıydı. Artık kendi kararlarımı veriyordum. Kimse bana benim için neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleyemiyordu. Ya da benim için *en iyisinin* ne olduğunu.”

Drager ona hayat hikâyemi anlatmamın amacını anlamış gibi hırıltılı, derin bir nefes verdi. Yaklaşık otuz saniyelik bir sessizliğin ardından, “Seni aradığımda hayatının değiştiğini söylemiştin,” dedi.

Gözlerimi kırptırdım ve yüzündeki ifadeyi görebilmek için başımı geriye attım. Havalandığımızdan beri ona bakmayı ısrarla reddediyordum ama ciddi olup olmadığımı görmem gerekiyordu. “Az önce söylediklerimden çıkardığın sonuç bu mu? Konuyu kendine mi çevireceksin? Gelişinle her şeyi daha iyi hâle getirdiğini mi sanıyorsun?”

Drager omuzlarını silkti. “Zamanla anlayacaksın. İnsanların aptallığı ve dar görüşlülüğüyle lanetlenmiş annenin aksine ben senin için *en iyisinin* ne olduğunu gerçekten biliyorum.”

Sinir bozucu ve son derece akılsız sözünün ardından sağa yöneldi. Drager’ın belli ki var olmayan sağduyusuna seslenmeye çalışarak harcadığım nafile çaba sırasında altımızdaki manzara değişmişti. Artık yeryüzünde yemyeşil, inişli çıkışlı tepeler ve şimdiye kadar gördüğüm en şirin köy uzanıyordu.

Drager çatıları sazdan yapılmış evlerin arasına inerken bir anlığını öfkemi ve korkumu unuttu. Kıvrımlı nehrin çevresinde daha bir sürü ev yükseliyordu ve hepsinin avlusunda bahçelerini ve ekinlerini gözler önüne seren fenerler asılı kazıklar yer alıyordu. Karanlıkta bile etrafın gözalıcı olduğunu anla-

yabiliyordum ama Drager'ın beni buraya getirmesine bakılırsa bu güzelliğin ardında bir kötülük saklanıyor olmalıydı.

Lexie'nin uyarılarına rağmen fae diyarında karşıma çıkan güzel bir yüze asla güvenmemem gerektiğini zor yoldan öğrenmiştim.

On Üçüncü Bölüm

Morgan

Drager alçalırken faeler evlerinden çıkmış, *tannılarını* bekliyordu. Pazar yeri ve diğer köy etkinlikleri için kullanılıyormuş gibi görünen kaldırım taşı döşenmiş bir sokağa indik. Kenarlarıdaki küçük tezgâhların üstündeki kırmızı ve altın renkli tenteler içerideki malları korumak için kapatılmış olsa da hepsi açıldığında etrafın ne kadar canlı ve davetkâr göründüğünü hayal edebiliyordum.

Avlularda gördüğüm fener asılı ahşap kazıkların daha fazlası etrafa loş bir ışık yayıyor, bizi karşılamaya gelen fae ırklarını gözler önüne seriyordu. İnsana benzeyen pek çok fae'in yanı sıra birkaç trol, siren ve kâbus yaratığı da vardı. Bana hendeği hatırlattıklarından onlara bakmakta zorlanıyordum.

Oraya dönüp Zahak'la olmak için her şeyimi verirdim.

Zombi yaratıklar bile beni kaçıran sık kafalıyla olmaktan iyiydi.

Drager beni bırakmamakta kararlıydı; kocaman eli hâlâ kolumdaydı. Kaçmaya yelteneceğimi tahmin ediyordu ama nerede olduğumu bile bilmediğimden beni hangi tehlikelerin beklediğinden habersiz olduğum topraklara doğru koşacak kadar aptal değildim. Aklımı kullanmalı ve kaçmadan önce bir plan yapmalıydım.

Gerçi Drager'm benden böyle mantıklı hamleler beklemediği açıktı.

İnsan olduğum için beni hep hor görmüştü ve bir kez olsun bundan memnundum. Yeteneklerimi ve ondan kurtulma arzumu küçümsemeye devam edecek, böylece eninde sonunda gardını indirecekti.

Yanımıza ilk yaklaşan fae son derece tanıdık bir yüzdü: Florentine. Artık nerede olduğumu gayet iyi biliyordum. Bu güzel köyün kendisi kadar güzel bir adı vardı: Yeşil Oluk. Şüpheli bakışları ve dolgun pembe dudaklarıyla Florentine onu son görüşümünden beri hiç değişmemişti. Kızıla çalan kahve saçları o kadar uzundu ki örülmemiş olsalar muhtemelen yerleri süpürürlerdi.

Bizi inceleyen yeşil gözleri sertti. “Lord Drager, ziyaretimize geleceğinizden haberimiz yoktu.”

Bu bir soru değildi ama Drager kadının sesindeki iğnelemeyi fark etmemiş ya da umursamamıştı. “Yaşadığımız soruna çözüm bulana kadar birkaç günlüğüne saklanabileceğim bir yere ihtiyacım var.”

Florentine’in hiç de dostane olmayan tavrı değişmedi. “Savaş sirenlerini duyduk. Topraklarımız saldırı altındaysa... kardeşlerinle birlikte düşmanı alt etmeye çalışıyor olmanız gerekmez mi? Ne de olsa sizi bu yüzden tanrı ilan ettik, değil mi?”

Ağzına sağlık, kızım! İçimden ona tezahürat yapıyordum. Bu kibirli pisliğin birkaç acı gerçekten fazlasına ihtiyacı vardı. Kaşlarını çatınca Drager’ın alnında derin çizgiler belirdi. “Kardeşlerimi esir aldılar ve ben de şekildeğiştiren bir ejderhadan ibaretim. Onlara tek başıma kafa tutamam, hele de detaylı bir plan yapmadan. Köyünüz göze hemen çarpmıyor ve kadim enerjiler tarafından korunuyor. Enerjimi saklayabileceğim tek yer burası.”

Saatlerdir bastırdığım panik tekrar alevlendi. Yeşil Oluk büyüyle korunuyorsa bu, Zahak’ın da beni bulamayacağı anlamına gelirdi. Uçarken kafamda kurduklarım arasında dövüş-

tüğü istilacılardan kurtulup peşimizden buraya kadar gelerek Drager'ı öldürdüğü bir hayal de vardı. Sonrasında hep birlikte pembe kıyafetlerimizi giyip cenazesine gidiyorduk çünkü tüm fantezilerin sonu böyle bitiyordu.

Maceranı Kendin Seç kitaplarındaki gibi bir yol beni, diğerye Zahak'ı onu öldürmeye götürüyordu. Değişmeyen tek şey her yolun mutlu sonla bitmesiydi.

Fakat Drager farkında bile olmadan yollardan birini mahvetmişti. *Piç kurusu.*

Florentine'in ona boyun eğmeye niyeti yok gibiydi fakat ne yazık ki köyün geri kalanı onun kadar dirayetli değildi. Hepsı Drager'ın tüm saçmalıklarını yiyip yutuyor, yardım için onlara gelmesi karşısında minnetle dolup taşarmış gibi görünüyordu.

"Elbette. Sizi ağırlamak bizim için bir onurdur, Lord Drager," dedi Florentine'in arkasındaki uzun boylu bir adam. "Adım Joseph. Kız kardeşim adına özür dilerim; kendisi aşırı korumacıdır. Toparlanıp plan yapmak için köyümüzü seçmenizden onur duyduk."

Florentine ona sert bir bakış atsa da adam onu umursamadı. "Bu topraklardaki en güçlü ailenin reisiyim," dedi kadın sertçe. "Korumacı olmak benim işim."

"En güçlü aile karşında duruyor," diye çıkıştı Drager. "Onları benden korumana gerek yok. Onlarca yıldır hepinizi güvende tutan benim. Her şey yoluna girecek. Size söz veriyorum."

Yine tutamayacağı sözler veriyordu. Tam kendi fikrini söylemek üzere ağzımı açmıştım ki Drager'ın tutuşu canımı yakacak kadar sıkılaştı. Fikrimi belirtmek başka bahara kalmıştı. Görünüşe göre bir süre burada kalacaktık ve ruhum kanıyormuş gibi hissetsem de buna katlanmak zorundaydım. Kapanmayacak bir yaraydı bu ve kulağa fazla dramatik geldiğinin farkındayım ama göğsümdeki sızı o kadar şiddetliydi ki ayaklarımın dibinde bir kan gölü olmamasına şaşırıyordum.

Drager vücuduma aşıladığı enerjilerle aramızda sahte bir bağ yaratmış olabilirdi ama artık gerçek eş bağının nasıl bir his olduğunu bildiğimden ikisini karıştırmam imkânsızdı. Bu, en iyi tasarım çantaları alıp ardından çakmalarıyla karşılaşmaya benziyordu. Dışarıdan birbirlerine benzeseler de çakma olanın adi olduğunu anlamaya bir bakış yeterdi.

Drager'a gelince, çakmaların bile en adisiydi.

Florentine'in kardeşi, "Evimizi kullanabilirsiniz, köydeki en büyük binadır," diye devam etti. Çenesini kapatmazsa kendi cenazesine davetiye çıkaracağından bihaberdi.

Florentine de bana katılıp pembe giyebilirdi. Birlikte çok hoş görünürdük.

Drager kibirli sosyopatlara yaraşır zarafetiyle, "İdare edeceğiz artık," dedi.

Drager'ı ilk gördüğümde ödümü kopardığı hâlde ondan etkilendiğimi inkâr edemezdim. Fakat şimdi ona baktığımda sadece nefret ve öfke hissediyordum. Hayır, öfke de değil: Saf bir hiddet. Kontrolcü ve manipülatif davranışlarını hiçbir zaman saklamamıştı ama karşımda bir tanrı olduğundan bunlara tahammül etmekten başka çarem olmamıştı. Bulunduğu konum nedeniyle başkalarına nasıl saygılı davranacağını hiç öğrenmediğini varsaymıştım.

Fakat sonra kardeşleriyle tanışmış ve Emmen'in tuhaf tavırları dışında hiçbirinde aynı kibirten eser olmadığını görmüştüm. Drager'a duyduğum çekim yüzünden bahaneler uydurduğumu anlamıştım. Kendime uzun zaman önce bir tokat atmalıyım.

Başımı tiksintiyle iki yana sallayarak bakışlarımı Drager'dan uzaklaştırdığımda Florentine'le göz göze geldim. Pürdikkat beni izliyordu, bakışları yüzümle Drager'm beni esir gibi tuttuğu kolum arasında gidip geliyordu. Aklından geçenleri tam olarak kestiremesem de kafasında bir sürü düşünce belirlediği açıktı.

Joseph eliyle onu takip etmemizi işaret etti. Drager beni peşinden sürükleyerek yürümeye başladı ve birlikte meydanından çıkıp nehir boyunca uzanan köyün dar sokaklarına girdik. Hava kararmasına rağmen etrafına koca bir köy inşa edilen su kaynağı kocaman görünüyordu.

“İşte geldik!” dedi Joseph heyecanla. Sesinden kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu anlayabiliyordum. Bizi, söylediğinin aksine pek de büyük ya da gösterişli olmayan bir eve getirmişti. Köydeki diğer evlerden neredeyse hiç farkı yoktu ve bu, Florentine’i daha çok sevmeme neden oldu. Ailesinin lideri olmasına rağmen kendini halkının üzerinde görmüyordu.

Niyetinin iyi ve samimi olduğu, Yeşil Oluk’un çıkarlarını her şeyin üzerinde tuttuğu belliydi. Drager’in ondan öğrenecek çok şeyi vardı.

Arazinin etrafındaki titrek alevli fenerler, çatısı sarı sazdan yapılmış beyaz bir evi aydınlatıyordu. Kapısı ve pencere pervazları da çatıyla aynı renkti ama boyanmalarının üzerinden uzun zaman geçmiş gibi soluk görünüyorlardı. Önümüzde girişe uzanan kısa bir yol vardı ama evleri birbirinden ayıran herhangi bir çit ya da kapı göremiyordum.

Eve doğru ilerlerken Drager’in tutuşundan kurtulmaya çalıştım, kolumu sıkkan parmakları artık kan akışımı kesiyordu. Parmaklarım karıncalanmaya başlamıştı. “Direnmeyi kes,” diye mırıldandı.

“Asla,” diye karşılık verdim. “Ne yaptın da aramızdaki bağın gerçek olduğunu sandım bilmiyorum ama şu an sana karşı hislerim yalnızca nefret ve tiksintiden ibaret.”

Kolumu daha sıkı kavradığında dilimin ucundaki sözcükler uçup gitti ve dudaklarımdan bir inilti döküldü. Serzenişimi duyar duymaz eli gevşedi ve başparmağıyla tenimi okşadığında sızının bir nebze azaldığını hissettim. “Beni delirtiyorsun,” diye

hırladı. Sesi Joseph'in duyabileceği kadar yüksekti ama fae bir şey duyduysa da belli etmedi.

Joseph yeniden bize dönüp eliyle gelmemizi işaret ederek, "Yatak odaları üst katta," dedi. "Burası hem oturma hem de yemek odası. Mutfak da şu tarafta." Sağımızdaki küçük kapıyı gösterdi.

İçerisi sadeydi ve pek fazla mobilya yoktu. Yerde sadece birkaç büyük minder ve beyaz, kabarık bir halı vardı. Bu dünyada televizyon yoktu ama raflar kitaplarla doluydu. İçim ne zaman bir kütüphaneye adım atsam hissettiğim yeni hikâyeler keşfetme dürtüsüyle dolup taşıtı ama şimdi ne yeri ne de zamanıydı.

Sağ tarafımızda açık gri ahşaptan oyulmuş yuvarlak bir masa ve altı sandalyenin bulunduğu bir yemek köşesi yer alıyordu. Eve giren Florentine meraklı bakışlarımı fark etmiş olacaktı ki, "Bunu büyük büyükbabam bizim için elleriyle oymuştu," dedi. "Kadim *hasır böğürtleni* türünün son örneği. Çocukluğumuz boyunca yemeklerimizi sabah akşam bu masada yedik."

Drager kadına bir bakış attıktan sonra Joseph'e dönüp konuşmaya başladı. "İşgalcilerin kulağına gitmeden köye haber salmam gerek. Birlik olmalıyız, diktikleri muhafızların dikkatini dağıtacak kadar savaşçı fae toplayabilirsek sorunun asıl kaynağının icabına bakabilirim."

"Annenin yani," diye araya girdim.

Sözlerimi duyan Joseph şaşkına döndü. "Anneniz mi?" diye sordu.

Drager'ın göğsü altımda gümbürdese de öfkesi zerre kadar umurumda değildi. Benim öfkemle hayatta aşık atamazdı. Lexie'nin bana dikkat çekmememi ve canavarı dürtmeyi bırakmamı söyleyen sesi zihnimde yankılansa da en iyi arkadaşımın hayatta olup olmadığını bile bilmezken Drager'ın suyuna gidesim gelmiyordu.

“Elebaşının kim olduğunu bilmiyoruz,” diye yalan söyledi Drager, “ama işin aslını öğreneceğimden emin olabilirsiniz. Bu savaşı kazanmak için bilgiye ihtiyacımız var.”

Joseph onu başıyla onayladı, liderine o kadar güveniyordu ki sözleri kafa karışıklığını gidermeye yetmişti.

Öte yandan yüzündeki şüpheli ifadeyle Drager’ı dinleyen Florentine, kardeşiyle aynı güveni paylaşmıyordu.

Buradan kaçmak için onun yardımına ihtiyacım vardı. Yalnızca Drager’ın ona boyun eğdiğime inanmasını beklemeli, sonra da ne yapacağıma karar vermeliydim.

Ne olursa olsun özgürlüğümü geri kazanacaktım.

On Dördüncü Bölüm

Morgan

Ertesi sabah bana verdikleri küçük yatak odasından çıkmadım. İçeride çift kişilik bir yatak ile üzerinde birkaç *dunedin*, sabre ve bir yonter heykeli bulunan bir raf dışında pek bir eşya yoktu. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadığı için vaktimi plan yaparak, öfkeden kudurarak ve yas tutarak geçiriyordum.

Üzüntümün tek nedeni Zahak'ın dışarıda bir yerlerde, tehlike olduğunu bilmek değildi. Drager'la aramızdaki ilişkinin onarılmaz şekilde bozulması da canımı sıkıyordu. Evet, ona karşı duyduğum hislerin bir tür Stockholm Sendromu'ndan kaynaklandığı ortadaydı ama bana gerçekmiş gibi gelmişti.

Dolayısıyla üzülüyordum.

Ertesi sabah Drager nihayet beni ziyaret etmeye karar verdi. “Bugün de odadan çıkmazsan seni dışarı sürüklemek zorunda kalacağım.”

Ne dikkate alınmayı ne de bir cevabı hak ediyordu.

“Morgan,” diye hırlarken sesi beni uyarır gibiydi. Şaka yapmıyordu ve bana uzanmaya yeltendiğinde hızlıca doğrulup tekrar yatağa döndüm.

“Ne istiyorsun, Drager?” dedim sertçe. “Bana bulaşmadan gidip dünyayı ele geçiremez misin?”

Bugün yine zırhını giymişti, son gördüğümünden daha koyu renkli ve daha az süslüydü. Sarı saçlarına ve parlak güneş tanrısı rolüne rağmen ona dair her şey karanlık görünüyordu.

“Enerjime mi ihtiyacın var?” diye sorduğunda kaşlarımı çatıp bu konu hakkındaki hislerimi açık açık belirtmeye karar verdim.

“Bana elini süreceksin olursak yemin ederim ki aletini koparıp yonterlere atarım. Beni kışkırtma.”

Drager tehdidimden etkilenmişse benzemiyordu. Aksine hoşuna gitmiş gibiydi. Sırtı gideyerek genişledi ve en sonunda bir kahkaha koyuverince gözlerindeki karanlık hafifledi. “Dilin pek uzun, küçük insan. Elimden çalındığında bunu özlemiştim.”

Elbette Zahak’ın beni çaldığını düşünüyordu. Bu basit gerçeği kavramaktan bile acizdi. O enerji patlaması bizi Akademi’den uzaklara savurduğunda Zahak’la hendeğe doğru uçmuştuk. Ruhum yuvasına dönmüştü ve tekrar onunla birlikte olmak için her şeyimi verirdim.

“Onu yakalamalarına izin verdiğine hâlâ inanamıyorum.” Boğazımı temizledim. “O senin kardeşin ve ne olursa olsun o sana aynısını asla yapmazdı.”

Drager’in kahkahaları bıçak gibi kesildi. “Senin için beni ejderhalara yem eder ve dönüp arkasına bile bakmazdı. Aynı şeyi ben yapmca neden kötü oluyorum?”

Aynı boya gelebilmemiz için öfkeyle yatağın üzerine çıktım. “Beni kurtarmak için Zahak’ı feda etmene gerek yoktu. Aradaki fark bu işte. Bunu sırf kendi bencil çıkarların için yaptın. O beni koruyor, sense kendini. Hep öyle yapmadın mı, Drager? Önce sen. Geriye kalanlar kimin umurunda?”

Oda ısınmaya başladı; o kadar öfkeliydi ki ejderhasının ortaya çıktığını görsem şaşırırmazdım. Şimdiden vücudunun yarısı pullarla kaplanmış, gözleri yine kararmıştı.

Sesimi alçaltmaya çalıştım, bu kadar yakınımda şekil değiştirmesinden sağ kurtulamazdım. Yine de son sözümü de söylemekten kendimi alamadım. “Bir başkasını kendin kadar, hatta daha fazla sevmeyi öğrenene dek asla anlamayacaksın. İçinde

bir yerlerde iyi bir ejderha olduğunu biliyorum ama ona ulaşmak için daha kırk fırın ekmek yemen gerek.”

Keskin bir nefes verdi. “Benim dengim değilsin. Söylediğin hiçbir şey umurumda değil. *Sen bir insansın.*”

Sahip olmak istediği insandım, bu yüzden de bütün güç benim elimdeydi.

Kollarımı göğsümde kavuşturup gözlerimi ona diktim ve geri adım atmadım. Drager en sonunda ellerini hışımla havaya savurdu ve arkasını dönüp kapıya yöneldi. “Madem çocuk gibi davranmakta ısrarcısın, Florentine’e seni yıkayıp giydirmesini söyleyeceğim.”

Ardından muazzam enerjisini ve güçlü varlığını da alıp odadan çıktı. Çat kapı içeri daldığından beri ilk kez rahat bir nefes aldım. Yaşaran gözlerimden utanıyordum. Hain gözyaşı kanalları.

Drager’la mahvolan ilişkimin yasını bir saniye daha tutmayacaktım.

Başmdan beri bir ilişkimiz olmamıştı ki mahvolsun.

Yataktan kalktım ve birkaç nefes egzersizi yapmaya çalıştım. Hatta etrafa bakmak için pencereye yürüdüm. Etrafımdaki doğa daha önce de sakinleşmeme yardımcı olmuştu. Tabii artık sevdiğim koyu pembe gökyüzü yerine büyüleyici olduğu kadar ürkütücü de görünen kızıl göklere bakıyordum.

Tam arkamı dönmek üzereydim ki sarı ve turuncu renkli kocaman çiçeklerle dolu bir grup ağacın yanındaki kıpırtı gözüme takıldı. Yeşil Oluk doğayla iç içe bir köydü ve her köşesine özenle bakılıyordu, bu ağaçlar da bir istisna değildi. Çiçeklerin ve budanmış çalıların arasında kıpırdanan bir yaratık gördüğüm yemin edebilirdim.

Parlak, koyu kırmızı kürklü bir yaratık göz açıp kapayıncaya kadar gölgelerin arasından çıkıp hemen geri döndüğünde kalbim tekledi. *Astra!* Sadece bir saniyeliğine bana kendini gös-

termek için ortaya çıkmış olsa da çalıların arasında saklananın Astra olduğundan neredeyse emindim.

Ona ulaşmam gerekiyordu.

Aceleyle yataktan indiğim sırada mesanemden çığlıklar yükseldi, uzun zamandır işememiştim. Aslında kendimi toplamak için banyoda birkaç saat geçirmeye hayır demezdim ama şimdi sırası değildi.

Sahanlık da zemin kata inen merdivenler de boştu. Basamakları üçer üçer aşmama rağmen oturma odasına takılıp düşmeden sağ salım ulaşmayı başardım. Drager'm dışarıda Florentine'i aradığını umarak nefesimi tuttum ve elimden geldiğince sessiz hareket ederek taş mutfığa girdim. İçeride iki lavabo ve üzerinde tencerelerin asılı durduğu büyük bir şömine vardı. Ama asıl hedefim arka kapıydı. Kapıyı sessizce açtım.

Joseph köydeki hiçbir kapının kilitli olmadığını söylemişti ve bu şu an çok işime yarayacaktı. Drager beni Yeşil Oluk'u çevreleyen görünmez büyülü bariyeri geçersen hissedeceği konusunda uyarmıştı ama Astra buradaydı. Bir şekilde ona fark ettirmeden buraya gelmişti.

Güneşin sıcaklığı ve belli belirsiz tatlı bir koku taşıyan hafif esinti vücudumu sarmaladı. Hanımeli kokusuna benziyordu, tabii bu Risest versiyonu olmalıydı. Köy o kadar çok çiçekle doluydu ki tatlı kokunun kaynağı herhangi biri olabilirdi. Fakat çiçekçiliğe ayıracak vaktim yoktu, sıkıca sarılmam gereken bir sabre beni bekliyordu.

Açık arazide hızla ilerlerken kimse beni durdurmadı ve ağaçların arasına girmemle endişem sakinledi. Yaprakların düşürdüğü gölge etrafımı sarmalayarak beni dış dünyadan gizliyordu. Yavaşladım ve nefeslenip etrafa bakındım. "Astra?" diye fısıldadım. "Burada mısın, kızım?"

Solumdan bir hırıltı yükseldiğini duyunca başımı çevirdim ve Astra'nın gözalıcı kürkünün otların arasından çıktığını gör-

düm. Minik yavrumuz da hemen sırtındaydı. "Leo!" diye bağırdım neşeyle. Gözyaşlarım bir kez daha yanaklarımdan süzülmeğe başlamıştı.

Duygularım darmadumandı ve ağlamak için fırsat kolluyordum.

Yanlarına ilerleyip ikisini de kollarımın arasına alırken, "Çok şükür ikiniz de iyisiniz," dedim hıçkırıklara boğularak. Sabreler dakikalarca onları sevip ağlamama izin verdi. Nihayet kendimi toplayınca geri çekildim ve birkaç derin nefes aldım. "Beni nasıl buldun?" diye sordum, Astra'nın kadim enerjiyle dolu gözlerine bakarak.

Aramızdaki tek sorun insanlarla sabrelerin iletişim kurmasının mümkün olmamasıydı. Zahak'la birbirlerinin zihnine konuşabiliyormuş gibi görünüyordlardı ama benim böyle bir yeteneğim yoktu. Yine de beni anladığından emindim.

"Dün Drager beni kaçırdığında bizi takip mi ettin?"

Sözlerimi kocaman başıyla onayladığında gökyüzünde süzülen Drager'ı gözden kaybetmemek için ne kadar hızlı koşmak zorunda kaldığını merak ettim.

"Zahak iyi mi?"

İşin anahtarı basit evet hayır soruları sormaktı fakat "iyi" kelimesi pek çok anlama gelebilirdi. Astra'nın kafasının karıştığını hemen anladım.

"Hayatta mı?"

Beni yine başıyla onayladı.

"Yakalandı mı? Bizi aramaya gelecek hâlde mi?"

Bu kez başını iki yana salladı ve alçak sesle hırladı.

Gözlerimi bir an için kapayarak sakin kalmaya çalıştım. Ama nafileydi.

"Onunla kalmalıydın," diye fısıldadım. "Drager buyurgan bir pislik olsa da onun yanında tehlikede değilim."

Ormanda bir hırıltı daha yankılandı ama bu seferki Astra'dan gelmemiştir. Arkamı döndüm ve sabreleri arkama alıp beni kaçıran adamdan onları korumak için vücudumu siper ettim. Drager'ın ağzını açmasına fırsat vermeden, "Onu rahat bırak," diye çıktım. "Yanlış bir şey yapmadı. O Zahak değil, beni kaçırmaya gelmedi."

Drager'ın gözleri kısılmıştı, etrafına öfke saçıyordu. "Yaratık için endişelenmiyorum. Zahak onu bizi takip etmeye zorlamış olabilir ama burada olduğumuz müddetçe ikinizle de iletişim kuramaz, varlığını hissedemez. Bağlı olduğu evcil hayvanı bile kaideyi bozamaz."

Astra hırladığında ona katıldım. "O bir evcil hayvan değil," dedim karşımdaki kaba herife. "O ailemden biri."

Umursamaz bir tavırla elini salladı. "Ailenin hayatta kalmasını istiyorsan köye geri dönüp yıkanacaksın o hâlde. Yapmamız gereken planlar var."

Tereddüt ettim, isteklerine karşı çıkmayı her şeyden çok istesem de artık düşünmem gereken başkaları da vardı. Astra birçok Risest sakininden güçlü olsa da tanrılarına kafa tutamazdı. Onu tehlikeye atamazdım.

"Astra'yla Leo'nun kalmalarına izin verirken sözünden çıkmayacağım." Şimdilik.

Drager yavruya bir bakış attı. Kafasında bir sürü soru olduğu belliydi ama sonunda istediğini aldığından yavru sabre pek de umurunda değildi.

"Anlaştık."

Güzel. Şimdi onun aptal küçük oyunlarına bir süre daha ayak uydurmak zorundaydım.

Astra'nın burada olması Zahak'a bir adım daha yaklaşmışım hissi veriyordu ve bu içimi yeniden umutla dolduruyordu. O ölmemişti ve çok yakında ona yeniden kavuşmaya kararlıydım.

On Beşinci Bölüm

Morgan

Köye döndüğümüzde Florentine ve Joseph'i evlerinin önünde, bizi beklerken bulduk. "Kaçtığını sandık," dedi Joseph zoraki bir kahkaha atarak. "Kaçmanı gerektirecek bir neden yok elbette, değil mi? En güvende olduğu--"

Astra sessiz adımlarla görüş alanına girip yanıma oturduğunda bir şaşkınlık nidası, sözünü yarıda kesti. Akademi'de geçirdiğim kısa sürede de keşfettiğim gibi Astra'nın varlığı karşısında bu kadim sabre ırkını hiç görmemiş insanların dili tutuluyordu ve bugün de bir istisna değildi.

Florentine tepkisini kardeşinden daha iyi saklasa da koyu yeşil gözlerindeki şaşkınlığı ve korkuyu görebiliyordum. "Bu Astra," dedim, Joseph'in kaçtığıma dair sözlerini duymazdan gelerek. Ne yazık ki tanıştığım en zeki fae sayılmazdı. "Burada geçirdiğim süre boyunca benimle kalacak. Görünüşüne aldanmamanızı öneririm zira kendisi hele bir dene de gör gününü lafının sözlük tanımıdır."

Fae kardeşler anlaşmış gibi kaşlarını çatarken Drager başını iki yana sallamakla yetindi.

"O yüzden ayağımızı denk alın," diye devam ettim. En sevdiğim sözlerden birini kullanabildiğim için zevkten dört köşeydim.

Üstü kapalı tehdidimi anladıklarında aramıza derin bir sessizlik çöktü. Kardeşler etkilenmişse benzemese de kendi tehdit-

leriyle bana karşılık vermemişlerdi. Drager yanımda olduğu için suspus olduklarına inanmayı *reddediyordum*.

“Lord Drager yeni kıyafetlere ve banyoya ihtiyacın olduğunu söyledi,” dedi Florentine sertçe. “Yardıma geldim.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve elimi Astra’nın başına yaslayıp kürkünü okşadım.

Florentine onu takip etmemi işaret ettiğinde tereddüt etmeden peşine düştüm, hâlâ acilen işlemem gerekiyordu. Astra ve Leo yanımdan ayrılmadı. Minik yavrumu uzun zamandır kucağıma almadığımı fark edince uzanıp onu kollarıma aldım. Leo göğsüme sokulup yüksek sesle mırladı.

Aradan sadece birkaç gün geçmesine rağmen onu son kucaklayışından bu yana ağırlaştığına inanmak zordu.

“Doğu Risest’te bu yaratıklardan bırak ikisini, birinin bile kaldığını bilmiyordum,” dedi Florentine elimdeki yavruya bakarak. “Görüyorum ki ikisini de sahiplenmişsin. Belli ki nadir ve güçlü varlıkları toplamayı seviyorsun.”

Sözlerinin altında yatan iğnelemelerin üstü az önce savurduğum tehdit kadar kapalıydı. “Açıkçası onlar beni buluyor, hepsiyle ne yapacağımı ben de bilmiyorum.” Florentine’i kütüphanede gördüğüm günden beri ona tuhaf bir yakınlık hissetmiştim ve şimdi bana yardım etmesini istiyorsam kartlarımı açık oynamalıydım. “Sandığın gibi biri değilim,” diye devam ettim. Sesime sızan hüzne engel olamadım. “O kadar uzun zamandır kendimi yanlış zamanda yanlış yerde buluyorum ki artık hiçbirinin tesadüf olmadığını düşünmeye başladım.”

Nehrin kıyısına ilerlemeyi bırakmadan kısıtıldığı gözlerini bana dikti, kafası karışmış olmalıydı.

Şansımı tekrar denedim. “Demek istediğim, başlarda bir dizi tesadüf ve sonu gelmez kötü şans sonucu bu dünyaya geldiğimi ve Drager’la yattığımı düşündüm.” Omuzlarımı silktim.

“Ya da nasıl baktığına bağlı olarak iyi şans. Ama onunla aramdaki ilişki hep tek taraflı oldu. O bana tahammül etti ve solup gitmemem için beni enerjisiyle doldurdu, ben de ona... kendimi verdim. Dünyasının bir parçası olmaya çalıştım, bencil piçin teki olmasına rağmen onu önemsedim ve aramızda bir bağ olduğunu düşündüm...”

“Yok mu?” diye sordu usulca. “Çünkü dışarıdan bakıldığında seni sahiplenmiş gibi görünüyor. Hepimizi saçının teline bile zarar gelirse köyü ve içindeki herkesi yok edeceğine dair uyardı.”

Tehdidi beklenmedik olsa da şaşırtıcı sayılmazdı. Dalavrelerini artık öğrenmiştim. “Drager sadece kendini önemsiyor,” dedim. Sesimde acıdan eser yoktu, sadece gerçekleri dile getiriyordum. “Aramızdaki bağ sahteydi, dikkatini sadece Zahak’m gerçek eşi olduğum için çektim.”

Aniden durduğunda nehre yuvarlanmaması için kolunu tutmak zorunda kaldım. Aynı anda hem onu hem de Leo’yu tutup bir yandan da dengemi sağlamayı güç bela başardım. “Lord Zahak,” dedi boğuk bir sesle. “İmkânı yok. Eşinin bir insan olmasını hayatta kabul etmez.”

İnsanları kendilerine denk görmediklerini bildiğimden sözlerine gücenmemeye çalıştım. “Aslında bunu Drager’dan çok daha iyi karşıladı.”

“Lord Drager da mı ruh eşi olduğunu düşünüyor?”

Şok edici gerçeklerin ardı arkası kesilmiyordu ve gözlerini biraz daha açarsa yuvalarından fırlayacaklardı.

“Dediğim gibi, Drager Zahak’la arasındaki bağ yüzünden ruh eşi olduğumuzu düşünüyor.” Böyle söyleyince kulağa biraz saçma geliyordu ama gerçeğin bu olduğundan artık emindim. “Drager, kardeşleriyle sidik yarıştırmadan edemiyor. Aramdaki bağ sadece enerjisini benimle paylaştığı için kurulmuş olsa da onun gözünde kazanması gereken bir ödülüm.”

Son derece karmaşık bir durumu basitleştirmeye çalışıyordum ve Florentine nihayet sözlerimi anlamışa benziyordu. “Burada, onun yanında olmak istemiyorsun, değil mi?”

Genzimden yükselen alaycı seste neşeden eser yoktu. “Drager’ın kalbini çıplak ellerimle sökebilseydim bunu köye geldiğimiz an yapardım.”

Sözlerim karşısında bir gülümsemeye ödüllendirildim. Kırdayıp başını iki yana sallayarak, “Gel hadi,” dedi. “Daha fazla oyalanmamalıyız.”

Adımlarımız hızlanmıştı ve Florentine’in bana olan tavrı yüz seksen derece değişmişti. Artık bana ters ters bakmıyor ya da kaşlarını çatmıyordu. Bana Yeşil Oluk’u anlatırken gevşemiş görünüyordu. “Ailem bu köyü birkaç bin yıl önce kurmuş ve toprakların geçirdiği karanlık günlerde bile kargaşanın çoğundan kaçınmayı başardık. Doğal, büyülü bir enerji oluğu çevreliyor. Elimizdekileri bu kadar şiddetle korumam da bu yüzden.”

Onu başımla onaylayarak, “Drager’ın huzuruna çıktığını gördüğüm ilk andan beri bu yönüne hayranım,” dedim. “Düşmüşleri hoş karşılamamanı ya da onlara güvenmemeni anlıyorum.”

Bir kez daha sıcak bir gülümsemeye karşılık verdi. “Toprakların büyük bir kısmı sayelerinde olumlu yönde değişse de hep niyetlerinin başka olduğundan şüphelendim. Belki de onlara hiç ihtiyaç duymadığımız içindir. Dolayısıyla nüfuzlarından olabildiğinde uzak durmayı tercih ediyorum.”

İçim karşımda Lexie olsa yapacağım gibi eline uzanıp hafifçe sıkma dürtüsüyle doldu ama kendime hâkim oldum. İlişkimizin temellerini yeni yeni atıyorduk ve fevri bir hareketle bunu riske atamazdım.

“Benim de Düşmüşler hakkında birkaç düşüncem var,” diye itiraf ettim. “Zahak’la aramızdaki bağ sayesinde bazıları olumlu şeyler ama bir yanım fae halkının kontrolünü tekellerine alma-

larını doğru bulmuyor. Aynı anda hem yargıç, hem jüri hem de cellatlar ve ne yaptıklarını denetleyecek hiçbir süreç yok.”

Nehrin daha dar bir bölümüne geldiğimizde Florentine eliyle karşı kıyıya atlayacağımızı söyledi. Kolayca zıpladık. Bir süre daha kıyı boyunca ilerlemeye devam ettik ve nihayet nehrin içine doğru kıvrılıp gözden kaybolduğu bir mağaraya ulaştık.

Florentine mağaranın ağzından içeri girerken, “Düşmüşler beklediğimin aksine her şeyi yerle bir etmedi,” dedi. Sesinde bir kabulleniş, bir boyun eğmişlik saklıydı. “Ellerindeki gücü kötüye kullanmadılar. Aksi hâlde biz de karşılık verirdik. Bir süre sonra çoğu fae varlıklarının bizim yararımıza olduğu konusunda hemfikir oldu.”

Aynı sonuca ben de varmış ve diktatörlük tarzı liderliklerini sorgulamayı bir kenara bırakmıştım. “Yine de dünyanıza hiç gelmemelerini mi tercih ederdin?” diye sordum.

Gülümsemesi saman alevi gibiydi. “Evet.”

Bir yol ayrımına geldiğimizde sola döndük, yürümeye devam ederken ikimiz de sessizdik. Çok geçmeden su havuzlarıyla dolu geniş bir alana ulaştık. İçerisi daha sıcaktı ve etrafımı saran buhar rahatlatıcıydı.

“Bunlar doğal kaplıcalar,” dedi Florentine nemin etkisiyle kabaran saçlarını geriye doğru iterek. “Bedenini ve ruhunu temizleyip iyileştirir. Şurada yıkanmak için kullandığımız bir bölüm var. Köydeki herkesin evinde banyo yok.” Florentine’in ki *oluktaki en iyi ev* olduğundan buna dahil değildi. Kaplıcalar hakkında konuşmaya devam ederken ağrıyan mesanemi yakında acımızın sona ereceğine dair telkin ettim.

Biz sohbet ederken Astra termal havuzlardan birine yaklaştı ve suyu kokladı. Tekrar yere çökmesine bakılırsa bir sorun bulamamıştı. “Görünüşe göre gireceğim havuz benim yerime seçildi,” dedim gülerek.

Florentine bana içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Birazdan birkaç havlu ve temiz kıyafetle dönerim. Acele etme ve rahatlamaya bak lütfen. Sularda temizlenmek için ihtiyaç duyacağın her şey var.”

Başını hafifçe eğerek bana selam verdi ve arkasını dönüp mağaradan çıktı. Astra’nın yanına ilerledim ve Leo’yu sırtına bıraktım. Ufaklık sabre’in kürküne tutunup ona sokuldu. Ardından Drager’in üzerime giydirdiği kıyafetleri çıkardım, nihayet hepsinden kurtulduğum için rahatlamıştım. Mağaranın tuvalet olarak kullanılan alanını ziyaret ettikten sonra havuzların başına döndüm. Florentine’in bahsettiği arınmaya hazırdım.

Sadece tenimin ve vücudumun değil, özümün de arınmasına.

Sıcak suyun içine girerken dudaklarımdan kaçan istemsiz nefes beraberinde endişelerimle acılarımı da alıp götürdü. Acılarımın hepsi geçip gitmese de –Zahak’ın yasını tutan yanımda hâlâ sızlıyor ve sızı giderek şiddetleniyordu– kaçırılmanın getirdiği fiziksel acılar buhara karışarak uçup gitmişti. Gözlerimi kapayarak sıcak taşlara yaslandım ve yüzeylerinin ne kadar pürüzsüz olduğunu hissedince şaşırmadan edemedim.

Astra bir patisini tembelce havuza daldırıp suyun içinde gezdirdi, ardından ıslak patisini başına götürüp gözlerini ve kulaklarını temizlemeye koyuldu. Kendinden sonra Leo’yu da temizlemeye başlayınca harika bir anne olacağını düşündüm. Son derece korumacı olacağı kesindi. Günün birinde onu böyle bir olasılığın bekleyip beklemediğini bilmesem de şimdilik Leo’yla ilgilenmesi çok hoştu.

Yarı uykulu hâlimle düşüncelere dalmış, Zahak’a ulaşma umuduyla bağımıza uzanırken ne zamandır burada olduğumun farkında bile değildim.

Z... Neredesin?

Burada, Yeşil Oluk’un korunaklı topraklarındayken bunun nafile bir çaba olduğunun farkındaydım elbette. Ama elimde

değildi. Gür sesini kafamın içinde duymak için her şeyimi verirdim. Astra'nın hâlâ hayatta olduğunu söylemesine tutundum ve bağımızı elle tutulur derecede geliştirecek kadar zaman geçirememiş olmanın hüznünü duydum. Ormanda bunu yapmış olsaydık hiçbir şey beni onun zihninden uzak tutamazdı.

Buna benliğimin her bir zerresiyle inanıyordum.

“Hâlâ hayatta olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Gözlerim hızla açıldı ve ellerim içgüdüsel olarak memelerime gitti, mağaranın içi loş olsa da Drager'ın görme yetisinin her şeyi görecektik kadar güçlü olduğunu biliyordum.

“Burada ne arıyorsun?” diye çıktım. “Neden sürekli dibimde biter oldun? Beni hep böyle sinsi sinsi izliyor muydun?”

Omuzlarını silkti ve sözlerimi inkâr etmeye yeltenmeyince şok oldum. “Lexie,” dedi, sanki hiçbir şey söylememişim gibi. “Lexie hayatta ve kardeşlerimle aynı hapisanede. Endişelenmene gerek yok yani.”

Ona öylece bakakaldım.

Bana beklenmedik bir armağan sunmuştu. Beni ilk kaçırdığında da ona en yakın arkadaşımı sormuştum ama bir cevap alamamıştım. Öte yandan Lexie'nin hapisanede olduğunu dünyanın en olağan şeyiymiş gibi umursamazca söylemesi korkunçtu.

Başımı iki yana salladım ve hayal kırıklığımı dile getirdim. “Başlarının belada olduğunu bile bile nasıl onları kurtarmak için hiçbir şey yapmazsın? Korkağın teki gibi kaçıp buraya, küçük korunaklı oluğa saklandın.”

Yaslandığı duvardan doğrulup bana doğru yürümeye başladı. Aramıza olabildiğince mesafe koymak için kaplıcanın öteki ucuna geçtim. Astra ayağa kalktığı anda ona geri çekilmesini işaret ettim. “Sakin ol,” dedim telaşla. “Zarar görmen beni kurtarmayacak.”

Astra hırladı ve etkileyici dişlerini gösterdi. Neyse ki Drager birkaç adım ötemizde durarak aramızda sahte bir güvenli

alan bıraktı. “Her şeyi riske atmadan onları kurtaramam,” diye çıkıştı. Yüzündeki donuk ifade kaybolmuştu. “Korkak gibi kaçmadım. Hepsine tek başıma kafa tutamayacağımı bildiğimden beynimi kullandım. Zamana ve müttefiklere ihtiyacım var. Bu yüzden buraya geldim. Saldırımızı dışarıdan hiçbir müdahale olmadan ancak böyle planlayabiliriz.”

“Niyetin hepsini kurtarmak mı yani? Zahak’ı bile?”

Tereddüdü saniyeler içinde geçip gitse de gözümünden kaçmadı. “Evet,” dedi ama diğerlerine yaptığı gibi bana da kolayca yalan söyleyip söylemediğini merak ettim.

“Ya onu seçersem?” Öylesine soruyordum, kararımı birlikte hendeğe uçtuğumuz an vermiştim.

Yüzündeki karanlık ifade derinleşti. “Omuz omuza durduğumuzda hangimizin daha iyi bir seçenek olduğunu sen de açıkça göreceksin ve kararını kabul edeceğim.”

Söylediği hiçbir şey mantıklı değildi. “Madem planın hem onları kurtarmak hem de bana eşimi seçme fırsatı sunmaktı, beni neden kaçırdın o zaman?”

Drager omuzlarını silkti. “Annemi Dünya’ya gideceğime ve şeytani planlarına burnumu sokmayacağıma inandırmanın tek yolu buydu. Görünüşe göre sen benim olduğun sürece kaçıp gidecek ve bu dünyayı ele geçirmelerine müsaade edecek kadar sığ ve korkak olduğumu düşünüyor.”

Böyle düşünen sadece annesi değildi.

Okuduğum kitaplarda karşıma çıkan ters köşeler genelde beni şaşırtmazdı, çoğu zaman hepsini önceden tahmin ederdim ama Drager’ın tam da görüldüğü kadar bencil ve zayıf olduğuna gönülden inanıyordum.

Yine de sandığımın aksine biraz da olsa omurgası varmış gibiydi. Hepten bir canavar olmadığını bilmek içimi rahatlatırsa da ona olan hislerimi değiştirmemişti. Hendekte Zahak’la aramda

geçenler, Drager'la geçirdiğim onca zamandan daha güçlü bir his bırakmıştı üzerimde.

Bunu ona henüz söylemeyecektim tabii.

İşgalcileri alt edip kardeşlerini kurtarmasına ihtiyacım vardı.

Hepimizin hayatı buna bağlıydı.

On Altıncı Bölüm

Morgan

Drager yıkanmam için beni yalnız bıraktı ve Florentine kucağında bir yığın giysiyle mağaraya döndüğünde sudan çıkmaya fazlasıyla hazırdım. Drager'ın itirafı kafamı karıştırmıştı ve gidişinin ardından tekrar dinlenip rahatlamam imkânsızdı.

“Lord Zahak istilacıların beşini öldürdü,” dedi Florentine havuzların başına gelir gelmez.

Aceleyle sudan çıktım. Bana uzattığı havluyu alırken, “Zahak burada mı?” diye sordum heyecanla.

Florentine başını iki yana salladı. “Ah, hayır. Özür dilerim! Öyle anlayacağını tahmin etmeliydim,” dedi yüzünü buruşturarak. “Hayır, burada değil ama klanımızın birkaç üyesi etrafta keşfe çıkmıştı ve Lord Drager'm seni yakalamasının ardından neler olduğuna dair bazı haberlerle döndüler.”

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sesini herkesin duyabildiğinden emindim. “Beşini öldürdükten sonra ne olmuş?” Sesim fısıltıdan farksızdı ve cevabı duymak isteyip istemediğimden emin değildim.

“Daha fazlası gelmiş ve keşif ekibimizin enerji topuna benzettiği bir şeyle onu yere sermişler. Bilincini kaybetmiş, sonra da onu sürükleyerek götürmüşler.”

Astra usulca mırılınca onun da üzüldüğünü hissettim. Belki de bana öyle geliyordu çünkü kendi acımın yoğunluğu neredeyse dizlerimin bağını çözecekti.

“Ama... hâlâ hayatta, değil mi?”

Florentine hızlıca başını sallayarak beni onayladı. “Evet, hâlâ yaşıyor.”

Tanrılara şükür. Geçir yakalanmış olması hâlâ canımı sıkıyordu.

“Onu kontrol altına almaya gelen ikinci ekip kaç kişiden oluşuyormuş?”

Florentine’in gülümsemesi genişledi. “Philip’in söylediğine göre bir düzineden fazlaymış.”

İşte benim Zahak’ım. Evet, bir noktada onu sahiplenmiştim. İyi olup olmamasından duyduğum endişenin yanı sıra garip bir şekilde onunla gurur da duyuyordum. Düşmüşlerin hepsi çetin rakiplerdi ama Zahak benim gözümde kardeşlerinden biraz daha üstündü.

Onu alt etmek için neredeyse şekildeğiştirenlerden oluşan bir ordu göndermeleri de bunun kanıtıydı. Gerçi kanıta ihtiyacım yoktu ya.

Hızlıca kurulandıktan sonra aceleyle, “Drager bana annelerinin, en azından şimdilik, onları öldürmeyi planlamadığını söyledi. Onları nasıl kurtaracağımızı bulmak için hâlâ vaktimiz var,” dedim.

Florentine’in yüzü düştü. “Lordumuz gerçekten ailesini kurtarmayı mı niyetli? Burada, bulunamayacağı tek yerde saklandığını sanmıştım.”

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama artık ikimizin de başta sandığı kadar bencil olmadığına dair bir minik bir umut kırıntısı vardı. “Bir planı var sanırım,” dedikten sonra sabırla elinde tuttuğu giysileri aldım.

Florentine’in ifadesinden bunu kendi gözleriyle görene kadar inanmayacağını anlıyordum ve bir yanım onunla aynı fikirdeydi.

Yanında getirdiği yumuşak kumaştan yapılmış beyaz iç çamaşırlarını giyip koyu gri keten pantolonu ve gömleği üstüme

geçirdim. Aralarında sarmaşıklardan örölmüş gibi görünen ve beklediğimden çok daha rahat olan bir çift sandalet de vardı. Botlarımı bırakmayacaktım; onlara daha sonra ihtiyacım olacaktı ama şimdilik gündelik kıyafetler giymek hoştu.

Yanımda Astra ve kürkünün arasında uykuya almış Leo'yla dışarı çıktığımızda mağaranın yakınındaki yeşil bir tepeliğin üzerinde toplanmış düzinelerce fae'le karşılaştık. Önlerinde de hepsinden bir baş daha uzun Drager duruyordu. Olduğumuz yerden ne konuştuklarını duyamasak da şekildeğiştiren tanrının planını uygulamaya başladığı ortadaydı.

“Hiç zaman kaybetmemiş,” diye mırıldandı Florentine.

Olanlar hakkında daha fazla yorum yapmaktan kaçındım. Drager bir zeytin dalı uzatmıştı ve ben de kabul etmiştim. Yaptığı şeyleri unutacak değildim elbette. Aramızdaki dostluğu yeniden inşa etmek istiyorsa telafi etmesi gereken çok şey vardı ama herkesi kurtarmak uğruna bu geçici ateşkesi kabul etmeye hazırdım. Şimdilik.

Hendekte Zahak'la zaman geçirdiğimden beri kendimi Drager'ın kollarına atma arzum kaybolup gitmişti. Zaten Zahak'ı ilk gördüğüm andan itibaren bu istek giderek azalmaya başlamıştı ve artık gözlerim açıldığından aralarındaki küçük rekabetin de farkındaydım, dolayısıyla Ocheran'ın esrarengiz liderine karşı neredeyse hiçbir çekim hissetmiyordum. Zahak'ın Drager'la aramdaki bağın en başından beri ondan kaynaklandığı hakkındaki teorisine katılıyordum.

Başından beri onunla olmam gerekiyordu.

Kalabalığın arkasında durup Drager'ı dinlemeye koyulduk. “...birkaç zayıf noktalarını buldum,” dedi, “çünkü onlar benim kanımdan. Topraklarımızı ele geçiren o pislikler benim gezenimden. Getirdiği ordu pekâlâ bozguna uğratılabilir çünkü hiçbiri bizim gücümüze kafa tutamaz.”

Zahak'ın içlerinden beşini öldürmesi de bunun kanıtıydı.

“Fakat akıllı olmalı ve daha stratejik hamleler yapmalıyız. Ordularımız sayıca eşitlenene kadar hepsini teker teker yok etmeliyiz. Ayrıca kardeşlerimi de kurtarmamız gerek. Bir araya geldiğimizde annemizin hayal bile edemeyeceği kadar güçlüyüz.”

Faelerden mırıltı ve tezahüratlar yükseldi, patlak veren birkaç hararetli tartışma da dikkatimden kaçmadı. Fakat sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmış bir fae kalabalığının yanında belirdiğinde sesler kesildi. Kısa sarı saçları elbette mükemmel görünüyordu ve kahverengi teni al al olmuştu. “Savaşçılar yaklaşıyor,” dedi hızlı nefeslerinin arasından. “Lightsbringerlar geliyor.”

Lightsbringerlar! Lexie'nin ailesi.

Florentine'e döndüğümde kafamdan geçenleri duymuş gibi beni başıyla onayladı. “Ocheran'daki en güçlü savaşçılardır. Drager, Oluk'a geldikten hemen sonra onlara haber saldı.”

Demek gerçekten de bir planı vardı, sadece sakinleşmem ve cenazesini planlamayı bırakmam için bana boş vaatlerde bulunmamıştı.

“Girmelerine izin verin,” dedi kasıla kasıla.

“Sanki onları durdurabilirmişiz gibi,” diye mırıldandı Florentine. “Doğal enerjiyi hayal bile edemeyeceğimiz şekillerde kullanıyorlar.”

Yeşil Oluk'u çevreleyen bariyerler bu şirin köyü ve sakinlerini fark edilmekten korusa da güçlerini artırmıyordu. Florentine'in topraklarını her şeyiyle korumasının bir başka nedeni de buydu. Kaybedecek çok şeyleri olsa da ellerindeki hazineyi savunmak için kullanabilecekleri muazzam güçleri yoktu.

Kuzey Sandingshire eyaletinden gelen Lightsbringer savaşçıları açıklığa doğru ilerlerken acayip etkileyici görünüyordlardı. Etkileyici ve yürek parçalayıcı. Bana en yakın arkadaşımı hatırl-

latıyorlardı ve Drager'in karşısında sıraya geçtiklerini izlemek canımı yakıyordu.

Hepsi Lexie gibi uzun boylu, çevik vücutluydu. Kemik yapıları bile onunkini andırıyordu. Aralarında kan bağı olduğunu düşündürecek kadar olmasa da aynı bölgeden geldikleri aşikârdı.

"Lord Drager..." İçlerinden bir kadın öne çıktı. Geriye doğru taranmış saçları o kadar siyahtı ki güneşin altına mavi tonlarında parılıyordu. "Emriniz üzerine buradayız."

Drager neredeyse saygı dolu bir tavırla kadını başıyla onayladı. "Tam zamanında geldiniz, Komutan Lightsbringer."

Komutanın yüzündeki ifadesi değişmese de bakışları sertleşti. "Kızım ellerinde, Lord Drager. Çağrınızı aldığımızda çoktan yola çıkmıştım."

Kızım. Kadına kulak asmıyor değildim gerçi ama bu lafı duyduktan sonra onu daha bir can kulağıyla dinliyordum.

Lexie ailesinden pek bahsetmezdi -niyetinin hayatının bu yönünü her şeyden bihaber insan arkadaşından saklamak olduğuna emindim- ancak çok hırslı olduklarını ve sık sık seyahat ettiklerini biliyordum. Hep ailesiyle pek yakın olmadığı ama onları sevip saydığı izlenimine kapılmıştım.

Mesafeli ilişkileri Lexie'den kaynaklanmıyordu ve hâlâ kaderin ikimizi bir sebepten ötürü bir araya getirip getirmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. İçine doğduğumuz aileler bizi defalarca hayal kırıklığına uğrattıktan sonra bel bağlayacak insanlar bulmamız gerekiyordu.

"Daha fazla oyalanmamalıyız," dedi Drager. Hem Lightsbringer ailesiyle hem de Yeşil Oluk sakinleriyle konuşuyordu. "Her gün saflarına daha fazla birlik katılıyor ve köklerini koparıp atamayacağımız kadar derinlere salmalarından önce bu işe bir son vermeliyiz."

Florentine bana doğru eğildi. "Planları hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyor? Gerçekten bizden yana olduğundan ve bizi körü körüne bir katliama sürüklediğinden emin miyiz?"

Ona cevap verirken sesimi alçalttım. "Bana onu serbest bırakması için annesinin tarafındaymış gibi davrandığını ve daha inandırıcı olması için pazarlıklarında koz olarak beni kullandığını söyledi. Yine de hâlâ ona tam olarak güvenmiyorum. Tecrübelerime göre daima kendini ön plana koyar ve başkalarını kurtarmak için kendini tehlikeye atmaz." Florentine'in kaşları daha da çatılırken iç geçirdim. "Ne yazık ki şimdilik planına uymaktan başka çaremiz yokmuş gibi görünüyor. Yine de olası bir ihanete karşı tetikte ol."

Drager'in ihanetinin acısını zaten bir kez tatmıştım ve beni tekrar gafil avlamasına izin vermeyecektim.

Drager, "Gün doğmadan yola koyulacağız. Bu gece kendimize bir ziyafet çekip plan yapacağız ve yarın savaşa gireceğiz," diyerek konuşmasını bitirdi.

Florentine bir şey söylemese de yüzündeki ifadeden en kötü kâbusunun gerçek olduğunu anlayabiliyordum. Onu suçlayamazdım. Savaşın hiçbir kazanını olmazdı ama içinde bulunduğumuz durumda hiç değilse arkadaşlarımı kurtarabileceğimizi umuyordum.

Zahak'ı, Lexie'yi ve diğer Düşmüşleri hapis haneden çıkardıktan sonra içimi usul usul kemiren endişeden kurtulacak, kendime gelecektim.

Kalabalık dağılsa da uzunca bir süre öylece dikilip Lightsbringerlerin nehir kıyısındaki en geniş açıklıklardan birine kamplarını kurmasını izledim. Yüzden fazla savaşçıyla gelmişlerdi ve aramıza sızan şekildeğiştirenlerin ne kadar güçlü olduklarını bilsem de tüm faeler güçlerini birleştirirse onlarla başa çıkabileceğimize inanıyordum.

Zahak ve diğerlerini kurtarmayı başarırsak inancım daha da güçlenecekti. Drager hepsine tek başına kafa tutamazdı ve hayatının tehlikede olduğunu hisse derse ejderha kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp topuklayacağından emindim.

Önce Drager inancıyla yaşıyordu ve onun için dünyanın geri kalanının bir önemi yoktu. Tanrı olsun ya da olmasın tehlikeli ve zor zamanlarda bir olup hepsine göğüs geren, ailelerinden asla vazgeçmeyen faelerden öğreneceği çok şey vardı.

Drager kafasındaki plana uygun olarak böyle davranmış olabilirdi ama ben olsam bir an bile tereddüt etmezdim. Orada durup ailemin yakalanarak bir hücreye tıkalmasına asla izin vermezdim. Kafayı yemiş anne ejderhanın pençesinde neler çektiklerine dair hiçbir fikrim olmasa da burada, güvenli büyü-lü bariyerlerin ardında olmaktansa onlarla bir hücrede olmayı tercih ederdim.

Belki böyle yaparak savaşı asla kazanamazdım ama yine de kararımdan dönmezdim.

Hiçbir zaman.

On Yedinci Bölüm

Morgan

Sonraki birkaç saat talim ve hazırlıkla geçti. Troller, harpyler, sirenler, kentaurlar, kâbus yaratıkları ve hatta savaşçı fae denilen daha önce hiç görmediğim bir ırk da dahil olmak üzere Ocheran çevresindeki sayısız tür safımıza katılmıştı. Savaşçı faelerin hendekten geldiğinden şüpheleniyordum. Boyları iki metreyi aşıyordu ve köseleyi andıran yeşil derileriyle orklara benziyorlardı. Akademi’de ders veren hayalet gezgin Profesör Malin gibi gölgelerin arasına karışabilmeleri de cabasıydı.

Yola çıkma vaktinin gelmesini beklerken sinirlerim her geçen saniye daha da geriliyordu. İnsan olduğum için eninde sonunda dinlenmem gerekmişti ama huzursuz ve bölük pörçük uyumuştum. Kendimi gözlerimi kapayacak kadar rahat hissetmemin tek nedeni Astra’nın yanımda olmasıydı. O yere uzanmış, ben de Leo’ya sarılmıştım.

Sabahın ilk saatlerinde –gökyüzüne hâlâ kızılın siyaha kaçan koyu bir tonu hâkimken– Florentine beni dürterek uyardı. “Yola çıkmaya hazırlan,” diye mırıldandı ve Astra hırlayınca irkilerek geri çekildi. Sabre’ım hırlamış ama ona saldırmaya yeltenmemişti. Florentine gerçek bir tehdit olsaydı bana dokunacak kadar yakınıma girme fırsatı bulamazdı. “Masada temiz giysiler ve dişlerini temizlemen için *plumth* yaprakları duruyor,” diye ekledi hızlıca. “Dışarıda bekliyorum.”

Bana söz dinlemeyen bir çocukmuşum gibi davranması sinirimi bozsa da itiraz etmedim. Fae dünyasındaki yerimi anlamış ve kabullenmiştim. Bir insandım ve tek amacım *bir şekilde tanrılarına eş olmaktı*. Ya da bir tanrıya. Artık kafamda ruhumun gerçekten kime ait olduğunda dair hiçbir şüphe yoktu.

Çoğu benim gibi koyu renkli zırhlarla kuşanmış kalabalık grubun arka saflarına vardığımızda Florentine bana kırmızı renkli, hafif yapışkan iki küçük atıştırmalık bar uzattı. Bunları daha önce de yemiştım ve içlerindeki kurutulmuş meyveler sayesinde tatlı olduklarını biliyordum.

“Sana enerji verecektir,” dedi. “Mümkün olduğunca hızlı hareket etmek için fae geçidiyle seyahat edeceğiz. Geçidi açmak çok fazla güç gerektirdiğinden sadece acil durumlarda kullanılır. Neyse ki yanımızda bize yardım edecek Lightsbringerlar var,” dedi duygudan yoksun bir sesle. Sözlerinin altında herhangi bir kıskançlık ya da öfke sezmiyordum.

Atıştırmalıkları hızlıca yerken, “Teşekkür ederim,” dedim. Etrafıma bakınırken bu sabah Drager’ı görmediğimi düşünüp şaşırdım. *Bir dakika, hayır*. Aslında hiç şaşırmamıştım. Aramızda bir bağ olduğuna dair söylediklerine rağmen benimle vakit geçirmekten hep çekinmiş, günlerce beni görmekten kaçınmıştı. Sadece tam karşısında durduğumda aklıma gelmiştim.

Ailesine karşı topladığı isyan ordusuna liderlik ediyor. Kafamın içindeki sinir bozucu ses bana dünyanın merkezi olmadığımı hatırlatsa da Zahak’ın hiçbirini umursamayacağını düşünmeden edemedim. Onun dünyasının merkezi ben olurdum ve kalan her şey etrafımda dönerdi. Buna dair elle tutulur bir kanıtım var mıydı? Eh, hayır. Ama Lancourt’ta beni kurtardığı ilk andan beri böyle hissediyordum.

Florentine’in sesi beni iki tanrıya dair düşüncelerimden kopardı. “Gergin misin?” diye sordu. Lightsbringerların önderliğindeki alayımız ilerlemeye başlamıştı.

Bana söz dinlemeyen bir çocukmuşum gibi davranması sinirimi bozsa da itiraz etmedim. Fae dünyasındaki yerimi anlamış ve kabullenmiştim. Bir insandım ve tek amacım *bir şekilde tanrılarına eş olmaktı*. Ya da bir tanrıya. Artık kafamda ruhumun gerçekten kime ait olduğunda dair hiçbir şüphe yoktu.

Çoğu benim gibi koyu renkli zırhlarla kuşanmış kalabalık grubun arka saflarına vardığımızda Florentine bana kırmızı renkli, hafif yapışkan iki küçük atıştırma bar uzattı. Bunları daha önce de yemiştım ve içlerindeki kurutulmuş meyveler sayesinde tatlı olduklarını biliyordum.

“Sana enerji verecektir,” dedi. “Mümkün olduğunca hızlı hareket etmek için fae geçidiyle seyahat edeceğiz. Geçidi açmak çok fazla güç gerektirdiğinden sadece acil durumlarda kullanılır. Neyse ki yanımızda bize yardım edecek Lightsbringerlar var,” dedi duygudan yoksun bir sesle. Sözlerinin altında herhangi bir kıskançlık ya da öfke sezmiyordum.

Atıştırma barları hızlıca yerken, “Teşekkür ederim,” dedim. Etrafıma bakınırken bu sabah Drager’ı görmediğimi düşünüp şaşırdım. *Bir dakika, hayır*. Aslında hiç şaşırmamıştım. Aramızda bir bağ olduğuna dair söylediklerine rağmen benimle vakit geçirmekten hep çekinmiş, günlerce beni görmekten kaçınmıştı. Sadece tam karşısında durduğumda aklına gelmiştim.

Ailesine karşı topladığı isyan ordusuna liderlik ediyor. Kafamın içindeki sinir bozucu ses bana dünyanın merkezi olmadığını hatırlatsa da Zahak’ın hiçbirini umursamayacağını düşünmeden edemedim. Onun dünyasının merkezi ben olurdum ve kalan her şey etrafımda dönerdi. Buna dair elle tutulur bir kanıtım var mıydı? Eh, hayır. Ama Lancourt’ta beni kurtardığı ilk andan beri böyle hissediyordum.

Florentine’in sesi beni iki tanrıya dair düşüncelerimden kopardı. “Gergin misin?” diye sordu. Lightsbringerların önderliğindeki alayımız ilerlemeye başlamıştı.

“Ödüm kopuyor,” diye itiraf ettim. “Daha önce savaş bile görmedim. Her şeyin yanlış gidebileceği sayısız olasılığı düşünüp duruyorum. Ölümü ve kayıpları. Acı ve ıstırapı. Dünyamızı geri alırken burada olmam gerektiğini bilsem de bunlara tanık olmak istemiyorum.”

Dünyamız dememe herhangi bir tepki vermedi. Bunu ağızımdan kaçırdığıma inanamasam da içten içe böyle hissettiğimi reddedemezdim.

“Tanrıların gözdesisin,” dedi. Sesinde hiçbir gücenmişlik yoktu. Aksine, benim için üzülyormuş gibi bir hâli vardı.

“Bu dünyanın tanrılarının da yapabileceklerinin bir sınırı var,” diye karşılık verdim hüzünlü bir gülümsemeyle. “Neredeyse kendileri kadar güçlü bir düşmanla çarpışacaklarını düşünürsek kimse güvende değil.”

Florentine sessiz kaldı, sonuçta bana güven vermek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Astra bacağımı dürterek kendince beni rahatlatmaya çalışınca elimi kürküne yasladım. Leo mırlayıp elime sokuldu, şimdiden bu kadar büyüdüğünü görmek hayret vericiydi. Onu hendekte bulduğumuz hâlinin iki katı olmuştu ve hefle çalışının öz suyundan başka bir şeyle beslendiğini görmediğimden büyümesini büyük oranda Astra’nın enerjisine borçlu olduğunu varsaydım.

Bu düşünceyle aklım Zahak’ın üzerinde uyuduğum, beni enerjisiyle beslediği geceye kaydı. Birlikte geçirdiğimiz ilk ve tek gece o olsa da sanki onu bir asırdır tanıyor gibiydim. Bu dünyaya adım attığımdan beri zaman garip bir düzlemde ilerlemişti ve yakın zamanda da normale dönecekmiş gibi durmuyordu.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca Ocheran ormanlarının derinliklerine ilerlememizin ardından Drager’in sesiyle herkes durdu. “Bu noktadan sonra geçitle devam edeceğiz,” dedi kalabalığa. “Enerjide kaybolmamak için seyahat eşinize tutunun.”

Florentine sırtını dikleştirdi. “Pekâlâ, görünüşe göre bizzat Drager da enerjiyi kullanacak. İlginç.” Ona tam olarak neyin ilginç olduğunu soracaktım ki hafifçe omzuma vurup devam etti. “Kardeşimin yanına gidip bir eşi olup olmadığını öğreneceğim. Yolculukta sana Drager’in eşlik edeceğini varsayıyorum.”

Faellerle dolu bir dünyada hayatta kalmaya çalışan savunmasız bir insan olduğumdan ben de öyle varsayıyordum. “Teşekkür ederim, diğer tarafta görüşürüz.” Birbirimize gülümsedikten sonra Florentine arkasını dönüp uzaklaştı.

Kalabalığın geri kalanı eşleşip birbirlerine sıkıca tutunmak için ön kollarını kavramalarını izledim. Çiftler ormanın derinliklerine ilerledikçe kalabalık azalmaya başladı.

“Ne oluyor?” diye mırıldandım ve etrafı daha iyi görebilmek için boynumu eğerken elimi Astra’ya dayadım. Alayın arka kısmı geçidi görmeme hâlâ engel oluyordu.

Drager henüz yanıma gelmemişti ama geçidin başında durup herkesin güvenli bir şekilde geçmesine yardım ettiğini tahmin ediyordum. Geriye yaklaşık elli fae kaldığında nihayet ışık girdaplarını görebildim. Çiftler kolları kenetlenmiş vaziyette geçide yaklaşıyor ve içine adım atıp bir anda gözden kayboluyorlardı. “Yok artık. Gerçekten de bir geçitmiş.” Yani öyle olduğunu biliyorum ama bunu gözlerimle görmek bambaşka bir deneyimdi.

Yeşil Oluk köylülerinden biri sanki onunla konuşuyormuşum gibi bana döndü. Sarıya çalan kahve tonlarında bir postu ve siyah bir teni olan bir satirdi. Gözleri de sarı tonlarındaydı ve her yönüyle çarpıcı görünüyordu. “Enerji vücudunu saracak ve bedelini kanla ödeyip diğer tarafa fırlatılacaksın.”

Evet. Peki. *Kafamda birkaç soru işareti belirdi...*

“Bedelini kanla mı ödeyeceğim? Tam olarak ne kadar kandan bahsediyoruz?”

Bir anlamaya imza atmadan önce küçük detayları okumayı unutma anlarından birindeymişim gibi hissediyordum. “Nere-

deyse hiçbir şey hissetmiyorsun,” dedi küçük bir gülümsemeyle. “Enerji aktarmanın bir bedeli vardır, geçidin bedeli de kan.”

Florentine bu yüzden mi Drager’ın portalı kullanmasına şaşırmıştı? Kan, yani anladığım kadarıyla, güç ve yaşam gücü topluyordu.

“Neden bir eş bulmak gerek?”

Satir, alay bir kez daha duraksayana kadar soruma cevap vermedi. “Denge için,” dedi. “İki taraftan gelen enerji birbiriyle çakışır ve rotadan sapabilirsin. İki kişi olunca dengeyi korumak için birlikte çalışırsın.” Gerçekten Drager’ı dengeleyebileceği mi umuyordum?

“Teşekkür ederim,” dedim satire. “Adım Morgan. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Bu kez yüzünde beliren gülümseme çok daha gözalıcıydı. “Ben de Tomi. Söylemeden edemeyeceğim, hiç beklediğim gibi çıkmadın.”

Astra hırladığında Tomi birkaç adım geriye sıçradı. Aramızdaki mesafe iyice açılmıştı.

“Gördüğüm kadarıyla gelişimden önce insanlar hakkında birçok yanlış anlaşılma varmış,” dedim gülerek. Astra’yı sakinleştirmek için başını okşadım. Risest’te başka bir insanla karşılaşmamıştım ama faelerin bu dünyaya ayak basan birkaçına evcil hayvan ya da hayat kadını muamelesi yaptığını duymuştum. “İrkümla ilgili önyargıları bir nebze de olsa düzeltebildiğime sevindim.”

Tomi küçük bir baş onayının ardından arkasını dönüp dikkatini geçide verdi. Sıra nihayet ona gelip de başka bir satirle el ele tutuştuğunda önemli bir detayı fark ettim. Drager burada değildi.

Koca cüssesinden eser yoktu ve bu tek bir anlama geliyordu...

Geçide çoktan girmiş ve beni burada yalnız bırakmıştı.

Siktir.

On Sekizinci Bölüm

Morgan

Beni bırakıp gitmişti.

O şerefsiz, fae dünyasında hayatta kalmaya çalışan bir insan olduğumu bile bile geçitten geçmeme yardım edecek bir eşim olup olmadığını bile umursamamıştı. Sona kalıp beni bekleyeceğinden o kadar emindim ki aksini düşünüp endişelenmemiştim bile. Drager'dan duyduğu rahatsızlığa ve onunla alakalı şüphelerine rağmen Florentine bile bana eşlik edeceğini varsaymıştı.

Bomboş kalmış açıklığa bakarken, “Ne yapacağız, Astra?” diye sordum.

Drager'ın ruh eşim olamayacağı bir kez daha kanıtlanmıştı. Kanıtlar başından beri önümdeydi ama ben hepsini göz ardı etmiştim. Aptal bir insan gibi.

Astra'nın mırıltıları şiddetlendi ve beni dürterek geçide doğru ittirdi.

“Beni dengeleyebilir misin?” diye sordum. Tekrar gerilmeye başlamıştım.

Çıkardığı sesler de dürtüklemeleri de güçlendiğinde bunu evet olarak aldım.

Uzanıp Leo'yu sırtından aldım ve zırhlı göğsüme yasladım. Bir elimle onu, diğeriyle de Astra'yı tutacak ve bunun hepimizi rotamızda tutmaya yeteceğini umacaktım.

Geçide yaklaşmamızla parlaklaşan girdaplar aklıma şekil-değiştiren ejderhaların etrafa yaydığı ışıkları getirdi. Bu parlattı Drager'ın geçit üzerindeki etkisinden mi kaynaklanıyordu? Yoksa her iki dönüşüm için de benzer bir enerji mi kullanılıyordu?

En parlak kısmın hemen önünde durduğumuzda Astra yüksek sesle mırladı. Diğer tarafta bizi neyin beklediğini göremiyordum ve cesaretimi toplamama yardımcı olacağını umarak keskin bir nefes verip geçide adım atmak üzere ayağımı kaldırdım. Tam da o sırada üzerime esen güçlü bir rüzgârla geriye savruldum.

Astra'nın kürküne tutunmuyor olsam kendimi yerde bulabilirdim. Ben daha endişeden kafayı yemeye fırsat bulamadan Drager geçitten çıktı.

Tüm korkularım saniyeler içinde kabaran öfkemin gölgesinde kaldı. "Hâlâ ne oyalanıyorsun, insan?" dedi, azarlanması gereken benmişim gibi. "Neden hâlâ öteki tarafa geçmedin?"

Nutkum tutulmuştu ve dürüst olmak gerekirse bu alışık olduğum bir şey değildi. Bu. Ne. Cüret? Kafasının nasıl çalıştığına bir türlü akıl sır erdiremiyordum. Bu beyinsizliğiyle ortalıkt-

"Aptal herif," diye çıkıştım. "Beni burada bırakıp giden sensin. Büyülü bir geçidin nasıl çalıştığını kendi başıma mı bulacağım? Neyse ki Astra yanımda yoksa bir dunedin'e ya da fantine'e yem olurdum!"

Drager ona çıkışmam kafasını karıştırmış gibi başını yana eğdi. "Florentine'le birliktesin sanıyordum. Onu ormanda kardeşimle görene kadar ortadan kaybolduğunu fark etmedim."

Başımı iki yana sallarken dudaklarımdan alaycı bir kahkaha döküldü. "Bu kadar umurunda değilim işte, yalan mı? Öteki tarafa geçerken yardıma ihtiyaç duyabileceğim aklına bile gelmedi mi? Bir de kalkıp bana eş olduğumuzu söylüyorsun." Sen öyle san, dostum.

Başını diğer tarafa eğdiğinde garip insan dilini anlamaya çalışan bir köpek yavrusuna benzediğini düşündüm. "Eş olmamız sürekli kıcımın dibinde olacağın anlamına gelmez. Üreyebileceğimiz ve benim türümün daha fazlasını dünyaya getirebileceğimiz anlamına gelir. Yine de eşimden bana bağımlı yaşamamasını beklerim ve senin de böyle bir özgürlüğü isteyecek bir kadın olduğunu sanmıştım. Aksini hiç söylemedin."

Dürüst olmak gerekirse ona neredeyse hiçbir şey söylememiştim. Gerçi bu büyük oranda Drager'ın bana benim hakkımda bir şeyler sorma zahmetine girmemesinden kaynaklanıyordu ve kaçırılmamın ardından ilk kez bir şey anlatmaya kalktığımda da hepsini kendisiyle ilgili hâle getirmişti.

"Tek bir Drager bu dünyaya yeter de artar bile," dedim buz gibi bir sesle. Ardından geçide doğru bir adım attım. "Astra bana rehberlik eder. Bu bağımsız kadının senin yardımına ihtiyacı yok."

Hoşça kal, dallama.

Beni yakalayacakmış gibi uzansa da hamlesini önceden sezişmiştim ve elinden kolayca kaçtım. Astra'nın yardımıyla geçide adım attık. İçerideki ışık sarmalları çok daha parlaktı ve tenimi karıncalandırıyordu. Geçit arzuladığı kanı alırken canım yanmadı, daha çok bir çalılıktan geçiyormuşum da bitkilerin özsuyu tenimi kaşındırıyormuş gibi hissediyordum. Işık daha da parlaklaşırken sabre beni dürttü ve gözlerimi kapayıp Leo'yu göğsüme bastırarak Astra'nın kürkünü daha sıkı kavradım. Karnımdaki çekilme hissinin ardından midemi bulandıracak kadar hızla ileri doğru fırladım.

Yediğim meyve barını midemde tutmaya çalışırken Astra'ya odaklandım. Neden çiftler hâlinde yolculuk yapılması gerektiğini anlamıştım. Yang'ımın yin'i olmasaydı rotada hayatta kalamazdım.

Geçitten çıkışımız aynı anda hem sert hem de rahat oldu, karıncalanma hissinin sona ermesi içimi büyük bir rahatlama-yla doldurdu. Tökezleyerek öteki tarafa adım attığımda belimi kavrayan güçlü elleri hissettim ve sahibini görmek için başımı yukarı kaldırdım.

“Mika!” diye bağırdım heyecanla, ardından bağırdığımı fark edip sesimi alçalttım. “Burada ne işin var?”

Koyu tenine tezat kusursuz dişlerini gözler önüne sererek sırttı. Bukleleri her zamanki kadar özenli değildi ve gülümsemesine rağmen yorgunluğunu ortadaydı. Onunla defalarca antrenman yapamama rağmen ufacık bir yorgunluk emaresi gösterdiğine bile şahit olmamıştım fakat bugün bitkindi. “Savaşta-
yız, Morgs. Haberin yok mu?”

Morgs. Lexie’nin bana taktığı lakabı benimsemişti ve bunu tekrar duymak canımı yaktı. “Bunca zamandır Akademi’ye kapatılmamış mıydın?” diye sordum.

Soruma cevap vermek yerine omuzlarımı tutup kocaman bir adımla beni geçitten uzaklaştırdı. Drager’in enerjisinin yaklaştığını hissetmiş olmalıydı ve ikimizi de bir tanrıyla çarpışmaktan kurtarmıştı.

Beni bıraktığında kolumu ovuşturarak, “Teşekkür ederim,” dedim. Vücuduma gereğinden daha güçlü asılmıştı ama muhtemelen fae kuvvetinin farkında bile değildi.

Arka planda savaş sesleri gelse de yakınlarda kimseyi görmiyordum. “Ne zamandır şekildeğiştirenlerle savaşıyorsunuz?” dedim.

Mika sanki onun huzurunda bir şey söylemeye çekiniyor-
muş gibi Drager’a baktı. Göz ucuyla onu süzmeye devam eder-
ken, “Akademi’ye sızdıklarında küçük bir kısmımız kaçmayı
başardık,” dedi aceleyle. “O zamandan beri de tanrıların gelme-
sini beklerken ormanın bu kısımlarında casusluk yapıp düşma-

nımızı tanıyorduk. Düşmüşlerden birkaçını Akademi'ye sürüklediklerini gördüğümüzde bir başımıza kaldığımızı anladık."

"Artık yalnız değilsiniz," dedi Drager. "Kendi başınıza pek bir şey yapamamışsınızdır."

Mika suratına bir yumruk çakmamayı başardı; kendine benden çok daha iyi hâkim oluyordu. "Hiç değilse sınırlarını bozduk," dedi sakince. "Kafalarını karıştırıp muhafızları böldük, artık Akademi sınırlarında savunmasız bıraktıkları noktalar var."

Duymak istediğim şey tam da buydu. "Beni içeri sokabilir misin?" diye sordum. Astra yanımda hırlayınca hızlıca başını okşadım. "Beni ve Astra'yı."

"Peki ya şu ufaklık?" dedi Mika muzipçe, göğsümde kıvrılmış yatan Leo'yu kastederek.

Orada olduğu neredeyse aklımdan çıkmıştı. Küçük, murlayan, sevgi dolu bir sıcak su torbası gibiydi. "Evet, bir de Leo'yu."

"Bu çok tehlikeli," diye araya girdi Drager, Mika'nın konuşmasına fırsat vermeden. "Kontrolü tekrar elimize alana kadar bekleyin."

Ona bakıcım olmadığını hatırlatmak için arkamı döndüm ama fakat Mika ağzımı açmama kalmadan söze girdi. "Saygısızlık etmek istemem ama bu içeri girebilmemiz için ideal zaman. Bir anda hep birlikte ortaya çıkmanız onları şaşkına çevirdi. Bugünkü güvenlik önlemleri yok denecek kadar az ve hemen harekete geçerse Morgan'ı güvenli bir şekilde içeri sokabilirim."

Yüzüm Drager'a dönük olduğundan sinirini ilk elden görebiliyordum. Ona karşı çıkmak istiyordu ama güvende olmamı ne kadar önemseydiğini biliyorduk. "Peki, götür onu. Ama kılına zarar gelecek olursa omurganı sökerim. Anlaşıldı mı?"

Mika sertçe yutkundu. "Anlaşıldı, Lord Drager. Morgan benim arkadaşım, ölürse ben de üzülürüm."

Genzimden yükselen alaycı sese engel olamadım. Faelerin sözcükler ve duygularla arası çok iyiydi. *Lord Drager'a* kıcımlı dönerek, “Hadi o zaman, kahramanım,” dedim Mika’ya. “Yapalım şu işi.”

Drager kolumu tuttuğunda olduğum yerde kalakalsam da ona dönmedim. Buna layık olduğunu bir kez olsun göstermesine rağmen ona kendimden parçalar vermekten bıkmıştım. “Dikkatli ol, küçük insan,” dedi usulca. “Zarar görmen canımı sıkar.”

“Artık benim için endişelenmene gerek yok,” dedim onunla aynı tonu takınarak. “Sonra görüşürüz, ejderha adam.”

Kendimi birçok yönden ona veda ediyormuşum gibi hissediyordum ve bu fikre kucak açtım. Bu kez canım yanmıyordu ve Drager’a karşı daha derin duygular besleyip beslemediğimi ya da bu dünyanın ve *seksin* büyüüne kapılıp onunla geçirdiğim zamana aslında olandan daha büyük anlamlar yükleyip yüklediğimi merak ettim.

Büyülü at gözlüklerimi artık çıkarmıştım ve Mika’yla birlikte Drager’ın yanından uzaklaşırken bunu ikimizin de bildiğini düşünüyordum. Astra’nın bile adımlarında fazladan bir neşe vardı.

“Vay anasını,” diye mırıldandı Mika tekrar baş başa kaldığımızda. Arkama dönüp bakmasam da Drager’ın gittiğinden emindim. “O nasıl bir gerginlikti öyle.”

Gülüşüm saf hüzünden ibaretti. “Hem karmaşık bir konu hem de... hiç değil. Mantıklı geliyor mu bilmiyorum. Belki de hayatımın o bölümü asıl hikâyeme uzanan bir basamaktı sadece.”

Mika ağır ağır nefes verdi. “Amma derin konuştun. Umarım hayatta kalırım da şu hikâyeyi öğrenebilirim.”

Ormanın derinliklerine ilerledikçe savaşın sesleri arttı. Astra gölgem gibi peşimden ayrılmıyordu. Mika ona dönerek, “Bana kalırsa burada kalması daha iyi olur. Bize yük olacağını

ya da yakalanmamıza sebep olacağını düşündüğümünden değil... gerekirse görünmez olabileceğini biliyorum. Enerjisinin bizimkinden çok daha güçlü olması dikkatlerini çekebilir. Sende neredeyse hiçbir şey yok zaten, ben de kendi enerjimi gizlemeyi biliyorum. Sabre aynısını yapabilir mi?"

Astra başını yana eğip onu inceledi ve onu başarıyla *onaylamamasından* –aramızdaki iletişim sadece baş sallamalardan ibaretti– enerjisini gizleyemediğini varsaydım.

Elimi kürküne götürüp onu hafifçe okşadım. "Sen burada kalıp Leo'ya göz kulak ol. Zahak'ımızı geri getireceğim, tamam mı?"

Bedeni gümbürtülerle titreşti, çıkardığı ses korkutucu olsa da huzursuzluğunun sebebi olmadığını bildiğimden geri çekilmedim. "Seni seviyorum, Astra," diye fısıldadım ve eğilip burnuna bir öpücük kondurdum. "Hemen döneceğim. Söz veriyorum."

Son bir hırıltıyla başını eğdi ve arkasını dönüp savaş seslerine doğru yöneldi. Gidişini izlerken bütün kalbimle biz dönene kadar güvende kalacaklarını umdum.

İç geçirip Mika'ya döndüm. "Pekâlâ, dostum. Sözünü tutup kıcımlı kollamanın zamanı geldi. Akademi'ye fark edilmeden girmemizi sağlayacak bir planın var mı?"

Sonuçta iki metre boyunda şekildeğiştiren bir tanrıymış gibi davranıp muhafızları onlardan biri olduğuma inandıramayacağımdan emindim.

Mika'nın sırtışı içimi rahatlattı. "O iş bende, Morgs. Sen rahat ol."

Kararlılıkla ilerlemeye başladığında ona ayak uydurmak için aceleyle peşine takıldım. "İçeridekilerin iyi olup olmadığını biliyor musun?" diye sordum. Akademi'ye bu kadar yaklaşmışken içeride karşıma çıkacakları düşündükçe nabzım hızlanıyordu. Cesaretimi toplamam gerekiyordu.

Mika'nın yüzü düştü. "Son gördüğümde hepsi iyiydi. Biraz hırpalanmış olsalar da hayattaydılar ve mücadeleye devam ediyorlardı."

"Lexie de mi?" dedim.

Başıyla onayladı. "Evet, Lexie de. Bildiğim kadarıyla hepsi Akademi'nin altındaki hücrelerde tutuluyor. Öğrencilerin ve personelin çoğu da odalarında."

Akademi'yi koca bir hapishaneye çevirmiş gibilerdi ama hiç değilse önlerine çıkanı öldürmüyorlardı. En azından şimdilik Fitolini ateşlediğimiz savaş şüphesiz her şeyi değiştirecekti ama benim mücadelem savaş alanında değildi.

Kendi savaşımı Akademi'nin altındaki hücrelerde verecektim ve arkadaşlarımla ailemi nasıl özgür bırakacağımı bulmam gerekiyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Morgan

Mika ormanın bitimine kadar sakindi.

“Pekâlâ, Morgs,” diye mırıldandı arkasına çömeldiğimiz çalıların arasından diğer tarafa bakarken. “İşler şimdi ciddiye biniyor.”

“Ben hazırım.” Günlerdir bunu bekliyordum. Drager’ın beni Zahak’ın kollarından koparıp uzaklara kaçırdığı ve kardeşini gökten inen şekildeğiştirenlerin merhametine bıraktığı andan beri göğsümde bir delik vardı.

Dışarıdan bakanlar bir şey göremese de bana sanki hayati organlarım vücudumdan sökülüp atılmış, geriye sadece katliam ve yıkım kalmış gibi geliyordu.

Yanımda Mika’yla nihayet Akademi topraklarına geri dönmek ve Zahak’ı bulmak için içeri sızmak üzere olduğumu bilmek çaresizlik dolu ruhumu hayata döndürmüştü. Lexie’yi bulmak da aynı derecede önemliydi ve diğer Düşmüşleri kurtarmak listemin ikinci sırasındaydı.

Saçma ve açıklanamaz bir nedenden ötürü onları ailem olarak görüyordum.

Hepsi birbirinden harika kişilerden oluşan seçilmiş ailem.

“Muhafızların vardiya değiştirmesini beklememiz gerekiyor,” diye ekledi Mika. Gözlerini binanın doğusuna dikmişti. Küçük bir ormanlık alanda otların arasına çömelmiş saklanıyorduk.

Fae'in vücudu gergindi, kaslarının girintileri her zamankinden daha belirgindi. Kir ve toz içinde kalmış kıyafetlerine rağmen teni pırıl pırıl ve canlı görünüyordu. Yapıları gereği grunge havası olan kâbus yaratıkları dışında faeler nadiren pis görünürdü.

"Hangi fae ırkındansın?"

Sorum kaba sayılır mıydı? Muhtemelen. Fakat genetik lotosunu tutturmuş insanlara benzeyen ve asil faeler olarak adlandırılan tür benim için gizemini hâlâ koruyordu. Kendilerine ait bir ırkları olmalıydı, değil mi? Asillik bir ırk olamazdı. Sözcüğün benim dilimdeki hiçbir karşılığı öyle sayılmazdı.

Mika'nın sırtışı genişledi, gözleri muzip parıltılarla doluydu. "Fae ırklarını öğreniyordun, değil mi?"

Onu başımla onayladım. "Evet, harpylere, trollere ve ateşli insanlarla karıştırılamayacak birçok ırka aşınayım ama sen hangisindensin?"

İnsanlarla karıştırılacak faelerden bahsettiğimde yüzünü bile buruşturmaması bana bir kez daha onu neden sevdiğimi hatırlattı. Beni asla dünyasına dadanmış bir hastalıkmışım gibi görmemişti.

"Elfin topluluğunun bir parçasıyız," dedi neden bahsettiğini anlayacakmışım gibi.

"Elfin topluluğu," diye tekrarlardım usulca. Birden her şey yerine oturdu, kafamın üzerinde yanan ampulü görür gibiydim. "Elfler. Sen bir elfsin."

Mika bir kahkaha koyuverdi. "Kendimize öyle demiyoruz. Yıllardır kullanılan asil faeler tanımı artık gayriresmî bir ırktan farksız hâle geldi ama evet, bir elfim. Irkım bu."

Tabii ya. İsimlerinin hakkını veriyorlardı ve bunu sormak için bu kadar beklediğime inanamıyordum. "Asil tanımını hiç sevmiyorum," diye itiraf ettim başımı iki yana sallayarak. "Diğer herkesi alt tabakadanmış gibi gösteriyor ama gerçek böyle değil."

Mika sözlerimi başıyla onayladı ve bir kez daha Akademi'yi izlemeye dönerken yüzü ciddileşti. "Evet, ben de hep aynı şeyi düşünmüşümdür. Kabul, dünyamızda bir hiyerarşi var ve *asil* faeler listenin tepelerinde yer alıyor ama diğer ırklara aşağı yaf-tası yapıştırmak adil değil. Sadece farklı görünüyorlar. Artık bize böyle hitap etmeyi kesmeleri gerek." Ağzından çıkan her kelimeye katılıyordum ama doğrulduğunda konuşmanın sonuna geldiğimizi düşündüm. "Pekâlâ, peşimden ayrılma."

Söylediğini yaparak peşinden gittim ve ormanın güvenliğini arkamda bıraktım. Açığa geçtikçe bedenimi bir korku sardı. Soğuk terler döktüm. Ejderhaların her yönden, hatta tepemizden bile gelebileceğini bile bile böyle savunmasızca ilerlemek yanlış geliyordu.

Hiç değilse o devasa cüsseleriyle sinsice bize yaklaşılamazlardı.

Ansızın karşımıza bir ejderha çıkarsa ne yapardık bilmiyordum. Sonuçta ikimiz de onlara kafa tutamazdık. Görebildiğim kadarıyla Mika'nın üzerinde silah yoktu. Gerçi olsa bile herhangi bir fae silahının ejderhalar üzerinde işe yarayacağını sanmıyordum.

Başımı yere eğip sanki bir mayın tarlasında ilerliyormuşuz gibi onun bastığı yerlere bastım. "Hazır ol, Morgs," dedi Mika usulca. Sonra paniklememe bile fırsat vermeden –*bir savaş sırasında insanın duymak isteyeceği son şey ona hazır olmasının söylenmesiydi*– altımızdaki zemin kaydı ve onunla birlikte aşağı yuvarlandık.

Hazır olamadan yere sertçe çakılmamla ciğerlerimdeki bütün hava vücudumu terk etti ve kendimi tozun toprağın içinde buldum. Ben sudan çıkmış balık gibi çırpınırken Mika tepeme dikildi ve çattığı kaşlarıyla bana baktı. "İnsanlar ayaklarının üzerine inmekten aciz mi?"

Nefes almak için mücadele ediyor olmasaydım hayalarına bir tekme geçirirdim. Elflerin hayaları var mıydı ki? Kim bilir?

Ciğerlerim nihayet oksijene kavuşunca yerden doğruldum, ona pis pis bakmaya devam ediyordum. “İnsanlar kedi değildir,” diye homurdandım. “Öylece iki ayak üzerine düşmeyiz. Özellikle de o ayakların altındaki zemin birden kaybolduğunda.” Bağırıp çağırmak istesem de öfkemi fısıltıyla kusmam gerektiğinin farkındaydım.

“Hiç değilse bir ejderhaya yem olmadık,” dedi Mika omuzlarını silkerek. “Birkaç gündür Akademi’ye gizlice girip çıkmak için bu dunedin yuvasını kullanıyorum.”

Ne güzel, ejderhalar konusunda endişelenmemiz yetmiyormuş gibi şimdi bir de etobur küçük tavşanlara karşı tetikte olmamız gerekiyordu. Mika sanki düşüncelerimi duymuş gibi hafifçe omzuma vurdu. “İnan bana, bir dunedin’le başa çıkabilirim. Burada son derece güvendesin.”

Omzumun üzerinden etrafa bir bakış attım, kendime onun kadar güvenmiyordum. Genişliği yaklaşık bir, derinliğiye üç metreyi bulan bir çukura yuvarlanmıştık. Hem önümüzde hem de arkamızda içinde bulunduğumuz açıklığa bağlanan tüneller uzanıyordu. Mika kulağıma, “Bizi pusuya düşürdüklerinde asil bir fae’i sürükleyebilecekleri kadar geniş,” diye fısıldadığında boğazımdan yükselen çığlığı güç bela bastırarak yerimden sıçradım.

Bir kahkaha attı. “Dalga geçiyorum. Bizi hiç avlamadılar ve bugün başlayacaklarını sanmıyorum.” Birden ciddileşti. “Tekrar söylüyorum, peşimden ayrılma ve sakın arkana bakma.”

Nasıl yani?.. Dehşete kapılmama bile müsaade etmeden ilerlemeye başladığında bir elfe ayak uydurmaya çalışan hantal bir insan olduğum gerçeği suratıma çarptı. Elfler hızları ve çeviklikleriyle meşhurken ben koca bir peynir tekerini tek başıma mideye indirebilmem ve bir hafta sonunda dört roman bitirmemle bilinirdim.

Beni kendin gibi sanma!

Mika'ya ayak uydurmak için kucumı yırtarken damarlarıma karışan adrenalin yardımına koştu. Girişten uzaklaştıkça tünel daha da kararıyordu ama tepemizde bir yerlere çarpmamızı önleyen küçük ışık noktacıları vardı. Birlikte koşarken katil tavşanların bakışlarını üzerimde hissettiğime yemin edebilirdim ama orada değillermiş gibi davranmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Ailemi bulmam gerekiyordu ve onlar için bu tünellerde koşmaktan daha korkunç şeyler yapardım.

Mika arayı açıyordu ama ona yetişemeyecek kadar tükenmiştim. Neyse ki hâlimi fark etmişti de kısa sürede hemen arkasındaki yerime döndüm. Ciğerlerim ve bacaklarım bana isyan etse de onları azimle görmezden geliyordum. Planımızın işe yaraması için zamanla yarıştığımızın farkındaydım.

“Neredeyse geldik, Morgs,” dedi Mika. “Doğruca hücrelere olmasa da bodrumun yakınlardaki bir yan girişe çıkacağız.”

Her bir zerremle nefes alıp bayılmamaya odaklanmamış olsam ona cevap verirdim. Ömrümün son demlerine gelmişken Mika yavaşladı ve tüneller biraz daha daraldı. Eğilmek zorunda kaldığımızdan koşmak yerine hızlı adımlarla yürümeye geçmiştik.

Bana hâlâ çok hızlı gelen adımlarla.

Utanç duymama neden olan yüksek seslerle oflayıp pufluyor, nefesimi toplamaya çalışıyordum. Gerçi bu hâlimi dövüş eğitimleri sırasında da görmüştü ve insanlığın getirdiği eksiklikleri bal gibi biliyordu.

Peki, tamam, formunun zirvesinde bir sürü insan vardı.

Kitap kurdu olarak geçirdiğim uzun yıllar da dahil olmak üzere *Morganlığın getirdiği eksiklikleri* bal gibi biliyordu.

Nihayet durduğumuzda sert bir taş duvara yaslandım, nefeslenmeye çalışırken etrafa küçük toprak parçaları dökülüyordu. “Şimdi dışarı tırmanacağız,” dedi Mika. Loş ışığa rağmen

yüzündeki ciddi ifadeyi görebiliyorum. “Yolculuğun en tehlikeli kısmı burası çünkü Akademi’nin hemen yanındaki açıklığa çıkacağız. Ben etrafın güvenli olup olmadığını kontrol edene kadar burada bekle.”

Hâlâ konuşamayacak vaziyette olduğumdan başımla onaylamakla yetindim. Elini alev alev yanan yanağımda gezdirirken yüzünde nazik bir gülümseme belirdi. “Harikaydın, Morgs. Seni hiç bu kadar zorlamamıştım ama devam edecek gücü buldun. Seninle gurur duyuyorum.”

Şaşkınlık başımı döndürdü, göğsüme bir sıcaklık yayılıyordu. Nedeni olimpiik sporculara taş çıkaracak tempoda koşmam değil, birinin değerimi ve gücümü takdir etmesiydi. Annem sağ olsun, bir yanımda daima kabul ve takdir arayacaktı. Kendimden memnun olmak için her gün yeni bir mücadele veriyordum.

“Teşekkür ederim,” dedim güçlkle. Mika beni başıyla onayladı ve birkaç adım ilerledi. Yukarı doğru bir bakış atıp tünellerden dışarı fırladı.

Gözden kaybolduğu yere doğru ilerlediğimde kendimi yer yüzüne açılan başka bir deliğin altında buldum. Dunedinlerin çıkıp avlarını tuzağa düşürdükleri bir diğer nokta. Kızıl gökyüzüne bakarken zıplasam bile deliğe ulaşamayacağımı fark ettim; yerin en az dört metre altındaydım. Mika geri dönmezse ne yapardım?

Siktir. İçimi bir panik kapladı. Ne yaparsam yapayım çıkamayacağım bir çukurda kapana kısılmıştım ve Mika dışarı çıkar çıkmaz enselenirse burada olduğumu bilen kimse yoktu. Yani beni koklayıp en nefis insan eti tariflerini bulmak için yemek kitaplarını karıştıran dunedinlerden başka kimse.

“Tadımız leş gibidir,” diye bağırdım karanlığa. Üzerimde bir sürü bakış hissediyordum. “Sağlıksız şeyler yiyip duruyoruz. Güvenin bana, tadımı hiç beğenmezsiniz.”

Paniğe kapıldığımda mantığım uçup giderdi. Mika’nın bana şaşkın şaşkın bakan yüzü deliğin üzerinde belirlediğinde nere-

deyse bayılacaktım. “Çıkar beni buradan,” diye fısıldadım. “Kafayı yemek üzereyim.”

Genzinden alaycı bir ses çıkardı. “Görebiliyorum. Paniğe gerek yok. Etraf temiz. Tırmanman için halat sarkıtacağım.”

Tekrar ortadan kaybolduğunda onu doğru duyup duymadığımı merak ettim. Halat mı demişti o? Engelli parkurdaki halatlarla verdiğim savaşı unutmuş muydu?

Aradan on saniye bile geçmeden kahverengi kalın bir halat deliğe indi. Bir elimi etrafına sararken pürüzlü dokusunu hissettim.

“Hazır mısın, Morgs?” diye fısıldadı Mika.

Hayır. Hazır olmaktan çok uzaktım ama aileme ulaşmak istiyorsam bunu başarmalıyım. *Nasıl yapacaksam...*

“Geliyorum,” dedim büyük bir güvenle. Ellerimi başımın üzerine uzatarak halatı daha sıkı kavradım ve botlarım ipi bulana kadar vücudumu yukarı çektim. Tekrar asılıp birkaç santim daha yükselsem de tırmanma çabam buraya kadardı. Öylece kalakalmıştım.

Mika’nın kahkahası kulaklarımı doldurdu. Kelimenin tam anlamıyla hayatım pahasına şu halata tutunuyor olmasaydım ona hareket çekerdim. “Dayan, dostum,” diye seslendi ve ip anızın yukarı çekildiğine tiz bir çığlık koyuverdim. Mika sadece birkaç saniye içinde beni çukurdan çıkardı ve yukarı tırmanmama yardım etti.

“Neden?..” dedim nefes nefese. “Madem beni yukarı çekecektin... neden bana tırmanmamı söyledin?”

Göğsü hâlâ sessiz kıkırtılarla inip kalkıyordu. “Bana sövüp sövmeyeceğini görmek istedim açıkçası. Ama bunun yerine içindeki gücü bir kez daha gösterdin.” Halatı küçük bir yumak hâline gelene kadar sardı ve zırhlı yeğinin içine yerleştirdi. “Arkadaşlarını bulma zamanı nihayet geldi. Akademî’ye ulaştık.”

Delikten çıkıp çıkamayacağıma o kadar odaklanmışım ki arkamızda kocaman bir duvar durduğu gerçeğini gözden kaçırmıştım. Fae Akademisi'nin duvarı.

İçimi dolduran heyecan sızlayan vücudumu ve yorgunluğumu gölgede bıraktı. Ailemi bulacak ve onları kurtaracaktım.

Nihayet.

Yirminci Bölüm

Zahak

Zayıflıklarımızı bilmeleri sayesinde bizi kontrol altında tutuyorlardı. O gün ormanda beni pusuya düşüren şekildeğiştirenler enerjilerini kullanarak beni akılsız bir canavara dönüştürmüşlerdi. Eşim hâlâ benim olmadığı için zaten gergindim, dolayısıyla beni yoldan çıkarmaları zor olmamıştı.

Şimdi de zihnimi bulandırıp kaçmamı engellemek için hücremin önüne benzer bir enerji yayan bir kristal yerleştirmişlerdi.

“Zahak!” diye bağırdı Emmen kafesinden. Hepimiz parmaklıkların ardındaydık. Birbirimizi görebiliyorduk ama çubuklar kırıp kaçamayacağımız kadar güçlendirilmişti. Hepimiz kristalin enerjisinden mustariptik ama doğrudan etkilenen tek kişi bendim. “Kristali neden bütün gün sadece ona doğrultuyorlar?”

Kristal beni insan-canavar karışımı formuma dönüştürmüş ve bu hâle hapsetmişti. Eşıme uzanmamı önüyor, zihnimi paramparça ediyordu. Konuşma ve mantıklı düşünme becerim büyük ölçüde kaybolursa da kafamın içinden sökemedikleri tek bir şey kalmıştı: *Morgan*.

Hâlâ aklımı kaçırmamış olmamı ona borçluydum. Bağlanma ritüelini tamamlayabilseydik zihinsel bağımızın önünde hiçbir şey duramazdı ama o kadar ileri gidememiştik. Onlar da bundan faydalanıyorlardı.

Ya da *onlar* yerine öldürmek için sabırsızlandığım annem mi demeliydim?

“En güçlümüz o,” dedi Kellan usulca.

“Böyle giderse onu öldürecekler,” diye hırladı Tylan.

Kardeşlerim ve uzun süredir sessizliğe gömülmüş Lexie de hücrelerdeydi. Ölmemişti ama bu dört duvar arasına sıkışıp kalmış olmak canını yakıyordu. Kullandıkları silahın bizim üzerimizdeki etkisi güçlüydü ama onu resmen perişan ediyordu.

Üzerimizdeki kapı tangırdayarak açıldı, muhafızlardan biri gelmiş olmalıydı.

Yiyecek ve içeceklerimizi hep aynı ruhsuz şekildeğiştiren getiriyordu.

Şimdilik bizi aç bırakmasalar da ihtiyaç duyduğumuzdan çok daha az besleniyorduk. Hızlı metabolizmamız yüzünden çok fazla yemeğe ihtiyaç duyardık ve bizi bilerek zayıf tutuyorlardı.

Gerçi daima boğazlarını parçalamaya yetecek gücüm olacaktı. Şekildeğiştiren kanını çoktan almıştım ve daha fazlası için yanıp tutuşuyordum. Onlar da bizimle aynı zayıflıkları paylaşıyordu ve hepsini gebertmek için elimdeki her bilgiyi kullanmaya hazırdım.

Tek avantajları, hakkında hiçbir şey bilmediğim şu kristallerdi ama onun da icabına bakacaktım. Bu kafesten kurtulur kurtulmaz.

“Kahvaltı vakti, pislikler.” Şekildeğiştiren onu bekleyen ölümden bihaber, kendinden emin adımlarla içeri girdi. Bu sabah olmasa da yakında buradan sağ çıkamayacaktı. Şimdiden kristalin yaydığı enerji dalgalarını nasıl filtreleyeceğimi öğreniyordum ve çok geçmeden gücünü bastıracaktım.

Ayağa kalkarken tutunduğum parmaklıklar gücüm karşısında esnedi. Bu piçlere beni yerde uzanırken görme zevkini yaşatmaya hiç niyetim yoktu. Kendi aralarında kristalin bütün

gücünün hedefindeyken ayağa bile kalkamamam gerektiğine dair konuştuklarını duymuştum ve endişeli ifadelerini görmek hoşuma gidiyordu. Endişelenmeliydiler de.

Eşim dışarıda bir yerlerde, hain kardeşimleydi ve buradan çıkıp onu kurtarmalıydım. Onu kurtarmalı, ardından da Drager'ı gebertmeliydim. Planım damarlarımda ve mantığımda kalan parçalarda nabız gibi atıyordu ve akıl sağlığımın tutunduğu son daldı bu.

Şekildeğiştiren muhafızlar hücremize hiç yaklaşmaz, tabaklarımızı yere koyup uzun bir sopayla parmaklıklarımıza doğru ittirirdi. Sopayı yanımıza yaklaştırıp yakalama fırsatı vermemek için de yemekleri sert bir darbeye içeri yollardı. Gönderdikleri ilk muhafızı öldürdüğümde derslerini almışlardı. Emmen da ikincisinin icabına bakmıştı.

Ne yazık ki şerefsizler çıkardığımız her soruna kolayca uyum sağlıyor ve beni güçsüz bırakmanın bir yolunu buluyorlardı.

Akademi'ye girerken birkaçının işini bitirmiş ve haklarında çok şey öğrenmiştim. Bir dahaki sefere daha hızlı olacaktım; ölümün geldiğini bile göremeyeceklerdi.

Duyularım yemeğimde zehir olup olmadığını anlamayacak kadar körelmişti ama Emmen kendisinininkinin temiz olduğunu söyleyince ilk lokmamı aldım ve sertçe çiğnemeye başladım. Enerjim paramparça olsa bile gücümü korumaya çalışıyordum.

"Aptal bir canavarsın," diye hırladı muhafız. Hepsinin fae lisansı konuşuyor olması sinirimi bozuyordu. Ne zamandır bizi izliyorlardı? "Xalifer'in dillere destan prensleri olduğunuza inanmıyorum. Başımızda siz olsanız dünyamız paramparça olurdu. Bu topraklarda kafamızı nereye çevirsek vahşetle karşılarıyoruz ve hepsinin sebebi sizsiniz."

Topyekûn bir savaş başlatan onlar değilmiş gibi beni vahşilikle itham etmeleri ne ironikti ama.

Ya da kardeşlerimi.

“Asıl vahşeti kelleni boynundan ayırdığımda göreceksin,” dedi Emmen gülerek. Ne zaman böyle gülse ondan uzak durmamız gerektiğini anlardık. Emmen bu kadar öfkelenildiğinde tepemdeki kristale gerek duymadan aklını kaçırmış gibi davranırdı.

Muhafız, Emmen’in tehdidini anlamış olacak ki başka bir şey söylemeden dışarı kaçtı. Üzerimizdeki kapı yüksek sesli bir çınlamayla kapandı. Ne söylerse söylesin kraliyet ailesinin vârisleri olarak onlardan daha güçlü olduğumuzun farkındaydı.

Tylan, “Lexie,” diye bağırdığında acaba birkaç kez seslendi de ben mi duymadım diye düşündüm. Şu kristal yüzünden hoşuma gitmeyecek kadar çok şey kaçıırıyordum. “Bir şeyler yemelisin, küçük elf. Yoksa öleceksin ve Morgan hepimizi elle riyle gebertecek.”

Gebertirdi.

Lexie eşimin ailesiydi ve onu kaybetmek Morgan’ı mahvederdi. Buna izin veremezdim.

Ejderhamsı çenemden bir gümbürtü yükseldi. “Lexie,” diye hırladım. “Aç o lanet gözlerini.”

Ejderha sesi hiçbir şeyle kıyaslanamazdı ve gümbürdeyen sesim onu uyandırmışa benziyordu. “Açtım,” diye inledi güçsüz bir sesle.

“Bir şeyler ye,” dedi Tylan yumuşak bir sesle. “Kendini bırakamazsın.”

Lexie ve Tylan şekildeğiştirenler geldiğinde birlikte gökyüzüne fırlamışlardı ve yonterların yanına düşüp Akademi’ye dönerken yakalandıklarına dair anlattıklarının bir kısmını duymuştum. Başlarından ne geçtiğini bilmiyordum ama Tylan’ın ondan cevap alamayınca endişeli bir anne gibi volta atmasına bakılırsa aralarında bir bağ olmuştu.

Lexie’nin dudaklarından alçak sesli bir inilti döküldü ve parmaklıkların arasından dışarı uzandığında içerisi tabağının

zemine sürtünme sesiyle inledi. Boğazından nihayet bir şeyler geçtiğinde kardeşlerim önceki sohbetlerine geri döndü. Hatırladıkları anılarını tekrarlayıp dün ziyaretimize gelen annemizden öğrendiklerimizin üzerinden geçtiler.

Beyaza çalan sarı saçları ve buz gibi mavi gözleri olan minyon kadını hücrelerimizin önünde görünce şaşırmiştık. Teni o kadar solgundu ki bizi doğurduğuna inanmak güçtü. “Beşinizin krallığıımıza hükmetmesi gerekiyordu,” demişti sakince. “Ama eşleriniz olmadan beş para etmezsiniz. Biz de onları bulmanız için sizi buraya gönderdik.”

Konuşmasının geri kalanını kaçırsam da bize her şeyi anlatmadığından emindik. Aklım başımda olsaydı sorularıma cevap vermesini söylerdim ama elimden parmaklıklara tutunup ihanetine duyduğum öfkeyle kudurmaktan başka bir şey gelmemiştir.

“Neden dünyamızı işgal ettiniz?” diye sormuştu Emmen parmaklıklara yaslanarak. “Madem düşman değiliz neden buradayız?”

Yüzünde beliren gülümseme de ona dair her şey gibi soğuktu. “Düşman olmadığımızı kim söyledi?”

Ardından arkasını dönüp gitmişti ve bir daha da onu görmemiştik. Tek ziyaretçimiz günde üç kez yemek ve su getiren muhafızdı.

Kellan hiç de onluk olmayan ciddi bir tavırla, “Öğrendiklerimizin üzerinden geçelim,” dedi. “Çatlakları kanırttıkça daha fazla anımız geri dönüyor.”

Zihnim çatlaklar ve kontrolsüzce dışarı sızan anılarla doluydu ama hepsini bir araya getirip ortaya elle tutulur bir şey çıkaramıyordum. Şu siktiğimin kristalini hücremden uzaklaştırabilsem bir şansım olabilirdi. Şimdilik elimden Morgan'ın yüzünü gözümün önüne getirmekten ve kardeşlerimin konuşmalarını dinlemekten başka bir şey gelmiyordu.

Üzerime çöken karanlıkta kaybolmayı reddediyordum. Eşimin güvende olduğunu gözlerimle görene kadar pes edemezdim.

“Xalifer’in beş prensiyiz,” diye başladı Tylan. “Kadın şekildegıştiren diye bir şey yok. Kadınlar sadece erkek ejderhaların eşi olabiliyorlar. Xalifer sadece erkek şekildegıştirenlerle doluysa hepsi başka dünyalardan geliyor olmalı, değil mi?”

Öğrendiğimiz ya da hatırladığımız tüm bilgiler bunlardan ibaretti. Annemiz bir şekildegıştiren değil, insandı. Tıpkı eşim gibi.

“Edindiğimiz bilgilere dayanarak ruh eşlerimizin birer insan olduğunu söyleyebiliriz,” dedi Kellan. “Ama neden Dünya yerine Risest’te gönderildik? Bir aksilik mi oldu?”

Hâlâ cevap bulamadığımız bir sürü soru vardı ve Xalifer da bunlardan biriydi. Etrafında uçtuğumuz dağlar dışında pek bir şey hatırlayamıyorduk. Bir de her şeyin yıkımına dair görüntüler vardı tabii. Gerçi Risest yakınlarındaki bir yörüngede dönmeye devam ettiğine göre hepsinin sahte olduğu açıktı.

Kardeşlerim tartışmaya devam ederken kristalden yükselen parıltıyla odağımı kaybettim ve Morgan’ın zihnimdeki görüntüsüne dört elle tutunmaya çalıştım. Bir iniltiyle bir kez daha parmaklıklara ilerledim. “Buradan çıkmam gerek,” dedim her sözcüğü ağır ağır vurgulayarak. “Buna daha fazla dayanamam.”

İlk konuşanın Lexie olmasına şaşırdım. “Zahak,” dedi usulca, “enerjiyi hissedebiliyor musun?”

Öfkeyle her bir zerremen yok oluşu dışında hiçbir şey hissedemediğimi haykırmak üzereydim ki aniden kafamdaki bulanık anılar netleşti. Kristal hız kesmeden enerjisini üzerime püskürtmeye devam etse de artık duvarlarımın derinliklerine sızamıyordu.

Lexie’nin neden bahsettiğini birden anladım.

Morgan. Morgan buradaydı.

Yirmi Birinci Bölüm

Morgan

Dunedin tünellerindeki endişe nöbetimin ardından Akademi'nin çevresinde, gölgelerin arasında sinsice ilerlemek nispeten daha kolaydı. Binanın bu kısmında şekілdeğıştirenlerden hiçbir iz göremeyince rahatlamıştım. Hâlâ ölüm tehlikesiyle burun buruna olduğumuz düşünıldüğünde böyle hissetmek saçmaydı ama sanırım insanın belli bir süre zarfında salgılayabileceğı adrenalinin bir sınırı vardı ve eninde sonunda etkisi geçip gidiyordu.

“Giriş burada,” diye fısıldadı Mika, yan duvardaki bir bodrum girişini anımsatan sıradan iki ahşap kapıyı göstererek. “Yol doğruca hücrelere, tehlikenin göbeğine uzanıyor. Bir sürü muhafız var. Katlarda sık sık devriye geziyorlar. Çoğunun ormandaki savaşa desteğē gittiğini umuyorum ama tedbiri sakın elden bırakma.”

Sanki bağıırıp herkesi ayaklandırmaktan başka bir şey yapabilecekmişim gibi.

“Onlara kafa tutabilir misin?” diye sordum. İçeri girmeden önce cevabı öğrenmem gerekiyordu.

Mika bir saniye bile tereddüt etmedi, dudaklarında alame-ti farikası sayılabilecek arsız sırıtışı belirdi. “Kaçman için dik-katlerini birkaç dakikalığına dağıtabilirim.” Birden ciddileşti. “Arkana bakmadan kaçmanı istiyorum, Morgan. Kahramanlık

etmeye kalkışma, sadece koş ve ortalık durulana kadar saklan. İkimizin de ölmesine gerek yok.”

Daha sözlerini doğru düzgün idrak edemedi başımı iki yana salladım. “Öyle bir şey yapmayacağım. Nefesini boşa harcamam.”

Konu sarsılmaz cesaretim değildi, *tehlikeli bir durumdan sağ kurtulmak için tek yapman gereken en yavaş kişiden hızlı olmak* teorisi sadece bir şakadan ibaretken komikti. Mika beni kurtarmak için kendini feda ederse ruhumun bir parçası ölürdü.

Mika gözlerini bir anlığına sıkıca yumup derin bir nefes verdi. “Umalım da hiçbirimiz böyle bir karar vermek zorunda kalmayalım. Hadi.”

Beklemekten sıkılmıştı, ben de farklı değildim. Bodruma inip karşımızda kimseyi bulamamak gibi bir ihtimal varken öleceğim diye korkmaya gerek yoktu.

Mika kapıları açtığında Zahak’ın özgür kalmak için yanıp tutuşan enerjisinin vücuduma çarpıp benimkine karıştığını hissettiğime yemin edebilirdim. *Zahak*. Bağımız aracılığıyla ona uzanmaya çalıştım. Artık onu hissedebiliyordum fakat bağımız tuz buz olup etrafa saçılmış cam parçaları gibiydi.

Zihinsel bağlantımızı bozmak için ne kullanıyorlardı? İlişkimizi tamamına erdirmiş olsaydık da aynı şeyi yapıp yapamayacaklarını merak ettim. Gözümün önünden seks yaptığımız ve Zahak’ın içime kenetlendiği görüntüler geçti çünkü öyle olmayacaksa ne eğlencesi olurdu ki?

Bu hikâyenin yazarı ben olsaydım gerçek eş bağlantılarını mühürlemek için en az bir düzine orgazm gerekirdi. Doğrusu buydu. Sonra da sonsuza dek birbirimize bağlanırdık.

Bu düşünceyle panik ve endişeye sürüklensem de buradan bakıldığında değil sonsuzluk, bu haftanın sonunu bile göremeyecektik. Dolayısıyla bununla gelecekteki Morgan’ın ilgilenmesi gerektiğine karar verdim. O kadar uzun yaşarsa tabii.

Kapıları geçip karanlık bir odaya inen merdivene ulaştık. Gölgelerle birmiş gibi hareket eden Mika gibi çıt çıkarmamak için kıcımlı yırtıyordum. Loş ışığın altında çoğu zaman onu seçemiyordum bile.

Kalın toz örtüsünün üzerinde bıraktığımız izlere bakılırsa bu giriş pek sık kullanılmıyordu. Loş ışığa güvenerek kimsenin ardımızda kalan izleri fark etmeyeceğini umdum.

Basamaklar nihayet sona erdiğinde en az yukarısı kadar karanlık bir alana ayak bastık, içerisi yalnızca uzun koridordaki titrek alevlerle aydınlanıyordu. Mika elini kaldırdı. O etrafta bizi bekleyen herhangi bir tehlike olup olmadığını kontrol ederken öylece durup nefesimi tuttum. Tekrar harekete geçmemizi işaret ettiğinde bir şey bulamadığını düşündüm.

Raflar dolusu kutu ve gelişigüzel istiflenmiş varillere bakarak depo olduğunu varsaydığım bir odadan geçtik. İçerisi havasızdı ve rutubet kokuyordu ama neyse ki dışarı çıkar çıkmaz koku dağıldı.

Bir sonraki koridora vardığımızda Zahak'ın nabız gibi atan enerjisi kuvvetlendi ve zavallı Mika'yı bir kenara ittirip doğruca ona koşturmak için kendimi zor tuttum. Gözüm Zahak'a ulaşmaktan başka bir şey görmüyordu ama bunu yapmak için hayatta kalmalıydım. Yani bilinmeyene doğru koşmak beklemek zorundaydı.

Yine de irademin her bir zerresiyle bu dürtüye karşı koyuyordum.

Aydınlık odaya girmeden hemen önce Mika tekrar durdu. Gözlerini kısip başımı bir o yana bir bu yana eğmesini izlerken bir kez daha güçlü duyularım olmasını diledim.

Etrafın güvenli olduğuna kanaat getirdiğinde köşeyi döndük ve nihayet hücrelere ulaştık. Durduğumuz yerden hepsi parıltılı gümüş metalle kaplanmış parmaklıklarla çevrili en az bir düzine hücre sayabiliyordum. Baştaki birkaç tanesi boştu;

içlerine sadece tek kişilik bir yatak, köşeyeyse lavaboya benzer bir şey konmuş taş zemin ve duvarlardan ibaretti.

Attığım her adımla Zahak'ı daha çok hissediyordum. Varlığı damarlarımda... kanımda... göğsümde atan nabzım gibiydi. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bizi ele vereceğinden endişelenip kendimi sakinleştirmek için yavaş ve derin nefesler almaya çalıştım.

Bu şartlar altında sakin kalmak imkânsız gibiydi.

Dolu hücrelere gelmeden alçak sesli bir uğultu önce kulaklarımı doldurdu, ardından da beynime sızdı. Çok geçmeden zihnim çınlamaya başladı ve başıma bir ağrı saplandı. Mika da aynı şeyi hissetmiş olacak ki eliyle durmamı işaret etti ama bu kez onu dinlemedim.

Gözüme tanıdık bir yüz ilişmişti. Oduncuları andıran havası ve gür sakalıyla Lastoa'nın şekildeğiştiren ejderhası Tylan.

Sımsıkı kavradığı parmaklıkların ardında dikilirken pek hırpalanmışa benzemese de gözleri deli deli bakıyordu. Bir halüsinasyonmuşum gibi üzerime diktiği gözleri şaşkındı. Mika'nın etrafından dolanırken görmezden gelemeyeceğim kadar şiddetlenmiş çınlamaya aldırmamak için elimden geleni yaptım.

Mika, Ty'a doğru ilerlememe mâni olmadı ve kendimi hücrenin parmaklıklarına attım. Çubukların arasındaki boşluklardan çıkardığı kollarını vücuduma doladı. "Nereden çıktın sen?" diye sorarken sesi boğuktu.

Ona cevap vermeye fırsat bulamadan içerisi bir kükremeye inledi. O kadar şiddetliydi ki çömelip kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım, kulak zarımın patlayacağından endişeleniyordum. Nihayet başımı kaldırdığımda Zahak'ı hangi hücrede bulacağımı elimle koymuş gibi biliyordum. Çılgılıma engel olamadım.

İnsandan çok canavara benzeyen vücuduyla parmaklıklara vurup duruyordu. Aslında... onu daha dikkatli inceledim. Kelimenin tam anlamıyla yarı canavar yarı insandı. Bacakla-

rının teki bir ejderhanıne dönüşmüşken diğeri hâlâ insan-sıydı. Gövdesinin yarısı ejdarhasının gibi genişlemiş, burnu uzamıştı ve ağzı insan formunda olduğundan daha fazla dişle doluydu.

Dönüşümünün ortasında sıkışıp kalmış gibiydi.

Zahak daha da öfkelendi ve kendini parmaklıklara öyle bir attı ki tüm duvarlar sarsıldı. Böyle devam ederse koca Akademi'yi başımıza yıkacaktı.

“Zahak!” diye bağırdı Tylan. Sesi kükremelerin arasından zar zor duyuluyordu. “Onun canını yakıyorsun.”

Canavar aniden dursa da ansızın çöken sessizlik de kükremeleri kadar sağır ediciydi. Ayağa kalktığımda Mika yardım etmek istercesine bana doğru bir adım attı. Ancak Tylan bir kolunu uzatıp onu durdurdu. “Morgan’a fazla yaklaşma. Zahak kendini zor tutuyor.”

Uyarısını duysam da gözlerimi Zahak’tan alıp Mika’nın ne yaptığına bakmam mümkün değildi. Ayaklarım kendiliğinden hareket ederek beni ona doğru götürdü ama Zahak’a yaklaştıkça artan uğultunun etkisiyle yüzümü buruşturdum.

O kadar kötüydü ki aramızda birkaç metre kala bayılacağımı sandım. “Geri çekil,” diye homurdandı Zahak. Ağzından mantıklı sözcükler döküldüğünü duymak içimi rahatlatı. “Geri çekil, sevgili eşim.”

“Dediğini yap,” diye mırıldandı Emmen yakınlarda bir yerden. Santoia’nın Vahşi Toprakları’ndan gelen şekildeğiştiren daima huysuz biri olsa da parmaklıkların ardında kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette dururken her zamankinden de huysuz görünüyordu. “Zahak’a doğrulttukları sonar dalgalar yayan bir kristalleri var. Her dalgada hücrelerini parçalıyor. Onu hâlâ hayatta tutan tek şey gücü.”

Ağzıma kan tadı geldiğinde elimi burnuma götürdüm ve kanadığını fark ettim. Zahak’a daha fazla yaklaşamayacağım

ortadaydı ama onu böyle görmek en az kristalin kendisi kadar yıkıcıydı. “Onu böyle mi alt ettiler?” diye sordum sıktığım dişlerimin arasından.

“Evet,” dedi Emmen. “Hepimizi öyle alt ettiler. Böyle bir silahın varlığından haberimiz yoktu. Şimdi bile nasıl karşı koyacağımızı bilmiyoruz.”

Düşmüşler hakkında bu kadar çok şey bilirken savaşta avantajlı çıkmalarına şaşmamalıydı. “Drager bu silahlardan haberdar mı?” dedim. Yaptıkları yüzünden ona kızgın olsam da topladığı fae ordusunun korkunç bir tuzağa düşmesini istemiyordum.

“O piç kurusu bize ihanet ettiğine göre eminim haberdardır,” diye araya girdi Kellan. Sesinde her zamanki sakin mizacındandır eser yoktu. Gözalcı su ejderhası parmaklıklara yaklaştı ve her şeye rağmen hepsinin her zamanki gibi mükemmel görünmesine hayret ettim.

Ailemden sadece bir kişi kayıptı. “Lexie nerede?”

Gözlerini bana kenetlemiş vaziyette kıpırdamadan duran Zahak yanındaki hücreyi işaret etti. Boş olduğunu sandığım hücreyi. Ama arka kısımda bir gölge vardı. Tekrar ilerlemeye yeltendiğimde bir enerji patlamasıyla dizlerimin üzerine düştüm.

Sikerler, gerekirse emeklerdim.

“Öleceksin,” diye uyardı Emmen. “Sen bir insansın ve bu lanet kristal şekildeğiştirenleri bile dize getiriyor. Geri çekil. Lexie güçsüz düştü ama hayatta. Zahak’a doğrulttukları silah onu da etkiliyor.”

“Neden...” Dişlerimi sıkıp yüzüme bulaşan kanı sildim. “Neden sadece Z’yi hedef alıyor?”

Vücuduma dolanan bir çift güçlü el beni geriye çeker çekmez üzerimdeki baskı kayboldu. Zahak’ın kükremeleri içeriye bir kez daha inletti ve ancak Mika beni bıraktığında sakinleşti. “Ben silahı etkisiz hâle getirmeye çalışayım,” diye mırıldandı

Mika. “Elimi çabuk tutsam iyi olacak. Yoksa Zahak tüm muhafızları buraya toplayacak.”

Bakışlarımı ruh eşimin siyah gözlerine kenetleyip elimi öne uzattım. “Sakin ol, Z,” diye fısıldadım. Beni duyacağını biliyorum. “Buradayım. Güvendeyim. Seni buradan çıkaracağız.”

Sanki ona bir büyü yapmışım gibi Akademi’yi sarsmayı ke-sip sakinleşti.

Emmen’in arkamdan, “Gözlerime inanamıyorum,” diye mırıldandığını duydum.

“Kız ejderha terbiyecisi çıktı,” diye ekledi Kellan alaycı bir kıkırtıyla.

Tylan gürültülü bir kahkaha atarak, “Günlerdir neredeydin?” dedi. “Bazılarımızın güzellik uykusuna ihtiyacı var ama o koca pislik bütün gece öfkeden kudururken...”

Kellan da güldü. “Kendi adına konuş. Dünya biraz daha güzelleşmemi kaldıramaz.”

Şaka yapsa da haksız sayılmazdı. Düşmüşlerin hepsi göz-alıcıydı, özellikle de Z. Kahretsin, bu yarı insan yarı ejderha hâliyle bile gözlerimi ondan alamıyorum. Başka yere bakmam mümkün değildi.

Z?

Eşim.

Hırıltıyla karışık tek bir sözcük tuz buz olmuş bağımızı doldurdu. Ejderhası onu bir arada tutmak için elinden geleni yapsa da kristalin enerjisi karşısında paramparça olan eş bağımızı.

“Kristali nasıl yok edeceğiz?” Nihayet dikkatimi topladım ve yerde, Zahak’ın hücresinin hemen önünde duran parlak kutuya baktım.

“Hiçbir fikrimiz yok,” dedi Tylan bıkkınca. Sesi bitkin geliyordu. Hepsininki öyleydi. “Kristal kutunun içinde ve birkaç dakikada bir sonar enerji salıyor. Hem her yöne hem de, şu an Zahak’a yaptıkları gibi, belli bir yöne dalgalar gönderebilirmiş

gibi görünüyor. Dahası, enerji tek bir tarafa yöneltilmişken daha güçlü oluyor.”

Mika’yla göz göze geldiğimizde aynı şeyi düşündüğümüzü anladım. Bu kristal Düşmüşlerin hakkından gelmişti ve ben beynimin patlamasını göze almadan yakınına giremiyordum. Onları nasıl kurtaracaktık?

Ne yapacağımıza bir an önce karar vermeliydik çünkü üzerimizdeki kapıdan gelen tangırtıya bakılırsa bir misafirimiz vardı.

Yirmi İkinci Bölüm

Morgan

Mika kristale doğru bir adım atarak, “Sen, Tylan ve diğerlerini kurtarmaya çalış,” dedi. “Ben de kutuyu devirip enerji dalgalarının yönünü değiştirmeyi deneyeceğim.” Yerde sadece küçük, bronz bir kutu duruyordu, yüzü Zahak’a dönük olduğundan içindeki taşı göremiyordum.

Sonar dalgalarını neyin bozacağına kafa yorarken Mika’nın silaha sorunsuzca ulaşabilmesi için dua ettim. Muhafızlar gelmeden önce gücünü kesmemiz gerekiyordu.

“Etkisi ejderha formunuzda da sürüyor mu?” diye sordum, Tylan’ın hücrelerine dönüp elimi parmaklıkların üzerinde gezdirerek. Görünürde kapı yoktu ve onları içeri nasıl soktuklarını bilmiyordum.

“Evet,” dedi Kellan kasvetli bir sesle. “Dalgalar üzerime hücum ettiğinde birden insansı formuma dönüp altı metreden düştüm.”

Bu da neden hiçbirinin ejderhaya dönüşüp buradan kaçmadığını açıklıyordu. Enerjinin doğrudan hedefinde olmasalar bile etrafa yayılan dalgalar onları zayıflatıp şekil değiştirmelerine engel oluyordu.

“Onlarınkine karşı kendi ses dalgalarımızı kullanmalıyız.” Aşılmaz parmaklıkları incelerken aklıma bu fikir geldi. “Bunu bir yerlerde okuduğuma yemin edebilirim. Çakışan iki sonar dalgası birbirini bozabilir.”

Sözlerim silaha doğru ağır ağır ilerleyen Mika dışında hepsinin ilgisini çekmişti. “Açıkla, insan!” diye bağırdı gelmiş geçmiş en tatlı ejderha olan Emmen.

“Ejderha formunuzda ses dalgaları yaratabilir misiniz?”

Yaklaşan muhafızların ayak sesleri merdivenlerde yankılandı. Zahak, “Saklan,” diye hırladığında zamanımızın tükendiğini anladım. Muhafızlar gidene kadar gözden kaybolmak zorundaydık.

“Mika,” diye fısıldadım. “Buraya gel. Saklanmamız gerek.”

“Çok yaklaştım,” diyerek itiraz ettiğinde ona doğru bir adım attım. Acıdan yüzümü buruştursam da kendini öldürtmeden onu durdurmaya kararlıydım.

Saf kararlılığı ve gücüyle kristale ulaşip kutusuna uzandı. Bodrumun girişinde, Lexie’nin hücresinin yakınlarında, bir şekildeğiştiren muhafız belirdi. Yüzü öfke doluydu. Elini kutuya uzatmış Mika bana bir bakış attı. Sadece bir saniyeliğine birbirimize baktık ama bana bir ömür gibi geldi.

Yüzünde kabullenmiş bir ifade belirdiğini görünce haykırdım. “Hayır! Sakın yapma!”

Son bir kez hüznle tebessüm ettikten sonra uzanıp kristali ellerinin arasına aldı.

Bu kez odayı dolduran dalgalar o kadar güçlüydü ki geriye fırlayıp taş duvara çarptım. Vücudum acıyla doldu.

“Canlarına okuyun...” Hepimiz başka bir patlamayla sarsılmadan önce Mika’dan duyduğum son sözler bu oldu. Bilincimi kaybetmemek için mücadele ettim. Doğruldu ve ağzıma dolan kanla öksürüklere boğuldum. Durumum hiç de iç açıcı değildi.

Zahak duvarın yarısını parçalayarak hücrelerinden fırladığında içeride sert bir çınlama sesi yankılandı. Muhafızı iki eliyle havaya kaldırdı ve adamı bir kâğıt parçasını yırtar gibi *ortadan ikiye ayırdı*. Tabii bu kâğıdın hücrenin dört bir yanına saçılan organları ve kanları vardı.

Tüm çabalarımın rağmen bilincimi açık tutma mücadelemi kaybettim. Başım öne düştü, kollarım ağırlığımı taşıyamayacak kadar güçsüzdü.

Bir an sonra birinin, “*La moyar,*” diye fısıldadığını duydum, Zahak’ın gücü ve enerjisi etrafımı sardı. Güvende olacağımı bildiğimden karanlığın beni ele geçirmesine izin verdim.

Acı. Her yanı sarmıştı.

Beynim beni bayıltarak korumaya çalışmıştı ama kafama saplanan ağrıyla kendime geldim. Çığlık atmak istesem de kendimde ağzımı açacak takati bile bulamıyordum.

Eşim. Sesi yatıştırıcıydı. Seni iyileştirmeme izin ver.

Zahak önce zihnime, ardından da ruhuma sızarak beni enerjisiyle doldurdu. Serinletici dalgalar yaralarımın merhem oluyordu. İşe yarıyordu, gücü sonar silahının verdiği hasarı onarıyordu.

Kollarında hızla doğrulup bir kez daha Zahak’ımın yüzüne baktığımda keskin bir nefes aldım. Ejderha, teninin altına geri dönmüştü ve karşımda yeniden o muhteşem gözleri duruyordu. Başından geçen onca şeye rağmen bizzat tanrıların elinden çıkmış o gözalıcı, saf güzelliğini koruyordu.

Ne ironiktir ki o da bir fae tanrısı olarak görülüyordu.

“Z?” diye fısıldadım.

Gözlerini hızlı bir dua eder gibi bir anlığına kapadı ve tekrar açtığı anda gözbebeklerinin etrafında altın parıltılar belirdi. “Buradayım,” diye mırıldandı. “Yanımdayım ve hiçbir şeyin bizi tekrar ayırmasına müsaade etmeyeceğim.”

Hiç kimseye o anda ona inandığım kadar inanmamıştım. Az önce olanların zihnime doluşması zaman alsa da çok geçmeden her şeyi hatırladım. Göğsünü hafifçe ittirerek diğer hücreleri görmeye çalıştım.

“Ne oldu? Herkes nereye kayboldu?” Ne bir şey söyledi ne de önümden çekildi. İşte o zaman korkuya kapıldım. “Zahak,” dedim boğuk bir sesle. Ona yalvarır gibi bakıyordum. “Ne oldu? Lexie? Mika? İyiler mi?”

Yüzü düşünce kalbim tekledi.

“Hayır!” İçimi dolduran panikle onu tekrar ittim. Vücudumdaki yaralar enerjisi sayesinde iyileşmişti ama ruhumdaki yaralara o bile merhem olamazdı. “Hayır! Lütfen olmasın.” Hıçkırı hıçkırı ağlıyordum. “İyi olmak zorundalar.”

“Morgs...” Lexie’nin pürüzlü sesini duyduğum anda salya sümük ağlamaya başladım ve Zahak nihayet üzerimden çekilip onu görmeme izin verdi. Tylan’ın yardımıyla en yakınımdaki hücrenin önünde duruyordu. Şekildeğiştirenin burnu bile kanamamışken arkadaşım bir ağaç parçalayıcıdan geçmiş gibi görünüyordu.

Zahak’ın yardımıyla ayağa kalktım ve kendimi Lexie’nin kollarına attım. Bana hayatı pahasına sarılsa da onu fazla sıkmamak için elimden geleni yapıyordum.

İkimiz de ağlıyorduk.

Bir yandan salya sümük ağlayıp bir yandan da konuşmaya çalıştığımızdan sesimiz boğuk çıkıyordu. Onlara aldırmasak da çevremizi sarmış bize tuhaf tuhaf bakan dört tanrının farkındaydık.

“Ağlamalarından nefret ediyorum,” dedi Tylan gergin bir sesle.

Zahak’ın göğsünden bir hırıltı yükseldi. Aramızda bağ sayesinde duygularının hâlâ konuşamayacak kadar yoğun olduğunu hissedebiliyordum. *Gitmemiz gerek.*

Sesini bir kez daha zihnimde duymak içimi keyifle doldurdu, döktüğüm yaşların çoğu mutluluktandı.

Birazı da Mika içindi. Ortalıkta görünmüyordu ve Zahak’ın tavırları bana birilerinin iyi olmadığını düşündürmüştü. Ger-

çek içimi parçalayacak olsa da ona ne olduğunu öğrenmek zorundaydım.

Lexie'nin bana yalan söylemeyeceğini bildiğimden açık açık sordum. "Mika öldü mü?"

Bana bakabilmek için geri çekildi, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Evet. Silahın enerjisini Zahak'ın kurtulmasına yetecek kadar uzun süre emdi ama yaraları iyileşemeyecek kadar derindi."

Sözleri göğsüme saplanan bir hançer gibiydi, vücudumu ele geçiren acı sert ve hızlıydı. Bir an iki büküm olacağımı sandım. "Hepimizi kurtardı," diye fısıldadım. Nefes almaktan başka bir şey yapamayacak kadar üzgündüm, gözyaşlarım usulca yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

"Fedakârlığı onurlandırılacak," dedi Zahak. "Bir savaşçı olarak can verdi."

Sikerler. Sikerler böyle işi.

Ne bir savaşçı olarak ölmek ne de onur umurumdaydı. Yalnızca arkadaşımı geri istiyordum.

"Enerjisi kristali parçaladı," diye ekledi Emmen. Takatım olsaydı o şerefsizin suratına bir yumruk geçirirdim.

Ölümünü arkamızda bırakmak ve fedakârlığıyla bizi nasıl kurtardığını konuşmak için henüz çok erkendi. Mika benim dostumdu ve bu savaşı kazanma ihtimalimiz olsun diye her şeyini riske atmıştı.

"Sanırım bundan sonrası için kendimizi feda etmeden sonar dalgaları nasıl engelleyeceğimizi çözdüm," diye devam etti Emmen. Bana dönse de gülümsemesine karşılık vermedim. "Bunu Morgan'a borçluyum."

"Yeter," dedi Zahak sertçe. "Şimdi bunları konuşmanın zamanı değil. Cesedini alın da her şey sona erdiğinde onu onurlandırabilelim. Buradan çıkıp diğerlerine katılmalıyız. Akademi'ye geri dönüşümüz istilacıları bozguna uğratmak için olacak."

Bir yanım şokta olduğumun ve Mika'nın ölümüyle yüzleşmeye hazır olmadığımın farkındaydı. Daha birkaç dakika önce hayattaydı, birkaç adım ötemde savaşıyordu ama şimdi gitmişti. Öylece... gitmişti.

İnsan böyle bir şeyi nasıl kabullenir, nasıl anlardı? Mantıklı hiçbir yol göremiyordum. Ölüm bizi almadan haftalarımız, aylarımız olmalıydı. Ne olursa olsun kederle dolacağımızdan, elimizdeki vakti hiçbir zaman yeterli bulmayacağımızdan emin olsam da *bu kadar ani* olmalıydı.

Lexie'nin beni daha sıkı sardı ve Mika'nın yasını tutsa da benim gibi üzülmeyi hissine kapıldım. Onu pek iyi tanı mıyordu –gerçi dürüst olmak gerekirse ben de tanı mıyordum– ama Mika bana göz kulak olan ve beni olduğum gibi kabul eden bir avuç faeden biri olmuştu. İnsanlığım la asla alay etmemiş, dövüş derslerimi çekilebilir kıl mıştı.

Mika arkadaşım oluvermişti ve fazla arkadaş ı olmayan biri olarak kalbimin kapılar ını aç tıklar ıma s ıms ık ı tutunurdum.

Siktir.

Zahak zihnimin içinde usulca beni teselli ediyor, acı dolu düşüncelerimi göğüslüyordu. Arkadaş ım yas ını tutmama izin veriyor, kıskançlık edip beni sahiplenmeye kalkış mıyordu.

Sevdiklerini bütün kalbin ve ruhunla önemsiyorsun, dedi gür sesiyle. Kader benim için harika bir seçim yapmış, la moyar.

Gözyaş lar ımı bir türlü durduram ıyordum. Zahak en sonunda daha fazla dayanamayıp kollar ını hâlâ bana sarılmaya devam eden Lexie'yle bana doladı.

"Tylan," diye homurdandı.

Yalnızca ad ını söylemiş olsa da kardeşi tam olarak ne istediğini anlamıştı. Yanımıza gelip Lexie'yi bizden uzaklaşt ırdı, çizikler ve morluklar içindeki vücudunu kollar ının aras ına aldı. Güçlü savaşçı dostum itiraz etmeden Tylan'ın geniş göğsüne yaslanıp gözlerini kapadığında enerjiden ne kadar zarar gördü-

günü bir kez daha anladım. Aramızda Lexie'nin onun yardımını kabul edeceği kadar güven tesis etmiş olmak hoşuma gitmişti.

Zahak bir an sonra beni kucağına aldı ve artık pekâlâ yürüyebilecek kadar iyileşmiş olmama rağmen ona karşı koymadım. İkimizin de buna ihtiyacı vardı. Birbirimize bağlanmaya, iyileşmeye ve rahatlamaya.

Odanın diğer ucunda Emmen, Mika'nın cesedine doğru ilerledi ve kendimi nazik hareketlerle arkadaşımı kaldırıp omuzuna atmasını izlemeye zorladım. Hepimizin buradan canlı ve tek parça hâlinde çıkmasını diledim.

Bugün dilekler paramparça olmuş hayaller gibiydi. Eve dönerken bana rehberlik edecek bir yıldızım yoktu.

Zaten evindesin, Morgan.

Zahak'ın zihnimi dolduran sesi bana her şeyi kaybetmediğimi hatırlattı. Mika da elimdekilere şükretmemi ve birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmamı isterdi. Ona benim için kendisini feda etmesine dayanamayacağımı söylemiştim ama o bunu hepimiz için yapmıştı.

Risest için.

Kaçamayacağımız bir savaşta bize bir fırsat sunmuştu. Neyse ki şu an bunun için endişelenmeme gerek yoktu.

Şimdilik Zahak'ın koynuna sokulmaktan ve ejderhamın beni güvenli bir yere götürmesine izin vermekten memnundum.

Savaşım bugünlük sona ermişti.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Morgan

Yürürken diğerlerine Akademi'nin etrafındaki araziyi aşmak için dunedinlerin korkunç tünellerini kullandığımızı anlatsam da ağzımı açar açmaz Düşmüşlerin dışarı gizlice sızma-ya yanaşmayacak kadar öfkeli olduklarını anladım.

Herkesin özgür kaldıklarını bilmesini istiyorlardı. Özellikle de dünyalarını ele geçirmeye çalışan pisliklerin.

Akademi'nin koridorlarına çıktık ve önümüze gelen her kapıyı kırarak öğrencileri ve öğretmenleri serbest bıraktık. Kellan hızla artan kalabalığa, "Peşimizden ayrılmayın," diye hırladı. Gözleri yeşil yeşil parlıyordu ve derisinin büyük kısmı pullarla dolmuştu.

Açtığımız her kapının ardındakilere Rolta'yı sordum. Mika'nın söylediğine göre...

Onu düşünmek bile canımı yaktığından Fae Akademisi'nin müdiresine odaklanmaya karar verdim. "Onu birkaç saat önce götürdüler," dedi Zahak sertçe. "Okul onun kontrolünde ve tüm sırlarını biliyor. Hepsini kendi çıkarları için kullanacaklar."

Kulağa mantıklı geliyordu. Rolta güçlü bir fae'di.

"Onu öldürmüşlerse hiç şaşırmam," dedi Emmen düz bir sesle. "Ben olsam karşıma çıkan ne kadar güçlü fae varsa öldürürdüm."

Emmen'in iç karartıcı sözleri aklımızda yer ederken çıkışa ulaştık. Ardımıza birkaç yüz fae'le dışarı adım attığımızda kar-

şımızda tam bir katliam bulduk. Akademi arazisini çevreleyen ormanların yarısı alevler içindeydi. Simsiyah duman göğe yükseliyor, alevler kızıl gökyüzünü kırmızının daha da ürkütücü bir tonuna boyuyordu. Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim olmasa da öğle saatlerinde olduğumuzu tahmin ediyordum.

Öğrencinin biri arkamızdan, “İşin içine ejderhalar girince her taraf yanıyor,” diye mırıldandı. Hepsi Düşmüşlerin etrafında toplanmış, Lexie ve benim gibi üzerlerine çıkmadan girebilecekleri kadar yakınlarına girmişlerdi.

Lexie, ben... ve Mika gibi. Tabii o bunu asla bilemeyecekti.

Göğsüm sıkıştı ve acı içimi doldururken gözyaşlarımla mücadele ettim. Keder sürekli orada olsa da zaman zaman onu bastırmakta güçlük çekiyordum.

Zahak’ın zihnindeki enerjisi hâlâ sakinleştirici bir merhem gibiydi ve her saniye beni daha da rahatlatıyordu. Eş bağı benim için tam da bu anlama geliyordu. Ben zayıfken o benim gücümdü, o zayıfken de ben onun.

Vücudumdaki yaraların tamamını iyileştirmişti, yani yorgunluğumun nedeni içimdeki duygu fırtınası olmalıydı. Fakat aşına olduğum kızıl sabre görüş alanıma girdiğinde içim biraz olsun rahatladı. Bağımız sayesinde Astra’yı gören Zahak’ın enerjisinin de arttığını fark ettim. Duygularını hissetmek tuhaftı.

“Astra!” diye bağırdım sabre önümüzde durduğunda. “Artık yürüyebilirim, Z,” dedim, ona bir bakış atarak.

Yüzünde anlık bir tereddüt belirse de beni gönülsüzce yere bıraktı. Onu rahatlatacağını umarak göğsüne hafifçe vurdum. Dibimden ayrılmamasına şaşırmamıştım. Zorla birbirimizden koparılmış, incinmiş ve korkmuştuk. Aynılarını tekrar yaşamamaya kararlıydık.

Astra’nın üzerindeki Leo beni görünce mırladı ve onu kucağıma aldım. “Merhaba ufaklık,” diye mırıldandım ve parmakla-

rımı yumuşacık kürkünde gezdirdim. Acım ve kederim yalnızca hayvanların verebildiği o huzurla hafıfledi. Bir dayanağım yoktu ama hayvanların yanında olmanın insanın stresini ve acısını azalttığına yemin edebilirdim.

“Astra, Drager’ın herkesi yeniden toplanmak üzere Yeşil Oluk’a çağırdığını söylüyor,” dedi Zahak. “Kristal silahlara bir çözüm bulmamız gerekiyor ve görünüşe göre akıllarında bir kalkan fikri varmış.”

“Nihayet,” dedi Kellan alaycı bir homurtuyla. “Drager’ın sızlanıp saçlarını taramaktan fazlasını yapmasının zamanı gelmiş de geçiyordu.”

Gülümsememi gizlemeye çalıştım; bu beşli arasındaki sevgi-nefret ilişkisi beni çok eğlendiriyordu.

Astra daha yüksek sesle hırlayınca Zahak, “Bizi geçide götürecekmış,” diye ekledi.

Hep birlikte sabre’in peşine takılıp yanan ormana doğru ilerlerken korkudan birbirine sokulmuş öğrenciler de hemen arkamızdan geliyordu. Ağaçların arası savaşın emareleriyle doluydu. Cesetler etrafa saçılmıştı ve farkında bile olmadan kendimi hepsinin yüzlerini incelerken buldum. Katliamın ortasında bir arkadaşımı daha bulmaktan ödüm kopuyordu. Risest’te pek fazla dostum yoktu ve Florentine’in beni arkadaşı olarak göreceğinden şüpheliydim ama ölmüşse onun da yasını tutacağımı biliyordum. Tıpkı Mika gibi.

Arkamızdan haykırışlar yükseldi, öğrencilerden birkaçının öldürülmüş faeleri tanıyıp tanımadığını merak ettim. Emmen’in, “Cesetlerini toplayıp hepsini savaşçılara yaraşır bir törenle uğurlayacağız,” diye gürlediğini duydum. Ormanda yankılanan sözlerini şaşkınlık dolu bir sessizlik takip etti. “Ama savaş henüz sona ermedi. Tetikte olun.”

Kalabalığın gözünü dört açtığını hissedebiliyordum ve nedeni belki sayımızın onlara gözdağı vermesi, belki de yeniden

toplanmak için geri çekilmiş olmalarıydı bilmiyorum ama Ast-ra'nın ardında ilerlemeye devam ederken etrafta tek bir şekil-değiştiren bile görmedik. Ormanın derinlerine ulaştıkça karşımıza daha büyük yangınlar çıktı ve Kellan su manipülasyonu gücüyle etrafımızdaki havadan nem çekerek alevleri söndürdü.

Geçide vardığımızda Düşmüşler önce öğrencileri ve profesörleri diğer tarafa gönderdi. Ardından sıra bize geldi. Aynı yolculuğu Zahak'la tekrarlamak ilkinden çok daha farklıydı. Sarsıntısız ve sorunsuzdu, üstelik tenim delik deşik ediliyor-muş gibi hissetmemiştim. "Kanımı almasını nasıl önledin?" diye sordum.

"Kanın da özün de bana ait," dediğinde kafamdaki pembe alarmlar harekete geçti, "ve kimse benim olanı alamaz." Pembe gerçekten de en sevdiğim renkti.

Öyle ya da böyle artık kalbimin sesini duymazdan gelemezdim. Göğsünden yükselen hırıltıların ve öfkesinin hoşuma gittiğini inkâr edemezdim ve hedefinde ben olmadığım sürece onun yanında olacaktım.

Seni inciteceğime ölürüm, la moyar. Bunu içten içe sen de biliyorsun, ruhumdaki öfkeye kucak açman da bu yüzden.

Doğru söze ne denirdi?

Ardımızda bıraktığımız ormana kıyasla sakın ve serin görünen Yeşil Oluk faelerle doluydu. Kafamı çevirdiğim her yerde yırtık pırtık olmuş, dağılmış kıyafetleriyle tedavi edilmek için sıraya girmiş varlıklar vardı. Drager'm uzaklardaki devasa cüssesini seçebiliyordum ve çok geçmeden toplanmış askerlerin etrafından dolanarak yanımıza geldi.

Yanı başımdaki Zahak'ın vücudu gerildi. Olanların ardından ilk karşılaşmalarının nasıl sonuçlanacağını kestiremiyor-dum. Drager'i son gördüğünde ona ihanet etmişti ve bir noktada yüzleşeceklerinden emindim. Sadece o günün bugün olup olmayacağını bilmiyordum.

O gün bugün değil, dedi Zahak, ama yaptıklarını unutacak değilim. Kardeşim hak ettiği dayağı yiyecek.

Onu öldürmeyi planlamıyor musun?

Bir süre sessiz kaldı, nabız gibi atan enerjisi kaynıyordu. Henüz karar vermedim.

Zahak, Drager'ın açıklamasını dinleyip kararını ona göre belirleyebilsin diye mağaradaki havuzlarda Drager'la aramda geçen konuşmanın anısının zihnimde su yüzüne çıkmasına izin verdim. Zahak bir şey söylemedi ama ateşi bir nebze olsun söndü.

“Kardeşlerim,” dedi Drager.

Zahak öne doğru bir adım atıp yumruğunu doğruca Drager'ın suratma geçirdi.

Pekâlâ. Belki de ateş sandığım kadar sönmemiş.

Saldırıya hazırlıksız yakalanan Drager geriye doğru fırladı ve yerde boylu boyunca yatarken inlediğini duyunca şaşırmadım.

Kellan alaycı bir gülüşle, “Eline sağlık,” dedi. “Piç kurusu bunu hak etmişti. Keşke senden önce davransaydım.”

“Al benden de o kadar,” diye ekledi Tylan'la Lexie.

Emmen sessizliğini korusa da dikkatinin kardeşlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordum.

Drager yeniden ayağa kalkarak bize doğru yürümeye başlayınca olayın büyüyeceğinden endişelendim. Ama en ufak bir kırgınlık belirtisi bile göstermiyordu. Aksine, yüzünde sakin, hatta biraz üzgün bir ifade vardı.

Dudağındaki maviye çalan kanı silerken, “Bunu hak ettim,” dedi usulca. Kendi türünden birinin eliyle açılan yaraların iyileşmesi normalden daha uzun sürüyordu ama yakında hiçbir şeyi kalmayacaktı.

Bunun üzerine aramıza garip bir sessizlik çöktü ve bu fırsatı Drager'ı inceleyerek değerlendirdim. Her daim pirüpak gezen

şekildeğiştireni bu kadar kirli ve darmaduman hâlde görmek tuğaf gelmişti. Zırhı kan içindeydi ve yüzü is, çamur ve kendi kanıyla lekelenmişti. “İyi misin, küçük insan?” diye sordu, onu incelediğimi fark edince.

“Gayet iyiyim,” dedim.

Beni başıyla onayladı. “Kardeşlerimi kurtardığın için teşekkür ederim. Artık bu istilayı sona erdirmek için bir şansımız var.”

Zahak bütün göğsünü sarsan o derin, genizden yükselen hırıltılardan biriyle cevap verdi. Pullarının ortaya çıktığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

“Hücrede geçirdiğimiz zamanı konuşmamız gerekiyor,” dedi Tylan hızlıca. “Sen de bizi Akademi’nin dışında olup bitenler ve savaştaki mevcut durumumuz hakkında bilgilendirmelisin. Ama hepsinden önce temizlenip bir şeyler yememiz lazım.”

Zahak kimsenin bir şey söylemesini beklemeden uzanıp beni tekrar kollarına aldı ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Kardeşini öldürme arzusuyla mücadele eden zihni kızıl bir öfke cümbüşüne dönmüştü. Drager’a hâlâ ihtiyacımız olduğunu biliyordu ve yanından uzaklaşmaktan başka çaresi yoktu.

“Ona sakın güvenme, eşim,” diye hırladı.

“Hiç şansı yok,” deyip göğsüne sokuldum.

Doğruca mağaralara ilerlemesine bakılırsa ya daha önce de Yeşil Oluk’a gelmişti ya da yolu anılarımdan öğrenmişti. Astra ve Leo’yu bizi korumaları için kapıda bıraktık ve birkaç saniye sonra havuzlara ulaştık. Tahmin ettiğim gibi faelerin geri kalanı da yıkanıyordu fakat Zahak’tan yükselen uzun hırıltıyı duyar duymaz işlerini apar topar bitirip gözden kayboldular.

Baş başa kaldığımızda üzerimdekileri çıkarmak için beni yere bıraktı ve zırhım sanki büyü yapmış –yoksa *enerji manipülasyonu* mu demeliydim?– gibi kaybolup gitti.

“Yanımdan ayrılma, ikimizin de iyileşmeye ihtiyacı var,”

dedi yırtık pırtık kıyafetlerini çıkarırken. Tekrar insansı formuna döndüğünde üstüne çekidüzen vermeye zahmet etmemişti.

Tam ona cevap vermek üzereydim ki çıplak göğsünü görmemle dilim tutuldu. *Vay canına*. Henüz Zahak'ı o kadar yakından tanımamıştım, onu ilk kez çıplak görecektim. Sanki mümkünmüş gibi Drager'dan bile daha iriydi, kasları daha kalın ve güçlüydü. Hatları vücut geliştiricilerinkini andıran Drager'inkiler kadar belirgin değildi ama Zahak'm vücudunu onunkine tercih ederdim.

O kadar erkeksi görünüyordu ki dilim damağım kurumuştur, güçlkle yutkunuyordum.

Yara izleri de Drager'inkilerden fazlaydı. Hepsine dokunmayı, bronz teninin dört bir yanındaki pürüzlü yüzeylerini zihnime kazımayı arzuluyordum. *Bana dokunmak için izin almana gerek yok, Morgan*.

Öleceğim. Ciddi ciddi ölecektim. Vücudumda ne kadar sıvı varsa bacak arama toplandığından kurumuş bir dal parçası gibi büzülecektim.

Zahak'ın yüzü ifadesizdi fakat zihnimde yankılanan alçak sesli kahkahası arzu doluydu. "Bir tanrıyı ne yaralayabilir?" diye sordum.

Zahak botlarını çıkardı ve elini pantolonunun beline götürdü. Birkaç ay önceki Morgan olsa başını çevirirdi ama şu an burada duran Morgan ölse bile bunu yapmazdı. İstesem bile ondan başka bir yere bakabileceğimi sanmıyordum.

"Bilmem. Bu dünyaya ayak bastığımızda da yara bere içindeydim. Muhtemelen kaçık annemizin işidir."

Bütün dikkatimi karnından aşağı uzanan koyu renk kıllara vermemiş olsam buna öfkelenebilirdim. Pantolonunun düğmesini açıp belini birkaç santim aşağı kaydırduğunda aletinin kalın başı ortaya çıktı. Bir noktada kendimi enfes manzaraya kaptırıp ona yaklaşmıştım ve başım neredeyse omzuna çarpacaktı.

Etkileyici aletin geri kalanını gün yüzüne çıkarmasını izlerken inlememek için kendimi zor tuttum. Ejderha tanrı olduğunu bir daha asla sorgulamayacaktım, kanıtlar ortadaydı. Aletin iki yanındaki koyu renkli çıkıntılar Drager'inkilerden daha belirgindi. Hayır, ikisini karşılaştırmaya bir son vermem gerekiyordu.

Drager, Zahak'ın yakınından bile geçemezdi.

Nihayet çırılçıplak kalmasıyla taştan oyulmuş bir heykeli andıran vücudu ve bir insanın algılayabileceğinin çok ötesindeki güzelliğiyle karşımda durduğunda gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Geniş omuzları, dar kalçaları ve o kalın, güçlü bacakları... Tanrım, gerçekten dayanamayacaktım.

Yanağımda belli belirsiz bir dokunuş hissettim ve gözlerimi açtığımda onu tam karşımda buldum. Bana doğru eğilmişti ve yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı. "Sabret, eşim," diye mırıldandı. "Yakında bağımızı tamamen erdireceğiz ama bunu herkesin elini kolunu sallaya sallaya içeri girip seni görebileceği bir yerde yapmayacağız. Yoksa onları öldürmekten başka çarem kalmaz. Dişimizi biraz daha sıkmamız en iyisi."

Ona hak versem de içimi dolduran hayal kırıklığına engel olamadım. Beklemek zor olsa da buna değecekti. Bundan emindim.

Zahak beni kucağına alıp en yakındaki havuza götürdü. Suyu girip duvara yaslandı ve beni sıkıca kendine çekti. "Rahatla," dedi.

Ona söylemesi kolaydı tabii. Tek düşünebildiğim kıcımın arasma yaslanmış o uzun, sertleşmiş aletiydi. Çok geçmeden sakinleştirici su maharetini konuşturdu ve eşimin güvenli kollarında uykuya daldım. Günler sonra ilk defa göğsümdeki boşluk küçülmüş gibiydi ve uykumu bölecek hiçbir tehlike ya da korku olmadığından mışıl mışıl uyudum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Zahak

Morgan kardeşimi paramparça etmeye ne kadar yaklaştığını tahmin bile edemezdi. Kendimi kaybetmememin tek nedeni oydu. Kristalin zihnimi parçalayan gücü kesilmişti ama etkisi hâlâ devam ediyordu.

Ejderhamın bu kadar huzursuzlandığını hiç hissetmemiştim ama Morgan kollarımızda uykuya daldığında ruhumun dağılmış parçaları bir araya geldi. Bunu bizzat yaşamamış olsam hayatta inanmazdım ama eş bağı gerçekten de beraberinde muazzam bir güç getiriyordu.

Drager'ın enerjisini ortaya çıkmasından çok önce hissettim ve Morgan'ı tehlikeye atıp ona saldırmayacağımı bildiğinden bu ânı seçtiğine adım gibi emindim.

Haklıydı ama hain kardeşimin Morgan kollarımda cırılçırılakken yanımıza gelmeye kalkışması *her şey sona erdiğinde onu öldür* hanesine bir puan daha yazdırmıştı.

Eşimi nazikçe arkama bıraktım ve enerjimle suyu manipüle ederek onu yüzeyde tuttum.

Drager havuzun kenarına yaklaşp gözlerini bana dikerek, “Daha önce görmediğim şey değil,” dedi.

“Ertesi sabahı görmek istemiyorsan çok doğru yoldasın,” dedim bütün sakinliğimle. Artık öfkenin de ötesine geçmiştim, ona bakarken her şey buz tutmuş gibiydi. “Ne bok ye-

meye buraya geldin, Drager? Birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yok.”

Ellerini savunmacı bir tavırla önünde kaldırdı, kibirli ejderha ilk kez pişman olmuş gibi görünüyordu. “Neden öyle yaptığımı açıklamak istedim.”

Ona siktirip gitmesini söyleyemeden Morgan’a yaptığı açıklamanın aynısına başladı.

“Patlamanın etkisiyle koptuğumuzda annemin ayaklarının dibine düştüm...” Hızlıca bir şeyler düşünmek zorunda kaldığını ve hayatta kalmak için onunla sahte bir ittifak kurduğunu söyledi. “Bir nevi çift taraflı casusluk yapabileceğimi düşündüm. Bilgi toplayıp öğrendiklerimi herkesi kurtarmak için kullanabileceğimi. Ayrıca Morgan’ın güvenliğini birinci plana koymamı isteyeceğini biliyordum, bu yüzden onu da pazarlığımıza kattım.”

Dudaklarımdan dökülen kahkahada neşeden eser yoktu. “Her şeyi onun ya da benim için yapmışsın gibi rol kesme, Drager. Gerçek amacını Morgan da dahil hepimiz biliyoruz.”

Morgan’ın düşüncelerini duymuştum. Onu kaçırdığı andan beri Drager’ı öldürmenin planlarını kuruyordu. Direnmeyi bırakmasının tek nedeni Drager’ın onu bana getireceğini ummasıydı. Nitekim Morgan’ı Akademi’ye getirdiği için onu öldürürken biraz merhamet gösterecek, öncesinde yapmayı planladığım işkencelerden vazgeçecektim.

“Bak, Morgan’a yeniden bir araya geldiğimizde seçimini yapabileceğini söyledim,” dedi Drager, mezarını kazmaya devam ediyordu, “ama onu senin kollarında gördüğüm ilk saniyeden beri ortada bir seçim olmadığını anladım. Onu becerdiğinde kenetlenmezseniz Morgan’ın benim olduğunu anlayacaksın.”

Yorgun eşimi uyandırmamak için elimden geldiğince yavaşça suyun içinden çıkarken Drager’ın yüzünden geçen bel-

li belirsiz endişe karşısında keyiflendim. Enerjimi kullanarak zahmetsizce önüne indiğimde üzerimden akan su yeri ıslattı. Drager hâlâ önünde duran ellerini daha yukarı kaldırdı. “Mesaj alındı.”

Hiçbir şey anladığı yoktu. Daha ağzımı bile açmamıştım. Aramızdaki bu gerilim, kardeşim ayaklarımın dibinde paramparça olmuş vaziyette yatana kadar bitmeyecekti. Drager geri çekildi, yüzüme kenetlenmiş gözleriyle bir sonraki hamlemi kestirmeye çalışıyordu. Zihinsel bağlantımız sıkıca kilitlenmişti, dolayısıyla içgüdülerini kullanmaktan başka çaresi yoktu. “Öğrendiğimiz her şeyi konuşmak üzere on dakikaya toplanacağız,” diyerek karanlığın içinde gözden kayboldu. “Seni de bekliyoruz.”

Ona bir kez daha siktirip gitmesini söylemek istesem de haklıydı. Gönülsüzce kurulandım ve üzerime giyecek yeni zırhlar yarattım. Ardından Morgan’ın hafif bedenini sudan çıkarıp aynularını tekrarlardım. Pijamalarını –hoşuna gittiğini düşündüğüm tarzda düz şortu ve tişörtü– üzerine geçirirken gözlerimi yumuşak kıvrımlarından güç bela aldım.

Onu taşıırken ruhundaki yaraları sakinleştirmek için enerjinin küçük bir kısmını bedenine aşıladım. Dışarı çıktığımızda Astra ve Leo’yu mağaranın girişine kıvrılmış vaziyette buldum. Nehrin öteki kıyısına atladığımda hemen peşimden geldiler. “Geçen sefer nerede uyudu?” diye sordum Astra’ya.

Beni sarı süslemeleri olan küçük bir eve götürdü. İçeri girdiğimde Morgan’ın kokusunu takip ederek merdivenden yukarı, başka bir küçük odaya çıktım. “Dinlenmesi gerek,” dedim sabrelara. “Benim de kardeşlerimle görüşmem lazım. Ona göz kulak olabilir misiniz?”

Astra mırladı ve kısa bir süre bana sürtünüp yere kıvrıldı. Leo çoktan Morgan’ın yanına uzanmak için yatağa atlamıştı. Ona son bir bakış atıp eşime karşı nazik olması gerektiğini hatırlattım.

“Birazdan dönerim,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. Eşimi bırakıp gitmek canımı sıkıyordu. Birbirimizden ayrı düştüğümüzde her şey boka sarmıştı ve onu bir daha gözümün önünden ayırmamaya kararlıyım. Fakat şimdilik onun dinlenip iyileşmesi, benimse kapımıza dayanmış savaşın icabına bakmam gerekiyordu.

Astra ve Morgan’la aramdaki bağlantıyı sonuna kadar açtıktan sonra kendimi dışarı çıkmaya zorladım. Bağımızı mühürlemek için mahremiyete ve zamana ihtiyacımız vardı ama ejderhamın da benim de sabrımız kalmamıştı. Bizi ne bekliyor olursa olsun hikâyemizin bu kısmına gelmek üzereydik. Tekrar savaşa girmeden önce eş bağımızı tamamına erdirmek zorundaydık.

Köy meydanının etrafındaki ormanda toplanmış kardeşlerimi bulmak kolay oldu. Etrafı önceki buluşma alanımız –bu dünyaya düştüğümüz nokta– gibi bir kare oluşturacak şekilde dizilmiş kütüklerle çevrili bir açıklığa yerleşmişlerdi.

Tylan beni karşılamak için öne çıkarak, “Z,” dedi. “Morgan iyi mi?”

Onu başımla onayladım. Morgan için endişelenmesinden rahatsız olmuyordum. Niyetinin iyi olduğunu ve kardeşinin eşini umursadığını biliyordum.

Aynılarını Drager için söyleyemezdim.

“Ya Lexie?” dedim.

O da beni başıyla onayladı. “Tedavisi yapılıyor, ailesinin yanında. Kısa zaman içinde saflarımıza döneceğinden eminim.”

Ben de emindim çünkü Lexie’nin gerçek ailesi Lightsbringerler değildi.

Morgan’dı.

Benim bütün dünyamdı.

Drager yanıma yaklaşmaya yeltendi ama yüzümdeki ifadeyi fark edince hemen geri çekilip en uzağımdaki kütüğe yerleşti.

Yerlerini almış olan Kellan, Tylan ve Emmen pürdikkat ikimizi izliyordu. Oturamayacak kadar sinirliydim ama yaklaşan savaş odaklanırsam bu toplantıyı atlatabilirdim.

Yerime geçip gözlerimi kırmızı ve yeşil çalılarının arasında şimdiye kadar hiç görmediğim kadar huzursuz oturan Drager'a diktim. İfadesiz yüzüyle bakışlarıma karşılık verdiğinde başımı iki yana sallayıp kardeşlerime döndüm. Bugünlük onunla işim bitmişti.

"Pekâlâ, şu an gücümüzün zirvesinde olmadığımızı biliyorum," diye söze başladı Kellan. "Güç derken duygusal bağlarımızı kastediyorum. Aramızdaki güven ve bağlantılar uzun zamandır paramparça ve hepimizin Risest'in dört bir yanına uçmadan önce de tahmin ettiği gibi dünyamıza sızmak için bu zayıflığımızdan faydalandılar."

Kimse sözlerine itiraz etmedi. Tüm kanıtlar hatanın büyük kısmının bize ait olduğunu gösterirken ne diyebilirdik ki?

Drager gözlerini ayaklarına dikerek, "Onun safındaymışım gibi davranırken çok şey öğrendim," dedi. "Annemi kastediyorum. Görünüşe göre hatırladıklarımızın Xalifer'la ilgisi yokmuş. Hatta anılarımızın hepsinin yalan olduğunu düşünüyorum."

Aynı teoriyi daha önce de öne atmıştım ama o sıralar kimse bunu uzun uzadıya kafa yoracak kadar önemsememişti. "Şekildeğiştiren ejderhaların hepsi erkek," diye devam etti Drager ama hepimiz bunu zaten bildiğimizden tepki vermedik. "Yalnızca insanlarla üreyebiliyoruz ve annemiz de onlardan biri. Aklım almıyor."

Morgan'ı ırkından dolayı defalarca aşağıladıktan sonra elbette almazdı.

"Neden burada?" diye sordu Emmen. Ellerini başının arkasına koyup yakınındaki bir ağacın gövdesine yaslanarak. "Topraklarımızı ele geçirip yoluna çıkacak herkesi öldürmek için mi?"

Drager tereddüt etti. “Planının ayrıntılarını bilmiyorum, yani söyleyeceklerimin çoğu gözlemlerimden çıkardığım tahminlere dayanıyor. Xalifer ölüyor. Dünyamıza dair o anmın bir kısmı doğru. Onu ayakta tutmak için diğer gezegenlerden enerji alıyorlar. Süreci kolaylaştırmak için de öncesinde sakinlerini ya yok ediyorlar ya da zayıflatıyorlar.”

Nihayet işimize yarayacak bir şeyler söylüyordu.

“Bir o yana bir bu yana zıplayan çekirgeler gibiler. Xalifer’e götürebilecekleri zengin enerji kaynakları arıyorlar. Daha önce söylemiş miydin bilmiyorum ama lanet gezegenleri hareket ediyor.”

Söylememişti ama biz muhafızlardan öğrenmiştik. “Neden daha önce çıkıp gelmemişler peki?” diye sordu Tylan. “Doğu Risest’i asırlardır kontrol ediyoruz. Elleriinde zamandan bol bir şey yoktu.”

Gözlerini hâlâ ayaklarından alamayan Drager omuz silk-ti. “Orasını ben de bilmiyorum ama onu müttefiki olduğuma inandırmak zorunda kalmama bakılırsa bizi buraya öncü birlik olarak göndermediklerini düşünüyorum. Altında başka bir sebep yatıyor olmalı.”

Geliş zamanları ve Morgan hakkında bir teorim vardı ancak bunu kardeşlerimle paylaşmadan önce daha fazla kanıt toplamalıydım. Aceleyle verilecek bir karar sonumuz olabilirdi.

“İnsan eşleri de yanlarında mı?” diye sordum.

Drager başını iki yana salladı. “Duyduğum kadarıyla eşleri uzayın derinliklerinde bir yerlerde devasa bir uzay gemisi gibi gezinen Xalifer’daymış.”

“Demek muhafızlar bu yüzden habire değişiyordu,” diye homurdandı Emmen. “İhtiyaç duyduklarında savaşçılarını değiştiriveriyorlar.”

Drager nihayet başını kaldırdı. “Aynen öyle. Biz ormanda onları alt etmek için kığımızı yırtarken takviye birliklerini savaş

meşdanına sürüyorlardı. O lanete kristaller de cabası. Elllerinde büyük bir avantaj var.”

Haklıydı ancak artık güçlü yönlerini biliyorduk ve gelecekteki planlarımızı buna göre yapacaktık.

“Keyfinizi kaçırmak istemiyorum ama,” dedi Kellan gergince kıkırdarak, “muazzam gücümüze rağmen beşimiz koca bir dünya dolusu şekildeğıştirenle nasıl başa çıkacağız?”

“Edindiğimiz yeni bilgileri kullanacağız,” dedim usulca. “Hepsini onlara karşı kullanacağız. Savaşçı faeler kristalden korunmanın bir yolunu bulmuştu, değil mi?”

“Evet,” dedi Drager. “Enerjiyi bloke edebileceklerini ama etkisiz hâle getiremeyeceklerini söylediler.”

“Sanırım bir yolunu buldum,” dedi Emmen hücredeki sözlerini tekrarlayarak. “Aramızdaki bağı ve bağlantıları güçlendirecek, sonra da birlikte çalışacağız.”

Hiçbirimiz karşı çıkmadık çünkü hepimiz içten içe işlerin eninde sonunda bu noktaya geleceğini biliyorduk. “Ardından işe annemle başlayacağız,” diye hırladım. Donuk yüzünü gözümün önüne geldikçe onu yakıp kül etmek istiyordum. “Elebaşı o. İcabına baktığımızda geri kalanlar atıl kalacak.”

Emmen ayağa kalkıp volta atmaya başladı. “Evet, haklısın. Ona bir tanrıymış gibi hürmet ediyorlar.”

Belli ki armut dibine düşüyordu.

Fakat biz gücümüzü ve nüfuzumuzu önümüze çıkan her şeyi yok etmek için kullanmıyorduk.

Aramızdaki fark buydu.

Toplantının bittiğine karar vererek kütükten kalktım. Morgan’dan daha fazla uzak kalamazdım. Astra hâlâ mışıl mışıl uyuduğunu söylese de onun yanında olmam gerekiyordu.

Onu, benim olanı korumalıyım.

Arkamı döndüğümde Drager, “Bekle,” dedi. Duraksadım ama ona dönmedim. “Kristalin gücüne direnmek için antren-

man yapmalıyız. Ne zaman toplanalım? Bunu çözmezsek karşılarında hiçbir şansımız olmayacak.”

“Sabaha,” dedim. “Şimdi eşimin yanına döneceğim.”

Başka bir şey söylemeden açıklığı terk ettim ve ormanı aşyp köye döndüm. Doğruca sarı eve doğru ilerledim.

Morgan’a, huzuruma geri döndüm.

En azından bu gecelik.

Düzenleme

Ny.ozlem

Yirmi Beşinci Bölüm

Morgan

Sıcaklık dört bir yanıma sardı ve saf yorgunluğu üzerinden atıp enerjiyle dolan vücudum uyanmaya başladı. Dönüp üzerimdeki battaniyeyi tekmelemeye çalıştığımda battaniye falan olmadığını fark ettim. Vücudumun her zerresini dolduran sıcaklığın kaynağı bir *battaniye değildi*. Küçük yatakta beni kollarına almış şekildeğiştiren ejderhaydı.

Yatak ağırlığımızla gıcırdadı. Yanıma sığabilmesi için vücudunun yarısı yatağın dışında kalmıştı. Bense onun üzerine yayılmıştım... doğru hissediyorsam çıplak vücudunun üzerine.

Onun aksine ben çıplak değildim. Başımı eğdiğimde üzerimde bir atlet olduğunu gördüm ama memelerim geceleri gezmeye çıkmaya bayıldığından giyinik olmamın hiçbir anlamı yoktu. Belli ki sağ memem sert kaslara bayılıyordu, o kadar ki atletimi terk edip gitmişti.

Uyku sersemi, aşırı sıcaklamış zihnimde alçak sesli bir kahkaha çınladı. *Memelerin mükemmel*, dedi Zahak. Dışarıdan bakıldığında uyuyormuş gibi görünüyordu. *Nereye ait olduklarını biliyorlar*.

Tanrım, içerisi biraz daha mı ısınmıştı?

“Günaydın,” dedim çatallı sesimle.

Vücudumu göğsüne daha sıkı yasladı ve yanına beni de alarak duvara doğru döndü. “Bütün sabahı ve öğleden sonranın

yarısını uyuyarak geçirdik,” dedi. Sesi her zamankinden daha tok ve boğuktu. “Bu berbat yatağa rağmen. Faeler bu kutu gibi evlerde nasıl yaşıyor anlamıyorum.”

“Çoğu fae senin kadar büyük değil ve özel yapım mobilyalara ihtiyaç duymuyor.” Düşmüşler *her* açıdan kocamandı.

Son kısmı kendime saklasam da beni duyduğundan emindim. Düşüncelerimi giderek daha iyi duyuyordu. Ya da belki ben onları daha iyi aktarıyordum.

Her ikisi de.

Bir zihnime fısıldayıp bir yüksek sesle konuşması beni biraz bile rahatsız etmiyordu. Hatta gerçek bir bağ kurabilecek kadar yaşarsak bundan çok keyif alacağımı düşünüyordum.

Zahak’ın bu seferki kahkahası daha yavaş ve şehvetliydi, vücudumu ele geçiren karıncalanma hissiyle ayak parmaklarım kıvrıldı. “En keyif alacağın şey bu olmayacak, minik eşim,” diye mırıldandı ve aramızda bir santim bile boşluk kalmayacak şekilde beni kendine çekti.

“Bağ kurabilecek kadar yaşama kısmına bir şey demedin,” dedim. Çaresizce dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Buna hemen bir son vermezse tüm endişelerimi bir kenara bırakıp üzerine çıkacaktım.

Zahak elini yukarı sıyrılmış atletimin açıkta bıraktığı karıncamda gezdirdi, geçtiği her yer alev alev yanıyordu. “Hayatta olmadığımız bir geleceği reddediyorum,” dediğinde şaşırdım, o kadar dalmıştım ki az önceki konuşmamız aklımdan uçup gitmişti. “Bizi yok etmeye kalkışanları *biz* yok edeceğiz ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız. Nokta.”

Genzimden alaycı bir ses dökülürken, “Çok şairaneydi,” dedim. “Aşk romanı yazmayı hiç düşündün mü?”

Altımdan bir gümbürtü yükseldi. “Yaşamayı düşündüm. Yazmayı başkalarına bırakacağım.”

İlişkimizi aşk romanlarına layık bulduğu düşüncesi nabzımı hızlandırdı.

Katılmamak mümkün değildi.

“Çıplak mısın?” diye soruverdim ansızın. Güçlü göğüs kaslarını sırtımda hissedebiliyordum ama pantolon giyip giymediğine bakmamıştım.

Bir eliyle kalçamı sıkıca kavrarken diğerini karnımdan memelerimin altına çıkardı.

“Neden bakıp öğrenmiyorsun?”

Sorusunu neredeyse duymayacaktım ama sözlerini idrak ettiğim an cevabı öğrenmekten *başka* bir şey düşünemez oldum. Tam bir görev kadınıydım.

Yan dönüp elimi göğsünde gezdirdim ve aşağılara doğru indiğimde... çıplak teniyle karşılaştım. Aramızdaki tek engel külotum ve bir yerimi kapamak namına hiçbir şey yapmayan atletimdi. *Cayır cayır yanan bir ateşin üzerinde uyanmama şaşmamalı.*

“Z,” diye inledim vücudumu ona bastırarak.

“İlk seferimiz böyle olmayacak,” dedi bütün ciddiyetiyle. “Bağımızı şekildeğiştirenlerin usulüne göre mühürleyeceğiz ama bu, öncesinde biraz eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor.”

Kafamda soru işaretleri belirdi.

Bir sürü soru işareti.

Mesela... *bağımızı şekildeğiştirenlerin usulüne göre mühürleyeceğiz* derken neyi kastediyordu? Peki ya ne tür bir eğlenc-

İki elini de kıcıma götürmesiyle düşüncelerim yarım kaldı. O kadar güçlüydü ki daracık yatakta olmamıza rağmen beni kolayca üzerine çekip bacaklarım başının iki yanına yaslanana kadar beni yukarı kaldırdı.

İstediği pozisyonu aldığımda çoktan nefes nefese kalmıştım ve külotumun sıırılsıklam olduğunu hissedebiliyorum. Denge mi sağlamak ve güç almak için öne doğru eğilip ellerimi duvara

yasladım. Ardından onu nefessiz bırakmamak için kıcımlı hafifçe havaya kaldırdım.

“Otur, hayatım,” diye gürledi. Sesine karışan ejderhayı duyabiliyordum.

Dudaklarını külotumun pamuklu kumaşında hissedene kadar yavaşça üzerine alçalmak için bütün gücümü kullanmam gerekti. Bu küçük temas bile vücuduma bir zevk dalgası yayılmasına neden oldu. Tenim zaten o kadar ısınmış, o kadar uyarılmıştı ki beni darmaduman etmek için dilinin ufak bir dokunuşundan fazlasına gerek kalmayacağından endişeleniyordum.

Zahak kocaman elleriyle kalçamı kavradı. “Hâlâ kendini yukarıda tutuyorsun. Bırak kendini,” diye inledi ve başını bacaklarımın arasına gömdü. “Yüzüme otur da kahvaltımı o enfes amla edeyim.”

Kalçamı bir kez aşağı çekiştirmesi mücadeleyi bırakmama yetmişti. İstedığı buysa ben kim oluyordum da ona karşı çıkıyordum?

Ağırlığımı üzerine verdim ve dengemi korumak için ellerimi kullandım. Zahak'ın bacaklarımın arasındaki ağız tenimi ısıtıyordu. Enerjisini kullanarak iç çamaşırımı yok etmesini bekliyordum ama bunun yerine kalçamı istesem bile kımıldayamayacağım kadar sıkı kavradı.

Yavaş yavaş, acele etmeden üzerimde gezdirdiği dili sıcaktı ve aramızdaki pamuklu kumaşa rağmen muazzam bir haz alıyordum. Dilini külotumun esnek kenarında kaydırıp içimdeki alevi ağır, işkenceden farksız bir yavaşlıkla körüklerken haykırdım.

İleri geri sallanıp inlemekten başka bir şey yapamıyordum, tadıma bakan ağzının tenimde bıraktığı histe kaybolmuştum. Dili ilk kez aramızda hiçbir engel olmadan klitorisimde gezinene kadar çıplak olduğumu fark etmemiştim bile. Bir noktada kıyafetlerim kaybolup gitmiş, sonsuzluğa karışmıştı.

Dudaklarını aralayıp klitorisimi emmeye başladı. “Siktir,” diye inledi ve işi ağırdan almayı bir kenara bıraktı. Vücudumu kaldırıp beni ağzıyla becerdi. Beni tek lokmada mideye indirecek gibiydi. Bunu başka türlü nasıl tarif edebilirim bilmiyordum. Dilini kıvrımlarım boyunca gezdirip içime daldırıyordu. Haykırışlarım artık sonu gelmez bir iniltiye dönüşmüştü ve var gücümle duvara dayanırken birkaç tırnağımı kırdığımdan emindim.

Beni öyle bir kısıp almıştı ki ölsem bile ne bu odadan ne de bu yataktan çıkabilirdim. Kendimi yüzüne her bastırışında bana bütün açgözlülüğüyle karşılık veriyordu. Kasıklarım da biriken sıcaklık dünyam paramparça olana ve gözlerim kararana kadar büyüdü. Başımı arkaya atıp bir çığlık koyuverdim.

Fakat Zahak’ın durmaya niyeti yoktu. Ben gözümün önünde patlayan yıldızlar görecektik kadar sertçe boşalırsa bile bana mısın demedi. Zevk sularımın her bir damlasını, sanki hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu yaşam gücüyümüş gibi yalayıp yuttu. Sanki orgazm bir okyanusmuş da ben fırtınanın ortasında kalakalmışım gibi ardı arkası kesilmeyen zevk dalgalarıyla vücudum sarsılırken baştan aşağı titredim. Neredeyse dayanamayacaktım ama durmaya kalkarsa öleceğimden şüpheleniyordum.

Dili nihayet yavaşlasa da durmadı ve çok geçmeden üzerinde kıvranıp iki büklüm oldum. Elleri vücudumu hâlâ sımsıkı tutsa da yüzüne sürtünebiliyordum. Sanki hareket etmem gerektiğini, yoksa aklımı kaçıracağımı biliyor gibiydi.

Seni duyuyorum, bebeğim. Kalbim sıkıştı ve adını haykırdım.

Bedenim tepeden tırnağa karıncalanırken nefesim hızlandı. Aramızdaki bağ sayesinde zihnime görüntüler gönderiyordu. Sadece görüntüler değil, duygular ve... *siktir.* Bana tadıma bakarken tam olarak ne hissettiğini gösteriyordu. Dilinde şimdiye kadar tatmış en tatlı nektar gibiydim ve kokumla tadıma bağımlı olmuştu. *Hayatımın geri kalanı boyunca seni yiyeceğim,* dedi gür sesiyle.

Benimki yetmezmiş gibi bir de Zahak'm aldığı zevkle dolmak dayanılmazdı ve tekrar boşaldığımda bütün vücudum titreyip sarsıldı. Her ne kadar imkânsızmış gibi görünse de bu ikinci orgazmım bir öncekinden daha yoğundu. Bunun ilk seferimiz olduğuna inanmak güçtü. Zahak'm bana varlığından bile bihaber olduğum zevkleri tattıracağını anlamıştım.

Bunun için sabırsızlanıyordum.

Orgazm dalgaları uzun süre dinmedi ve sonunda öne doğru yığılıp -kafamı duvara çarpmaktan kıl payı kurtulmuştum- takatsizce kahkaha attım.

Zahak beni üzerinden kaldırdı ve yavaşça vücudundan aşağı kaydırды. Yüz yüze geldiğimizde pencereden sızan ışık huzmeleriyle aydınlanan o karanlık, vahşi güzelliğini incelemeye koyuldum.

Gözlerimiz buluştuğunda eğilip onu öpmekten kendimi alamadım.

Zahak usulca iç geçirirken nefesi dudaklarımı okşadı ve bu öpücüğü ne zamandır beklediğini merak ettim.

Kendimi bildim bileli.

Kalbim patladı ve içimden taştan onca duygunun arasında boğulacağımı sandım.

Öpücüğümüzün tutkusu arttıkça dilime kendi tadım geldi ve bundan zevk alacağım ya da tahrik olacağım aklımın ucundan bile geçmemiş olsa da bacaklarımdaki zonklamayı, aşırı uyarılmış klitorisimin beni becermesi için ona çığlık çığlığa bağırıldığını inkâr etmem mümkün değildi.

Sanki bunu yıllardır yapıyormuşuz gibi öpüşüp oynasırken aramızda hiçbir tuhaflık yoktu.

“Biz gerçek eşiz,” dedi. “Elbette bir tuhaflık olmayacak. Aradaki farkı artık sen de görebilirsin.”

O farkı şüpheye yer kalmayacak şekilde görmüş ve hissetmiştim. Zahak başından beri bana bunu anlatmaya çalışmış,

gözlerimi açıp bunu görmemi beklemişti. Buraya gelmeden önce eşimi tanımadığım zamanlarıma üzüliyordum. Drag-

Kafamın içindeki hırıltı şiddetlendiğinde geçmişe dalmanın zamanı olmadığına karar verdim. Zahak bana sabır ve şefkat göstermişti ama hâlâ bir ejderhaydı ve hayvani doğası yüzeyin hemen altında saklanıyordu.

Kafamdaki düşünceleri bir kenara bıraktım ve eğilip dudaklarına bir öpücük daha kondurdum. Ağzının her noktasını keşfedip tadından başım dönene kadar dizginleri elime almama izin verdi. Daha fazlasını istiyordum. Tıpkı onun bana yaptığı gibi ben de onu yalayıp yutmak istiyordum.

Kafamdan geçenleri duymuş olacak ki inleyerek beni daha yoğun bir tutkuyla öpmeye başladı. “Morgan,” diye hırladı. “Daha önce de söyledim, bana dokunmaktan çekinme, izin isteme. Bağımız mühürlenir mühürlenmez sana duyduğum ihtiyacı bütün derinliğiyle göreceksin.”

Şu bağı bir an önce mühürlesek iyi olacaktı çünkü daha fazla bekleyecek sabrım olduğundan emin değildim. Bu insanın hemen ejderhasına kavuşması gerekiyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Morgan

Zahak'ın enfes çıkıntılarla dolu aletini keşfe çıkma planım kapımızın çalınmasıyla suya düştü. Astra ve Leo içeride değildi ama kapıyı çalacak hâlleri olmadığına göre gelen bir fae olmalıydı.

Ya da Drager.

Gelenin o olmamasını diledim.

Florentine'in görüntüsü zihnime süzülürken paniğim azaldı ve bir an ansızın bir medyuma dönüşüp dönüşmediğimi merak ettim. Fakat çok geçmeden kafamda beliren düşüncenin Zahak'tan geldiğini anladım. Şimdiye dek hep kelimelerle iletişim kurduğumuzdan ondan bir görüntü almak tuhaf gelmişti.

Görünüşe göre zihinsel bağımız güçleniyordu.

Kendiliğinden.

Drager'm içime enerji aşılama için başvurduğu zoraki yollarla değil.

"Florentine?" diye seslendim. Zahak çırılçıplak bedenlerimizi gizlemeye yeltenmedi.

"Ah, evet, benim. Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi kapının arkasından. "Ama toplanıp planlarımızın üzerinden geçeceğiz. Senin de orada olmak isteyeceğini düşündüm."

Burada, ateşli ejderhamla çırılçıplak yatmayı tercih ederim.

Zahak'ın bu seferki kahkahası hiç de alçak sesli değildi ve bir kez daha nadiren patlattığı kahkahaların büyüüne kapıldığımı

fark ettim. Benimleyken gevşemesi, gardını bu şekildeğiştirenlerden hiç beklemediğim şekilde indirmesi güzeldi. Diğerlerinin, özellikle de beni kendinden uzak tutmayı görev edinmiş Drager'm böyle rahatladığını hiç görmemiştim.

“Batı sınırındaki tarlada toplanacağız,” diye ekledi Florentine. Orada olduğu tamamen aklımdan çıkmıştı.

“Hemen geliyoruz,” dedim. Yataktan kalkacak olmak pek hoşuma gitmese de yapacak bir şey yoktu.

“Harika,” dedi. “Kapıya temiz kıyafetler bıraktım.”

Giderek uzaklaşan ayak seslerini dinledik ve tam doğrulup yataktan kalkacakken Zahak kollarını bedenime dolayıp beni kendine çekti. Ona sokulmamla vücudumdaki kaslar birer birer gevşedi ve ancak Zahak bir süre sonra iç çekip beni bıraktığında kendime gelip yataktan çıkabildim.

Mağaraya gidecek vaktimiz olmadığından temizlenmek için evdeki küçük tuvaleti kullandım. Zahak beni kendi başına giydirmeye karar vermiş olacak ki Florentine'in getirdiği kıyafetleri bir kenara fırlatmış, yatağın üzerine birkaç giysi hazırlamıştı. Neyse ki düz, beyaz bir tişört, kot pantolon ve pamuklu kumaştan bir iç çamaşırı yaratmıştı. Rahat kıyafetleri severdim ve benim için tam da buna uygun şeyler seçmişti.

Giyindikten sonra Zahak'a, “Neden Drager sürekli beni kendi gücüyle giydirirse enerjimin tükeneceğini söyleyip durdu?” diye sordum. “Yani doğru olmadığı ortada, değil mi? Eninde sonunda bana kıyafet yaratması gerekti ve hiçbir zarar görmedim. Yine de inatla enerjimi tüketeceklerini iddia etti.”

“Çünkü Drager götün teki,” dedi Zahak. “Enerjisini boşa harcamaktan kaçındı ve gücünü emip kuvvetlenmeni istemedi. Kuvvetlenseydin sana sürekli enerji aşılmasına ihtiyaç duymayacaktın.”

Yüzümü buruşturdum ve dudaklarımı tiksintiyle birbirine bastırdım. “Ciddi misin? Yani senin enerjinden yapılmış kıya-

fetler giymem gücünün bir kısmını emip burada kalmaya devam edecek kadar güçlenmemi mi sağlıyor? Aslında Drager'ın iddia ettiğinin tam aksini mi yapıyor?"

Zahak öfkeyle dolup taşan yüzümü incelerken beni başıyla onayladı. *Pislik herif!* Drager... ah! "Hatırlat da onu gördüğümde taşaklarına bir tekme geçireyim," diye mırıldandım ve kendimi o götü düşünmemeye zorladım.

"Hiç merak etme, hayatım," dedi. Gözlerinin heyecanla parıldadığına yemin edebilirdim. Benim için bir düzineden fazla kelle uçurduğunda da böyle göründüğünü hayal ettim.

Zahak benim dışımdaki herkese karşı korkutucu, vahşi ve ölümcüldü. Bir insan olsaydı eninde sonunda onu kızdıracak bir şey yaptığımda beni de düşman belleyeceğinden korkardım. Ancak o bir şekildeğiştirendi. Ayrıca zaten kardeşiyle yatmıştım, bundan daha beter ne yapabilirdim ki? Bana bir kez bile ondan aşağıymışım gibi davranamamış ya da geçmişte yaptıklarım yüzünden kendimi kötü hissettirmeye çalışmamıştı.

Bana öylece kucak açmıştı. Bu akılalmaz derecede rahatlatıcı ve inanması güç bir tavidir.

Evden çıkarken, "Yanımdayım, Morgan," dedi usulca. "Bunu hiçbir şey değiştiremez. Eminim günün birinde kavga edeceğiz. Ben konu güvenliğin olduğunda daima bir dağ gibi önünde duracağım, sen de benim koyduğum her sınıra ve kurala kafa tutan başına buyruk bir kadın olacaksın. Mutlaka didişeceğiz ve barışma seksimiz neredeyse ikimizin de sonunu getirecek ama daima senin yanında olacağım."

Nutkum tutulmuştu. Bahçeden dışarı uzanan yolun ortasında durup ona döndüm ve yüzüne öylece bakakaldım. Gözlerim yanmaya başladığında sertçe yutkundum ve birden içimdeki duygular vücuduma sığamaz oldu. "Bu dünyaya adım attığım ilk andan beri içten içe fantastik bir kitabın içindeymişim gibi davranmıştım. Böyle düşünmek başımdan geçen

tüm gerçeküstü deneyimleri açıklıyordu ama...” Tekrar sertçe yutkundum. “Ama senin çıkıp geleceğini öngöremedim, Z. Bir hayat arkadaşı için kurduğum en akılalmaz hayallerimde, en uçarı dileklerimde bile. Sen en muhteşem fantastik hikâyemden bile ötesin. Hâlâ bunların gerçek olduğunu ve göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolmayacağını kabullenmekte zorlanıyorum.”

Bir yanıma bana gerçek eş olduğumuzu söylediği ilk anda bile haklı olduğunu anlamıştı. Sorgusuz sualsiz kabul etmişti. Aramızdaki bağ elle tutulur bir şey gibiydi ve bir insanın bile inkâr edemeyeceği kadar güçlüydü.

“Eşlerimiz ezelden beri insanmış,” dedi. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve ne demek istediğini anlamaya çalıştım. “Ruhlarımızı tamamlamak için ihtiyacımız olan şey sensin.”

İnsanlar mı? Tüm şekildeğiştirenlerin eşleri insan mıydı? “Dişi şekildeğiştiren diye bir şey yok mu yani? Herkesin eşi bir insan mı?”

Sözlerimi başıyla onayladı. “Evet. Yavrularımız da daima erkek oluyor. Yani insanlar olmasa ırkımızın kökü kururdu.”

Tanrım, Drager’ın bunu duyduğunda mutluluktan havalara uçtuğuna emindim. “O hâlde burada olmam artık biraz daha mantıklı. Peki... neden insanlar? Size kıyasla biraz zayıf ve fani değil miyiz?”

Eğilip dudaklarını benimkilere bastırırken yüzündeki tebessüm bir ejderhanınkinden çok sinsi kurtlarınkini andırıyordu. Bir an kendimden geçtim ve ağzımı açmamla dillerimiz buluşunca inledim. “Aramızdaki bağı mühürlediğimizde benim gücümü ve uzun ömrümü paylaşacaksın,” dedi geri çekilirken. “Annem bilmem kaç yüz yaşında ve babamız sayesinde çok güçlü. Senin için de aynısı olacak.”

“Babanız nerede?” diye mırıldandım. Öpücüğün etkisini hâlâ üzerimden atamamıştım.

“Bilmiyorum,” dedi doğrulurken. Yüzü yine ifadesizleşmişti. “Anılarımıza kavuşana kadar elimizde sadece paramparça düşünceler ve resimler var. Hepsi kafa karıştırıcı ve artık neyin gerçek neyin sahte olduğunu ayırt edemiyoruz.”

Kristali üzerime doğrulttuklarında anılar cam kırıkları gibi beynime hücum etti. Ama hiçbirini bir araya getiremedim.

Peki ya şimdi?

Şimdi cam kırıkları da anılar da gitti.

Hiçbir şey hatırlayamamaları sinir bozucuydu. İstilacıları yenmek için anılarının hepsine ihtiyacımız olmasından korkuyordum.

“Çatlakları kanırtmaya devam edeceğiz,” dedi. “Ama nihayetinde geçmişle bir bağımız olmadan sadece içgüdülerimize ve kendi fikirlerimize güvenmemiz gerekebilir.”

Onu anlıyordum, sonuçta ben de son zamanlarda ardıma nadiren bakıyordum. İlerlemekten başka alternatif yoktu.

Astra ve Leo koşarak yanımıza geldiğinde yaşadığımız ânın yoğunluğu bozuldu. İkisini de görmenin rahatlığıyla onlara sıkıca sarıldım.

“Toplantı başladı mı?” diye sordu Zahak, büyük sabre’a.

Astra’nın göğsünden hırıltılar yükseldi ve Zahak onu başıyla onayladı. “Herkesin toplandığını ve acele etmemiz gerektiğini söylüyor.”

Dünkü boyutu en az ikiye katlanmış gibi görünen Leo yanıma sokuldu ve bacaklarıma sürtündü. Etrafta koşuşturup böcekleri kovalayan bir yavru olsa da bana daima en basit, en tatlı huzuru sunuyordu.

Tekrar yürümeye başladığımızda, “Drager konusunda ne yapacaksın?” diye sordum Zahak’a. “Nihai savaşta onunla omuz omuza çarpışmak zorunda kalmayacak mısın?”

Yüzü düştü. “Ne yazık ki kalacağım. Görünüşe göre Emmen’in kristalin enerjisine karşı koyma planı için bağlarımızı

dırılmamız gerekecek. Her şey sona erene kadar onunla işbirliği yapmaktan başka çarem yok.”

Drager kılını bile kıpırdatmadan kendini vazgeçilmez kılmanın bir yolunu bulmuştu. Hayalarını tekmeleme ya da onu bir volkanın içine atma planlarımı askıya almam gerekecekti. Zahak bir kahkaha attı ve kolunu omzuma atıp daha hızlı ilerlememize yardımcı oldu. “Volkan planı sonuç vermez. Benzer bir ateşin içinde doğduk ama onu öldürmenin başka yolları var.”

Genzimden alaycı bir homurtu döküldü. “Ateşten mi doğdunuz? Tabii ki öyledir. Neden şaşırıyorum ki?”

Diğer yolları sormama gerek yoktu. Hücrelerde o şekildeğiştireni kâğıt gibi ikiye ayırdığını gözlerimle görmüştüm. Gerçi aynısını Drager’a da yapıp yapamayacağından emin değildim, sonuçta pisliğin teki olsun ya da olmasın hâlâ onun kardeşiydi. Ama... Drager bir daha tepemi attırdığında onu o muhafızın yerinde hayal edecektim.

“Bir daha kılına zarar verirse onu bir an bile düşünmeden yok ederim,” dedi Zahak gelişigüzel bir tavırla.

Sesi kulağa şaka yapıyormuş gibi gelmiyordu.

“Senden böyle bir şey yapmanı asla istemem,” deyip omzumdaki kolunu okşadım. “İşimi bilirim. Sen hiç endişelenme, kendi intikamımı kendim alırım.”

“Hiç şüphem yok.” Göğsünden memnun bir gümbürtü yükseltti ve aramıza huzurlu bir sessizlik çöktü.

Risest’in akşam havası uzun zamandır olmadığı kadar serindi ama Zahak’ın koynu sıcacıktı. Damarlarımda akıp içime dolan ısı hoşuma gidiyordu. Sanki şekildeğiştirenlerle birlikte alevlerin içinde doğmuştum ama yine de insandım.

İrkımın zayıflıklarından mustarip olsam da Zahak’ın uzun ömrünün bir kısmını kazanacağım gerçeğinin tadını çıkarıyordum. Ne onu ne de Lexie’yi bırakıp gitmek istiyordum ve yaşla-

nıp ölmekle ilgili endişelerimin boşuna olduğunu bilmek içime su serpmişti.

Gerçekten bir fantastik hikâyenin ortasında olsaydım, ufuk-taki karanlık yüzünden yakında ona nefret kusacağımı bilsem de şimdilik yazara teşekkürlerimi iletiyor olurdum.

Savaşı henüz kazanmamıştık ama Zahak'ın yeniden yanıma dönmesiyle her şey gözüme çok daha mümkün görünüyordu.

Geri kalanı için zamanı geldiğinde endişelenecektim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Zahak

Düşünceleri o kadar naif ve açıktı ki zihnimdeki zifiri karanlık eşimin tatlılığı karşısında hafifliyordu. İçinde minik bir ateş yanıyordu ve buna bayılıyordum. Bana huzuru tattırıyor, en sonunda dingin bir ruhun nasıl bir şey olduğunu anlamamı sağlıyordu. Onu bir yere götürüp ölüm ve yıkımın eşiğindeki bu dünyayı boş verme arzuma karşı koymak giderek güçleşiyordu.

Buluşma yerine vardığımızda birkaç düzine fae savaşçının ve kardeşlerimin çoktan toplandığını gördük. Hâlâ bırakmadığım Morgan’la beni fark etmesiyle hafifçe gülümseyen Kellan’ın yanına geçtik. “Herkes geldiğine göre,” diye söze girdi Emmen, “onları alaşağı etme planımızın sonraki adımlarını belirleyelim. Xalifer ve sakinlerinin...”

Drager alelacele, “Kendilerine galatorlar diyorlar,” diye araya girdi.

Emmen onu başıyla onayladı. “Galatorların dünyamızı işgal ettiğini zaten biliyoruz. Varlıkları şimdiden gökyüzümüzü karartıyor ve salgın bir hastalık Risest yaratıkları kırıp geçiriyor.” İlk yakalandığımızda onlara hendekteki hastalıktan bahsetmiştim. “İşgal devam ederse hepimizin hastalığa kurban gidebileceği ihtimalini görmezden gelemeyiz. Buna bir an önce son vermeliyiz.”

Kalabalık Xalifer'ı bulmak için üzerimizdeki karanlık göğe bakarken Yeşil Oluk'un lideri Florentine bir adım öne çıktı. "Vaktimiz daralıyor. Xalifer'dan gelen takviye birlikler yüzünden avantaj onlarda. Geriye kaç kişi kaldığını bilmiyoruz ama bizler mücadelemiz sırasında yaralanıp yorgun düşerken karşımıza sürekli yeni birlikler çıkarmalarına izin vermenin sonunda bize pahalıya patlayacağını inkâr edemeyiz."

Haklıydı. Drager'ın dün geri çekilme kararı vermesi de bu yüzdendi. Hain piçin teki olabilirdi ama savaş sırasında daima stratejik hamleler yapardı.

"Doğru," dedi Drager, Florentine sözünü bitirdiğinde. "Sorunun kaynağına inmezsek kazanamayız." Göz ucuyla bize bir bakış attı. Gözleri bir süre Morgan'ın üzerinde oyalansa da çok geçmeden tekrar kalabalığa döndü. "Hepsini yok etmemizi sağlayacak en iyi yolu arıyoruz. Belki beşimiz de Xalifer'a dönüp hepsini orada haklamalıyız."

Morgan yanımda hafifçe irkilse de ben gözle görülür bir tepki vermedim. Drager'ın fikrinden haberimiz yoktu ama bunu belli etmeyecek kadar ağırbaşlıydık.

Z! Morgan'ın endişeli sesi zihnimde yankılandı. Drager ciddi mi? Doğruca şekildeğiştirenlerin yuvasına mı gireceksiniz?

Bir an zayıf bir bedeni olduğunu unutup onu daha sıkı kavradım. Onu yakınımda tutma ihtiyacım yüzünden Morgan'ı ezmeme işten bile sayılmazdı ve gönülsüzce de olsa tutuşumu gevşettim. *Fikrini bizimle paylaşmadı ama aptalca bir planı olduğuna eminim.*

"Sadece beş kişisiniz," dedi ağaçların arasından çıkan Lexie. Düne göre çok daha sağlıklı görünüyordu. Morgan sırtını dikleştirdi ve bakışlarını ona kenetleyip yaralarını incelemeye koyuldu. "Hepsinin üstesinden nasıl gelmeyi planlıyorsunuz? Oraya adım atar atmaz ya yakalanacak ya da öldürüleceksiniz."

Ellerinde sonar silahlar olduğunu ve kullanmaktan hiç çekinmediklerini zaten biliyoruz.”

Kalabalığın arasındaki diğer Lightsbringerlar da savaşçı kızlarını başıyla onayladı. Lexie’nin protokole uyup ailesinin yanına gitmesini bekliyordum ama yanılmışım. Yanımıza doğru yürümeye başladı ve Morgan en yakın arkadaşını kucaklamak için kolumun altından çıktı.

Dünya’da birbirlerini bulmalarına şaşmamalıydı. İkisi de ırklarının yolundan gitmiyordu ve buna minnettardım.

Birbirlerine uzun uzun sarıldılar. Yüzlerinden hiçbir şey belli etmeseler de değişen enerjiden Lightsbringerların üzgün olduğu ortadaydı.

İçlerinden biri Lexie’nin ardından söze girdi. “Savaşçı kızımız haklı. Beşiniz de yakalanır ya da öldürülürseniz hiçbir savunmamız kalmaz. Onları kalabalık gruplar hâlinde buraya, kendi bölgemize getirip pusuya düşürmenin bir yolu olmalı. Beş bölgenin dört bir yanından daha fazla savaşçı toplayıp güçlerimizi birleştirerek onları alt edebiliriz.”

“Onları buraya çekmek istiyorsak,” dedim kalabalık sessizleştğinde, “liderlerini ele geçirmeliyiz. Tek yol bu. Akın akın bu dünyaya gelmeye başladıklarında bizi sonar kristallerden koruyacak kalkanlara ve onlara karşı kullanacağımız kendi silahlarımıza ihtiyacımız olacak.”

“Sonar silahları onlara karşı kullanmamız gerek,” diye ekledi Morgan.

Kalabalık suspus olup ona döndü. Kimse onu sıradan bir insan olarak görmüyordu çünkü buna kalkıştırlarsa başlarına ne geleceğini çok iyi biliyorlardı. Drager, Morgan’a saygı duymamış, dolayısıyla etrafındaki diğer faeler de ona ayak uydurmuştu fakat eşim benim bütün dünyamdı. Aynı tavrı sürdürürlerse onları tereddüt etmeden öldüreceğimi biliyorlardı.

“Morgan’la aynı fikirdeyim,” dedi Drager.

Elbette öyleydi. Artık pisliğin önde gideni olmadığını kanıtlamasını gerektirecek bir nedeni vardı.

“Görünüşe göre önümüzdeki birkaç günde yapmamız gereken çok şey var,” dedi Kellan. “Önce Doğu Risest’teki tüm savaşçı klanlara haber göndereceğiz. İkinci olarak enerji manipülasyonu becerisi bulunan herkes sonar dalgalarını etkisiz hâle getirecek zırhlar üzerinde çalışacak. Kendimizi silahlarından koruyamazsak savaşa girmemizin hiçbir anlamı yok. Üçüncü olarak da onlara karşı kullanabileceğimiz bir silah yaratıp elebaşlarını esir alacağız.”

Kalabalık kararlılıkla dolup taşı, hepimiz bunun galatorlara karşı galip gelmek için en iyi şansımız olduğu konusunda hemfikir olduk.

Galatorlar.

Bu sözcük anılarımın hiçbirinde geçmese de bir yerden tanıdık geliyordu.

“Düşmüşler olarak hâlâ en büyük kozumuz olacaksınız,” dedi Lightsbringerlardan biri. “Bizler istilacıların dikkatlerini dağıtıp onları etkisiz hâle getireceğiz ama elebaşlarını siz yakalayacaksınız. Beşiniz galatorların hepsinden daha güçlüsünüz.”

“Neden onlardan daha güçlüsünüz?” diye sordu Morgan birden. “Aralarında size kafa tutabilecek biri yok mu?”

Emmen başını iki yana salladı. “Olmaması gerek. Görünüşe göre Xalifer’in veliaht prensleriymişiz. Anne babamız galatorların lideri ve bir nedenden ötürü bizi dünyalarından göndermişler. Olan biteni tam olarak bilmesek de enerjimiz, özellikle de aramızdaki özel bağı kullandığımızda, onlarınkine hiç benzemiyor.”

Drager’la göz göze geldiğimizde ona duyduğum nefretin usul usul dışarı sızmasına izin verdim. Bağımızı tekrar açmak zorunda kalacağımı bilmek sinir bozucuydu ama Morgan’ı güvende tutacaksa daha beterine bile razı olurdum. Bize savaşı kazandıracaksa o tembel, bencil herife tahammül edebilirdim.

Tylan yaslandığı yerden doğruldu. “Bu gece dinlenelim. Yarın planlarımızı hayata geçirmeye başlayacağız. Elimizi çabuk tutmalıyız, onların da yeniden toplanacağından eminim. Üzerine düşen sorumlulukla ilgili bir sorunu olan varsa bize haber versin, aksi takdirde yarın akşam tekrar görüşmek üzere.”

Fae savaşçılarının hızla dağılmasıyla geriye sadece kardeşlerim, Lexie ve Morgan kaldı. Drager doğruca konuya girerek, “Aramızdaki bağ planın kilit noktası,” dedi. “Zaferimiz ya da yenilgimiz buna bağlı olacak. Bunu hissedebiliyorum.”

“Bize ihanet ederken de öyle hissettin mi?” diye sordu Kellan karanlık bakışlarını güneş tanrısına dikerek.

Drager’ın dudakları büzüldü, gözlerinden bir öfke geçti ve sakinleşmek için birkaç derin nefes aldı. “Bakın, verdiğim kararlarla her şeyi sıçır batırdığımın farkındayım ama yemin ederim ki o an hepimizi kurtarmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşünmüştüm. Beşimizin de o hücreye kapatılması kime ne kazandıracaktı? Birinin hepinizi kurtarması gerekiyordu.”

“Onları kurtaran bendim,” diye çıkıştı Morgan. “Mika’yla.” Fae’in adını anarken sesi titredi. Fedakâr Mika’ya ne zaman bir tören düzenleyeceğimizi merak ettiğini biliyordum. “Sen orada bile değildin, Drager. Sana ne zaman ihtiyacımız olsa ortalıktan kayboluyorsun.”

Çoğul konuşsa da aslında ona olan davranışlarından ve ruhuna işlemiş bencilliğinden bahsediyordu.

Drager, Morgan’ın eleştirisini bizimkilerden daha iyi karşıladı. “Akademi’nin dışında dikkatlerini dağıtmamın daha iyi olacağını düşünmüştüm ama içeride, senin yanında olmalıydım. Mika’nın başına gelenler için üzgünüm.” Yüzündeki ifade neredeyse içten sayılırdı. “Ama hatalarımı düzeltmek için buradayım ve hiçbirinizi bir daha hayal kırıklığına uğratmamaya kararlıyım. Son nefesime kadar savaşmam gerekse bile yanınızda olacağım.”

Drager yemin ederken etrafımızdaki hava ısındı ve ona duyduğum öfke bir nebze olsun azaldı. Onu affetmeme yeterli değildi ama her şey sona erene kadar onunla birlikte çalışmama yeterdi.

Morgan, "Gözümle görmeden inanmam," diye mırıldandığında bütün kalbimi ve ruhumu çoktan ona adanmış olmama rağmen ona olan sevgim daha da arttı.

Beni seviyor musun? Fal taşı gibi açılmış gözleri ve titreyen dudaklarıyla bana döndüğünde yüzü şaşkınlık doluydu.

Benim dünyalar tatlısı eşim.

Seni seviyorum, sana bayılıyorum, seni önemsiyorum ve sana tapıyorum. Bunlar sana duyduğum hislerin küçücük bir kısmına karşılık geliyor, la moyar. Upuzun ömrümüzün geri kalanında sana bunu tekrar tekrar göstermeye kararlıyım. Bunun için karşımıza çıkardıkları ordunun tamamını çıplak ellerimle öldürmem gerekse bile bir saniye düşünmem, yaparım.

Sağ gözünden düşen bir damla yaş yanağından aşağı süzldü. Ne kadar afalladığını hissedebiliyordum. Titreyen bacaklarıyla yanıma geldiğinde kollarımı vücuduna dolayıp onu kendime yasladım ve diğerlerinin onu bu hâlde görmemesi için arkamı döndüm.

Bağlantımız hiçkırta hiçkırta ağlama sesleriyle doluydu ve ne kadar mutlu olduğunu bilmeseydim başka şeyler düşünüp aklımı kaçıırırdım.

Teşekkür ederim, Z, diye fısıldadı boğuk sesiyle. *Bana sevildiğimi hissettiriyorsun. Ben de seni seviyorum. Birbirimizden ayrı düştüğümüzde perişan oldum ve bunun için Drager'ı asla affetmeyeceğim. Tekrar bana döndüğün için öyle minnettarım ki.*

Ejderham hışımla kıpırdandı, özgür kalıp Morgan'ı bizim yapmak için yanıp tutuşuyordu ama bir kez daha onu zaptetmeyi başardım. Yine de sabrının sonlarına geldiğini hissedebiliyordum.

"O iyi mi?" diye sordu Lexie. Endişeli bakışlarını Morgan'ın başına dikmişti.

“Gayet iyi ama hazırlıklara başlamadan önce Mika’yı savaşçılara yaraşır bir törenle toprağa vermemiz gerek. Morgan’ın arkadaşının yasını tutmaya ihtiyacı var.”

Lexie ne sözlerimi sorguladı ne de bana itiraz etti, sadece kararlılıkla başını salladı. “Evet, niyetimiz bu. Yarın da aranızdaki bağı güçlendireceksiniz. Güçlerinizi birleştirmedığınız sürece savaş alanına dönmemizin hiçbir anlamı yok.”

Lexical iyi eğitilmiş bir savaşçıydı ve günün birinde Morgan’a göz kulak olduğu için ona teşekkür edecektim. Fakat şimdilik acelesi yoktu. Kalan diğer pek çok şey gibi.

Morgan artık sakinleşmişti ve geri çekildiğinde yüzünde yaşlar yoktu. Eli benimkini buldu ve parmaklarımızı kenetledi. Yatıştırıcı enerjisi canavarımı sakinleştiriyordu.

Lexie, “Mika’ya birazdan veda edeceğiz,” dedi ve Morgan’ın boştaki eline uzandı.

Morgan sertçe yutkundu. “Henüz hazır değilim ama onurlandırılmayı hak ediyor. Yapacaklarımızdan çok daha iyisini hak ediyor.”

Dün Oluk’a döndüğümüzde cesedini bıraktığımız yere giderken ona eşlik ettim. Ormanın bu kısmı kadim ağaçlarla çevriliydi ve *junipler*in hepsi çiçek açmıştı. Etraf tatlı kokularıyla dolup taşıyordu.

“Hanımeli,” diye mırıldandı Morgan, Mika’nın ebedi istirahatgâhının güzelliğine bakarken.

Bedeni çoktan uzun zaman önce fae liderleri tarafından kutlanmış kadim ağaçlardan koparılmış *yuan* odunlarının üzerine yatırılmıştı. Sanki hâlâ hayattaymış da her an kalkıverecekmiş gibi görünüyordu. Morgan yanına yaklaştı ve acısını bastırma-ya çalışırken aldığı kesik nefesleri duydum. Ne kadar istesem de onu bu acıdan koruyamazdım.

Gözlerini arkadaşına dikip, “Uyuyormuş gibi görünüyor,” diye fısıldadı. Bakışları zırhının üzerinde kavuşturulmuş kollarında,

kapalı gözlerinde ve tıpkı hayattayken olduğu gibi alnına dökülmüş saçlarında gezindi. Kristalin enerjisi onu içten içe parçalamış olsa da dışardan bakıldığında hiçbir zarar görmemiş gibiydi.

Savaşçılar gece boyunca üzerinde karmaşık şekiller bulunan tahta kılıçlar oymuş ve hepsini Mika'nın yakılacağı odunların etrafındaki toprağa saplamışlardı. Kılıçlar bir bariyer oluşturuyordu ve Mika'yla birlikte yandıklarında ona bir sonraki hayatında güç ve koruma bahşedeceklerdi.

Morgan gözlerini sıkıca yumsa da gözkapaklarının altından sızan yaşları durduramadı. "Böyle ölmeyi hak etmedi," diye fısıldadı. "Hepimizi kurtardı ve ona bir teşekkür bile edemedi çekip gitti."

"Biliyor," dedi Lexie usulca. "Bunu senin için, Risest'teki herkes için yaptı ve ona ne kadar minnettar olduğumuzu biliyor. Artık onu bir sonraki hayatına uğurlamamız gerek. Sonsuz Bahçeler'deki atalarımıza katılıp günlerini bu yaşamında kazandığı zenginliklerle geçirmeli."

Morgan onu başıyla onayladı ve yüzünü buruşturduğunda üzüntüsünü bir nebze olsun yatıştıracaklarını umarak elimle sırtını sıvazladım. Acıyı göstermek ve doyasıya hissetmek için yas tutmak gerekirdi çünkü bastırılan, içe atılan hüznün kişiyi delirtirdi fakat Morgan'ın böyle hissetmesine müsaade etmek varlığımın her bir zerresine ters düşüyordu.

"Siz ateşi yakmadan önce birkaç şey söylemek istiyorum," dedi boğuk sesiyle.

Dünyamızda böyle bir âdet yoktu, genelde ölene sessizce veda ederdik ama kimse ona itiraz etmedi. Onun gelenekleri de artık bizimkilerin bir parçası olacaktı.

Morgan derin bir nefes alıp ellerimizi bıraktı ve Mika'ya yaklaştı. "Bu dünyaya geldiğim ilk andan beri hep faelerin beni ve ırkımı küçümsediğini hissettim," diye başladı usulca. Sesi titrese de kendini tutuyordu. "Lexie ve Zahak dışında bana hiç böyle

davranmamış tek fae Mika'ydı. Nedenini hiç öğrenemedim ve ona sorma şansım olmadı ama bir sebepten ötürü bana hiçbir zaman ondan daha aşağıymışım gibi davranmadı. Bana şakalar yaptı, kabiliyetlerimin çok ötesindeki aşılması imkânsız engelli parkurlardan geçmeme yardım etti. Onun yardımıyla... hiçbir imkânsız olmadı. Son nefesine kadar arkamı kolladı ve bunun için ona ne kadar teşekkür etsem, onu ne kadar onurlandırsam az."

Bir an için iki büklüm oldu ve zihnindeki hüznün körüklendi, pişmanlık ve kederle doldu. Yanına koşmamak için geçtiğimiz birkaç asırda edindiğim kendimi kontrol etme becerisinin her zerresini kullanmam gerekti. Kederini dolu dolu hissetmesi, ardından da önüne bakması gerekiyordu.

"Özür dilerim, Mika," dedi ağlayarak. "Harika bir arkadaşın ve seni tanıdığım için çok mutluyum. Işıklar içinde uyu, sen gerçek bir savaşçısın ve umarım Sonsuz Bahçeler'de huzura kavuşursun."

Sözlerini bitirmesiyle hepimiz enerjimizi Mika'ya gönderdik. Sıra odunları tutuşturmaya geldiğinde Lexie bir kez daha Morgan'ın elini tutup onu geriye çekti. Kardeşlerimle birlikte Mika'ya doğru ilerledik ve içimizdeki ateşi topladık. Eşit aralıklarla etrafını sardık ve alevlerimizi aynı anda püskürterek sonsuzluğa giden yolunu aydınlattık.

Topraklarımızda sadece en kudretli savaşçılar yaşadıkları bölgenin tanrısının ejderha aleviyle ebediyete uğurlanırdı. Beşimizin cenaze için bir araya toplanması duyulmuş şey değildi ama Mika bu onura layıktı.

Morgan'ın hıçkırıkları şiddetlendi ve alevler güçlenip kılıçları tutuştururken nihayet onu kollarımın arasına alabildim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı göğsüme doğru. "Bunu yaptığın için teşekkür ederim."

"Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok."

Bana inanana kadar bunu söylemeye devam edecektim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Morgan

Mika'ya veda etmemizin ardından kendimi hem hafiflemiş hem de daha beter hüzne boğulmuş hissediyordum. Acım dinmişti ve onu asla unutmayacağımı bilsem de önüme bakabilmek adına kederimin bir kısmını üzerimden atmıştım. Eminim o hepimizin hayatlarımızı yaşamaya devam etmemizi isterdi. Hayatımız için savaşmazsak ölümü bir hiç uğruna olacaktı.

Düşmüşler açıklığı terk etmedi. Zahak beni yanından ayırmıyordu ve gösterdiği destek için ona minnettardım. Aramızdaki muazzam güç farkına rağmen bana kendimi asla zayıf hissettirmemişti. Önümüzdeki on -ya da yüz- yılın ardından nerede olacağımızı görmek için sabırsızlanıyordum.

Vay be, düşündüğüm şeylere bak.

İnsan beynim sonsuz yaşamı kavramaya henüz tam olarak hazır değildi, bu yüzden şu âna odaklanmaya karar verdim. “Diğer toprakların savaşçı faelerinin gelmesi ne kadar sürer?” diye sordum. “Planımız onlar gelmeden anneni yakalamak mı yoksa savaşçıların yardımına mı ihtiyacımız olacak?”

“Önce o silahın icabına bakmamız gerekiyor,” dedi Emmen. “Bunu halletmeden ne yapsak boş. Bizi dize getirmesi tek bir patlamaya bakar.”

“Xalifer'dan düştüğümüzde anılarımızı yok etmek için de kristali kullandıklarından şüpheleniyorum,” dedi Drager birden.

“Bundan bahsettikleri bir konuşmaya kulak misafiri olmuştum. İlk duyduğumda anlam vermemiştim ama şimdi tüm parçalar yerine oturuyor. Gençtik ve enerji hafızalarımızı paramparça etti. Kristalin enerjisini çözersek bunu tersine çevirip çeviremeyeceğimizi merak ediyorum. Belki yanılıyordum ve hepimizi...”

“Daha beter eder,” diye araya girdi Kellan. “Risest’ten önceki anılarım umurumda değil. Yuvamız artık burası ve geri kalan her şeyi unutmak bana uyar.”

Aramızdaki bağ sayesinde Zahak’ın kardeşine katılmadığını anlayabiliyordum. “Anılarımızda onu yenmemize yardımcı olacak faydalı bilgiler olmasa Kell’e katılırdım,” dedi. “Geçmiş geçmişte kaldı. Artık o kişi değilim.”

Tylan başını iki yana sallayarak kıs kıs güldü. “Ne ara filozof kesildin sen?” Muzip bakışlarını bana çevirdi. “Bir cadı olmalısın, Morgan. Buradaki işimiz bittiğinde doğruca Dünya’ya gidip kendi cadımı bulacağım.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Kadınlar kendilerine cadı denmesinden pek hoşlanmaz.”

Tylan omuzlarını silkti. “Ben dediğimde eşimin hoşuna gidecek.”

Gülme sırası bu kez bendeydi, aptal sözleri karşısında attığım kahkahalar vücudumu sarstı. Gerçi haksız sayılmazdı. Düşmüşler uzun boyları, kaslı vücutları, gözalıcı yüzleri ve güçlü benlikleriyle herkesin başını döndürebilirlerdi. Hele aletlerindeki o çıkıntılar... Gerçi müstakbel eşi her kim olacaksa bunu ilk gördüğünde korkabilirdi.

“Boku yiyeceksin,” dedi Zahak. Konuşmamızın ne kadar hoşuna gittiğini belli etmese de içten içe eğlendiğini hissedebiliyordum. “Hepinizin yumuş yumuş ejderhalara dönüştüğünü görmek için sabırsızlanıyorum.”

Zahak’a dair hiçbir şey yumuş yumuş değildi. O yanını sadece ve sadece bana saklıyordu. Açıkçası saf erkeksiliğinin beni

bu kadar tahrik edeceği aklımın ucundan geçmemişti. Gücü, koruyucu tavırları ve dizginleri şıp diye eline alma kabiliyeti beni benden alıyordu.

Bu, bağımsız kadın kartımı teslim etmem gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Ne gücünü ne de bağımsızlığını çalma derdindeyim, dedi Zahak. Birlikte bir denge oluşturuyoruz ve birbirimizin eksiklerini tamamlıyoruz.

Az önceki düşüncemi duymuş olmalıydı. Zahak'ın fiziksel gücü ortadaydı ama benim de başka yanlarım güçlüydü. Dünyada da karşıma baskın karakterli erkekler çıkmıştı ve hepsi daima bir kadını ezmekle korumak arasındaki dengeyi bulmakta zorlanırdı.

Zahak ise o kusursuz dengeyi zahmetsizce yakalamıştı.

Bana sarılmış vücudundan hırıltılar yükseldiğinde kasıklarımındaki zonklamayı görmezden geldim. Onun yanımdayken sürekli böyle hissediyor, kelimenin tam anlamıyla kafamın içinde olsa bile umutsuzca daha fazlasını, ona daha yakın olmayı istiyordum.

Bağımız onu tamamlamamızı istiyor ve çok yakında bunu yapacağız.

Sözlerindeki vaat karşısında damarlarımı bir sıcaklık sardı. Boğazımdan yükselen iniltiyi güç bela bastırdım. Kardeşlerinin eline bize karşı kullanacakları bir koz vermeye gerek yoktu.

Drager bizi bulunduğumuz âna geri döndürdü. "Morgan'ın önceki sorusunu yanıtlamam gerekirse, savaşçıların yarın sabahdan itibaren gelmeye başlayacağını düşünüyorum. Portalları kullanırsak tabii. Eksik bir orduyla kısıvrak yakalanmaktansa enerjimizi kullanmak daha mantıklı bir risk olur."

"Bu sırada da sonar silah yapmayı öğrenip annemizi yakalamamız gerek," dedi Emmen. "Hiç kolay olmayacak."

İşe yarar bir fikir bulmak için beynimi zorladım. Bildiklerimin çoğunu kitaplardan öğrenmiştim ama en iyi fikirlerin

oradan çıkacağına inancım tamdı. Okuduğum buna benzer bir hikâyedeki olayları düşünerek, “Bana kalırsa bir tuzak kurup onu yemlemelisiniz,” dedim usulca. “Onun evlatlarısınız ve gözüne bu dünyayı kestirmesinin bir nedeni olmalı. Beşinizi de yanında istiyor, zaten sizi yakalamaya da kalkıştı. Bahse varım kaçtığınız için öfkeden deliye dönmüştür. Bunu kendi lehimize kullanmalıyız.”

Lexie’nin sesi çıkmıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, öylece duruyordu. Fiziksel yaraları kapanmıştı ama ruhu bitkin düşmüş gibiydi. Her şeyin sona ermesi için sabırsızlanıyordum. Yine de fikrimi başıyla onayladı, hâlâ benim safımda olduğunu görmek güzeldi.

“Ona tuzak kurmak kulağa pek de zor gelmiyor,” dedi Zahak. “Morgan haklı, bizi aradan çıkarmak konusundaki takıntısını açık açık göstermişken kaçmamız onu çıldırtmıştır. Ama elindeki silahlara nasıl karşı koyacağımızı öğrenmek zorundayız. Onlar sayesinde bizden üstün olduğunu düşünüyor ama pratik yapabileceğimiz bir kristalimiz olmadan etkilerine karşı koyabileceğimizden nasıl emin oluruz bilemiyorum.”

Lexie’nin omuzları birden dikleşti. “Bir saniye... benzer bir silahı nasıl üretebileceğimize dair bir fikrim var. Kristalin kendisi kadar güçlü olmasa da iş görecektir. Diğerleriyle bir konuşayım.”

Arkasını dönüp gitmeye yeltendiğinde onu durdurma arzumu zar zor bastırdım. Gözümün önünden son kayboluşunda ölümün kıyısından dönmüştü. Tylan, “Ben de ona eşlik edeyim,” dediğinde içime su serpildi. “Annemizin peşine bizsiz düşmeye kalkışmayın sakın.”

Drager alay eder gibi bir ses çıkardı. “Birlikte olmazsak ona karşı en ufak bir şansımız olmaz. Galatorlara sözünü geçirebildiğine göre kadim ve kudretli olmalı. Artık vücudunda en ufak bir insan geni kaldığını bile sanmıyorum.”

Belli ki Drager sadece insanların onlara eş olabildiğine inanmakta hâlâ zorlanıyordu. Birileri ona ırkının herhangi bir gücü ya da yeteneği olmadan da pek çok şeyin üstesinden geldiğini hatırlatmalıydı. Bu kudretli tanrıların bile bizlerden öğrenebilecekleri bir şeyler olduğuna emindim.

Zahak'ın yüzünde ne kadar sevimli olduğumu düşünüyormuş gibi bir gülümseme belirdi ve buna alınsam mı alınmasam mı karar veremedim.

Ateşine bayılıyorum.

Bu basit sözü bile beni saçmalık derecesinde mutlu etmeye yetti.

Lexie ve Tylan'ın gidişiyle kalan kardeşler bu gecelik yapacağımız bir şey kalmadığına karar verdi. Sabah, Lexie ve Tylan döndüğünde tekrar toplanacaktık. Drager oyalanmaya devam edince Zahak kardeşinin onunla konuşmak istediğini hissederek gibi oldu. Kellan bana endişeli bir bakış atsa da açıklığı terk etmedik.

O da ikisinin tekrar kozlarını paylaşmaya yelteneceğinden endişeleniyordu. Dikkatlerini dağıtmak için hayatımı tehlikeye atmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İşlerin tekrar aynı noktaya gelmeyeceğini umuyordum.

Açıklıkta sadece üçümüz kaldığımızda Drager yanımıza geldi. Ne Zahak kolunu üzerimden çekti ne de ben yanından ayrılmaya yeltendim.

“Sanırım kararını verdin,” dedi Drager. Hiç de perişan olmuşa benzemiyordu.

“Ortada verilecek bir karar yoktu,” diye karşılık verdim. “Zahak’la birbirimize bağlıyız. Elinden geleni yapsan da enerjini içimde tutamadın. Böylesi bağların zorla kurulamadığı ortada.”

“Birbirimize kenetlendik,” diye tısladı.

Başımı iki yana salladım. “Bunun bir açıklaması var.”

Var, değil mi? Zahak'ın yardımına koşacağını umuyordum.

Hiç endişelenme, bebeğim.

Tanrım. Gerçekten de bir açıklaması vardı.

“Doğurganlık ritüelinin başladığı gece,” diye söze başladı Zahak, “kardeşlik bağımız yoğun enerji yüzünden güçlenmişti. Ona kenetlenen bendim, sen de artıklardan faydalandın. Bu yüzden ona tekrar kenetlenemedin çünkü o lanet bağı hemen kapattım. Yoksa ejderhamla birlikte dünyanı başına yıkacaktık.”

Ortak enerjimiz sayesinde aralarındaki bağlantıdan fazlasını kapatmak zorunda kaldığını hissedebiliyordum. Benimle olan bağı da bir kenara bırakmak zorunda kalmıştı. İçimi dolduran yoğun suçluluk hissine engel olamadım.

Drager’ın da duyabilmesi için sesli konuşarak, “Özür dilerim, Z,” dedim. “Bu dünyaya geldiğimde her şeyden bihaberdim ve hepsini zor yoldan öğrenmem seni incittiği için özür dilerim.”

Açıklık göğsünden yükselen hırıltılarla inledi. Beni kendine çekip ayaklarımı yerden keserek bana sarılana kadar yer bile bir anlığına sarsıldı. Zahak birine nasıl sarılması gerektiğini çok iyi biliyordu ve ona sokulurken üzüntümü unutuverdim. “Senin hatan değildi. Seni bir an bile suçlamadım,” diye hırladı kulağımın dibinde.

Gözlerimi kapatıp kendimi ona bıraktım, içimi dolduran huzuru tarif bile edemezdim. Çocukken hiç böyle kucaklanmamıştım, beni sıkı sıkı tutup her şeyin yoluna gireceğine inandıracak kimsem olmamıştı.

Yetişkinler ne kadar sıkı kucaklanırsa kucaklansınlar hiçbir şeyin yolunda olmadığını anlasa da çocuklar hemen kanıveriyordu. Rahatlayıp teselli buluyorlardı ve Zahak da benim için bu tesellinin ta kendisiydi.

O bana sarılmaya devam ederken vücudum daha da gevşedi. Gerçi bazı kısımlarım için aynı şeyi söyleyemezdim. Bacaklarımın öylece sallanması garibime gidince onları beline dolayıp Zahak’ı daha sıkı kavradım.

Yeni pozisyonumuzla içimi dolduran rahatlama yerini kasıklarındaki zonklamaya ve hızlanan nefesime bıraktı.

“Cevabımı aldım ve bundan sonra sizi rahatsız etmeyeceğim,” dedi Drager. Birbirimize dolanmış, kendimizi aramızda dalgalanan güce kaptırmışken onu duymazdan geldik. Giderek şiddetlenip bir nabız gibi atmaya başlayan güce. Bacaklarımın arasından başlayıp vücudumun geri kalanına yayılan güce.

Tanrım, kadınlığımın nabızı mı atıyordu? *Bir saniye, hayır.* Bunu bir daha asla aklıma getirmeyecektim.

Zahak’ın kahkahaları dört bir yanıma sararken onu yüksek sesle güldürdüğüm için keyiflendim. “Daha fazla bekleyecek gücüm kalmadı,” dedi ansızın ciddileşerek. “Bu savaşa birbirimize bağlanmış olarak gireceğiz ki benim gücümü paylaşasın. Böylece bizi bir şekilde ayırsalar bile seni bulabilirim.”

Siktirrr.

Vücudumda ne kadar sinir ucu varsa hazır ola geçmişti ve nihayet Zahak’la birlikte olmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Uzun süredir bu ânı bekliyorduk ve kimsenin bunu mahvetmesine izin vermeyecektik.

Bedenlerimiz buna cüret eden herkese gününü gösterecek hâldeyken kimse bizi durduramazdı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Morgan

Zahak etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için Astra ve Leo'yu ormanı taramaya gönderdi. Parıldayan siyah kürklerinin ağaçların arasında kaybolmasını izlerken sabrelerimize olan sevgim neredeyse kalbimden taşacaktı.

“Etrafımız istediğim kadar geniş değil,” dedi Zahak. Sesi şimdiden kalınlaşmıştı. “Ama idare edeceğiz. Zaten kovalamaya uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Beni ayaklarımın üzerinde bıraktı ve bakışları omzumun arkasındaki karanlık boşluğa kaydığında dolgun dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Astra yalnız olduğumuzu söyledi. Şu tarafa gitmen gerek.”

Dar bir patikayı işaret edince midem heyecandan altüst oldu. Bağımızı nasıl mühürleyeceğimizin detaylarını konuşmamıştık ama *şekildeğiştirenlerin usulüne göre* dediğinde kafamda birkaç fikir belirmişti. Vücudunun büyümesi ve pulların kollarıyla boynunu ele geçirmesiyle doğru yolda olduğumu anladım.

Drager'ın ve şeytani annesinin böldüğü işimizi bitirecektik. Eşlerin ilkel kovalamacası. Onu uğraştırmamı istiyordu ve elimden gelenin en iyisini yapmaya kararlıyım.

İnsan-ejderha melezi formuna dönüşmeye devam ederken görünüşü hücrede kristalin etkisi altındaki hâline hiç benzemiyordu. Hâlâ –büyük ölçüde– insanı andırıyordu, sadece daha

iriydi ve pulları vardı. Gözleriyse insan ve canavar karışımıydı. Zihni de farklı bir hâle bürünmüştü. Daha fazla enerji, desen ve adını koyamadığım bir renk cümbüşüyle doluydu. Dalgalandıran tonların bazılarını daha önce zihninde hiç görmemiştim.

Zahak bana doğru bir adım attı ve yaydığı ısıya rağmen ürperdim. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Tenim o kadar hassastı ki Yeşil Oluk'un hafif esintileri bile dayanılmaz geliyordu. İçimdeki sıcaklık karnıma ve uzuvlarıma yayılıyor, dindirilmeyi talep eden bir zonklamayla içimi yakıp kavuruyordu.

Her bir zerrem olacıklara hazırdı ve hayatımın geri dönüşsüz bir değişimin eşiğinde olduğunu bilsem de hiçbir kararımdan bu kadar emin olmamıştım. Zahak doğru kişiydi.

Buna rağmen başlamak üzere olduğumuz avın enerjisi vücuduma sıcaklığın yanı sıra korku da salıyor, kaçma dürtümü güçlendiriyordu. Zahak bana uzandığında elinden kaçıp az önce işaret ettiği yöne doğru koşmaya başladım. Arkamdan yükselen kükreme yeri sarstı ve adımlarımı hızlandırırken kalbim tekledi.

Bağımızı dolduran insansı enerjisinin son kırıntıları da kayboldu ve canavarına tamamen kucak açtı. Zahak'tan asla korkmazdım ama bu kovalamacada vücudumu tepeden tırnağa ürperten bir ilkelik vardı.

Kıyafetlerim tıpkı geçen seferki gibi ısınan tenime fazla geldi ve Zahak'ın nerede olduğunu görmek için arkama bakmaya kalkınca dallardan birine takılan tişörtüm yüzünden ansızın durakladım. Kendimi kurtarmak için çırpınırken kötücül kahkahası kulaklarımı doldurdu. Zaten giderek kararan yolun ortasına kocaman bir gölge düştü ve Zahak'ın beni bu kadar çabuk yakalaması içimi hayal kırıklığıyla doldurdu. Usulca bana yaklaştı ve tek hamlede tişörtümle sutyenimi paramparça etti.

Pantolonumla külotum da aynı hızla kayboldu ve hafif esintilerin tenimi okşamasıyla bir kez daha ürperdim. İçimdeki ih-

tiras giderek artıyordu ve bacaklarımı birbirine bastırıırken bu hâlde koşmaya devam edip edemeyeceğimi merak ettim. Tenime değen hiçbir şeye tahammülüm kalmadığından yerdeki taş ve dalları umursamadan botlarımı çıkardım.

Zahak'tan hırıltılar yükseliyordu. Vücudu dev gibiydi, aramızda en az altı metre olduğuna emindim. Ellerim ona dokunmak, onun da kıyafetlerini çıkarıp atmak için havaya kalktığında sanki dokunuşumu bekliyormuş gibi başını geriye attı.

Tam tenine dokunacağım sırada bir kahkaha atıp tekrar koşmaya başladım. Tıpkı geçen seferki gibi çırlıçıplak bedenimle ormanda özgürce koşuyor, biricik ejderhamın beni yakalayacağını biliyordum. Yakalayacağını ve birbirimize sonsuza dek bağlanana kadar beni becereceğini.

İstedğin kadar kaç, la moyar. Seni daima yakalarım.

Sesi gırtlığından yükselen hırıltılardan ibaretti.

Dudaklarımdan dökülen küçük bir iniltiyle yönümü değiştirdim ve daha dar patikalara yöneldim. Çalı çırpının arasına girip çıkarken *concorl*ardan kıl payı sıyrıldım. O etobur piranaların yaktıkları aldatıcı ışıkların *peşinden gitmemem* gerektiğini son anda hatırlamıştım.

Tekrar sola döndüm ve önümde uzanan yol gözüme öncekilerden daha karanlık görününce çok uzağa koştuğumdan endişelendim. Yeşik Oluk'un koruyucu bariyerlerinin dışına çıkmak istemediğimizden tam geri dönüp dönmemeye karar vermeye çalışıyordum ki bir çift güçlü kol etrafıma sarıldı. Tiz bir çığlık atsam da beni bir çırpıda kucağına alanın Zahak olduğunu biliyordum. Beni çıplak göğsüne bastırduğunda zaten ısınmış tenim alev alev yanmaya başladı.

Zahak'ın zihnindeki düşünceler ve şekiller insan algılarımın ötesindeydi, bu yüzden onu anlamayı bir kenara bırakıp sadece hissetmeye odaklandım. Aramızda titreşen bağı hissettim. Beni yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar kaldırırken vücudunu

dolduran gücü ve enerjiyi hissettim. Birmiş gibi çarpan kalple-
rimizin atışını hissettim.

Karşımdaki adamın güzelliğinin tadını çıkardım.

“Eşim,” diye hırladı.

İlk öpücüğümüz için dudaklarını şehvetle benimkilere bas-
tırdı. Daha dillerimiz birbirine değmeden inlemeye başlamış-
tım bile. Zahak dizginleri eline alıp dudaklarıma sertçe hük-
mederken bacaklarımın arasma başka bir sızı yerleşti. O kadar
uzun zamandır öpüşüyorduk ki Zahak’ta kayboldum. Tadı ha-
yat ve enerji gibiydi. Karanlık enerjisi kendimi daha önce hiç
olmadığı kadar canlı hissetmemi sağlıyordu. Mümkün olsaydı
sırf içimi dolduran enerjisinin tadını çıkarmak için onu sonsu-
za dek öpmeye devam ederdim.

Ateşin içinde doğmamış olmama rağmen artık buna bağımlı
olduğumdan emindim.

Aramızdaki gerilim gitgide artarken öpüşmemiz tutkusun-
dan hiçbir şey kaybetmedi. Zahak bacaklarımı kaldırmama izin
vermiyor, işkenceyi uzattıkça uzatıyordu. Arzum durmaksızın
büyüyordu. Her bir zerremi çoktan doldurmuştu, yakında ka-
natlanıp uçacağından şüpheleniyordum.

Benden çok daha güçlüydü, tempomuzu o belirliyordu. Be-
nimse darmaduman olurken beni tutacağını ummaktan başka
bir şey gelmiyordu elimden.

Her zaman.

Bir fısıltı. Bir söz.

Kalçamı daha sıkı kavrayıp beni başının üzerine kaldırdı-
ğında dudaklarımız ayrılmak zorunda kaldı. “Z,” diye sızlan-
dım. Uzanıp üzerimizdeki ağacın dalına tutundum. “Ne yapı-
yorsun?”

“Kendime ziyafet çekiyorum,” diye hırladı.

Vücudumu daha da yukarı kaldırdı. O kadar kuvvetliydi ki
hayatımda ilk kez kendimi küçücük hissettim. Küçük, hafif ve

kimseye yük olmuyormuşum gibi. Karnım yüzünün hizasına geldi ve dilini tenimde gezdirip tadıma baktığında tek bir dokunuşunun bile bende böylesine şahane hisler oluşturmaları karşısında inledim.

Klitorisimdeki zonklama artık dayanılmaz hâle gelmişti, her yanıma daha önce hiç hissetmediğim bir zevkle sızlıyordu. Zahak tenimi önce hafif hafif, ardından sertçe ısırırken kendimden geçmiş vaziyette sızlandım. Acıyı memnuniyetle karşıladım. Diğer her şeyi dengeliyordu.

Vücudumu daha da kaldırıp kokumu içine çektiğinde bir an için düş alacak vaktim olmasını diledim. Tadıma ilk bakışı değildi ama çekingenliği hâlâ üzerimden atamamıştım.

“Siktir,” diye inledi. “Kokun. Bu dünyadaki en yıkıcı şey.”

Beni öylece başının üzerinde tuttu. Yüzünü bacaklarımın arasına yaslamış vaziyette dilini ıslaklığında gezdiriyor, beni son yemeğiymiş gibi yiyip yutuyordu. Üzerimdeki dala tutunarak bacaklarımı omuzlarına attım ve hafifçe geriye eğildim. Zahak dilini klitorisimde gezdirdi, birkaç saniye boyunca sinir yumağının etrafında çevirdi ve tam adını haykırıp boşalacağım sırada yavaşladı.

“Ah,” diye sızlandım. “Lütfen, Z.”

Ağzını biraz daha aşağı indirirken tenime çarpan nefesi sıcacıktı. Dilini tekrar tekrar içime daldırdı, her dokunuşuyla içime aşıladığı enerji kendi özürne karışıyordu.

İniltilerim giderek arttı ve karnımdaki sarmal genişlemeye başladığında bu sefer gerçekten dağılacığımı hissettim. Fakat tam orgazmın kıyısına geldiğimde Zahak dilini içimden çıkardı.

“Neden?” diye inleyip sızlandım ve kalçamı yüzüne bastırmaya çalıştım.

Kıs kıs güldü. *Hazır olmanı istiyorum. Canavarım da bu gecenin bir parçası olacak ve nazik davranmamız söz konusu bile değil.*

Birden gerildim. Aletini görmüştüm ve beni bekleyen geceden sağ çıkabileceğimden emin değildim. Yine de onu her şeyiyle görmek eğlenceli olacaktı, bu yüzden arkama yaslanıp tempomuzu belirlemeyi ona bıraktım.

Dili klitorisimin üzerinde gezinip bir kez daha içeri daldığında aklımı kaybetmiş gibi bedenimi yüzüne sürttüm. Darbeleri yavaşlarken her bir zerremi dolduran zevkle kendimden geçeceğimi sandım.

“Tanrılar aşkına,” dedim güçlkle. Ellerim tepemdeki dalı sımsıkı kavramaktan ağrıyordu. Bu kez oksijensizlikten öleceğim gibi nefes nefese kaldığımda Zahak durmadı. Dili içime daha hızlı girip çıkmaya başladı ve içimdeki o zevk sarmalı patlarken bir çığlık savurdum.

Öyle sert boşaldım ki gözümün önünde yıldızlar patladı, dalı tutan elim kaydı. Gerçi benim sımsıkı tutan Zahak varken bunun bir önemi yoktu. Ben zevkten darmaduman olurken Zahak vücudumun ona sunduğu her şeyi bir ziyafetmiş gibi yalayıp yuttu ve beni iki kez daha zirveye ulaştırdı.

Zihinsel bağlantımız gittikçe güçlenirken ejderhası hiddetle kükrüyordu. Dilini kıkımdan klitorisime doğru kaydırırken teninin altındaki gerilimi hissedebiliyordum. Zevk suyumun son damlalarını da mideye indirdikten sonra beni yavaşça indirdi.

“Vakit geldi,” dedi. Bacaklarımı etrafma doladığım sırada aletinin kalın başını girişime bastırmca nefesim kesildi.

Dudaklarımdan alçak sesli bir inilti dökülse de kafamın içindeki ses Zahak’ın hâlâ nazik davranmaya çalıştığını haykırıyordu. Oysa ben bu gece nezaket istemiyordum. Onun gerçek eşiysem ilk birlikteliğimizde ona ihtiyacı olan her şeyi verip bundan sağ çıkardım. Bu düşünceyle ikimizi de şok ederek geri çekildim.

Az kalsın beni düşürecekti. Gevşeyen tutuşundan faydalananak kıvrak hareketlerle yere indim.

Devasa ejderha beni pürdikkat izliyor, bir sonraki hamlemi beklerken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Öne doğru eğilerek ona hafifçe gülümsedim. “Ebe.” Elimi göğsüne vurdum ve arkamı dönüp patikada koşmaya başladım.

Bu kez kükrediğinde yerin ciddi ciddi sarsıldığını hissettim. Sarsıntılar altımdan roket gibi geçip giderken neredeyse yere kapaklanacaktım ama son anda dengemi sağladım. Nedeni belki onun enerjisi belki de benim çaresizlik dolu arzumdu, bilmiyordum ama beni yakalaması dakikalar sürdü.

Bu sefer kollarını etrafıma dolarken beni yere düşürdü. Canımın yanması gerekirdi ama cayır cayır yanan enerjisi bedenimi kavururken arkamdaki ağırlığından başka bir şey hissedemiyordum.

Kalçamı kavrayıp beni ellerimle dizlerimin üzerinde duracağım şekilde kaldırdı. Aletinin kalın başını girişime yasladı ve kendini içime itti. Bacaklarımın arasını saran yanma hissi yoğun, neredeyse acı vericiydi ama geri çekilip aletini bir kez daha içime ittiğinde vücudum onun için daha önce hiç olmadığı kadar açıldı.

Aramızdaki alevler alazlandı. Devasa aletini üçüncü, ardından dördüncü kez içime kaydırduğunda çığlık çığlığa bağıırıyordum. Çıkıntılar hassas sinir uçlarıma sürtündükçe ne olduğunu bile anlamadan boşalıverdim. Boşalıyor ve çığlık atıyordum. Bağımızı şekildeğiştirenlerin usulüne göre mühürlerken tırnaklarımı yere geçirdim.

Çok fazla zevk diye bir şey olduğunu artık anlamıştım. Görüşümü saran karanlığa direnmeden gözlerimde dans eden yıldızlara kucak açtım.

“Dayan, eşim,” diye hırladı Zahak. İçimden neredeyse tamamen çıkıp öyle bir hızla girdi ki beni tutmuyor olsa kesin ağaçların arasına fırlardım.

Enerjisi ve eş bağımızın gizemli doğasıyla dolu olmasaydım gücüyle paramparça olacağımdan endişelenirdim. Bir şeyim

yoktu, sadece akıllalmaz bir zevkle dolup taşıyor ve beni böyle becermeyi asla bırakmaması için dua ediyordum.

Altımdaki toprağa tutunmaya çalışırken Zahak beni yerden kaldırıp yüz yüze olmamız için çevirdiğinde dudaklarımdan bir çığlık döküldü. Aleti sadece bir saniyeliğine içimden çıkmış olsa da aradan o kadar uzun zaman geçmiş gibi hissediyordum ki kalçalarım her bir zerremi uyuşturan zevke kavuşmak için havaya fırladı.

Zahak kıcıımı kaldırıp aletini daha hızlı ve sert darbelerle içime doğru itti ve vücudumu ele geçiren orgazm o kadar şiddetliydi ki dilimi ısırılmayı güç bela başardım. Temposunu bir an bile bozmadan öne doğru eğilip dudaklarıma yapıştı. O enfes çıkıntılar *her bir* sinir ucumu uyarıyordu.

Sonu gelmez, yoğun bir orgazma esir olmuş gibiydim. Hâlâ tamamen insan olsaydım kalbimin buna dayanmayacağından endişelenirdim ama Zahak'ın enerjisi ikimizi de güvende tutuyordu.

“Beni böyle becermeyi sakın bırakma,” diye inledim. Bu zevkin sonsuza dek sürmesine ihtiyacım vardı.

“La moyar,” diye hırladı. Hareketleri yavaşlarken aletinin içimde şiştiğini hissettim.

Kenetlenme olayını da o sıra hatırladım.

Bir an için bunun olmayacağından, her şeyin evrenin bize hazırladığı bir şakadan ibaret olacağından ve gerçek eşi olmadığımı düşüneceğinden endişelenip paniğe kapıldım. Aleti, bir noktada içimde patlayacağından korkmaya başlayana dek şişmeye devam etti ve aynı gece içinde bana bir milyarıncı orgazmımı yaşatırken içimde kasılmaya başladı ve dudaklarından bir inilti hâlinde adım döküldü.

Aletinin dibindeki yumrunun şişmesiyle gücü benim özüme karışırken sıcaklık ikimizi de yakıp kavurdu. Aleti büyüdükçe büyürken tam canımı yakacağından endişelenmeye başladığım sırada içimdeki o hassas noktaya sürtündü. *Siktir.*

“Bağımızı hisset, bebeğim,” diye fısıldadı. Birbirimize ketlenmemizle döllerini içime dolduran ejderhası sakinleşmişti. “İşte bundan bahsediyordum.”

Yumru tekrar şişti ve her bir damlasını içime boşaltırken, vücutlarımızın her şeyini bana verene kadar birbirinden ayrılmayacağını anladım.

Zevk fazla yoğundu. Vücudum birbiri ardına gelen orgazmların esiri olmuştu, yumrusu zevk kapılarımı ardına kadar açan bir düğmeye basmış gibiydi.

Gölgeler üzerime çökerken bir kez daha boşaldım ve her şey karanlığa gömüldü.

Otuzuncu Bölüm

Zahak

Bizi bir arada tutan yumrumdu, bedenlerimiz mükemmel bir bağlantıyla tek vücut olacak şekilde birleşmişti. Aletim her kasılışıyla onu döllerimle dolduruyor, Morgan'ı bana ait kılıyordu.

Elimde olsaydı hayatımın sonuna kadar onun içinden çıkmaz, sımsıkı vücuduma bastırduğım yumuşak kıvrımlarını ve etrafımı saran sıcaklığını bir an bile terk etmezdim. Kadınıma duyduğum hayranlık zirveye ulaşmıştı ve sanki ilk seferimizde onu dört ayak üzerinde becermem gerektiğini içgüdüsel olarak biliyormuş gibi önüme uzandığında kalbimi söküp avuçlarına almıştı.

O her yönden mükemmeldi ve Morgan kadar güçlü, inanılmaz bir eş bulduğum için şanslı piçin tekiydim.

Aldığı zevkin sınırları aşmasıyla bayıldığında onu nazikçe kollarımda tuttum ve vücudumu dolduran his karşısında inledim. Bağımız artık mühürlenmişti. Zihinlerimiz birleşiyor, hangi düşüncenin kimin olduğunu anlamamız imkânsız hâle geliyordu. Enerji eninde sonunda durulacaktı ama artık kimse- nin onu zihnimden uzak tutamayacağını bilmek beni memnun ediyordu.

O lanet galatorların bile.

Zonklayan yumrumun durulmasının ve boşalmamın sona ermesinin saatler süreceğini hissedebiliyordum, bu yüzden onu ra-

hatça dinlenebilmesi için eve götürmeye karar verdim. Morgan'ın tūy gibi hafif vücudunu yerden kaldırdığımda içgüdüsel bir hareketle bacaklarını belime dolayıp bizi birbirimize kenetledi.

İstesem bile vücutlarımızı ayıramazdım.

Zaten buna hiç niyetim yoktu.

Astra etrafta kimse olmadığından emin olmak için önden ilerliyordu. Sonuçta Morgan çıplaktı ve onu bu hâlde gören herkesi öldürmek zorunda kalırdım. Bağımız sayesinde aletimin her kasılışında inliyordu. Zevk onun için çok fazla olsa da sonraki sevişmelerimizin bu kadar yoğun olmayacağından şüpheleniyordum. İlk bağlanma daima en güçlüsü olurdu, diğer birlikteliklerimizden alacağımız zevk yine başımızı döndürse de hiçbirinin bunun yanından geçemeyecekti. Bu düşüncem anılarına değil, saf içgüdüye dayansa da bundan emindim. Ejderhama güvenirdim.

Morgan sonsuza dek benim olacaktı ve insanların ruh eşi kavramını hiçbir zaman tam olarak kavrayamadıklarını bilsem de biricik eşim durumu gayet iyi idare ediyordu. En azından şimdilik. Uyandığında ne olursa olsun bunun üstesinden birlikte gelecektik.

Aletim kasıldığında dudaklarımdan bir inilti kaçtı ve bedenimi saran zevk karşısında duraksayıp gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Morgan bu birlikteliğimizden hamile kalmayacaktı çünkü yeni bir can yaratmak için gereken enerjiyi kasten serbest bırakmamıştım. Bu da ruhumuza işlenmiş bilgilerden bir diğeri idi, hepimiz eşimizle yeni bir yaşam yaratma sürecini biliyorduk.

Morgan bir insandı ve hayatının değişmek üzere olan pek çok yanına ayak uydurabilmesi için ona zaman tanımak istiyordum.

İnsan.

İnsanlar olmasa ırkımız yok olur giderdi. Onlara ihtiyaç duymamıza rağmen eşlerimizi bulma amacıyla çıktığımız yol-

culuk Dünya'da son bulmamıştı. Yanlış giden neydi? Seyahatimiz sırasında bir sorun mu çıkmıştı? Annemizi yakalamak istememizin birçok nedeni vardı ve bunlardan biri de aradığımız cevaplardı. Mutlu olmak için anılarımın tamamına ihtiyacım olmasa da geleceğe bakmama yardımcı olacak bilgilerden yoksundum.

Morgan'la geçireceğim geleceğe.

Astra köydeki faeleri evden uzak tuttu ve içeri adım attığımda karanlık etrafımızı sardı. *Tetikte ol*, diye uyardım onu. *Oluk'taki herkes dostumuz değil*.

Astra muzip bir hırıltı çıkararak bana kim olduğumuzu hatırlattı. Sıradan bir fae en güçlü müttefikimi gafil avlayamazdı.

Yatak odasına girince ufacık yatağa sırtüstü uzanıp Morgan'ı kucağıma yerleştirdim. Nihayet kıpırdanmaya başlamıştı. "Z," diye inledi. "Siktir. Hâlâ içimdesin." Bacaklarım iki yanıma yasladı ve yüzümü görmek için doğruldu. "Ne olu-" Aletim öncekilere kıyasla daha sert kasıldığında tekrar haykırdı.

"Kenetlendik, eşim," diye mırıldandım. Çıplak memeleri karşısında büyülenmişim. O enfes vücudunun ve dolgun kıvrımlarının her santimini yıllar boyunca keşfedecektim. Aletimi içine itme dürtüsüyle dolup taşsam da yumrum vücutlarımızı sımsıkı bir arada tutuyordu. "Bütün dölümü içine boşaltana kadar böyle kalacağız."

Fal taşı gibi açılan gözlerini bana dikti ve tekrar haykırıp öne doğru eğilerek ellerini göğsüme yasladı. Kalçasındaki ellerimi çekmedim, parmaklarımı yumuşak tenine bastırdım. "Döl mü? Hamile mi kalacağım?" diye inledi.

Sesinden bu ihtimalin onu mutlu edip etmediğini anlayamasam da zihni, sonu gelmez bir orgazm gibi hissettiren muazzam zevkin arasında bile tedirginlikle titreyordu. Tahmin ettiğim gibi henüz hazır değildi. Bir süre daha bencillik edip sadece birbirimize ait olmamızı istiyordu. Irkımız -galatorlar-

eşlerini bulup dünyamızı koruyacak savaşçılar doğurmak için yaşasa da Morgan'ın hazır olmasını seve seve beklerdim.

"Henüz değil," dedim. "Yeni bir hayat yaratmak için enerji-mi kullanmam gerek."

Morgan başını geriye atıp turnaklarını tenime geçirirken bir kez daha haykırdı. "Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum," dedi güçlkle. "Bitmeyen bir orgazm yüzünden ölebilir miyim?"

Morgan'ın öldüğünü düşünmek içimi öfkeyle doldurdu. Vücudumdaki gerginliği hissetmiş olacak ki gözleri yine fal taşı gibi açıldı ve nefesini toplamaya çalıştı. "Ölmeyeceğim," diye ekledi telaşla. "Sadece dramatik davranıyordum."

"Kılına zarar verecek her şeyi, herkesi mahvederim, la mo-yar," diye hırladım dişlerimi sıkarak.

Nazik bir tebessümle bana bakarken mavinin daha önce hiç görmediğim parlak bir tonuna bürünmüş gözleri sıcacıktı. Güzel-liği hoş ve benzersizdi, hayal edebileceğim her şeyin ötesindeydi.

Aletimin tekrar kasılmasıyla ifadesi değişti ve usulca inledi. "Seni seviyorum, Z," diye fısıldadı. Sesi o kadar alçaktı ki onu duymamı isteyip istemediğinden emin olamadım. Fakat hemen ardından aynı sözcükleri zihnime fısıldadı.

Seni seviyorum.

Siktir. Göğsüm bir kükremeyle sarsıldı ama Morgan'ın can-nını yakmaktan korkarak onu bastırdım. *Sen benim kahrolası ruhumsun, Morgan. Kalbim ve ruhum. Bu dünyada sensiz ya-şayamam.*

Gülümsemesi de ona dair her şey gibi gözalıcıydı. Bitmek bilmeyen zevk ikimizi de yepyeni bir orgazma sürükleyip ale-timin her kasılmasıyla bizi iniltilere boğarken bile yanaklarına süzülen yaşları silmedi. "Drager'ın hiçbir şeyden haberi yok," dedi nefes nefese.

Birbirimize kenetlenmiş vaziyette yatarken kendimi karde-şimin adını anmasına tepki vermemeye zorlayarak devam et-

mesini bekledim. “Kenetlenmemiz iki saniye kadar sürmüştü. Aramızdaki bağ yüzünden olduğu da gün gibi ortada. Bu... bu hayallerimin bile ötesinde bir şey. Hep böyle mi olacak?” Başını geriye atmasıyla memeleri öne fırladı ama ona cevap verecek durumda değildim, teninin tadına bakmam gerekiyordu. Başımı yataktan kaldırıp dilimi memesinin yanında gezdirdim ve meme ucunu ağzıma aldım. Morgan haykırp nefes nefese kalana kadar dilimi etrafında döndürdüm.

Vücudu bağımız yüzünden hassastı ve tadına bir türlü doyamıyordum.

“Siktir.”

Aletim içinde bir kez daha kasıldı. Artık sona yaklaştığımızı, son damlalarımı da içine akıtırken bağımızın mühürlendiğini hissedebiliyordum. “Her seferinde bu kadar yoğun olacağını sanmıyorum,” diye mırıldandım tenine doğru. “Bu ilk seferimizdi. Sonrakilerde de kenetleneceğiz ama bu kadar uzun sürmeyecek. Tabii evladımı doğurmak istediğine karar verdiğinde bunu ve daha fazlasını yapmamız gerekecek.”

Morgan’ın zihninde kucağında dünyalar güzeli erkek bir şekildeğiştiren tuttuğu görüntüler belirdi. Vücudu bir sıcaklık ve sevgiyle dolup taşı. “Günün birinde,” dedi. “Çocuğunu doğurmak bir onur olacak, Z.”

O onur bana aitti.

Kasılmalar hafiflemeye devam etti ve en sonunda bedenlerimiz ayrıldı. Morgan öne doğru sendeledi. Nefes nefeseydi ve tenini ince bir ter tabakası kaplamıştı. “Şu anda bunca zamandır içime boşalttığın döllere mi doluyum?” diye mırıldandığında bir kahkaha attım.

Onunla geçirdiğim son birkaç haftada son iki asırda gülmediğim kadar çok gülmüştüm. Dünyama ışık ve mutluluk getirmişti; ondan önceki sefil hâlimi hatırlamakta zorlanıyordum.

“Evet, minik eşim. İçin benimle dolu. Alışsan iyi olur, sayende yepyeni bir takıntı edindim.”

“Neymiş o?” diye sordu. Yüzünü göğsüme bastırdığından sesi boğuk çıkıyordu.

“Seni her daim dölümle doldurmak. Yürürken bile içinde beni hissettiğinden, özümün amından ve bacaklarından aktığından emin olmak.”

Sertçe yutkunduğunu görünce birbirimizden henüz ayrılmış olmamıza rağmen onu özümle doldurma fikri karşısında tahrik olduğunu hissettim.

Bir ejderhanın bu duyguya bağımlı olması o kadar kolay olurdu ki.

“Artık sürekli zihnimdesin,” dedi gözlerini gözlerime dikerek. “Neden bütün gün içimden çıkmak istememene şaşırıyorum?”

O şaka yapsa da ben son derece ciddiydim. “Aklımı çelme, Morgan,” diye uyardım onu. Ne kadar sahiplenici olduğuma dair en ufak bir fikri yoktu ve henüz onu korkutmak istemiyordum.

“Sanırım biraz uykuya ihtiyacım var, Z,” dedi esneyerek. Eş bağı kurduğumuz ilk seksimiz onu bitap düşürmüştü. “Lexie ve Tylan sonar silaha karşı koymamıza yardımcı olacak bir şeyle döndüğünde beni uyandırmayı unutma.”

Dudaklarımı alnına bastırdım ve ellerimi sırtında gezdirdim. “Söz veriyorum, hayatım. Şimdi uyu. Ben buradayım.”

Tekrar esneyip bir şeyler mırıldandı ama uykuya dalmasıyla sözcükler gevşeyen zihninde kaybolup gitti.

Ben de yorgundum –ırkım ne kadar yorgun olabilirse o kadar– ama henüz uyumak istemiyordum. Bu ânı o kadar uzun zaman beklemiştim ki bitmesine hazır değildim. Onu birkaç saat daha kollarımın arasında tutmaya ihtiyacım vardı. Hâlâ üzerimden kalkmadığından kısmen içinde sayı-

lırdım. Zihinlerimiz birbirine öyle dolanmıştı ki rüyalarını görebiliyordum.

Eşimi bulmak hiçbir zaman önceliklerimden biri olmasa da şimdi bunca yıl beklediğime kızırıyordum. Annem bize ne yapmıştı bilmiyordum ama neredeyse Morgan'ı tanıma ihtimalimi, bu sevgiyi ve memnuniyeti tatma şansımı elimden alacaktı.

Bu, beni yakalayıp işkence etmesinden daha çok öfkeye neden oluyordu içimde.

Eşime ya da aramızdaki bağı bulaşmanın onu ölüme götürecektir en kısa yol olduğunu çok yakında öğrenecekti. Annem olup olmaması bir şey değıştirmezdi, Morgan için onu gözümü kırpmadan öldürürdüm.

Otuz Birinci Bölüm

Morgan

Vücudunuzu fazla zorladığınız bir günün ardından gözlerinizi ertesi sabaha açtığınızda hissettiğiniz o duyguyu bilir misiniz? Hani *ağrıyabileceğini* bile bilmediğiniz yerlerinizin ağrıdığı, yataktan kalksanız bile yürüyüp yürüyemeyeceğinizi içten içe sorguladığınız o ânı?

Evet, işte tam da o ândaydım.

Kızıl gökyüzünü aydınlatan sabah ışııyla gözlerimi açtım ve sadece etrafımı saran sıcaklıktan değil, kalçalarımın arasındaki zonklamayla da inledim. Görünüşe göre hâlâ şekildeğiştiren ejderha eşimin geniş ve kaslı göğsündeydim.

Uykuya dalmamızdan hemen önce vücutlarımız ayılmış olsa da seksin etkileri sürüyordu. Bacaklarımın arasındaki sıızı ve zonklamayı değil, içime sığabilmek için tüm iç organlarımın yerlerini değiştirdiğini ve ardından bana yaklaşık bir ya da on saat süren bir orgazm yaşattığını hatırlamamı kastediyordum.

Zihnimde kıs kıs gülme sesleri yankılandığında ardına kadar açılmış yeni bağımızın tadını çıkardım. Dün gece yaptığımız seks her şeyi değişmiş, bizi yakınlaştırmış ve aramızdaki bağa her şeyiyle kucak açmamı sağlamıştı.

Kendimi hiç bu kadar güvende ve tatmin olmuş hissetmemiştim.

Zahak'ın zihninin kapıları ardına kadar açılmıştı. Hissettiği her şeyi ben de hissedebiliyordum ve... siktir, sayısız duyguyla dolup taşıyordu.

Bana duyduğu koşulsuz şartsız sevginin büyüklüğü içimi -iyi anlamda- paramparça ediyordu. Duygularını hak etmek için değişmeme ya da kendimi kanıtlamama gerek yoktu. Beni, tuhaflıklarımından ve kitap kurdu beynimden narsist annemin ruhumda açtığı yaralara kadar her şeyimle görmüş ve her parçama kucak açmıştı.

Zihninin hayvani, mantıklı düşüncelerden ziyade içgüdüsel tepkilerle dolu ejderha yanını anlamakta hâlâ zorlanıyordum. Fakat beni dünyadaki en değerli hazineymişim gibi koruyacağını biliyordum.

“Böyle düşünmeye devam edeceksen seni yine becermek zorunda kalacağım, eşim,” diye hırladı. “Canının yandığının da farkındayım.”

Binlerce kez evet. Ne kadar sızım olursa olsun Zahak tarafından becerilemeyecek kadar canımın yanacağını sanmıyordum.

Göğsünden yükselen gümbürtüler daha da şiddetlendi ve vücudumu kavrayıp bacaklarım bir kez daha başının iki yanına yerleşene kadar beni kaldırdı.

“Artık her güne böyle başlayacağım...” Isınmış, hassas bedenim sözleriyle ürperirken hiç düşünmeden kendimi yüzüne bastırdım. Kadınlığımda boylu boyunca gezdirdiği dilinin sakinleştirici bir etkisi vardı, dün gecedan kalan sızıyı hafifletiyordu. Tenimizin her yanının yaptığımız şeyin kanıtlarıyla dolu olduğuna emindim ama Zahak en sevdiği kahvaltının tadını çıkarırken bunu hiç de umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Çok geçmeden sızlanıp yüzüne sürtünmeye başladım. Karnımdaki sıcaklık ben ne olduğunu bile anlamadan vücudumu ele geçirdi ve sarsılarak boşaldım. Zahak her bir damlamı yalayıp yutarken hırıltıları odada yankılandı. Ellerimi duvara yasla-

yıp gözlerimi kapadım ve bunca zaman onsuz nasıl yaşadığımı düşünerek kesik nefesler aldım.

Bir daha asla bensiz kalmayacaksın. Her güne böyle başlayacağım, bebeğim.

Pekâlâ, lotonun kazananı bendim.

İşi bittiğinde Zahak beni kaldırdı ve yatağın yanına, ayaklarımın üzerine bıraktı. Bir çırpıda yataktan kalktığına kıçımın altında bir ateş yansa bile bu kadar hızlı hareket edemeyeceğimi düşündüm. İkimizi de hızlıca giydirdikten sonra mağaralara doğru yola koyulduk.

Tıpkı geçen seferki gibi havuzlara adım atmamızla içerideki faelerin hepsi tabanları yağladı. Bu tür güç gösterilerinden hiç hoşlanmasam da kimsenin onu çıplak görmesini istemiyordum, bu yüzden sesimi çıkarmamaya karar verdim. Yine de fazla oyalanmadık, yıkanmayı bekleyen onca kişi varken havuzları işgal etmek istemiyorduk. *Her şey sona erdiğinde, dedi bağımız aracılığıyla, evime döneceğiz ve gönlümüzce baş başa kalacağız.*

Zahak'la haftalarca yalnız –ve elbette çıplak– kalma düşüncesi kasıklarımdaki sızıyı körükledi. Kıyafetlerimi tekrar üzerime geçirirken, “Annenin ve şekildeğiştirenlerin icabına hemen bakmalıyız,” dedim.

Doğrulup ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Dağınık ve düğüm düğüm olmalarını bekliyordum ama tutamlarım pürüzsüz ve yumuşaktı. Aynaya bakmayalı uzun zaman olmuştu ama mağaranın dip kısımlarında yansıtıcı camlar vardı ve Zahak giyinirken nasıl görüldüğüme bir bakmak istedim.

Yansımamla göz göze gelir gelmez kısık bir şaşkınlık nidası döküldü dudaklarımdan. Çıkardığım sesle Zahak'ın dikkatini çektiğimin farkındaydım. “Farklı görünüyorum,” diye fısıldadım ve sanki bir şey değişecekmiş gibi gözlerimi kırıştırdım.

Drager enerjisini içime aşıladığında da kendimde ufak tefek değişiklikler fark etmiştim. Pek bayılmadığım bir kusursuzluk

hâliydi ama bir süre sonra kaybolup gittiğinden o kadar da dert etmemiştim.

Bu kez, gerçek eş bağının enerjisiyle dolduğumdan görünüşümdeki değişiklikler farklılaşmıştı.

Kusursuz değildim. Evet, tenim pürüzsüzdü ve saçlarım düğüm düğüm olmamıştı ama gözüme çarpan esas farklılık tenimdeki ısıltıydı. Duruşumdaki özgüvendi.

“Dayanıklılığın ve gücün artmış, ömrün de uzamış olmalı,” dedi Zahak arkamda belirerek. Ne kadar kocaman olduğunu bir kez daha hatırladım.

“Engelli parkuru kolayca aşardım...” Göğsüm sıkışınca sözlerime devam edemedim. Bundan böyle ne zaman bir engelli parkur görsem Mika’yı hatırlayacaktım ve onu kaybettiğim gerçeğine hâlâ alışamamıştım. Dün geceyi Zahak’la geçirmek yaralaruma merhem olmuştu ve buna ihtiyacım vardı ama bu, bir arkadaşımın ölümünü daha az gerçek ya da daha az acı verici kılmıyordu.

Zahak beni kendine çekip camdan uzaklaştırarak, “Gel hadi, eşim,” dedi nazıkçe. “Diğerleri döndü. Her şeye bir son vermek için yeniden toplanmalıyız.”

Onu başımla onayladım ve yansımamızdan uzaklaştım. Dikkatimi dağıtmam gerekiyordu.

Botlarımı çıkardığı yere doğru ilerledim ve Zahak’ın benim için yarattığı siyah taytı altıma geçirdim. Sadece enerjisiyle kıyafet yaratabildiğine hâlâ inanmıyordum. “Hepsi etrafımızdaki dünyadan geliyor,” dedi. Kafamdan geçen her şeyi duyabilmek hoşuna gidiyordu. “Ayrıca ne giymeyi sevdiğini biliyorum.”

Bundan hiç şüphem yoktu. Henüz tek bir pantolonlu takım bile görmemiştim.

Siyah taytın yanında mor renkli, bol kesim bir tişört ve rahat iç çamaşırları duruyordu. Tam da hayallerimdeki kıyafetleri hazırlamıştı.

Mağaradan çıktığımızda girişin yakınlarında hazır oldu bekleyen bir düzine fae savaşçıyla karşılaştık. Zahak yanlarından geçerken saygıyla başlarını eğdiler. Ona baktığımda sadece bana duyduğu sevgiyi, gösterdiği desteği, sunduğu sıcaklığı ve rahatlığı hissederken bu topraklarda bir tanrı olarak görüldüğünü hatırlamakta zorlanıyordum. Savaşçıların bir sonraki adımlarımızı planlamak için toplandıkları köyün dışındaki geniş çayıra doğru yürürken Zahak kafamdan geçen düşünceleri bölmedi. Sadece sessiz kalıp elimi tuttu. Zihni sakin bir enerjiyle dolup taşıyor, benimkinin aksine sonu gelmez düşünceler ve endişeyle kendini yemiyordu. Masmavi bir denizin ortasındaymış gibi huzurluydu.

Sakinliği benim de sakinleşmeme yardımcı oldu ve çayıra vardığımızda kendimi rahatlatmış, bizi neyin beklediğini öğrenmeye hazır hissediyordum.

Ta ki Lexie ve Tylan ağaçların arasından görmeyi hiç beklemediğimiz biriyle çıkana kadar. Zahak'ın sakin ruh hâli kardeşiyle arkadaşımın peşinden gelen yaratığı görünce alarma geçti.

Tüm faeler ortada yalnızca Drager, Emmen, Kellan, Tylan, Zahak, ben ve Lexie kalana kadar geri çekildi. "Lex," dedim şaşkınlıkla. Ağzımı açmamla yanındaki yaratık bir çılgılık savurunca dikkatimi ona çevirdim. "Cal!" diye ekledim. Zahak korumacı bir tavırla önüme geçmiş olmasaydı yanlarına koşardım.

"Sorun yok," dedi Lexie usulca. "Cal küçük insanımızı pek seviyor."

Zahak sinirlendiğinde bir ara Lexie'ye artık bu sözcüğü kullanmamamız gerektiğini söylemem gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım. Göğsünden bir gümbürtü yükselse de Zahak en yakın arkadaşımın devasa kuşuna doğru ilerlememe mâni olmadı. "Selam dostum," dedim Cal'e neşeyle. "Tekrar karşılaşıpacağımızı umuyordum."

Kafamı kolaylıkla koparıp atabilecek bir yonter olan Calendul ciyakladı ve başını göz hizama gelene kadar eğdi. Bana dokunmasa da aramızda hoş bir an yaşandı. Geri çekildiğinde arkasındaki düzinelerce yonter'ı fark ettim. Çoğu öylece durmuş faeleri izliyordu.

“Onları yardıma gelmeye nasıl ikna ettiniz?” diye sordu Emmen, yaratıklara bakarak. “Santoia'daki kurallarına en çok kafa tutanlar hep onlar olmuştur.”

Lexie omuzlarını silkti. “Birincisi, gördüğün kuşların çoğuyla birlikte büyüdüm ve onları arkadaşım olarak görüyorum. İkincisi, onlar da yaşadıkları toprakları kurtarmak istiyor. İkna etmek pek de zor olmadı.”

Calendul son görüşmemizde içimi korkuyla dolduran o derin uğultuyu çıkardı. Bu kez etkisi enerjime atılmış küçük bir çentikten ibaret kalmıştı, neredeyse hiç hissetmemiştim.

Silahları artık sana işlemeyecek, dedi Zahak tatminkâr bir sesle. Artık çok daha güçlüsün.

Zahak'la enerjilerimiz birbirine bağlanmıştı ve bu sayede onun gücünü ve uzun ömrünü miras almıştım. Yine de yüzyıllar boyunca yaşayacağımı düşünüp paniklemektense –bu dünya gerçek liderleri tarafından kurtarıldığında– birlikte geçireceğimiz uzun yıllarımız olacağını düşünmeyi tercih ediyordum.

Lexie bir adım öne çıkıp kollarını iki yana açtı. “Yonterlar bize sonar silaha nasıl karşı koyacağımızı öğretmeyi kabul etti. Hepinizin bildiği gibi yonter ırkı o kristallerle benzer etkileri olan yeteneklerle donanmış canlılar. Tek başlarına yeterince güçlü olmasalar da bir araya geldiklerinde ortaya en az sonar silahlar kadar yıkıcı bir güç çıkaracaklardır.”

Zahak bile onu pürdikkat dinliyordu, içinde bu planın işe yarayacağına dair bir umut filizlendiğini hissedebiliyordum. Umudu kadar zihnini saran karanlığı da görebiliyordum çünkü

bunu başarmak için kardeşleriyle arasındaki bağları açması gerektiğinin farkındaydı.

Özellikle de içlerinden biriyle.

Drager sanki kafamızdan geçen düşünceleri duyabiliyormuş gibi sert bakışlarını bana çevirdi. Ona aynı şekilde karşılık verdim ve gözlerimle aramızda hiçbir şey kalmadığını ve aldığım kararlardan zerre kadar pişman olmadığımı anlattım.

Zahak'm sıcaklığı bir kez daha dört bir yanıma sardı ve kendimi onun enerjisine bırakarak sakinleşmeye çalıştım.

Üzerimizde hiçbir gücü yok, dedi bana. Yalnızca sahip olabileceği ve asla takdir etmediği şeylere duyduğu kıskançlıkla dolup taşıyor. Hatalarından ders çıkaracağını umuyorum, hele de gerçek eşini bulmaya niyetliyse çünkü gördüğüm kadarıyla insanların onun bu kibirli tavırlarına tahammül edeceğini hiç sanmıyorum. Etmemeliler de.

Düşmüşler en dişli kadınların bile aklını başından alabilecek kişilikleri, güçleri ve dış görünüşleriyle dikkat çekiyordu ama içgüdülerim bana eşleri olmak için doğmuş insanların etkilemesi en zor olanlar olduğunu söylüyordu.

Drager bana karşı yaptığı hatalardan ders çıkarmalı ve gerçek eşini kaybetmediği için şükretmeliydi. Bir araya gelişimiz büyük bir hatalar silsilesinin sonucuydu ama nihayetinde yolun Zahak'la -geleceğimle ve saf mutluluğumla- kesişmesini sağladığı için olup bitenler için kızgın değildim. Sırf bu yüzden Drager'a tahammül edecektim.

Tahammül edecek ama fazlasına asla kalkışmayacaktım.

İşte benim eşim, dedi Zahak kollarını etrafıma sarıp beni sıkıca kucaklayarak.

Bir kez daha olmayı en sevdiğim yerdeydim.

Mutlak mutluluğun kollarında.

Otuz İkinci Bölüm

Morgan

Etraftaki yaklaşık yüz yonter yüzünden tüm faeler diken üstündeydi. Savaşçıların elleri sürekli silahlarındaydı ve Risest'in dört bir yanından daha fazla birliğin gelmesiyle hava en ufak kıvılcımla bile her şeyin yanıp kül olacağını hissettiren bir gerilimle doluydu.

Plan umarım işe yarar, dedim Zahak'a. Silaha karşı koymayı öğrenirseniz annenizi gafil avlayabilirsiniz. Onu yakalamak için tam da böyle bir sürprize ihtiyacımız var.

Zahak başıyla onayladı. *Öyle ya da böyle onun icabına baka-
cağım. Kardeşlerime bağlandığımda daha da güçleneceğim. Beni
bir kez daha alt edemeyecek.*

Geçen sefer onu yakalayabilmek için sayısız takviye birlik getirmek zorunda kalmıştı ama elindeki esas avantaj o kristal-
di. Düşmüşler buna karşı koymayı öğrenemezse ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar kaybetmeye mahkûmlardı. Zahak sessiz ka-
linca düşüncemde haklı olduğumu anladım.

Daha fazla fae'in gelişiyle Florentine, "Pekâlâ, geri kalanla-
rın yeni savaşçıları bilgilendirmesi gerek," dedi yüksek sesle.
"Geçitlerin rotasını değiştirdim. Gelen herkes Yeşil Oluk'un en
uç noktalarına inecek."

Bu gözalıcı köyün liderini bir süredir görmemiştim, yü-
zünün ne kadar solgun ve yorgun görüldüğünü fark edince

gözlerime inanamadım. Zırhlı kıyafetleri dağılmış, toz içinde kalmıştı. Gerçi son savaşımızda ön saflarda yer aldığı ve muhtemelen günlerdir uyumadığını düşünülürken buna şaşmamalıydı. Yine de onu her zamanki gibi derli toplu görmemek tuhaftı.

“Yakında gelenleri ağırlayacak yerimiz kalmayacak,” diye devam etti Florentine. “Birlikler geldikçe hepsini geçitten uzaklaştırmalıyız ki sonraki grupla çarpışmasınlar. Böyle giderse koruyucu bariyerin dışına taşacağız ve bu da istilacıların büyüyen ordumuzun izini sürmesine olanak sağlayacak. Bir an önce savaş planı yapmalıyız.” Çevremizdeki birkaç kişi onu başıyla onayladı. “Pekâlâ,” dedi Florentine, elini havada sallayarak, “yonterları Düşmüşlere bırakalım ve orduyu düzene sokmakla uğraşalım. Peşimden gelin.”

Arkasını dönüp nehrin öteki kıyısına atladı ve ormanın Astra’yı bulduğum kısmına doğru ilerlemeye başladı. Savaşçılar da peşine takıldı. Farklı diyarlardan gelmiş birçok ırk çoktan Oluk’a varmıştı ve söylediklerine bakılırsa çok daha fazlası yolda idi.

Savaşçılar yanımızdan uzaklaşırlarken aralarında satir Chaple ve Drager’in ordusundaki pislik Teğmen Jords’un da bulunduğu birkaç tanıdık yüz gözüme ilişti. Gerçekten de eli ayağı tutan tüm faeleri savaşa çağırmışlardı. Onlar için endişelensem de Risest’in gördüğü en güçlü ordunun bir parçası olacaklarını düşünmek içimi biraz olsun rahatlatıyordu.

Birkaç saniye içinde açıklıkta Düşmüşler, Lexie, Astra, Leo, ben ve yüz kadar yonter dışında kimse kalmamıştı. Daha fazla kuşun açıklığa sığabilmesi için nehrin kıyısında duruyorduk ve hepsinin kocaman gözleri bizim üzerimizdeydi. Sadece biraz sızıp biraz Astra’yı kafasıyla dürten Leo kuşların varlığını umursamıyordu. Biraz daha büyümüş, şimdiden yetişkin bir panter boyuna gelmişti.

Onu bulmak kaderinde vardı, dedi Zahak. Astra nasıl bana bağlıysa o da senin evcil hayvanın.

Leo hırlayıp Astra'nın üzerine atladı. Hareketleri artık daha zarif hâle gelmiş, eski sakarlığını kaybetmişti. Artık bir yavru değildi ve görünüşe göre genç yetişkinlik dönemine girmişti. Bacağıma sürtündüğünde eğildim ve elimi eskisine kıyasla pek de yumuşak sayılmayan kürkünde gezdirdim.

Sabreler dışarıdan yumuşacık görünse de kürklerinin üzerinde onları saldırılardan koruyan sugeçirmez, sert bir katman vardı ve Leo'nun katmanı nihayet gelişmeye başlamıştı.

Tam bir yetişkin olmaları ne kadar sürüyor? diye sordum. Cevabı bilip bilmediğinden emin değildim. Onu bulduğunda Astra'nın çoktan yetişkinliğe eriştiğini varsayıyordum ama sabre'nin ona küçüklüğünü anlatmış olabileceğini düşündüm. Hatırlıyorsa tabii.

Dış etkenlere bağlı olarak değişir. Böyle giderse birkaç hafta içinde Astra'yı geçecek. Bir erkek olduğu için ondan daha büyük olması gerektiğini ve güvenmediği kişilerin yanında çok daha fazla huysuzluk edeceğini söyledi.

Harika, görünüşe göre bu küçük adama birkaç kural koymam gerekecekti. Kollarımı Leo'ya dolayıp başına bir öpücük kondurdum. "Astra'nın yanından ayrılma, tamam mı?" diye fısıldadım. "Sonar dalgalarından zarar görmeni istemiyorum."

Zahak herkesin duyabilmesi için yüksek sesle, "Astra'yı savaşçıların gelişini gözlemlemesi ve diyarın dört bir yanından çağırdığımız faelerde hastalık belirtisi olup olmadığını kontrol etmesi için geçide göndereceğim," dedi. "Doğu Risest'in yeraltında kalan tek kısmı olduğundan salgının hendekle sınırlı kalacağını umuyorum ama işimizi şansa bırakamayız. Herhangi bir belirti görürsek bütün orduyu yok etmesine fırsat vermeden bir an önce icabına bakmalıyız."

“İyi fikir, kardeşim,” dedi Kellan. “Hiçbirinizin kemiklerini görmek istemiyorum.”

“Elimizi çabuk tutmamız için bir neden daha,” diye hırladı Emmen. Bronz kolları bir an için pullarla dolup hemen ardından normale döndü. “Her geçen saniye annemize dünyamızı başımıza yıkma fırsatı verip tüm faeleri tehlikeye atıyoruz.”

Haklıydı. Üzerimizdeki kıvılcık gök dünyanın enerjinin denge-siz olduğunun ve zamanımızın giderek tükendiğinin daimi bir hatırlatıcısıydı.

“Başlayalım o zaman,” dedi Drager. Dikkatini toplarken yüzündeki çizgiler derinleşti.

Astra yanında Leo’yla koşmaya başladı ve nehri aşır evle-rin arasında gözden kaybolana kadar onları izledim. Zahak’ın enerjisi zihnimi doldurdu. *İyi olacaklar. Astra’yla sürekli iletişim hâlinde olacağım.*

Teşekkür ederim. Leo büyüdükçe onunla iletişim kurabileceğimi ve aramızda bir bağ oluşacağını umuyordum fakat şimdi-lik başka önceliklerimiz vardı.

Zahak derin bir nefes verdi, zihni giderek kararıyordu. *Kar-deşlerime katılmam gerek. Kafamın içinden sakın çıkma, la moyar.*

Hiçbir yere gitmiyorum. Özlerimiz birbirine bu kadar ka-rışmışken zihninden nasıl çıkacağımı bile bilmiyordum. Yine de enerjimi sarmalayan sıcaklığı hoşuma gidiyordu ve eninde sonunda zihinlerimizi birbirinden ayırabileceğimize dair bana güvence vermiş olsa da ona bu kadar yakın olmak şimdilik içi-mi rahatlatıyordu.

Zahak kolunu üzerimden çekti ve kardeşlerinin yanına geç-ti. Lexie yanıma gelirken yonterlar oldukları yerde kaldı. Arka-larındaki ağaçlar kadar kadim ve güçlü görünüyordardı.

“Seni yonterların saldırısından korumak için elimden geleni yapacağım,” deyip elimi tuttu. Teni tenime değer değmez bir şaşkınlık nidasıyla yerden bir metre havaya zıpladı. “Muzlar

aşkına, Morgs. Sen...” Başını iki yana salladı. “Güçle dolup taşıyorsun.”

Lexie'nin küfür yerine kullandığı tuhaf kelimeler gerginliğimi azalttı. “Belki de ben seni yonterların saldırısından korurum,” dedim ona takılarak.

Lexie fal taşı gibi açılmış gözlerini üzerimden çekmeden başını iki yana sallamaya devam etti. “Yani bir süredir ısl ıslydın ama bugün iyice belli oluyor. Artık Zahak’la *ciddi ciddi* bağlısınız,” dedi. “Şu işe bak... Kendini Süperkadın gibi hissediyor musun?”

Açıkçası yetenekleri doğru düzgün test etme fırsatım olmamıştı ama damarlarımda akan kudreti inkâr etmek mümkün değildi. Çok daha güçlü hissediyordum. Kendimi bulmuş gibi. Karnımdaki sarmal büyüyüp özümü değiştirdikçe enerjim daha da ısınıyordu.

“Kendimi farklı hissediyorum,” diye itiraf ettim. Beş şekildeğiştirenin de dikkatinin üzerimizde olduğunun farkındaydım; Lexie'nin az önce şaşkınlıkla haykırdığını duymuşlardı.

“Artık Zahak’la birbirimizin zihnine kolayca fısıldayabiliyoruz,” dedim Lexie’ye. Hepsinin bizi duyabileceğini biliyordum. “Enerjilerimiz birbirine karıştı ve artık daha güçlüyüm. Onun kadar uzun yaşayacağım ve sıradan bir insanı öldürebilecek hastalıklar ya da yaralanmalar artık bana bir şey yapamayacak.”

Lexie yaşadığı şoku hızla atlatıp neşeyle doldu. Kollarını bana dolayıp yüzünü boynuma gömdü ve burnunu çekti. Ağladığını anladığımda benim de gözlerim doldu. “Seni kaybetmek zorunda değilim,” dedi. Yüzünü tenime bastırdığından sesi boğuk çıkıyordu. “Uzun zamandır bunu düşünüp perişan oluyordum ama kendime seni hiç tanımamaktansa seni seksen yıl gibi kısacık bir süre için de olsa sevmenin daha iyi olduğunu söyleyip durdum.”

Ona sıkıca sarıldım, başımızda hâlâ böylesine büyük bir bela varken kendimi nasıl bu kadar mutlu hissedebildiğime akıl sır erdiremiyordum. Bir an önce toparlanıp üstünlüğü ele geçirmemiz için bir neden daha.

Lexie de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı bir an sonra geri çekilip gözlerini sildi. Ardından kararlı bir ifadeyle Cal'e döndü. "Pekâlâ, beşiniz de bir uyum yakalayıp bir titreşim silahı oluşturmalsınız."

Emmen yonterlara, "Yüzünüzü köyün merkezine dönmeyin," dedi. "Faeleri yaralamak istemeyiz."

Yonterlar tek vücutmuş gibi yüzlerini ormana döndü. Düşmüşler birlikte ağaçların arasından ilerleyip sürünün önüne geçti. Lexie'yle bense olduğumuz yerde, yonterların saldırısından uzakta kaldık.

Zahak benden ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın zihni hep yanı başımdaymış gibiydi.

Merhaba küçük insan.

İrkildim.

Bu Zahak'ın sesi değildi ama tanıdık geliyordu. Kellan.

Hemen ardından başka bir ses geldi. *Vay anasını, şu eş zımbırtısı fena bir şeymiş. Morgan'ın zihninde biraz daha oyalanırsak Zahak bizi gebertecek. Gerçi burası bayağı hoşuma gitti.* Bu kez konuşan Tylan'dı. Aramızdaki bağa uzandıkça kendimi kardeşlerin arasında sürüklenirken buldum. Amma garip bir histi bu.

Zahak nazik bir hamleyle beni kendi zihnime geri gönderdi ve etrafımı bir sıcaklık sardı.

Benim, diye hırladı. Onu kimseyle paylaşmam.

Açgözlü piçin teki olduğunun farkındasın, değil mi? diye sızlandı Kellan. Daha kendi eşlerimizi bulamadık ve Morgan'ı sadece kendine saklaman düpedüz kabalık.

Konuşmaya devam ettiklerini duyabilsem de sahiplenici eşimin beni kendi zihnime postalamasının ardından artık hiçbirinin kafasının içinde değildim.

Aslında onu paylaş- Drager'ın sözünü bitirmesine fırsat vermeden araya girdim.

Çenenin derhal kapa. Herkesin sinirini bozup dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramıyorsun. Olanlara haddinden fazla önem yükleme.

Çıkışımın ardından çöken sessizlik o kadar derindi ki bir an sağır olduğumu sandım. Çok geçmeden dört kardeşin gümbürtülü kahkahaları zihnimi doldurdu. *Kulaklarım bayram ediyor. Nefretinin her bir zerresini hak ediyorsun, kardeşim.* Bunu Drager'a söyleyen hangisiydi bilmiyordum ama Zahak olmadığından emindim.

Lexie'nin koluma dokunmasıyla tekrar irkildim ve Düşmüşlerin bağlantısından uzaklaştım. "İyi misin?" diye sordu.

Onu başımla onayladım. "Evet, sadece kafamda bu kadar ses duymaya alışkın değilim, o kadar."

İşimiz bittiğinde Zahak'ın kardeşleriyle arasındaki bağı kapatabilecek olması büyük şanstı, böylece beş ateşli şekildeğiştirenle dolu şahsi haremimde sonsuza dek kalmayacaktım. Kâğıt üstünde kulağa harika gelse de kalbim de ruhum da tek kişiye aitti. Sabah paytak paytak yürümek zorunda kaldığımdan bahsetmiyordum bile. Bedenimin dört devasa ale-

Benim dedim, diye tekrarladı Zahak. Bu kez sesi daha gür, daha hırıltılıydı.

Daima.

Dikkatini yeniden kardeşlerine çevirdiğinde rahat bir nefes verdim.

Diğer galatorlar böylesi bir zihinsel bağlantıdan yoksunmuş gibi görünüyor, dedi Drager. *Yalnızca kraliyet ailesine ve aynı soydan gelenlere özgü bir yetenek. Aynı kozada doğan kardeşlerin arasındaki bağ özellikle kuvvetli oluyor.*

Diğer bir deyişle Zahak ve Drager. Zahak'ın zihninden geçen birkaç görüntüye denk gelene kadar bunun ne anlama geldiğini pek anlayamamıştım. Yumurtaya benzer bir kütle, lav dolu bir çukur ve...

Siktir. Ejderha bebekler yapmak için yumurtlamam mı gerekiyordu?

Zahak'ın enerjisi gerginliğimi hemen yatıştırdı. *Hepsini daha sonra açıklayacağım, hayatım. Henüz endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok.*

Kardeşler yumurta ve kozalarla ilgili konuyu geçtiklerinde endişelerimi bir kenara bıraktım. Enerjim ve bedenim ne kadar değişirse değişsin beynim daima insan kalacaktı ve bir uzaylı-ejderha-şekildeğiştirenle eş olmanın aşına olmadığım yönlerini kavramam zaman alacaktı.

Eh, savaşı kazanırsak zamandan bol bir şeyim olmayacaktı. Kaybedersek de ölecektim ve yine endişelenecek bir şeyim kalmayacaktı.

Beni hangisinin beklediğiniyse yakında öğrenecektik.

Otuz Üçüncü Bölüm

Zahak

Beşimizin de bir araya gelip zihinlerimizi birbirimize açmasının, enerjinin ve düşüncelerin aramızda serbestçe akmasının üzerinden on yıllar geçmişti. Risest'e ilk geldiğimizde birlikte hareket etmek nefes almak kadar zahmetsiz bir işti ama şimdi bir alışma sürecinden geçmemiz gerekiyordu.

Belki de nedeni Morgan'ın da benim aracılığım ile bağımızın bir parçası hâline gelmesi ve kardeşlerimin onun zihnine uzanmasından hoşlanmamamdı. Ağgözlü herifin tekiydim ve onu sadece kendime saklamak istiyordum.

Son derece haklısın, kardeşim, dedi Emmen. Sesindeki sakinliğe şaşırmadan edemedim. O... beklediğimden farklı çıktı. Seni değiştiriyor. İyi anlamda diyorum. Onu tanıdıktan sonra bizim eşlerimizin nasıl olacağını merak etmeden duramıyorum.

Al benden de o kadar! dedi Kellan. Böyle düşüneceğim aklımın ucundan geçmezdi ama ruhuma şu sakin enerjinin karışmasına hazırım.

Onları neyin beklediğini tahmin bile edemezlerdi. İçimde yeşeren filizleri hissetseler de enerjilerini eşlerinininkiyle birleştirmeleriyle her şeyin nasıl değiştiğini bizzat tecrübe edene kadar bunun nasıl bir şey olduğunu anlamayacaklardı.

Elbette bazılarımızın huysuzluğundan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. *Şu işi ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi, dedi*

Drager. *Böyle iletişimi kurmaktan neden vazgeçtiğimizi şimdi hatırladım.*

Hatırlıyordu çünkü bu fikir ondan çıkmıştı. Himayesine daha fazla toprak katmak istemiş ve geri kalanımızın onun ne kadar güvenilmez, güce aç bir pislik olduğunu görmesinden çekinmişti. Sanki bağlı olduğumuz onca yıl bunu zaten anlamamışız gibi.

Pekâlâ, başlayalım o zaman, dedi Tylan. Yüzünde sakın bir ifade vardı. Yonterlar saldırıya geçmek için emrimizi bekliyor. Öğrenelim bakalım şu planınızı.

Amacımız yeniden kaynaşmak olduğundan sohbetimizi zihnimizde sürdürüyorduk.

Ejderhalarımızın enerjisini kullanmamız gerek, dedi Emmen. Morgan kristale karşı koymak için başka bir sonar dalgaya ihtiyacımız olduğunu söylediğinde gürleyebildiğimizi hatırladım. Ses dalgalarından pek farkı yok. Ama güçlerimizi birleştirmemiz gerektiğinden bunu hiç kullanmıyoruz.

İnsan-ejder melezi hâlimize mi dönüşmemiz gerek? diye sordum. Gürleyebilmek için ejderhalarımıza ihtiyacımız vardı. Yoksa tamamen mi dönüşüyoruz?

Melez hâlimizle başlayalım, dedi Tylan. Bakalım yeterince güçlü olacak mı? Melez hâlimizde de ejderha enerjimizin çoğuna erişebiliyoruz. Hem annemizi parmaklarımız varken yakalamak daha kolay olacaktır.

Haksız sayılmazdı.

İlk şekil değiştiren Kellan oldu ve açtığımız bağlar sayesinde enerjisi hepimizi peşinden sürükledi. Vücutlarımız irileşti ve derimiz pullarla kaplandı. Değişimimizin ısıltısı bir an için açıklığa güneş gibi doğdu ve Morgan'ın hayranlığı bağımız aracılığıyla içimi doldurdu.

Artık şekil değiştirmemizi izleyebilirsin, dedim kardeşlerimi konuşmamızdan uzak tutmaya çalışarak.

Aynen öyle, diye araya girdi Kellan. Bakmaktan hiç çekinme, küçük insan.

O lakabı duymamla dilini söküp atmak istesem de kardeşlerimi –en azından üçünü– nispeten sevdiğimden kendimi tuttum. *Küçük insan*, Morgan gibi değerli biri için utanç verici bir lakaptı. Bunu onlara bırakabilirdim.

Seni seviyorum, diye fısıldadı. Diğerlerinin bizi duyabileceğini umursamıyormuş gibi görünüyordu.

Bu, göt heriflerin çenesini kapatmaya yeterdi.

Ben de seni seviyorum, la moyar.

Birden kardeşlerimden yükselen arzuyu hissettim. Benim eşime duydukları arzuyu değil, kendi eşlerini bulmaya duydukları arzuyu. Morgan'ın varlığı farkında bile olmadığımız bir ihtiyacı gün yüzüne çıkarmıştı ve bu ihtiyaç başka bir dünyada her şeyden, eşinden bihaber gezinen o korunmasız insanı bulana kadar ruhlarının yakasını bırakmayacaktı.

Aramızdaki bağ acı bir korkuyla doldu. Onları anlıyordum. Morgan'ın Dünya'da savunmasız bir hayat sürdürdüğünü, ona hak ettiği değeri göstermeyen ebeveynleriyle yaşamak zorunda kaldığını düşünmek beni de öfkeliyordu. O lanet dünyayı yok etmememin tek nedeni Morgan'ın artık burada olması ve onun güvenliğini kimseye emanet etmek zorunda olmamamdı.

Odaklan! diye çıkıştı Drager. Hemen ardından ona kiminle konuştuğunu hatırlatmak üzere olduğumu sezmiş olacak ki sakinleşip devam etti. *Yani sonar silaha karşı koymayı annemiz planını yapmadan öğrenmek zorundayız demek istiyorum. Şu gürleyişi kullanmayı deneyelim.*

Kişisel duygularımı bir kenara bırakıp amacımıza odaklandım. Beşimiz de yonterların karşısına geçip yan yana dizildik. Bu kuşlar nadiren böyle büyük gruplar hâlinde toplanırdı ve bugün hepsini bir arada görmek büyüleyiciydi.

İnsan-ejderha karışımı hâlimizde kalplerimiz de büyür, enerji ve kanın aktığı oyuk ve çukurlarla dolu yeni odacıklar oluşurdu. Püskürttüğümüz alevlerin ve avımızın yön algısını bozup onu geriye savurabildiğimiz titreşimlerin kaynağı burasıydı.

İçimde normalde yapamayacağım kadar uzun süredir tuttuğum titreşimler göğsümü inletiyordu. Dört kardeşim de aynı-sını yaptı ve çok geçmeden gürleyişlerimizi ortak bir frekansta buluşturduk.

Enerjimizi sezen Lexie, “Şimdi!” diye bağırdı yonterlara.

Gürleyişimizi içimizde tutarak ağır ağır birikmelerine izin verdik. Böyle hissedebileceğimi bile bilmiyordum ve savaşta titreşimlerimizi patlama noktasına gelene kadar biriktirmemiz gerekeceğini tahmin edebiliyordum.

Yonterların uğultusu giderek yükselip şiddetlenirken ayaklarımın altındaki zemin sarsıldı. Saldırılarını ağırdan alsalar da çok geçmeden ortak bir tını –bir uyum– yakalayıp uğultularını doğruca üzerimize yönlendirdiler.

Sonar kristalin etkilerinden henüz kurtulmuş yaratığım titreşimler bize çarpar çarpmaz özgür kalmaya yeltendi ama ona izin vermedim.

“Daha güçlü!” diye bağırdı Lexie. “Her şeyinizle saldırın!”

Üzerimizdeki baskı göz açıp kapayıncaya kadar arttı fakat melez formumuzda zaten enerjimizi dengede tutmaya çalıştığımızdan kendimizi kaybetmiyorduk.

Onlarla da melez formumuzda savaşmalıyız, dedim diğerlerine. Hücrelerimiz zaten bölünmüş vaziyette, dalgalardan daha az etkileniyoruz.

Evet, dediler hep bir ağızdan.

Bu inanılmaz bir şey, diye ekledi Tylan.

Bağımızı dolduran gürleyiş daha da güçlendi. Sıra yonterların saldırına karşılık verip veremeyeceğimizi görmeye gelmişti.

Acele etmedik, enerjimizi damla damla serbest bıraktık. *Karşımızda annemiz varken böyle oyalanamayız, dedi Emmen. Ama şimdilik işe yarayıp yaramayacağını görmemize yardımcı olacak.*

Titreşimler tekrar kuvvetlendi. Yer artık o kadar şiddetli sallanıyordu ki etrafımızdaki ağaçlardan yapraklar ve dallar düştü.

Yonterların üzerimize yönelttikleri enerjisini görebiliyorduk, gürleyişlerimizi oraya göndermeye odaklandım. Kardeşlerim de aynısını yaptı, enerjimizin dalgaları onlarınkiyle çarpışacaktı.

İşe yarayacak, dedi Morgan kendinden emin bir sesle. Hissedebiliyorum.

Hepimiz aynısını hissediyorduk ve gürleyişimiz yonterların uğultusuna çarptığında bedenim bir rahatlamayla doldu. Hücrelerimi parçalarına ayırmaya çalışan enerji durdu ve az önce kılımları kıpırdatamazken artık hareket edebilir hâle geldik.

Gürleyişimiz yonterların uğultusundan daha güçlüydü ve kısa sürede hepsini geriye savurunca saldırımıza bir son verdik. Amacımız onlara zarar vermek değil, gürleyişimizin benzer bir silah üzerinde işe yarayıp yaramayacağını görmektir ve artık işe yarabileceğini biliyorduk.

Annemiz neye uğradığını şaşırarak, dedi Tylan kendinden emin bir sesle. Birbirimizden koptuğumuzu, kanlı bıçaklı olduğumuzu sanıyor ve Drager'in bize sırtını dönmesiyle aramızın daha da açılacağını varsaydı. Bağımız onun sonunu getirecek ve nedenini ya da nasıl olduğunu anlayamasam da Morgan'ın da bunun bir parçası olması aramızdaki enerjiyi güçlendiriyor.

Her ne kadar daha önce de yaptığı gibi farkında olmadan zihinlerimizde dolanmasını istemediğimden itiraf etmeye yanaşmasam da Tylan haklıydı. Morgan'ın sakin enerjisi yıpranmış bağlarımızın sağlamlaşmasına yardımcı oluyordu. Belki diğerleri de kendi eşlerini bulursa aramızdaki bağlantı durdurulamaz olurdu.

Sanırım bu yüzden istilayı başlatmaya karar verdi, dedi Drager ansızın. Morgan yüzünden. Eşlerimizi bulmak bizi güçlendirecekti ve asırlardır ilk kez Risest'e potansiyel bir aday gelmişti. İçimden bir ses yıllardır gözünü üzerimizden ayırmadığını ve ona bir tehdit oluşturmadığımız için müdahale etmeye kalkışmadığını söylüyor. Fakat yanımızda eşlerimiz olunca iyice güçleneceğiz.

Drager nihayet Morgan'ın gelişiyile istilanın başlangıcı arasındaki tesadüf sayılamayacak kadar kısa aralığa dair ortaya yeni bir fikir atmıştı. Tüm kusurları ve hatalarına rağmen kardeşim, konu savaş olduğunda en stratejik ve analitik dehalardan biriydi. Bu yeteneğini sadece savunma savaşlarında değil, diğer toprakları fethedip kendi himayesine katmak için de kullanırdı. Kendi beyni de aynı şekilde çalıştığını için annemin ne düşündüğünü biliyordu.

Kesinlikle akla yatkın bir açıklama, dedi Tylan. Sadece tehdit kısmından emin olamıyorum. Hatırlayamadığımız bir dünyaya ve sakinlerine nasıl tehdit oluşturabiliriz ki?

Zihnimde dönüp duran paramparça olmuş anılarımı ve Morgan'ın enerjisinin bunlardan bazılarını nasıl bir araya getirdiğini düşündüm. Geçmişimi hatırlamama nasıl yardımcı olduğunu. *Belki hepimiz eşlerimizi bulursak anılarımız geri dönecektir,* diye tahmin yürüttüm.

Eşlerimizi bulup güçlenmemizden ya da anılarımızı hatırlamamızdan korkan annemiz neye uğradığını şaşıracaktı.

Umarım onu bugün öldürebiliriz, diye hırladı Kellan. Neşeli karakteri öfkesinin gölgesinde kalmıştı. *Nasıl olduğu ya da kimin yaptığı umurumda değil, gebersin gitsin yeter.*

Al benden de o kadar, küçük kardeşim. Onu yem olarak kullanıp tüm şekildeğiştirenleri buraya toplayana kadar ona elimizi süremezdik ama sonrasında... ne olacağını kim bilebilirdi ki?

Lexie ve Morgan yonterların arasından geçip yanımıza geldi. Beşimizin de bağdan çekilmesiyle insansı formumuza geri

dönmüştük. Kardeşlerim kafamın içinden çıkar çıkmaz Morgan'ın enerjisini doğruca kendime çekmiş, zihnimizi tekrar birleştirmiştim.

Şu melez hâlin hoşuma gidiyor, dedi hafifçe sırtarak. Bayağı hoşuma gidiyor.

Düşünceleri dün geceye, onu yerde sertçe beceren melez formuma kaydı. Eşim, dedim onu uyarırcasına. Şimdi zamanı değildi. Onu alıp mağarama kapatma arzusu giderek dayanılmaz bir hâle geliyordu.

Görüntüleri kafasından kovdu. *Ölüp beni bırakmayacağına söz vermeni istiyorum, Z. Sensiz yaşayamam.*

Açıkçası bensiz yaşayamayacağı konusunda ciddi olup olmadığını kestiremiyordum. Bağa dair bildiklerim elle tutulur gerçeklerden değil, içgüdülerimden geliyordu. *Beni öldürmek o kadar kolay değildir, hayatım, diye onu rahatlattım. Endişelenme, bu istilaya bir son vereceğiz.*

Drager size tekrar ihanet etmezse, diye karşılık verdi.

Götü yemez.

Artık bağlarımızı açtığımızdan Drager içimizden birine fark ettirmeden bunu aklından bile geçiremezdi. Beni endişelendiren o değildi. Bilinmezliklerdi. Xalifer'dan kovulduğumuzda hafızamızdan silinen, annemizden daha güçlü bir tehdit var mıydı?

“Pekâlâ, her şeyin istediğimiz gibi gittiğini varsayıyorum?” diye araya girdi Lexie. “Planın bir sonraki kısmına geçmeye hazır mıyız?”

Çoktan hazırдық. Dünyamıza sızan galatorlardan bıkmıştım ve hepsini kendi gezegenlerine postalamanın vakti gelmişti. Sonsuza dek.

Otuz Dördüncü Bölüm

Morgan

Yonterları teşekkürler eşliğinde uğurladığımız sırada Cal geride kalıp gagası ve kanadıyla Lexie'nin omuzuna dokundu. Sürüye katılmadan hemen önce aynısını bana da yapınca şaşırdım. Tıpkı Astra ve Leo gibi onunla da arkadaş olmayı başardığımı fark etmek içimi gururla doldurdu.

Kendimi hiçbir zaman hayvanlara yakınlık duyan biri olarak görmediğimden bunu pek anlamıyordum ama gerçeği inkâr edemezdim. Hayatım bu canlılarla daha da renklenmişti ve şimdi dönüp baktığımda buraya gelmeden önceki *bomboş* hayatımda nasıl mutlu mesut yaşadığıma akıl sır erdiremiyordum.

Lexie'ye daima minnettar olacaktım. O olmasaydı Zahak'ın eşi bugünkü Morgan olmayacaktı.

İşe yaramaz bir Morgan olacaktı.

Her hâlinle benim için mükemmelsin, Morgan. Hayatının her evresinde. Gücün doğuştan geliyor, kimseye minnet borçlu değilsin. Senin gibi bir eşim olması benim için bir onur.

Zahak insana kendini iyi hissettirme ustasıydı resmen ve bu pohpohlamalarına alışabilirdim.

Lexie bize dönüp, "Yonterlar fazla uzaklaşmayacak," dediğinde kafamdaki *acabaları* ve *belkileri* bir kenara bıraktım. "Yeteneklerine ne zaman ihtiyaç duyacağımızı bilemeyiz. Ayrıca

galatorlar köye yaklaşacak olursa hepimizi uyaracaklar. Bir nevi ön uyarı sistemi gibi yani.”

Yonterların yakınımızda olacağını bilmek içimi rahatlatsa da aklıma Mika gelince içime bir hüznün çöktü. Savaşta müttefikimiz olmayı kabul eden her fae'e minnettardım ama her şey sona erene kadar başkalarını da kaybedebilecek olmak ödümü koparıyordu.

“Annemizi yakalamak istiyorsak,” dedi Drager, “bir an önce harekete geçmeliyiz. Bir yer belirleyip onu kendimize çekmeliyiz. Muhtemelen yalnız gelmeyecektir, hatta son âna kadar kendini göstereceğini bile sanmıyorum. Kendimizi savaşıma hazırlasak iyi olur.”

“Ya içimizden biri yakalanırsa?” diye sordu Tylan birden. “Sizi bilmem ama adamları Lexie'yle beni yakaladığında o da oradaydı.”

“Ben yakalandığımda da oradaydı,” dedi Emmen. “Hepimizi hapse atmadan oğullarını bir görmek mi istedi yoksa?”

Hepsi bakışlarını Drager'a çevirdi. “Aramızda hücreye kapatılmamış tek kişi olarak,” dedi Tylan iğneleyici bir sesle, “onunla ilk karşılaşman nasıldı?”

Drager'ın yüzünde huzursuz bir ifade belirdi. “Yakalanmamdan üç dakika kadar sonra ortaya çıktı. O kadar anıydı ki ya istediği yere istediği zaman ışınlanabiliyor ya da adamları onun pis işlerini yaparken o yakınlarda bir yerde saklanıyor.”

“İkincisi,” dedim bir an bile tereddüt etmeden. “Tam da öyle yapacak birine benziyor.”

Bana uzun uzun bakıp diğerlerine döndü. O an Drager'ın üzerimde hiçbir etkisi olmadığından bir kez daha emin olup rahatlardım. Enerjimde hiçbir değişiklik yoktu. Göğsümde veya... daha aşağılarda da bir hareketlenme olmamıştı. Tık yoktu. Bizi birbirimize bağlayan şey her neyse artık kaybolup gitmişti ve

bunun nedeninin Zahak olduğuna emindim. Sonuçta bağlı olduğum Düşmüş başından beri oydu.

“Dibime girip her yerimi inceledi ve sonra, *Kendimi en çok sende görüyorum*, dedi.” Drager sanki bu anıyı kafasından atmak istiyormuş gibi ürperdi. “Elini göğsümde gezdirdi,” diye devam etti, “ve enerjisinin benimkine karıştığını hissettim. Çok... rahatsız ediciydi.”

Herkes yüzünü öyle bir tiksintiyle buruşturdu ki ejderha annesinin ona bir nevi tecavüz etmediğini umdum. Meymenetsiz sürtük.

“Bana Zahak dışında herkesin yakalandığını, yakında benim de onlara katılacağımı söyledi. Tam gitmek üzereyken ona yardımım olmadan Zahak’ı yakalamayacağını söyledim. Hemen durdu. Arkasını döndüğünde telaşla, *Sana yardım edeceğim ama karşılığında yanındaki insanı istiyorum. Eşi olmayabilirim ama onu önce ben buldum*, diye ekledim.”

Ah, başından beri eşi olmadığımı bildiğini kendi ağzıyla itiraf etmişti. Bir yanım onu yakaladıklarında daha fazla hırpalamadıklarına üzülüyordu.

“Bana uzun uzun baktı,” diye devam etti, “sonra dudaklarında tüyler ürpertici bir gülümseme belirdi. Kendini beğenmişlik ve tatminle dolup taşıyordu. Teklifimi kabul etti ama inanın bana başından beri amacım elinden kurtulup sizi kurtaracak bir plan yapmaktı. Zahak benimle iletişime geçene kadar yanımdan ayrılmadı ve nereye gittiğini öğrendiğimizde ona tuzak kurduk. Annemiz sonar silahından farklı bir enerji tılsımı kullandı ve havayı doğurganlık enerjisinin küçük ölçekli bir versiyonunu yaratacak bir enerjiyle doldurdu. Ona bunun Z’nin aklını karıştıracığını ve bize onu yakalama fırsatı vereceğini söyledim.” Omuz silkti. “Tam da tahmin ettiğim gibi oldu ve planladığım gibi sizi kurtardım. Ödeştik sayılır, değil mi?”

Zahak'ın göğsünden yükselen hırıltılar insansı formunda hiç duymadığım kadar hayvaniydi. "Sen öyle san, kardeşim. Ne yaparsan yap ödeşmeyeceğiz. Ama işimiz bitene kadar seninle çalışmama ve ağzını her açtığında seni öldürmeye kalkışmama yeter."

Drager omuzlarını silkti. "O kadarı da yeter."

Tylan konuyu esas mevzuya getirerek aralarındaki gerginliği böldü. "Pekâlâ, bu bitmek bilmez açıklama annemizin kuytu köşelerde saklandığını doğruluyor. Yani içimizden biri tekrar yakalanacak olursa kalanlar saklandıkları yerden çıkıp onu enseleyebilir."

"Ya adamlarına bizi gördükleri yerde öldürmelerini emrettiyse?" diye sordum. İçlerinden birinin yem olması beni endişelendiriyordu. Dahası, içimden bir ses en güçlüleri olarak Zahak'ın gönüllü olacağını söylüyordu.

"Hâlâ birbirimize bağlı olacağız. Güçlenmeye devam edeceğiz," dedi Emmen alçak sesle. Bunu beni rahatlatmak için yaptığından şüpheleniyordum.

Hâlâ tam olarak ikna olmuş sayılmasam da onu başımla onayladım. "Tamam, peki kalanlar nasıl fark edilmeden saklanacak? Galatorlar sizin kadar olmasa da çok güçlüler. Etrafta saklandığınızı hissetmeyecekler mi?"

"Ah, sanırım bu konuda bir şeyler yapabilirim," diye araya girdi Lexie. "Kalanların saklanabileceği bir enerji cebi yaratırım. Silahlarımı saklamak için kullandığımın çok daha büyük ölçeklisini."

"Dördümüze de yetecek kadar büyük bir cep öremezsın," dedi Zahak. Aramızdaki bağlantıdan Lexie'nin fikrinin kafasına yattığını hissetsem de temkinli davranmak zorundaydı. "Bizi öylece içeri saklayamazsm. Enerjimizi de kontrol altına alman gerekir ve bunun için..."

Lexie, "Bütün klanıma ihtiyacım var," diyerek Zahak'ı susturdu ve Lexie planının son detaylarını kararlaştırıyormuş gibi

birkaç kez başını salladı. “Evet. Evet, bu işe yarar. Hepsi zaten burada ve cebi örmeme yardımcı olabilirler. Yine de hazırlanmamız bütün günümüzü alacaktır. O kadar oyalanabilir miyiz?”

Zahak’la Emmen birbirlerine şöyle bir baktılar ve Emmen derin bir nefes verdi. “Oyalanmasak iyi olur ama elimizdeki en iyi seçenek bu. Biraz daha beklemek başarısız olmaktan iyidir.”

Onunla aynı fikirdeydim. Planımız ne kadar sağlam ve detaylı olursa içlerinden birinin zarar görme –ya da daha beter durumlara düşme– ihtimali o kadar azalır.

Lexie omuzlarmı dikleştirdi ve bana hızlıca sarılıp ailesinin yanına gitmek için arkasını döndü. “Elimizden geldiğince hızlı olacağız,” dedi omzunun üzerinden bize dönerek. “Biraz dinlenin. Her şey plana uygun giderse bu akşam yola çıkabiliriz.” Birkaç saniye sonra gözden kaybolduğunda bensiz etrafta dolaştığı için endişelenmemeye çalıştım.

Onu koruyamayacağımın farkındaydım ama kıcımızı kollayacak ürkütücü eşim gibi hoş bir silahım vardı.

Beni bir silah olarak mı görüyorsun, la moyar? diye sordu Zahak sözcükleri uzata uzata. Fakat sesindeki belli belirsiz muzipliği duyabiliyordum.

Belki. Kesinlikle.

Bir kahkaha patlattı, kafamdan geçen iki düşünceyi de duymuştu. *Beni... Duraksadı. Gönlünce kullanabilirsin, eşim. Emrine amadeyim.*

Omurgamdan bir ürperti geçerken boğazıma yükselen iniltiyi yuttum. Tahrik olmanın ne yeri ne de zamanıydı. Diğerleri durumumu fark ederse çenelerinden kurtulamazdım. Elbette Zahak sabah yüzüne oturduğum anıyı düşünmek için tam da bu ânı seçti.

Kahretsin. Dudaklarımdan sert bir nefes kaçmasıyla kardeşleri bana döndüğünde tahrik olduğumu çaktırmama umutlarım suya düştü.

Kellen gülerek, “Belli ki bazılarımızın dinlenmeye niyeti yok,” dedi ve inleyip elini saçlarının arasından geçirdi. “Kahretsin. Kiskandım. Şimdi gidip kendi işimi kendim görmek zorunda kalacağım. Çok sağ olun.”

Tam arkasını dönmüştü ki Emmen’in sesini duyunca duraksadı. “Çok uzağa gitme. Her an yola çıkmaya hazır olmalıyız.”

Kellan elini havaya kaldırdı ama dönüp ona bakmadı. Çok geçmeden o da ağaçların arasında gözden kayboldu.

Tam Tylan’ın vaktini nasıl geçirmeyi düşündüğünü soracaktım ki Zahak kocaman ellerini belime dolayıp beni havaya kaldırdı ve omzunun üzerine attı.

Ani hareketi beni o kadar gafil avlamıştı ki köye dönüp nehrin üzerinden atlayarak Florentine’in evine doğru ilerleyene kadar ona hiçbir şey söyleyemedim. Evini bir süredir işgal ediyorduk ama Florentine’in şimdiye kadar geri dönmemesine ya da bize herhangi bir şey söylememesine bakılırsa buna hazırlıklı olduğumu düşündüm.

Zahak eğilerek ön kapıdan içeri girerken, “Zihnini beni büyülüyor,” dedi. “Bana iyi geliyor.”

Ofladım. “Beni bir patates çuvalı gibi omzuna atıp oradan oraya taşıyamazsın.”

Kahkahası bir kez daha zihnimi inletti. “Sen öyle san, hayatım.”

“Durmaya hiç niyetin yok, değil mi?”

Tekrar güldü. “Hiç yok.”

Elleri kalçamda dolaşmaya başlayınca bundan *o kadar* da nefret etmediğime karar verdim. Beni her şeyimle isteyen ve bu ihtiyacını başkalarına göstermekten çekinmeyen bir eş bulacağım aklımın ucundan geçmezdi. Zahak kendini başkalarına açmayan bir adamdı. Bunu Denille Adası’nın korkunç tanrısını tanıdığım ilk andan beri biliyordum. Beni kimseyle paylaşmak istemese de bana karşı duyduğu hisleri saklamaya asla yeltenmemişti.

Beni seviyor ve bunu herkese gösteriyordu.

Evet, sahiden de beklenmedik bir ikramiyeydi. Ona dair sevdiğim şeylerin listesi her geçen gün daha da uzuyordu ve kafam her ne kadar sadece kızsâl mevzulara ve bol aşklı fantastik kitaplara bassa da artık başka meselelere de ilgi duymaya başlamıştım.

Eş meselesinin de diğer ikisi kadar harika olacağı kimin aklına gelirdi?

Otuz Beşinci Bölüm

Morgan

Lightsbringerların Düşmüşleri -ya da en azından dördünü- içine saklayabilecek kadar büyük ve güçlü olduğunu umduğumuz bir enerji cebi oluşturmaları bir gün bile sürmedi.

Zahak boş vaktimizi değerlendirme konusunda harikalar yaratmıştı ve bundan sonra uykumdan beni ağzıyla boşaltmadan uyanırsam isyan edecektim. Hayatımın geri kalanında gözlerimi zevkle dolup taşarak açmayı umuyordum.

“Hadi, eşim,” dedi. Gözleri karardı. “Yoksa kurtarılması ve yok edilmesi gereken dünyaları boş verip bu yataktan asla çıkmayacağım.”

Kafasından Xalifer’ı milyonlarca parçaya ayırma planları yaptığını görebiliyordum. Kendi gezegeni olması umurunda değildi. Xalifer gözünde diğer dünyaların kaynaklarını çalıp enerji için hepsini yerle bir eden bir ucubeden ibaretti ve Zahak bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Florentine’in evinden dışarı adım atmaz kulağıma bir gürültü hücum etti. Günün büyük bir kısmını gözlerden uzak geçirdikten sonra etrafımı saran uyarılar yüzünden neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Antrenman yapan ya da savaşa hazırlanan faelerin çıkardıkları seslere bakılırsa Oluk’a dolmuş savaşçıların sayısı sabahkinin on katına çıkmış olmalıydı.

Tanrılarıyla omuz omuza çarpışmak için gelmiş onca fae’e bakarak, “Umarım planımız işe yarar,” diye mırıldandım.

“Yarayacak.” Zahak’ın kendine bu kadar güvenmesi aklıma birkaç yıl önce okuduğum bir epik fantastik romanı getirdi. Serinin son kitabında muazzam bir savaş çıkmıştı ve kahramanlar birçoğunun ertesi günü göremeyeceğini bile bile yola çıkmaya hazırlanırken içlerinden biri, *Savaşa şüpheyle girersen zaten kaybetmiş sayılırsın. Savaşa sakın kendini yenilgiye şartlamış olarak girme*, demişti.

Zahak fantastik kitapların dilinden anlıyordu.

Nehir kıyısından buluşma yerimize doğru yürürken faeler saygıyla bize yol verdi. Birçoğunun Zahak’ın yanı sıra beni de selamlamak için eğildiğini fark edince şaşırdım.

Ne kadar değerli ve önemli olduğunu biliyorlar.

Sözleri karşısında vücudumdan bir ürperti geçti. Kendimi değerli görmeyi hiç becerememiştim. Bana gösterdikleri saygının büyük ölçüde Zahak’la aramdaki bağdan kaynaklandığının farkındaydım ama şimdilik bunu görmezden gelecektim. Eninde sonunda kendi gücümü onlara kanıtlayacaktım.

Açıklığa vardığımızda Emmen, Kellan ve Tylan’ın çoktan geldiğini gördük. Drager’la Lexie ise hâlâ ortalıkta yoktu. “Drager topukladı mı?” diye sordum alayla. Hâlâ en sevdiğim ejderha sayılmazdı. İlk beşe girmesini bile sadece galatorları saymamama borçluydu.

Zahak kıs kıs güldü. “Geliyor. *Birisi* yüzünden oyalandı.”

Sesinden söz konusu *birisinin* bir kadın olduğunu anladım ve bunun içimde nasıl hisler uyandıracağını beklemeye koyuldum. Fakat hiçbir şey olmadı. Yaptığı hiçbir şey zerre kadar umurumda değildi. Hatta oyalanacak başka biri bulduğuna sevinmişim bile, belki artık bana bön bön bakmayı keserdi.

“Hâlâ gerçek eşlerimize dair öğrendiklerimizi reddediyor demek,” dedi Tylan, altmış metre yüksekliğindeki kadim bir ağaca yaslanarak. En alttaki dalları bile o kadar yüksekteydi ki hiçbirini neredeyse göremiyordum.

Zahak kardeşini dikkatle inceledi. “Niyetin kendi eşini bulana kadar kimseye el sürmemek mi?”

Gördüğüm ve benimle paylaşmayı seçtiği anılarından Zahak’ın çok uzun zamandır başka bir fae’le birlikte olmadığını biliyordum. Neredeyse bir asırdır kimseyle seks yapmamış, öncesinde de nadiren birileriyle yatmıştı. Doğurganlık ritüelleri sırasında tek başına mağarasına kapanmış ve anlamsız bulduğu için cinsel zevk peşinde koşmamıştı.

Görünüşe göre Tylan da onun izinden gitmeye kararlıydı. “Sizi gördükten sonra,” dedi usulca, “eşimi üzme riskine girmek istemiyorum. Bizi bekleyen geleceğin bu olduğunu anlar anlamaz tüm saçmalıklarımı bir kenara bıraktığımı, bütün dikkatimi ona verdiğimi ve ona saygı duyduğumu bilmesini istiyorum.” Elini sakalında gezdirip omuzlarını silkti. “Bu savaşı kazanma konusundaki kararlılığım ona katlandı. Eşimi ve Zahak’ta gördüğüm o mutluluğu bulacağım.”

Kardeşinin sözlerini başıyla onaylayan Emmen bile her zamankinden daha az asık suratlı görünüyordu. “Aynen öyle. Zahak gençliğimizde, hepimiz bütün kaygısızlığımızla ortalıkta dolanırken bile rahat ve sakin biri değildi. Ruhu her daim huzursuzdu. Seninle tanışana kadar. Hepsi bu kadar basit aslında.”

“Sen de eşini arayacak mısın?” diye sordu Zahak.

Emmen bir süre sessiz kaldı. “Emin değilim. Yapmam gereken doğru şeyin bu olup olmadığını bilmiyorum ve şimdilik sadece planımızın bir sonraki adımına odaklanmak istiyorum. Hiç yaşamayacağımız bir geleceği konuşuyor olmamız son derece muhtemel.”

Zahak’la Tylan’ın göğsünden eş zamanlı bir gümbürtü yükseltti. “Savaşa sakın kendini yenilgiye şartlamış olarak girme,” dedi Zahak yolda kafamdan geçen düşünceleri tekrarlayarak. “Onlardan daha güçlüyüz, özellikle de birlik olduğumuzda. Bizi bir tehdit olarak görmeseydi hepimizi aradan çıkarma–”

Yeşil Oluk'un sınırlarının ötesindeki ormandan yükselen uğultu sözünü kesti. Kulaklarımı çınlatan şiddetli, keskin ses savaşçıları harekete geçirdi.

Kellan etrafına bakıp, "Yonterlardan geliyor," dedi telaşla. "Bizi uyarıyorlar."

Zahak'ın kafasından geçen düşünceler dağıldı ve savaşçı zırhını kuşandı. "Yerimizi buldular," dedi ve sözlerini bitirir bitirmez beş kardeşin de bağlarını açtığını hissettim. Geçen seferkinden çok daha hızlılardı ve ilk seferki gibi güç mücadelesine girişmemişlerdi.

Geliyorum, dedi Drager. Telaşını ve hızlanan adımlarını hissedebiliyordum. Lexie de onunla birlikteydi ve bir an için onu oyalayan kişinin o olup olmadığını merak etsem de hemen ardından kendime bunun imkânsız olduğunu hatırlattım. Birincisi, Lexie -zerre kadar umursamayacağımı bilse de- bunu bana asla yapmazdı. İkincisi, bütün gün ailesiyle enerji cebini örmüştü.

Drager'ın kafasında beliren görüntüsünde bütün enerjisini tüketmiş de güçlkle hareket ediyormuş gibi yorgun ve beti benzi atmış görünüyordu.

Zahak yerimizi Drager'ın zihnine ileterek, *Nehrin yakınına gel*, dedi.

Ardından eliini tuttu ve hızlı adımlarla toplanıp mücadeleye hazırlanan fae kalabalığının arasına karıştık. Hepsi kılıçların ve arbaletlerin ağırlıklı olduğu silahlarını çekmişti.

Hep birlikte kalabalığı yararak ilerlerken, "Kulaklarınızı dört açın," diye bağırdı Einmen. "Ejderha formlarında gelirlerse kanatlarının altlarını hedef alın, en zayıf noktaları orasıdır. Bedenlerimizin geri kalanı zırh gibi sert pullarla doludur. Gözler de iyi bir alternatiftir. İnsan formlarında gelecek olurlarsa sakın tek başınıza üzerlerine hücum etmeyin. Hepinizden daha hızlı ve güçlü olacaklar, sakın pençelerini size geçirmelerine izin vermeyin. Grup hâlinde hareket edin."

Uyarılarını yol boyunca arka arkaya tekrarlardı ve fae savaşçıların çoğu ellerini zırhlı göğüslerine vurarak onu selamladı.

Birkaç dakika sonra Drager'la Lexie'nin öteki kıyıya yaklaştıklarını gördük. Burası nehrin en geniş kısmı olduğundan karşıya geçmek için sık kullanılan bir nokta değildi fakat ikisi de kolayca atladı. Yerlerinde olsam şak diye suya düşeceğimden emindim.

Etrafımızdaki gergin atmosfere rağmen kafamdan geçenlerin Zahak'ı eğlendirdiğini hissedebiliyordum. Çoktan toplanıp planlarının üzerinden geçmeye koyulmuş kardeşleriye bir şey duymuşa benzemiyordu.

Emmen, "Cep hazır mı?" diye sordu Lexie'ye.

Arkadaşım onu başıyla onayladı. "Evet, elimizden geldiğince büyük ve güçlü bir şey oluşturmaya çalıştık. Enerjinizi kaldırabileceğini umuyoruz. Kimse bir araya gelmenizle ortaya çıkacak gücü kestiremediğinden elimizden en iyisini ummaktan başka bir şey gelmiyor."

Yonterların uyarısı bıçak gibi kesildi ve kısa bir sessizliğin ardından oluk bir gürültüyle inledi. "İçeri girdiler," dedi Drager sıkıdığı dişlerinin arasından. "Hangimiz yem olacak?"

Birden, "İki kişi yem olmalı," dedim. Beş kardeş de bana döndü. Birbirimize bağlı olduğumuzdan planımı pekâlâ öğrenebilirlerdi ama saygı göstererek kafamın içinden uzak duruyorlardı. "Sadece biriniz karşılarına dikilirse bunun bir tuzak olduğunu hemen anlarlar ve anneniz kendini göstermez. Hem Lexie'nin yarattığı cebin dördünüz yerine üçünüzün enerjisine dayanabilmesi daha olası. Dahası, hiçbirinizin o galatorlarla tek başına mücadele etmesini istemiyorum."

Tylan kolunu omzuma attı ve Zahak'ın hırıltılarını duymazdan gelerek bana sıkıca sarıldı. "Bizi seviyor, beyler. Bizi gerçekten seviyor."

Başımı iki yana sallayıp onu ittirmeye çalıştım ama güçlü vücudu bana mısın demedi. Fakat Zahak bana yardım eli uzat-

maya karar verdiğinde Tylan beni hemen bıraktı. Abisine buluşmak istemiyordu.

“Zahak’la ben gidiyoruz o hâlde,” dedi Drager, yeniden plana odaklanarak. “En büyük ve güçlü olanınız biziz.”

Emmen, “Tartışmaya açık,” diye homurdansa da itiraz etmedi.

“Aynı fikirdeyim,” dedi Zahak. Drager’a katılmasına şaşırmadım. Aralarındaki anlaşmazlıklara ve farklılıklara rağmen kardeşlerine karşı daima korumacı davranırdı ve başlarına bir şey gelse perişan olacağını biliyordum.

Drager hariç, dedi dürüstçe.

Drager alayla homurdandı ve aramızdaki dolaylı bağdan Zahak’ın sözlerinin onu eğlendirdiğini hissedince şaşırdım. Attığı taş gücenmemesini birbirlerini öldürme planlarını bir kenara bırakıp kardeşlik ilişkilerine geri dönmeye başladıklarına yordum.

Birileri, “Geldiler,” diye bağırdı ve hemen ardından köy birbirine çarpan metal sesleriyle doldu. Kalabalık grubun arka saflarındaydık, galatorlarla aramızda yüzlerce fae savaşçı vardı.

“Planımızı yürürlüğe koyma vakti geldi,” dedi Lexie. Ellerini önünde kıpırdattı, parmakları havayı çekiştiriyor gibiydi.

“Bu kadar büyük olunca ağırlığı da artıyor,” dedi tedirgin bir ifadeyle. “Kardeşlerinizi taşıırken ellerinizin boş kalması için cebi zırhlarınıza iştirmeniz gerekecek,” dedi Zahak ve Drager’ı işaret ederek.

Şekildeğiştirenler onu başlarıyla onayladı, etrafımızdaki giderek artan kargaşayı umursamıyor gibilerdi. Olan biteni görmek için bakışlarımı nehir kıyısında gezdirdim ve tekrar önüme döndüğümde Tylan, Emmen ve Kellan ortadan kaybolmuştu.

Dolaylı bağımız sayesinde enerjilerini hâlâ hissedebilsem de artık çok daha soluklardı.

“Cebin içinde oldukları sürece bağlantımız güç kaybedecek,” dedi Drager, Lexie’ye. “Ama idare edeceğiz.”

Lexie onu başıyla onayladı. “Evet, ne yazık ki cebi inceltmemiz mümkün değil çünkü kurbağalar aşkına, tekrar ediyorum, hepiniz daha azıyla zaptedilemeyecek kadar güçlüsünüz.”

Lexie’nin uydurduğu kelimelerden birini duymasıyla Drager’in gözü seğirse de bir şey söylemedi. “Ormanın sonuna gitmeliyiz,” dedi Zahak’a. “Kargaşadan uzakta bekleyecektir. Bizi diğerlerinden uzağa çekmeyi umuyor.”

Lexie saniyeler içinde kılıcını kuşandı. “Ben de ön saflara katılacağım. Umarım onu yakalayabilirsiniz.”

Midem kasıldı ve arkadaşşıma uzanıp gitmesine engel olma içgüdüsüyle mücadele ettim. Lexie benim ailem, en yakın arkadaşşımdı ve incinmesinden... ya da daha beter bir sonla karşılaşmasından... duyduğum korku neredeyse dizlerimin bağını çözecekti. Lexie endişemi fark etmiş gibi duraksayıp arkasına döndü ve boştaki koluyla bana sıkıca sarıldı. “Savaşçıların ben-siz savaşmaları içime sinmez,” diye fısıldadı kulağıma. “Ama döneceğime söz veriyorum. Beni öldürmek o kadar da kolay değil.”

“Astra ve Leo da orada,” dedi Zahak. Konuşmamızı duymuş olmalıydı. “Onları bul ve yanlarından ayrılma. Faydalı olacaklardır. Astra zayıf yönlerimi iyi bilir.”

Lexie bir süre onu inceleyip sözlerini başıyla onayladı. “Onu güvende tut,” dedi sesini alçaltarak. “Yoksa...”

Ucu açık tehdidinin ardından bana bir öpücük attı ve bizi umudumuzla, bir ihtimal başarılı olabilecek planımızla baş başa bırakarak galatorlara doğru akın akın ilerleyen kalabalığın arasına karıştı.

Otuz Altıncı Bölüm

Morgan

“Senin de cebe girmeni istiyorum.” Zahak’ın sözlerini duymamla dikkatimi kalabalıktan ona çevirdim ve yanlış duyup duymadığımı düşünürken gözlerimi kırpıştırarak suratına baktım.

“Affedersin, ne dedin?”

“Diğerleriyle cebe girmeni istiyorum,” dedi sertçe. “Benim için buradaki en önemli kişinin ve galatorlar köyü basmışken savunmasızsın. Senin için endişelenip durursam plana odaklanıp savaşmam.”

Oflayıp puflamak, onu reddetmek istiyordum. Zahak’ın yanında olmamak doğru gelmiyordu ama savunmasız olduğumu ve istilacılardan biriyle yüz yüze gelecek olursam hiçbir şey yapamayacağımı inkâr edemezdim. Silah kullanmayı bile bilmeyen bir insan olarak anca ölümüne davetiye çıkarırdım.

Buna hayatta izin vermem.

Zahak’ın hırıltısı o kadar vahşiydi ki hafifçe koluna vurup ona hâlâ gayet iyi olduğumu hatırlatmam gerekti.

“Peki,” dedim. “Cebe gireceğim ama bana bunu nasıl yapacağımı göstermen gerek. Hiçbir şey göremiyorum.”

“Hiçbirimiz göremiyoruz,” diye araya girdi Drager gözlerini devirerek. “Amaç da o ya zaten.”

Yüzüme bir gülümseme yerleştirip ona ortaparmağımı gösterdim.

Gözleri karardı. Sinirini bozduğumun farkındaydım.

Hayat gayeme kavuştum.

Zahak ikimizi de umursamadan aradığı şeyi bulana kadar arkasına uzandı. *Hiçbir şeyi* öne doğru çekiştirerek bana ayırdığı ellerinin arasından geçmemi işaret etti. “Gir hadi,” dediğinde başımı eğerek söylediğini yaptım. Adımımı atar atmaz yanaklarımda bir karıncalanma hissettim ve ne olduğunu bile anlamadan içeri girdim. Beni büyük bir zevkle izleyen üç şekil-değiştireni görmesem cepte olduğumu bile anlamazdım.

“Yakında alışırsın, küçük insan,” dedi Emmen. Yüzünün bir tebessümle aydınlandığına yemin edebilirdim ama göz açıp kapayıncaya kadar asık suratlı hâline geri dönmüştü.

“Hiç ama hiç sanmıyorum,” dedim, bir cebe girmiş olmanın tuhaf hissini üzerimden atmaya çalışarak. İçerisi bembeyazdı. Daha önce hiç sıcak hava balonunun içine girmemiştim ama tam da böyle hiçlikten ibaret olduğunu hayal ediyordum.

Çok geçmeden öne doğru sarsıldık, Tylan kolumu tutmasa yeri boylayacaktım. Bu hareket hissini tuhaflığını tarif etmem mümkün değildi. Bir o yana bir bu yana süzüldükçe midem bulanıyordu ve yol tuttuğu için etrafa kusmayacağımı umdum.

Gözlerini kapa, hayatım.

Zahak’ın sesinin zihnimi doldurmasıyla sakinleştim. Enerjisi gözlerimi kapamama bile gerek kalmadan dengeyi bulmama yardım etti. İlk anki şaşkınlığım muhtemelen bağımıza çöken sessizlikten kaynaklanmıştı. Artık hiçbir şey –ölüm dışında elbette– bizi birbirimizden ayıramazdı ama bu enerji cebi bir şekilde bağımızı bastırıyordu. Yine de ona ihtiyacım olduğunu hissettiğinde bana uzanmanın bir yolunu bulmuştu. Enerjisine dört elle sarılarak kendimi bıraktım ve Drager’la birlikte bizi gitmemiz gereken yere götüreceklerine güvendim.

Zahak

Lightsbringerlar o kadar güçlü, o kadar sağlam bir enerji cebi örmüştü ki bağımızı mühürlediğimizden beri ilk kez Morgan'la aramıza bir sessizlik çökmüştü. İçeri adımını atar atmaz cebi paramparça edip eşimi geri almak istemiştim.

“Hadi ama, içeride güvende. Yapılacak işlerimiz var.”

Nehrin karşı kıyısına atlarken bana çıkışmasına bakılırsa Drager'in ölüm arzusu yine körüklenmişti. Enerji cebi ikimize de bağlı olduğundan peşinden ayrılmak gibi bir lüksüm yoktu ve beni peşinden sürüklemesine hayatta izin veremezdim.

Üzerimize iliştirdiğimiz ceple ilerlemek başlarda zor olsa da çok geçmeden buna alıştık. Her ne kadar sinirimi bozsa da –o koca çenesine elimi sokarak omurgasını söküp atmak istesem de– Drager'la iyi bir takım olduğumuzu inkâr edemezdim. Hep öyle olmuştuk.

Morgan'ın tedirginliği küçük gecikmelerle de olsa sürüklediğimiz ceple köyün içinden geçtiğimiz sırada zihnime ulaştı. Savaşçı klanları işimizi kolaylaştırmak için bize yol açıyordu ama kardeşlerimin ve eşimin oradan oraya savrulmasını önleyemezdik.

Ona sakinleştirici bir enerji gönderdim ve bağımızın hâlâ gücümü onunla paylaşabileceğim kadar sağlam olması içime su serpti. Tylan'ın da onu tutarak düşüp zarar görmekten kurtarması içimi rahatlatmıştı.

Yeşil Oluk'un bariyerinin karşısında sıraya girmiş bir kısmı ejderha geri kalanı insan formundaki galatorlar gruplar hâlinde köye saldırıyordu. Tavsiyemize kulak veren faeler onlara tek başlarına saldırmaya yeltenmiyordu. Etrafa şimdiden cesetler saçılmıştı ama kayıpların çoğu galatorlardandı. Savaşçılar ön-

ceki mücadeleden çok şey öğrenmişti ve şu an sayıca onlardan üstündük.

Kalabalıktan sıyrıldığımızda büyük bir galator grubunun dikkatini çekti. Drager oluşturdıkları uzun sıraya bakarak, “En az elli kişi olmalılar,” diye hırladı. “Şimdiye dek gönderdiği en kalabalık birlik bu.”

“Tam da karşılık vermemize yetecek kadar adam göndermiş,” dedim. “Bana kalırsa bariyeri aşp araziye çıkmalıyız.”

Drager karşı çıkmadı ve aramızdaki bağ sayesinde bunun doğru seçenek olduğu konusunda benimle hemfikir olduğunu hissettim. Safımızda fae savaşçılar varken güçlüydük ve annemiz bu şartlar altında asla kendini göstermezdi. Ancak avantaj ona geçtiğinde ortaya çıkardı.

Oluğun sınırına yaklaştığımızda galatorlar sonar kristallerini çıkararak faelere saldırdı ve kendimi olabileceklere hazırladım. İlk dalganın ateşlenmesiyle safımızdaki en güçlü savaşçı klanları olan Lightsbringerlar, Goldenseallar ve Turnchartenlar kendi enerji ceplerinde sakladıkları devasa gümüş kalkanlara davrandı. Metal bir savaşçı klanının geleneksel karmaşık desenleriyle işlenmemişi ama işlerini görüyordu.

Sonar dalgalar kalkanlarına çarparken kristalin gücü solup gitmişti. Savaş meydanında şartlar eşitlenmişti ve galatorlar bir sonraki hamlelerini kararlaştırmak için geri çekilmeye başladı.

Onları izlediğimiz sırada, “Lexie’nin biraz geç kalması bu yüzdendi,” dedi Drager. “Birkaç yonter’ın yardımıyla kalkan işini hallediyordu.”

Faelerimizin direnmekten fazlasını yapmaları sayesinde köyün koruyucu bariyerlerini aşp araziye çıktık. Açıklığa adımımızı atar atmaz sanki planlarımızı biliyormuş gibi ağaçların arasından bir düzine galator çıktı.

Drager nihayet savaşacak olmanın heyecanıyla gülümseyerek, “Hazır mısın, kardeşim?” diye sordu.

“Sorman hata,” diye hırladım.

Bu piç kuruları bugün ölecekti. Her biri.

İlk hamleyi biz yaptık. Galatorlar daha gözlerini bile kırpamadan içlerinden ikisinin gırtlığını parçalamıştım. Ellerim hiç zorlanmadan insansı parmaklarla ejderha pençelerimin bir karışımına büründü. Melez formumda onları daha kolay parçalarına ayırabileceğimden enerjimi ejderhanın gücüyle dolana kadar özgür bıraktım.

Morgan beni bir an olsun yalnız bırakmadı, ben öfkeyle dolup taşarken bile dikkatini başka yöne çevirmedi. Zihnim karrardı ve kendimi vahşetin kollarına bıraktım. Drager’la taşıdığımız enerji cebi birbirimizden fazla uzaklaşmamıza engel olsa da tek vücutmuşuz gibi savaşmamıza yardımcı oluyordu.

Yenilmeniz gerekiyor, unuttunuz mu?

Kellan’ın cızırtılı ve belli belirsiz sesi zihnimize süzüldü. Öldürdüğümüz ilk grubun arkasında bir düzine galator daha belirdi. Kendime planımızı hatırlatıp enerjim ve melez formum üzerindeki kontrolümü bırakarak daha zayıf hâlime döndüm. Daha zayıf ama asla tamamen bitik değil.

Drager, “Yenilmiş gibi yapmalıyız,” diye mırıldandığında dudaklarım bu düşünce karşısında istemsizce büküldü. Fakat haklıydı. Annemizi yakalamak istiyorsak bizim avucuna düştüğümüze inanması gerekiyordu.

İkinci grubun yanlarında enerji kristalleri vardı ve onlara saldıracakmış gibi ileri atıldığımızda sonar dalgaları üzerimize salmak için kutuları açtılar.

Üzerime çöken his beni hücreme geri döndürdü ve kardeş bağımıza rağmen beni dizlerimin üzerine çöktürecek kadar güçlüydü. Drager sertçe yanıma çöktü, ikimiz de annemiz ortaya çıkana kadar kristale dayanmaya kararlıydık.

Enerjiyle parçalanan hücrelerimizin verdiği acı yoğun olsa da dikkatimin büyük kısmını Morgan’ı silahın etkilerinden ko-

rumaya verdim. Hâlâ güçlüydü ve bağlantımızın öteki ucundan bana desteğini gönderiyordu.

Onu hak etmediğimi bilsem de vazgeçmeye hiç niyetim yoktu.

Onun iyiliği için bile olsa o kadar fedakâr biri değildim.

“Daha ne kadar dişimizi sıkacağız?” dedi Drager acı içinde. Vücudu pullarla kaplanmıştı.

Kristale daha önce hiç maruz kalmamıştı, dolayısıyla daha ne kadar kötüleşebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Saatlerce bu enerjinin hedefi olmam sayesinde vücudum ve hücrelerim silahın yıkıcı gücüne alışmış, bunu reddetmeye uyum sağlamıştı.

İçimden bir ses kristale biraz daha maruz kalırsam gücüne tamamen alışacağımı ve etkilerini kendi başıma engelleyebileceğimi söylüyordu.

Şimdiden bizi başından atmayı düşünüyor, dedi Tylan. Sesi zar zor duyuluyordu.

Zahak, yenilmiş gibi yapman gerekiyor. Bu kez konuşan Emmen'di. Bir şekilde hâlâ kristalin enerjisine maruz kalmamızın ve annemizin ortalıkta görünmemesinin sebebinin ben olduğum sonucuna varmıştı.

Gücümü serbest bırakarak onlara istediklerini verdim ve silahın beni melez formumun ucube bir versiyonuna dönüştürmesine göz yumdum. Pullar tenimi kapladı, görüşüm ejderhamınkiyle bir oldu ve ısı göğsümde toplandı.

Kristale boyun eğmek –hele de eşim yanımdayken– tüm içgüdülerime ters düşüyordu ama başarılı olmak için tek bir şansımız vardı ve bunu elimize yüzümüze bulaştıramazdık.

Ağaçların arasından daha fazla galator çıktı ve üzerimize iki sonar silahı daha doğrultuldu. Bu sefer vücuduma çarpan dalgalar karşı koyamayacağım kadar güçlüydü. Artık numara yapmıyordum.

Gürleyişinizi hazırlayın, kardeşlerim, dedi Drager. Onları alt etmeye hazır olmalıyız.

Sertçe yere yığılmamızla yolunu gözlediğimiz kaltak ağaçların arasından çıktı. Üzerindeki beyaz pelerinle âdeta süzülür gibi yanımıza geldi ve başını bir santim bile eğmeden bize baktı. Silah onu biz nebze bile etkilemiyordu.

Pelerini, dedim. Bir şekilde enerjiyi engelliyor.

O zaman dikkatimi çekmemişti ama pelerini son görüşmemizde de üzerindeydi.

“Merhaba evlatlarım,” dedi, sesi güçle dolup taşıyordu. “Hep birlikte kaçıp beni terk ettiğinizden beri size çok dargınım.” Bakışları yarı ejderha yarı insansı bedeniyle dört ayak üzerinde ileri geri sallanan Drager’a kaydı. “Bilhassa sana, Drager. Birbirimize benzediğimizi, büyük resmi görebildiğini ve daha iyi bir amaç uğruna fedakârlıklar yapılması gerektiğini anladın sanmıştım.”

Drager hırlayarak başını kaldırıp ona bakmayı başardı. “Birbirimize zerre kadar benzemiyoruz, şeytani sürtük. Kanının pençelerimden damlaması için sabırsızlanıyorum.”

Annemiz sanki şaka yapmışız gibi güldü. Yalnız değildi, galatorların birkaçı da ona katılmış, hatta birkaçı dünyanın en komik şeyini duymuş gibi ejderha formlarına dönüşmüştü.

Ne acınası. Hepsi de acınası ve zayıfı, şekildeğiştirenlerin adına leke sürüyorlardı.

Annemiz elini kaldırdığında hepsi suspus oldu, kuklacının oynattığı iplere boyun eğdiler.

Nihayet herkesin dikkatini üzerine çektiğinde, “Üzgünüm, evlatlarım,” dedi. “Niyetim asla sizi ortadan kaldırmak olmamıştı ama kaçınılmaz olana direneceğiniz ortada. Faelerinizle birlikte halkımızı öldürmenize müsaade edemem. Sırrımızı onlarla paylaştınız.” Cık cıklayarak volta atmaya başladı. “Anılarınızı bölük pörçük etmenin bunu önleyeceğini sanmıştım ama

artık planıma tehdit oluşturacak kadar çok şey biliyorsunuz. Peki tehditlere ne yaparsınız?”

“Hepsini ortadan kaldırırız,” dedi arkasındaki kalabalık hep bir ağızdan.

Bu kez gülümsemesinde her zamanki deliliğin yanı sıra bir parça hüznün de saklıydı.

“Hoşça kalm, evlatlarım,” diye fısıldadı. “Kardeşleriniz de yakında size katılacak.”

Onu neyin beklediğinden haberi bile yoktu.

Arkasına döndüğünde Drager’la bağımızı ardına kadar açıp diğer üç kardeşimize uzandık fakat cep yüzünden zayıflamış bağlantımızla gürleyişimize erişemediğimizi fark ettik. İçimizde bir yerdeydi ama gücüne tam olarak ulaşamıyorduk, özellikle de kristaller üzerimize doğrultulmuşken. Diğerleri dışarı fırlarsa annem sayıca dezavantajlı olduğunu anlayıp tabanları yağlardı.

Bu durumda da seçeneklerimiz tükenirdi ve yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalırdık.

Düzenleme

Ny.ozlem

Otuz Yedinci Bölüm

Morgan

Zahak'm acı çektiğini hissetmek ve bağımız aracılığıyla ona destek göndermekten başka bir şey yapamamak işkenceden farksızdı. Beni saldırılarından korusa da kristallerin gücünü bana doğrultulmuş olsalar çoktan öleceğimi anlayacak kadar hissedebiliyordum.

Tıpkı Mika gibi.

Zahak'la Drager'ı mahvolmaktan koruyan tek şey içlerindeki ejderhaydı.

Anneleri nihayet yüzünü gösterdiğine Tylan'ın elini tutmuş sessiz sessiz ağlıyordum. Tekrar tekrar, "Zahak güçlüdür," diyordu. "Onu böyle öldüremezler. Güven bana."

Ona inansam da eşimin acısını hissetmek beni perişan ediyordu.

Sürtükler kraliçesinin gelişiyile dikkatim dağıldı ve kendimi Zahak'm kafasında beliren görüntüyü yakından incelerken buluverdim. Sandığımdan daha ufak tefek bir kadındı. Yüzünün bir kısmı beyaz pelerinin altına gizlenmiş olsa da buz kristallerini andıran beyaz ve mavi tonlarıyla lekelenmiş soluk tenini görebiliyordum. Çok genç görünüyordu, yirmisinden büyük olamazdı.

Zahak aracılığıyla düşüncelerimi duyan Tylan, "Babamızla çok genç yaşta bağlandı," dedi. "Masum görünse de güç onu yozlaştırdı."

Nedeni belki gencecik yaşta bir ejderhanın eşi olması, belki de başka bir şeydi ama şekildeğiştirenlerimin canını yaktıkça ona duyduğum nefret büyüyordu. Onlara ölme vakitlerinin geldiğini söyleyip veda ettiğinde çılgılık atmamak için kendimi zor tuttum.

“Pekâlâ, birbirimize bağlanıp gürleyişimizi üzerlerine salacağımız kısma geliyoruz,” dedi Emmen. “Morgan’ın elini bırak da enerjimize kapılmasın. Gücümüzü Drager’la Zahak’a vermeye odaklanalım.”

Tylan kardeşinin söylediğini yaparak elimi bıraktığında bir adım geriledim, enerjilerine karışmaya ya da planının başarısız olma nedeni olmaya hiç niyetim yoktu. Tek bir şansımız vardı ve elimizi çabuk tutmamız gerekiyordu. Zahak ve Drager’ın kristallere daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildim. Artık karşılık vermelerinin zamanı gelmişti.

Fakat enerjileri yonterlarla yaptıkları denemedeki gibi birikmiyordu.

Bağı güçlendirmeye çalışırken yüzünü buruşturan Emmen hırlar gibi nefes verdi. “Cep bağımıza engel oluyor. Onları hâlâ hissedebiliyorum ama özümüzü gizleyerek gücümüzü de zayıflatıyoruz.”

“Zayıfladık ama bitik değiliz,” diye ekledi Kellan. Beşinin de mottosu olmuştu bu söz.

“Yine de kristallerin icabına bakmak istiyorsak gücümüzün tamamına ihtiyacımız var,” dedi Emmen öfkeyle. Kolları pullarla kaplanırken cep ısınmaya başladı. “Onları gözümüzün önünde parçalarına ayırıyor.”

Haklıydı. Bana yansıtmamaya çalışsa da Zahak’ın acısı tenimi yakıp kavuruyordu. Ağzımdaki kan tadı benden mi yoksa ondan mı geliyor kestiremesem de zamanları tükeniyordu.

“Cepten çıkmamız gerek,” dedim telaşla. “Tek çaremiz bu.” Üç kardeş birbirlerine baktı. “Annenizin kaçmaması için enerji-

nizi saklamaya çalıştığınızın farkındayım ama Zahak'la Drager ölürse ne anlamı kalacak?"

Sesim endişeyle dolup taşıyordu ve çaresizlikten bir kez daha Tylan'ın koluna yapıştığımda istemeden de olsa paniğimi ona yansıttım. Tenime değen teni ısındı ve canım yanmaya başladı. Acı bir haykırıyla elimi geri çekmeye çalıştım.

Ama çekemedim.

Tıpkı doğurganlık ritüeli sırasında Drager'a dokunmam gibiydi, enerji bizi bir arada tutuyordu.

Kellan'ın, "Siktir," diye fısıldadığını duydum ama bütün dikkatimi elimin altında lav gibi kaynayan tenine ve onu bu kadar şaşırtan şeyin ne olduğunu anlamaya vermiştim.

"Bağımızın bir parçası oldu," dedi Emmen dile getirmediğim soruyu cevaplayarak, "ve bir şekilde bizi güçlendirdi."

Hâlâ buna neden bu kadar şaşırdıklarını anlayamıyordum. Evet, tamam, bir insan olduğumun ve konu güce geldiğinde onlara sunabileceğim neredeyse hiçbir şeyim olmadığının farkındaydım. Ama Zahak'a bağlanıp gerçek eşi olabildiysem o kadar da işe yaramaz olamazdım.

Kafamdan geçenleri beşi de duymuş olmalıydı. Zahak birden zihnime döndü, sesi öncekinden daha güçlü çıkıyordu. *Eşlerimiz bizi güçlendiriyor*, diye homurdandı. *Bugün kurtarıcımız Morgan olacak.*

Hemen ardından gürleyişleri son sürat birikmeye başladı ve kendi göğsümün bile onlara katıldığını hissettim. Bir ejderha değildim ama o an bir insanın onlardan biri olmaya en yaklaşılabileceği noktadaydım.

Elimin altındaki sıcaklık soldu ve göğsümde birikmeye başladı. Her bir zerremi zangır zangır titreten titreşim yüzünden çenemi sıkmamış olsaydım çılgılık atardım. Ne kadarına dayanabileceğimi bilmiyordum ama pes etmeye niyetim yoktu.

Özellikle de bana ihtiyaçları olduğunu, planımızı sürdürmek için elle tutulur bir şansımız olduğunu bilirken.

İkinci bir şansımız olmayacaktı ve hep birlikte burada, galatorların karşısında dururken bile Yeşil Oluk'ta faeler ölüyordu.

Buna bir son vermeliydik. *Hemen şimdi.*

“Bir düşünsene,” dedi Kellan sıkıldığı dişlerinin arasından, onun da sesi titriyordu, “onumuz da bir arada olsak ne güçlü olurduk. Beş şekildeğiştiren ve beş eşi.”

Bu hâllerile bile muazzam bir güçle donatılmışlardı. Daha da güçlendiklerini hayal bile edemiyordum fakat ortaya çıkardığımız gücü de inkâr edemezdim. Bağımız aracılığıyla Drager'la Zahak'm gürleyişlerini galatorların üzerine saldıklarım hissedebiliyorduk. Saldırıları ellerindeki kristalleri tuzla buz etti ve hepsini geriye püskürttü.

Buna olan biteni birkaç saniye geç fark edip açıklığı terk etmekte yeterince hızlı davranamayan anneleri de dahildi. Drager uzun kollarını kadının minyon vücuduna sararak onu yakaladı.

Zahak etraftaki istilacıları paramparça etti. Kellelerini boyunlarından uçurdu, karınlarını deşti. Acıması yoktu, zihni kapkaranlık ve bomboştu. İstesem bile ona sesimi duyurabileceğimden şüpheliydim.

Sesini her daim duyarım. Sesi gürdü ve ejderhasınıninkine karışıyordu. Yine de öfkeden gözü dönmüşken bile bana asla zarar vermeyeceğini bilmek rahatlatıcıydı.

“Sanırım artık ortaya çıkabiliriz,” dedi Emmen telaşla. “Yoksa Zahak bize eğlenme fırsatı bırakmayacak.”

Kellan abartılı bir tavırla iç geçirdi. “Eh, artık annemizi yakaladığımıza göre hepsinin ayağımıza geleceğini düşünüp kendimizi teselli edelim. Hepimize bol bol eğlence çıkacak.”

Kana susamışlıkları tüyler ürperticiydi ama bu hâllerine bayılıyordum.

Kendi fantastik hikâyemi yaşadıkça antikahramanları neden sevdiğimi daha iyi anlıyordum. Beşi de gözlerini kırpmadan karşılarna çıkan herkesin icabına bakıyordu. Xalifer'in iyiliğini zerre kadar umursamıyorlardı. Onlar topraklarımıza gelmiş ve halkımızı öldürmüşlerdi, o yüzden de ölmeleri gerekiyordu.

Nokta.

Risest'i ne zamandır *kendi toprağım*, faeleri ne zamandır *kendi halkım* olarak gördüğümü bilmiyordum ama görüyordum işte. Haftanın başından beri yaşadıklarım düşünüldüğünde buna kafa bile yormayacaktım.

Cepten önce Emmen, ardından da Kellan çıktı. Hemen arkalarından ben çıktım, dördüncüyse Ty oldu. Beni koruduklarını hepimiz bilsek de kimse bunu dillendirmiyordu. Birbirimize bağlanmamızla içimi dolduran sıcaklık gitmişti ama hızlıca kırptırdığım gözlerimin ardında birazının kaldığını hissedebiliyordum. Bu küçük incelikler beni çok duygulandırıyor.

Cebin dışına adım atmamla renklerin canlılığına ve etraftaki gürültüye alışmak için gözlerimi kırptırdım. Etraf ölümün kokusuyla dolmuştu. Bu leş gibi kokuyu hiç bu kadar yoğun almamıştım. Kanlı bir katliamı kitapta okumak bir şey, gözlerimle görüp kokusunu almak bambaşka bir şeydi.

Midem bulandı ve Zahak birden yanımda bitti. O kadar hızlıydı ki yanıma gelmesinde büyüünün payı olduğuna yemin edebilirdim. Katliamın büyük bir kısmından o sorumluydu ama neyse ki yanağındaki birkaç damla kan dışında üzerinde hiçbir iz yoktu. "İyi misin?" diye sordu. Sesi hâlâ hırıltılı, teni hâlâ pullarla kaplıydı.

Hızlı hızlı başımı sallayarak onu onayladım. "Turp gibiyim," dedim fazlasıyla tiz bir sesle.

Tylan'ın genzinden alaycı bir ses yükseldi ama Zahak usta bir yırtıcının sakinliğiyle ağır ağır ona dönüp gözlerini üzerine

dikince sustu. Göğsüne hafifçe vurdum. “Gayet iyiyim. Şimdiki planımız ne?”

“Annemizi gözlerden uzak bir yere götürüp kafamıza takılan soruları soracağız. Sonra da onu bir tarlanın ortasında kazığa bağlayıp galatorları inlerinden çıkaracağız.”

Drager’ın kollarındaki anneleri kendine gelmişti ama sersemlemiş görünüyordu. Oğlunun elinden kurtulmaya çalışmadı ve fıldır fıldır bakan gözlerini benim üzerime dikti. Yanımda Zahak’la ona doğru ilerledim ama aramızda birkaç metre kala eşim beni durdurdu.

Bakışlarımı masmavi gözlerinde, pespembe dolgun dudaklarında ve doğal olamayacak kadar soluk teninde gezdirdim. Güzelliği kadar ifadesindeki delilik de inkâr edilemezdi. Anne ejderha keçileri hafiften kaçırmıştı.

“Buna pişman olacaksınız,” dedi son derece sakın bir sesle. “Neye bulaştığınıza dair en ufak bir fikriniz bile yok.”

Boğazımdan yükselen kıkırtıya engel olmadım ve hemen öksürüyormuş gibi yaparak çaktırmamaya çalıştım. Annelelerinin bakışları sertleştiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. “Affedersin,” dedim tekrar gülerek, “şu *buna pişman olacaksın ve neye bulaştığına dair en ufak bir fikrin bile yok* geyiği o kadar klişe ki. Tüm kötülerin aynı elkitabını okumuş gibi bunları *gerçekten* söylediğini öğrenmek beni çok mutlu etti.”

Yine çenem düşmüştü ve herkes bana bakıyordu. Ama bazılarının bunu tatlı bulduğuna emindim. Bunu hissedebiliyordum. Özellikle de kıstığı gözleri ve kıvrılmış dudaklarıyla beni izleyen Emmen’in.

O kadar tatlısın ki, dedi Zahak bağımız aracılığıyla.

“Hadi.” Emmen başını iki yana salladı. “Xalifer’in tamamı üzerimize çökmeden onu sorgulamalı ve planımızın sonraki adımlarını belirlemeliyiz.”

Tylan usulca ıslık çalıp annelerini taşımaya devam eden Drager'ın yanına geçti. "Plana falan gerek yok, Z'yi üzerlerine salalım işte."

Tylan'a bakan annelerinin dudaklarında beliren küçük sırı-tıştan hiç hoşlanmamıştım. Zahak'm hepsinin üstesinden gele-meyeceğini düşündüğü ortadaydı ve sorguları sırasında bizden ne sakladığını öğreneceklerini umdum.

Galatorların başının beş kardeşle boy ölçüşemeyeceği açıktı ama sayıca üstün olurlarsa bir şansları olabileceğini düşündüm. Gerçi, saflarındaki faelerin yardımıyla, nihai savaşta sadece beşi olmayacaktı.

Hepimizden sakladığı bir kozu daha olmalıydı ve dökülmesi için onu ne kadar hırpalamaları gerektiğini merak ediyordum.

Umarım bolca hırpalama gerektirir.

Zahak kan dökmeye doymamıştı, öfkesini annesinden de çıkarmak istiyordu.

Onu yargılamıyordum. O kadın yaptığı onca şeyden sonra başına gelecek her şeyi hak ediyordu. Evlatlarına ihanet etmek suçlarının en büyüğü bile değildi.

Oradan oraya atlayıp başka dünyalara musallat olan, halk-ları öldürüp topraklarının enerjisini sömüren bir çekirgeydi o. Ne kadar çabuk ölürse tüm dünyaların rahat bir nefes alması için o kadar iyi olurdu.

Otuz Sekizinci Bölüm

Zahak

Yeşil Oluk'u koruyan görünmez enerji kalkanından geçerken etraftaki kaosu inceledik. Duyularımı iyice açtım ve etraftaki çoğu enerjinin faelere ait olduğunu anlayınca rahatladım. Köye gönderdikleri galatorların tek amacı dikkatimizi dağıtıp bizi dışarı çekmekti ve yakınlarda henüz bir takviye birlik yoktu.

Elebaşlarının avucumuzda olması muhtemelen daha fazla asker çağırımlarına mâni oluyordu. Annemiz Drager'm kollarında bir oyuncak bebek gibi çıt çıkarmadan sakince duruyordu. Onu sorgulayabileceğimiz bir yere götürür götürmez bu özgüvenin nereden geldiğini öğrenecektik.

Yanımda Morgan'la ormanın içinden geçip daha önce plan yapmak için toplandığımız bir açıklığa vardık. Eşim teninden dolup taşan enerjiyle ve dalların arasından süzülen ışığın kalp şeklindeki yüzünden geriye dökülen uzun kahverengi saçlarındaki altın tonlarını vurgulamasıyla parıldıyor gibiydi. Mavi gözleri her zamankinden daha canlı ve büyüleyiciydi. Güçlerimizi birleştirmemizle ejderha enerjimizi artırmasına hâlâ inanamıyordum.

Eş bağlarma dair –onu her daim güvende tutmaya yönelik muazzam dürtüm dışında– çok az şey biliyorduk. Onu gözüm-den bile sakınıyordum ve bana kalsa cepte yaptığı gibi aramızdaki bağı karışmasına hayatta izin vermezdim. Yine de bunu yapması sayesinde eş bağının gerçek gücünü öğrenmiştik.

Kardeşlerimle olan bağım ardına kadar olmasa da hâlâ açıktı ve savaş sırasında vücudumu dolduran güç dalgasını hatırladıkça bunca yıl kendimizi bundan mahrum ederek aptallık ettiğimizi anlıyordum. Dünyamızın istila edilecek kadar zayıf olmasının nedeni sabit fikirliliğimizdi ve aynı şeyin gelecekte asla tekrarlanmayacağından emin olmak bize düşüyordu.

Drager enerjisiyle açıklıktaki bitkilerin liflerini ayırıp annemizi bir ağaca bağlamamız için ipler ördü. Kaçamayacağından emin olmak için bağımızın gücünden yararlanarak her bir teli güçlendirdi. Gerçi kaçsa da fazla uzağa gidemezdi.

Morgan'ı arkama alarak kardeşlerimin bize hayat verip ardından geri almaya çalışan sürtüğün etrafında oluşturduğu yarım daireye katıldım.

Onu dikkatle inceledik.

Yüzündeki gülümseme hâlâ yerli yerindeydi. Bunu sinirimizi bozup kendince eğlenmek için yaptığından şüpheleniyordum. Belki de gelip onu kurtarmalarını bekliyordu ve bu nedenle acele etmeliydik.

Emmen doğruca konuya girerek, "Yüzyıllar önce Xalifer'i neden terk ettik?" diye sordu.

Annemizin gülümsemesi genişledi. "Eşlerinizi bulmak için elbette. Yetişkinlik çağına gelen her erkeğin Dünya'ya yolculuk edip kendisine uygun insanı bulması gerekir. Sizin de babanızın beş yüzyıl önce yaptığını yapma zamanınız gelmişti."

Morgan, annemizin yirmilerinde görünmesine rağmen aslında beş yüz yaşından büyük olduğunu öğrenmesiyle yaşadığı şaşkınlığı belli etmedi. Şokunu hissedebiliyordum ama bunu benden başka kimse bilmeyecekti. Eşim ifadelerini kontrol altında tutmayı öğrenmişti.

"Neden Dünya'ya gidemedik o hâlde?" dedi Kellan usulca. "Ters giden neydi?"

Annemizin yüzündeki sırıtış ilk kez kayboldu. “Söylesem de anlamazsınız.”

“Bir dene,” diye hırladı Drager. Bağımız ardına kadar açık olmasa da hepimiz duyduğu öfkeyi ve gerginliğini hissediyorduk.

Bakışlarını beşimiz arasında gezdirerek, “Hepiniz bir hatadan ibarettiniz,” diye fısıldadı. “Çok güçlüydünüz. Hâkimiyetimizi size kaptıracaktık ve avucumuzdaki dünyadan vazgeçmeye hazır değildik.”

Nasıl bir cevap duymayı beklediğimi bilmiyordum. Belki, *Bir sorun çıktı, neden Risest’e düştüğünüzü biz de bilmiyoruz,* gibi bir şey ummuştum. Fakat başından beri bizi buraya göndermeyi planlıyorlarmış gibi konuşuyordu.

Şüphelerimi gidermem gerekiyordu. “Bizi Dünya yerine buraya mı gönderdin?”

Alaycı bir tavırla kıs kıs güldü. “Sizi ölüme gönderdim ama bir şekilde hayatta kaldınız. Sen, Zahak, kardeşlerinin önüne atlayıp patlamanın etkisini göğüsledin ama diğerleri çok yakınındaydı. Onlar da zarar gördü. Yine de yaralanmanıza rağmen bir şekilde birbirinize hiç olmadığı kadar sıkı sıkıya bağlanmayı başardınız ve bana güçlerinizi birleştirdiğinizde hepimizi ezip geçebileceğinize dair korkularımda haklı olduğumu gösterdiniz. Bu acması küçük dünyaya kendi başınıza geldiniz.”

Patlamanın etkisini göğüsledin. Tenimdeki karıncalanmayla vücudumdaki yara izlerini hatırladım. Sebebi bu olmalıydı çünkü aldığımız yaralar kolay kolay iz bırakmazdı.

Emmen ona doğru yaklaşıp yüzüne doğru eğildi, ifadesi nefretle dolup taşıyordu. “Anılarımıza ne oldu?”

Annemiz onu inceleyip sertçe yutkundu. “Üzerinize çarpan enerjinin beşinizi de yok etmesi gerekiyordu ama Zahak ve bağınız sayesinde hepiniz ölüme direndiniz. Fakat darbe beyinlerinizi sarsacak kadar şiddetliydi ve kaçıp giderken yüzleri-

nizdeki boş bakışları gördüm. Eninde sonunda gittiğiniz yerde ölüp gidersiniz diye düşündüm.”

Morgan yanımda kıpırdandı ve kafasından geçenler zihnimde yankılandı. *Buna ciddi ciddi inandıysa oğullarını hiç tanımamış demektir.*

Eşim başından beri gücümüzün farkındaydı ve bu bile, o boktan annemizin bizim için yaptığından çok daha fazlasıydı.

Açıklığa geldiğimizden beri sessizliğini koruyan Tylan duruşunu rahatlattı ve kollarının gevşekçe iki yanına düşmesine izin verdi. “Hayatta olduğumuzu fark etmen ne kadar sürdü? Bu yüzden mi Risest’i istila etmeye karar verdin?”

Annemiz cevap verirken ona bakmaya tenezzül etmedi. Bakışları bir anlığına gökyüzüne kaydığında bir kez daha kurtarılmaya hazırlandığı hissine kapıldım. “Enerji izlerinizi bulmam on yıllar sürdü,” diye mırıldandı dalgın dalgın. “Ama esas neden onun kütüphaneye gelmesiyle hissettiğim ruh eşi enerjisiydi.” Bakışlarını Morgan’a diktiğinde önüne geçip onu görmesine engel oldum. “Hepiniz eş bağının gücünü anlamadan önce buna bir son vermem gerektiğine karar verdim.”

Bu gücü onun buraya gelmesi sayesinde keşfetmemiz ne ironiydi ama.

“Ne yani, Morgan kütüphanemde çalışmaya başladığından beri bizi mi gözetliyordun?” diye sordu Drager.

Annemizin bu seferki kahkahası daha sakindi. Hafif kaçıklıkla düpedüz kaçıklık arasında kolayca gidip gelebildiği ortadaydı. “Elbette. Hiçbir şey hatırlamadığınızdan ya da tahtta hak iddia edecek kadar güçlenmediğinizden emin olmak için hepimizi düzenli aralıklarla gözetledim. Ebeveynlerinden daha güçlü evlatların tahta çıkması gibi bir geleneğimiz olsa da ne ben ne de babanız bunu doğru bulduk.”

Elindeki güçten asla vazgeçemeyecek kadar keyif aldığı ortadaydı, o kadar ki ona tehdit oluşturmamalım diye bizi öldür-

me planları yapmıştı. Başarısız olsa da anılarımızı hatırlamadığımız sürece Risest'te kendi hâlimizde yaşamamızdan rahatsız olmamıştı. Fakat Drager güç ihtiyacıyla insanları dünyamıza getirdiğinde harekete geçmek zorunda kalmıştı.

“Bizi kendi hâlimize bırakmaya devam edebilirdin,” dedim. Sesim dolup taşıdığım öfke ve nefretin bir zerresini bile ele vermiyordu. Ailemizin güç uğruna bizi öldürmeye kalkıştığını öğrenmek canımızı yaksa da onu umursadığımızı düşünmesini istemiyordum. “Anılarımızı hatırlamaya çalışmıyorduk bile. Bu dünyada sahip olduklarımızın arkamızda bıraktıklarımızdan çok daha iyi olduğunu zaten biliyoruz. Kendi yıkımınızı kendi ellerinizle hazırladınız ve dünyamızla faelerimizi tehdit edenlere ne yaptığımızı öğrenmek üzeresiniz. Xalifer’ı yok ettiğimde topladığın ve aradığın onca güç bir hiç olacak.”

Yüzündeki gülümseme silindi ve bana attığı bakış sanki bu âna dek bizi hafife almış da işin ciddiyetini yeni anlıyormuş gibi değişti. Belki de ebeveynlerimize asla zarar vermeyeceğimizi sanmıştı.

İkisinde de yanılıyordu.

Deli gözlerine bakmaktan bıkip bakışlarımı çevirdiğimde gözlerim başka birininkiyle buluştu. Drager’inkilerle. Kafası karışmış gibiydi ve onu endişelendiren şeyin ne olduğunu tahmin edebiliyordum. Güç sevdasını ve bu uğurda tüm köprüleri yakmayı annemizden miras almıştı. Kendine çekidüzen vermezse gelecekte dönüşeceği kişiye bakıyordu. Annemizi tekrar görmek onun için bir uyarı gibiydi ve aptal herif buna kulak asmazsa hepimizin sonunu getirmeden önce onu öldürmek zorunda kalacaktım.

“Sanırım yeterince şey öğrendik,” dedi Tylan. Onun da sesi en az benimki kadar duygusuzdu. “Onu yem olarak kullanıp ucube dünyalarını dize getirelim artık.”

Bütün varlığımı armağan edebileceğim bir plandı bu.

Drager ağacın gövdesindeki ipleri çözüp annemizin ellerini arkasına bağladı. Minik bedenini kucağma alıp bir esir gibi sıkıca tuttu ama annemiz yine ne ona direndi ne de kaçmaya yeltendi. Geri dönen o lanet sırtışıyla kollarında oyuncak bir bebek gibi durmaya devam etti.

Ona pis pis baktığımı fark edince gülümsemesi daha da büyüdü. "Planınızın çok ama çok önemli bir detayını atlamışsınız." Kıs kıs güldü. "Sakin yanlış anlamayın, ortaya iyi bir şey çıkarılmışsınız. Kardeşlerinizin yanımızda olduğunu hissetmedim ve Zen kristallerimizi patlatacak gücü nasıl bulduğunuza hâlâ akıl sır erdiremiyorum ama her şeye rağmen kontrol edemeyeceğiniz bir unsur var. Ne olduğunu biliyor musunuz?"

Hiçbirimiz cevap vermedik, saçmalıklarından bıkmıştık ve planımızın bir sonraki aşamasının sorunsuzca ilerlediğinden emin olmaya odaklanmamız gerekiyordu.

Çatışmaya doğru ilerlerken ana gemiye kraliçelerinin yakalandığı ve kovandaki herkesin akılları varsa yeryüzüne inmesi gerektiği mesajını iletmek için canlı bir galator bulmamız gerekecekti.

Ana gemiler ve kovanlar ha... Şu uzaylı arılarla savaşılmaya hazır mıyız?

Morgan'ın zihni dışarıdan sakinmiş gibi görünüyor, şaka yapmaya çalışıyordu ama belli etmemeye çalıştığı paniğini hissediyordum.

Her şey yolunda gidecek, hayatım. Aklınca bizi şüpheye düşürüp planımızı sorgulatmaya çalışıyor. Zaman kazanıp eline kaçma fırsatı geçmesini bekliyor ve bunun için aklına gelen her yolu deniyor.

Morgan kısa bir süre sessiz kaldı, ardından minik ellerini belime doladı. Fiziksel temasa ihtiyacı vardı. *Umarım haklısındır, Z. Sadece... kendine çok güvenme. Gerekirse geri çekilmeye hazırlıklı ol. Kafasında korkunç bir B planı kurduğundan şüpheleniyorum.*

Morgan ejderha kraliçesinin karşısında yeterince temkinli davranmadığımızı düşünüyordu ve ona bugünkü savaştan bizim galip ayrılacağımızın garantisini veremezdim. Uğruna savaşacak çok şeyim vardı.

Hem kendi geleceğim hem de dünyanın geleceği tehlikeydi ve gerekirse bir an bile düşünmeden geri adım atardım.

Savaş başladığında tekrar cebe dönmeni istiyorum, dedim. Drager öteki ucunu bırakmış olsa da enerjisi hâlâ üzerimdeydi.

İsteğimi geri çevirmesini bekliyordum ama cevabını vermeden önce bunu enine boyuna düşündü. Peki, savaş çıkırdan çıkarsa cebe gireceğime söz veriyorum. Ama o zamana kadar dışarıda kalıp olan biteni görmek istiyorum. İçeri girdiğimde aramızda çöken sessizlikten hoşlanmıyorum.

Birden Drager bağımızdaki engelleri dürttüğünde zihnimi ona açtım. *Biz dışarıda savaşırken Morgan Lancourt'ta beklemeli, dedi aniden. Annemin tavırları hiç hoşuma gitmiyor. Kendinden fazla emin. Morgan Lancourt'ta beklerse en kötü ihtimal gerçekleşirse Dünya'ya dönebilir.*

Morgan için endişelenmesi ve onu korumaya çalışması tepemin tasını attırdı. Yine de etrafı ne kadar güçlü varlıklarla çevrili olursa o kadar güvende olacaktı. Ona bir daha asla dokunmaya yeltenmediği sürece bunu görmezden gelebilirdim.

Artık Lancourt'ta sorunsuzca kalabilir miyim? diye sordu Morgan.

Elbette, dedi Drager kibridni saklamaya tenezzül etmeden. Artık bizden birisin. İstedığın her yere sorunsuzca gidip kalabilirsin.

Morgan onu başıyla onayladı, bizden biri olduğunu duymak onu memnun etmişti. *Yine de hiçbir yere gitmiyorum, dedi.*

Drager'ın enerjisi bağı akın etti, ona itiraz etmeye kalkışacağı ortadaydı ama Morgan ondan önce davrandı. *En kötü ihtimal gerçekleşmeyecek, dedi, gerçekleşecek olursa da burada, Zahak'ın*

yanında olacağım. Biz ruh eşiyiz, o nereye giderse ben de oraya giderim.

Bir yanım onu gitmeye, güvende olmaya zorlamak istiyordu. Ama birbirimizden bu kadar ayrı kalmaya dayanmamız mümkün değildi. Bilhassa bağımızı yeni mühürlemişken.

Galatorların Lancourt'ta sızma ihtimalleri de cabasıydı. Onu kıştırıp öldürmeleri çok kolay olurdu. Konu kapanmıştı. En güvende olduğu, onu canım pahasına koruyacağım yerde kalacaktı.

Benim yanımda.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Morgan

“Adın ne?”

Ona anne ejderha demekten bıkmıştım. *Anne* sözcüğünü hak etmiyordu, sadece onları *doğuran* kadındı, o kadar.

“Kraliçe Rose,” dedi. Kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

Kraliçe Rose, ya da diğer adıyla tüyler ürpertici sürtük, yüzünden eksik etmediği rahatsız edici gülümsemesiyle Drager’ın kollarında yatıyordu. “Yoksul bir ailede büyüdüm,” diye devam etti, sanki geçmişini soracak kadar umursuyormuşum gibi. “Yoksul, acması ve pislikten bile daha aşağı bir hayatım vardı. Annemin sırf karnımızı doyurabilmek için kendini sattığı ve babamın... beni incittiği türden bir hayat.” Boğazını temizledi, yüzündeki gülümseme titreşmeye başlamıştı. “Thorne’unmun beni bulduğu gün, hayatımın en mutlu günü oldu. On sekizinci yaş günümde beni yatağımdan alıp Xalifer’a getirdi. Bir gün içinde birbirimizin olduk. Hayatımı kurtardı ve beni bir kraliçe yaptı. Çoktan ölüp gitmiş ailem bir daha aklıma gelmedi.”

Attığı neşeli, tiz kahkaha ormandan ayrıldığımızdan beri şiddetlenmiş esintiye kapılıp gitti. “On sekiz yaşında mıydın?” diye sordum usulca. Şu Thorne denen adam bağlarını mühürlediğinde yaşlanması durmuştu ve dolayısıyla sonsuza dek gencecik bir kız olarak kalacaktı. “On sekiz yaşındaydın ve kaçırıldın mı?”

Delici, masmavi bakışları daha da soğuk bir hâl aldı. “Bana sakın acıma, evlat. O günlerin üzerinden milyonlarca yıl geçti ve hepsi birbirinden şahaneydi.”

Evet, özellikle de öz çocuklarını katletmeye kalkışman şahaneydi, psikopat karı.

Pek de harika sayılmayacak ebeveynleri –elbette onunkilerle kıyaslanamazlardı bile ve bunun için kendimi şanslı sayıyordum– olan bir insan olarak çocuklarına zarar veren bir kadına anlayış gösteremezdim.

“Anne babanın hatalarından ders çıkarmalıydın,” dedim. “Tıpkı onlar gibi sen de *kendi* evlatlarının canını yaktın. *Yoksul ve zavallı* deyip onları küçük görsen de onlardan üstün değilsin. İkisi de o sıralar hayatta kalmaları için yapmaları gerekenleri yapmışlar. Senin böyle bir mazeretin yok.”

Gülümsemesi artık tamamen silinmişti. “Anlamıyorsun. Bu da hayatta kalmak için. Çok fazla evladım oldu. Genelde eşler bir, bilmedin iki çocuk doğurur. Fakat benim beş oğlum oldu. İkisini önce, kalan üçünü sonra doğurmama rağmen aynı kozada doğmuş gibi birbirlerine bağlanıverdiler. Göz yumulamayacak kadar kudretli bir güç yara–”

Suratına bir yumruk geçirdim.

İçime ne kaçmıştı bilmiyordum ama çocuklarını neden öldürmeye kalkıştığına dair saçmalıklarını birbiri ardına sıralarken gözümü öfke bürümüşü ve ne olduğunu bile anlamadan Drager’a yaklaşıp yumruğumu o kadının meymenetsiz suratına indirivermişim.

Drager’ın güçlü göğsüne yaslandığından başı geriye savrulmadı ve ona vurmak canımı beklediğimden daha çok yakmıştı.

Ama canı yanan tek kişi ben değildim.

Hırlayarak Drager’ın elinden kurtulup bana ulaşmaya çalıştı. Dudağından koyu kırmızı, incecik bir kan damlası sızsa da bana karşılık veremedi.

“Gebereceksin,” diye bağırdı. “Hepiniz gebereceksiniz! Bu kez işimi düzgün yaptığımdan emin olacağım!”

Ona sırtıp Zahak’a doğru yürüdüm. Kolunu vücuduma dolayıp bana sıkıca sarıldı. *Şu işi bir an önce bitirmeliyiz,* diye hırladı, *artık bölünmeden seninle baş başa kalmaya ihtiyacım var, baş belası.*

Etrafımı sarana sıcaklığının tadını çıkarırken dudaklarımdan gergin bir kahkaha döküldü. “Midemi bulandırıyor. Onu bir saniye daha dinleyecek gücüm kalmamıştı.”

Beni duyabilmesi için sesli konuşmuştum ve tam da umduğum gibi bir kez daha Drager’ın kollarında debelenmeye başladı.

Kellan parmağını göğsüne yaslayıp gözlerini suratına dikerek, “Kıpırdama artık,” dedi. “Yoksa Morgan’ın seni bir kum torbasına çevirmesine izin veririz. Görünüşüne aldanma, yumrukları fena değildir.”

Zahak eşim olması isteyebileceğim her şeyin ötesindeydi ama beraberinde gelen *erkek kardeşleri* de oldukça hoş bir artıydı. Her zaman çok küçük olan ailem artık çok daha geniş ve geleceğe yönelik sayısız olasılıkla dolu bir kalabalık hâline gelmişti.

Kaçık bir kadının bunu elimizden almasına göz yumamazdım.

Yürürken yumruklarımı sıkıp gevşettim. Cepheye doğru ilerlerken ağrım hafiflemeye başlamıştı bile. Nehir görüş alanımıza girdiğinde savaşçıların attığı naraların sesleri şiddetlendi. Nehrin batı kıyısına vardığımızda Zahak gruba, “Astra, galatorların sayısının azaldığını söylüyor,” dedi.

Çatışma yaklaşık yüz metre ötemizdeydi ve ellerinde kızıl gökyüzünün ürkütücü ışığında parıldayan kılıçlarıyla faeleri görebiliyordum. Havadaki topraksı koku aklıma Zahak’ın sınırın dışında yaptığı katliamı getirse de kendimi nedenini düşünmemeye zorladım.

“Lexie iyi miymiş?” diye sordum Zahak’a. “Astra onu görmüş mü?”

Zahak bana bir cevap vermeye fırsat bulamadan Astra’nın yanında Leo’yla bize doğru koştuğunu fark ettik. Bu sefer ufaklığın daha da büyümüş olmasına şaşırmadım. Bu mistik yaratıklardan her şeyin bekleneceğini öğrenmiştim. Kocaman kafasını okşamak için eğildiğimde Lexie çatışmanın dışına fırladı ve onu görebilmemiz için bize el salladı. Arkadaşımı görünce o kadar rahatladım ki dizlerimin bağı çözülde.

“Arkadaşına kavuşmanın tadını çıkar, insan,” diye tısladı Rose. “Yakında hepiniz geberip gideceksiniz. Dünyanızı yozlaştırmaya çoktan başladık. Nihai savaş gelip çatığında iş işten geçmiş olacak.”

Kendimi ona bakmamaya zorlayarak dikkatimi eşimin üzerine atlayan sabrelara verdim. Zahak ikisini de kucağına aldığında Leo dönüp üzerime zıpladı ve beni yere düşürmesine aldırmadan yüzümü yalamaya koyuldu. “Leo,” dedim güçlükle nefes almama rağmen gülererek, “seni taşımam mümkün değil, dostum. Çok ağırsın!”

Zahak onu üzerimden kaldırdığında nihayet rahat bir nefes aldım. Heyecanlı sabre’i yanıma bırakırken, “Ona karşı nazik ol, ufaklık,” diye uyardı Leo’yu. “O bizim için çok kıymetli.”

Leo mırılayarak yeniden yanıma sokuldu, bu sefer heyecanını bir nebze olsun bastırmıştı. Biz sabrelerle boğuşurken yanıma çoktan ulaşan Lexie beni yerden kaldırıp sarıldı.

Kan revan içinde kaldığından kucaklaşmamız vıcık vıcık ve iğrençti ama hiç umursamadım. En yakın arkadaşım hayatta, kollarımın arasındaydı ve isteyip isteyebileceğim tek şey buydu.

“Savaş nasıl gidiyor?” diye sordu Kellan.

Lexie beni bırakırken Kellan’a başıyla selam verdi. “Gayet iyi. Neredeyse hepsinin icabına baktık ve bir sonraki birlik için yeniden toplanıyoruz.” Gözleri –şükürler olsun ki– yeniden

suspens olmuş olmuş anne ejderhaya kaydı. “Planınızın yolunda gitmesine sevindim. Sıra son adımda.”

Tekrar yürümeye başladığımızda yanıma geçti ve şekil değiştirenlerin sorularını cevaplamaya koyuldu.

“Kaç adam kaybettik?” dedi Emmen.

“Yüzde on beşten az,” dedi. “Hazırladığımız kalkanlar büyük fark yarattı. Kristallerin bir işe yaramayacağını anladıklarında kaba kuvvete döndüler. Öyle olunca tekrar düzenimizi tutturana kadar birkaç adamımızı kaybettik. Uyarılarınızı dikkate alıp hiçbirine tek başımıza saldırmadık. Artık nasıl dövüştüklerini hemen hemen çözdük sayılır.”

“Faelere bizi yenmek için ihtiyaç duydukları silahı da verdik,” dedi Drager kasvetli bir sesle.

Lexie ona sert bir bakış attı; bir süredir Drager’ın en büyük hayranı sayılmazdı. “Hepimiz onlardan daha kuvvetli olduğunuzu biliyoruz. Dahası, size karşı ayaklanmamızı gerektirecek ne sebebimiz var ki? Koyduğunuz kuralları ve bize sunduğunuz özgürlükleri kabul ediyoruz. Kaos dolu bu dünyaya huzur getiriyorsunuz. Size saldırmak gibi bir niyetimiz yok.”

“Sakın onlara inanma, oğlum,” dedi Rose. “Eninde sonunda içlerinden biri senin olana göz dikecek. Hep öyle olur.”

Lexie ona bir bakış atıp bana döndü. “Birkaç tahtası eksik, değil mi?”

Genzimden alaycı bir hırıltı koparken boğazımı temizledim. “Birkaç taneden fazlası eksikmiş gibi görünüyor.”

Parmaklarımı Leo’nun kürkünde gezdirdim, tüylerinin o bebeksi yumuşaklığı neredeyse tamamen kaybolmuştu. Çok hızlı büyüyorlar, dedim alayla Zahak’a. Minik bedeniyle koyunuma sokulduğu günleri hatırlayınca nostalji hissiyle doldum. Aradan o kadar uzun zaman geçmemiş olsa da aynı şeyi bir daha yaşayamayacaktım.

Kızıl sabreler çevrelerine uyum sağlayan canlılardır, dedi Leo'nun kendisini ve sevdiklerini korumak için normalden daha hızlı büyümesi gerekti ama daima senin yavrun olarak kalacak Hep öyle olur.

Leo sanki Zahak'ın söylediklerini duymuş gibi mırılınca eğilip kocaman kafasını kollarımın arasına aldım. "Seni seviyorum, dostum," dedim. Ardından Astra'nın da başını okşayıp aynalarını söyledim. İkisinin de sağ salim yammıza dönmesi beni mutlu etmişti.

"Pekâlâ, şu işi bir an önce bitirelim," dedi Kellan. "Daha gidip kendi eşimi bulacağım."

Ona yepyeni bir hayat gayesi vermiştik ama gezegenimde sekiz milyardan fazla insanın yaşadığını ve eşinin henüz doğmamış olmasının da ihtimaller dahilinde olduğunu söyleyip keyfini kaçırmaya hiç niyetim yoktu. Umudunu mümkün olduğunca korumasına müsaade edecektim.

Öte yandan gerçek eşleri gözleriyle görmelerinin ardından, biraz kaderin de yardımıyla, zamanlama kusursuz olabilirdi elbette. Yaşadığımız hikâyenin yazarı ben olsaydım öyle yapardım. Saçma bir klişe olsa bile.

Kahramanlarım mutlu sonlarına kavuştuğu müddetçe klişeler kimin umurundaydı ki?

Mutlu sonumuza kavuşacağız, dedi Zahak. Ufukta bizi bekleyen bir savaş varken –ve Rose'un bizden gizlediği çılgın planını hâlâ bilmiyorken– sözleri beni bu kadar mutlu etmemeliydi.

Rose demişken... az önce ağzından kaçırdığı sözlerin üzerinde durmadığımızı hatırladım.

"Rose," dedim tekrar ona dönerek, "dünyamızı yozlaştırmaya çoktan başladığınızı, her şey için çok geç olacağını söylerken neyi kastettin?"

Bakışları bana çevrilse de sessiz kaldı.

“Dünyaları bizimkini zehirliyor,” dedi Lexie. Bunu zaten tahmin ediyorduk. “Bağırsaklarını deştığım askerlerden biri öyle bir şey zırvalıyordu. Hepsini öldürsek bile asla kazanamayacağımızı söyledi.” Başını kızıl gökyüzüne çevirdi. “Gökyüzü bu yüzden kıpkırmızı. Hastalık bu yüzden yayılıyor. Onları yensek bile dünyamızı kurtarmak için çok geç olacak.”

“Savaş sona erene kadar demişti,” diye hırladı Drager. “Demek ki hâlâ vaktimiz var. İşler daha da sarpa sarmadan onları durdurabiliriz.”

Kollarında Rose’la savaş meydanına doğru ilerlemeye başladı, biz de peşine takıldık. Bizi gören faelerin kenara çekilmesiyle birkaç saniye içinde cephenin ön hattına ulaştık. Hâlâ hayatta olan üç galator –üç erkek– vardı, yere yığılmışlardı ve işlerinin bitirilmesini bekliyorlardı.

Emmen, “Bekleyin!” diye bağırdığında faelerin silahları havada asılı kaldı. Başlarını hızla tanrılarına çevirdiler. “Birini canlı bırakacağız,” diye ekledi yanlarına geldiğimizde. “İletmemiz gereken bir mesaj var.”

Kraliçelerini fark eden galatorlar ayağa kalkıp kükrediklerinde açıklık ısınmaya başladı. “Gezegeninize geri dönün ve onlara ne kadar şekildeğiştiren varsa buraya göndermelerini söyleyin,” dedi Zahak. Sesi dehşet saçıyordu. “Nihai savaşımız başlamak üzere ve kraliçenizin ölmesini istemiyorsanız elinizi çabuk tutun.”

Buğday tenli, koyu kahverengi gözlü, yüzü nefretle dolup taşan bir galator yere tükürdü. “Öz anneni öldüremezsın.”

Zahak pençelerini çıkardı ve hışımla arkasını dönüp sivri çıkıntıları köküne kadar Rosu’un yanına sapladı. Anne ejderha Drager’ın kollarında çırpınarak bir çığlık attı ve istilacılardan ikisi öne atıldığında Emmen’la Tylan bir çırpıda boğazlarını parçaladı.

Pençeleri yerlerini ağır ağır insansı parmaklara bırakırken, “Bir saniye bile tereddüt etmeden onu gebertiriz,” dedi Zahak.

“Mesajı iletmekte geciktiğin her dakika vücuduna bir delik daha ekleyeceğim. Sence daha kaç tanesine dayanabilir?”

Rose’un çılgılığı başladığı gibi bir anda kesilmişti ama derin nefesler alıp veriyordu ve Zahak’ın pençelerini sapladığı yerde ve Drager’ın kolunda her zamankinden daha koyu bir kan lekesi belirmişti.

“Tik tak,” dedi Emmen. “Vaktiniz tükeniyor.”

Galator şaşkına dönmüş, beti benzi atmıştı. Kraliçesine son bir bakış atıp arkasını döndü ve bariyerin ardına geçti.

Hepsi bu kadardı. Planımızın son kısmı da başlıyordu.

Artık çok geç kalmadığımızı ummaktan başka yapacak bir şeyimiz yoktu.

Kırkınıc Bölüm

Morgan

Sağ kalan son galator mesajımızı iletmek için hızla gözden kaybolurken Zahak ve kardeşleri savaşçı klanların liderleriyle konuşmaya koyuldu. Oluk beş diyardan gelmiş faelerle doluydu ve aralarında küçük bir rekabetten fazlası olduğunu bilsem de bugün savaş alanında hepsi bunları bir kenara bırakmıştı.

“Yaralıları şifalı sulara taşımalıyız,” diye bağırdı Florentine, Düşmüşlerin yanına koşarken.

Onu hayatta ve iyi görmemle içim büyük bir rahatlamayla doldu. Birkaç saniye sonra kardeşi de aramıza katıldı ve doğruca işe koyulup yaralıları taşımaya başladı. Yardım bekleyen yaklaşık yirmi kadar yaralı vardı. Pek kötü bir sayı sayılmazdı ama en az iki katı kadar da l olması zcyd.

Savaş anlamsız ve yıkıcıydı. Kim bile isteye kendi halkını lme srklerden ki? Aklım almıyordu.

Lightsbringer klanından kılıcını bir bez parçasıyla temizleyen biri, “şimdi ne yapacağız?” diye sordu. “Muhtemelen binlerce askerle geri dönecekler ve sayıca dezavantajlı konuma düşen bizler olacağız.”

“Hepsinin birden üzerimize hücum etmemesi için dar bir yol bulmamız gerek,” dedi Emmen kararlılıkla.

“Evet,” diye bağırdı birileri. Nihai savaş için uygun bir yer bulmak üzere toplanan klan liderleri enerji ceplerinden haritalar çıkarırken bir curcuna koptu.

Elimden onlara yardımcı olacak bir şey gelmeyeceğini bildiğimden sessizce faeleri izlemeye koyuldum. Lexie de yanımdaydı ve değişen hayatımıza hayret etmekten başka bir şey gelmiyordu elimden. “Sence kütüphane ne hâldedir?” diye sordum, Leo’nun başını dalgın dalgın okşarken. Astra birkaç metre ötemde, Zahak’ın yanındaydı.

Lexie daha da yakınıma girdi. “Savaşın ortasında bile kütüphaneyi mi düşünüyorsun? Drager eş bağınızı mühürleme hediyesi olarak orayı sana vermeli.”

Dudaklarım hafıfçe kıpırdansa da gülmedim. “Drager elindekileri öylece veren birine benzemiyor. Hem Zahak’la bağımızı kutlamaya hazır olduğunu hiç sanmıyorum.” Özellikle de birkaç milyon dolar değerindeki bir malikâneyle.

Kütüphaneyi mi istiyorsun? O kütüphaneyi bize verecek.

Bu kez gülümsememe engel olamadım. Başkalarıyla konuşurken bile beni dinlemesini takdir ediyordum.

“Lord Zahak bir şeyler söylüyor, değil mi?” diye sordu Lexie hafif bir tebessümle.

Dikkatimi tekrar ona çevirip gülümsemesine karşılık verdim. “Nereden anladın?”

Kolunu omzuma attı. “Yanımdayken enerjin sakinliyor.” Kulığıma eğilip fısıldadı. “Seni şimdiye kadar hiç böyle görmemiştim.”

İçim duygularımın esiri olurken boğazım düğümlendi. “Nasıl açıklayabilirim bilmiyorum,” dedim boğuk bir sesle. “Büyü gibi bir şey, Lex. Burada öyle şeyler olmadığını söylediğini biliyorum ama eş bağları büyülü olmalı. Yani, bunu kitaplarda milyonlarca kez okudum ve kimi karakterlerin ruh eşlerine şıp diye âşık olmasını saçma bulup gözlerimi devirdim ama artık aynı şeyi bizzat yaşadıktan sonra tüm o kadınlara bir özür borçluyum. Bu kontrolüm dışında gelişen bir şey ve karşı koymak

bile istemiyorum. İnsana kendini böylesine güzel hissettiren bir şeye kim neden karşı koymak ister ki?”

“Söz konusu ruh eşi kötü bir adamsa istersin belki,” dedi Lexie omuzlarını silkerek, “en azından aranızdaki çekime direniyormuş gibi yaparsın. Ama herkes eninde sonunda birlikte olacağınızı bilir.”

Bakışlarım Zahak’ı buldu. Bana bakmıyordu ama dikkatini sanki gözlerimin içine bakıyormuş gibi üzerimde hissediyordum. “Kimileri onun da kötü adam olduğunu düşünebilir. Onunla uğraşırsan seni buna kesinlikle pişman eder. Zahak’ın dünyayı kurtarmak için sevdiklerinden vazgeçen adamlardan biri olduğunu sanmıyorum ama yerinde olsam ben de bunu yapmazdım. Zahak beni her şeyin önüne koyuyor ve yanımdayken yalnızca sevdiğimi, olduğum gibi kabul edildiğimi hissediyorum. Diliyle hayal bile edemeyeceğim şeyler yapabildiğinden bahsetmiyorum bile. Şanslı bir insanım.”

Şanslı olan benim, la moyar. Sana zarar gelmemesi için dünyadaki her şeyi, herkesi yerle bir ederim. Uğruna her şeyi feda ederim. Bunu sakın aklından çıkarma.

Tanrılar aşkına.

Lexie’nin sözleriyle içinde bulunduğumuz âna geri döndüm. “Hem de ne şans, kurbağasmı satayım.”

Zahak güldü. Arkadaşın ilginç biri.

Öyleydi ve çok daha fazlasıydı. O benim seçilmiş ailemdi ve onu sözcüklerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyordum. “Neden hiç küfretmiyorsun?” diye sordum. Gerçekte kim olduğunu öğrenmemle merakım daha da kabarmıştı. “Bunu hep yetiştirilme tarzına bağlamıştım ama faelerin ağzının da en az benimki kadar bozuk olduğu ortada. Kendi dillerinde saydırıp duruyorlar. Başka bir nedeni olmalı.”

Lexie bir şey söylemedi, omuzuma attığı koluyla öylece durup etrafta dolaşan fae ordusunu izliyordu. “Ailemin biraz katı oldu-

ğunu sen de fark etmişsindir,” dedi en sonunda. “Lightsbringer çocuklarına büyürken özgür olma şansı verilmez. Her şey birördür. Her şey bir düzen içindedir.” Elini ailesinden birkaç kişiye doğru salladı. “Bir baksana. Dinlenip toparlanırken bile bir nizam içindeler. Bense kontrol edemeyecekleri bir özgürlük istedim. Etrafta gördüğün tüm askerler küfreder. Bu bir nevi stres atma yöntemidir ama aynısını yapmak bana istediğim farklılığı katmayacaktı. Ben de herkesin bana bön bön bakmasına ve aklımı kaçırıp kaçırmadığımı sorgulamasına neden olan tuhaf şeyler söylemeye başladım. Bana kalırsa Drager’ın beni Dünya’daki göreve uygun bulması da bu yüzdendi. İnsanlar da garipti, ben de. Göze batmayacaktım.”

“Şükürler olsun ki sen geldin,” diye araya girdim. “Ya seni seçmeseydi ve hiç tanışmamış olsaydık?” Açıkçası bu ihtimali düşünmek bile istemiyordum. “Zahak gibi olmasan da bir diğer ruh eşim sensin.”

Zahak’ın hırıltısı zihnimde yankılandı ama ciddi olmadığını farkındaydım.

“Sen de benim ruh eşimsin,” dedi Lexie burnunu çekerek, “ve bu konuşmayı burada bitiriyorum. Bu bir *bütün kalbini ortaya dök* çünkü içimizden biri ölebilir konuşması ve kazanacağımız bir savaş için ağlamayacağız.”

“Aynen öyle! Konuşma bitmiştir.”

Dünyanın sonunun geldiğine dair zırlamalar buraya kadardı. Yalnızca savaşın bir sonraki adımına geçmiştik ve kaybeden taraf olmayacaktık. Zahak mücadeleye kendimize güvenerek girmemizi söylemişti ve yapacağım şey tam da bu olacaktı.

Leo mırladığında dikkatimi ona çevirdim ve elimi başına yaslamamla zihnimde *açlık* sözcüğü beliriverdi. Zihnimde anıların beliren sözcüklere bir süredir alışkındım ama bu seferki ne Zahak’tan ne de Düşmüşlerden geliyordu.

Konuşan Leo’ydu.

Seninle iletişim kurmayı öğreniyor. Astra'nın da karnı aç. Savaşta önce beslenip güç depolayacaklar.

Göğsümü ele geçiren neşeyle öne doğru eğildim ve Leo'nun başına bir öpücük kondurdum. "Ne zeki bir oğlan oldun. Git ve bir şeyler ye ama oyalanma. Birazdan başka bir yere doğru yola çıkacağız."

Mırlayıp yanağımı yaladı ve arkasını dönüp Astra'yla birlikte gözden kayboldu.

"Geçit hazır," diye seslendi Zahak birkaç dakika sonra. "Savaş meydanına onlardan önce varmak istiyorsak hemen yola koyulmalıyız."

Oluk'a çöken azıcık rahatlık da kayboldu. Açıklık çekilen silahların sesleriyle doldu. Lexie de kılıcını çıkarmıştı. Zahak yanıma dönüp iri cüssesiyle önüme dikildi. Henüz düşmanların arasında olmasak da kimseye güvenmiyordu.

"Enerji cebini unutma, hayatım," dedi. "Hâlâ üzerime asılı. Savaş kontrolümüzden çıkarsa hemen saklanacaksın."

İşlerin asla o noktaya varmayacağını umarak, "Peki," dedim.

Drager elleri bağlı annesini tekrar kucağına aldı. Onu hâlâ huysuz bir çocukmuş gibi oradan oraya taşıyordu. Hep birlikte kalabalığın ön saflarına geçtik ve Yeşik Oluk'tan çıkıp ilerisindeki ormana doğru yürümeye başladık. "Sabrelerimiz bizi bulabilecek mi?" diye sordum. Hâlâ dönmemiş olmaları beni huzursuz ediyordu.

"Enerjimizi takip edecekler," diye içimi rahatlatmıştı Zahak. "Geçitleri tıpkı bizim gibi kolayca kullanabiliyorlar."

Bunu bilmek içime su serpmişti. Hem daha fazla oyalanmazlardı, değil mi?

Zahak kafamdan geçenleri duydu. "Çoktan dönüş yoluna koyuldular. Sabrelerin karınları çabuk doyar."

Rahat bir nefes verdim. Çıkan ses herkesin duyabileceği kadar yüksekti.

Faeler nihai savaşın yerine karar verir vermez kurulan geçitlere gittik ve herkes yola koyuldu. Sıra bize geldiğinde Zahak'a tutundum.

Geçidin öteki ucundaki daha küçük, daha seyrek ağaçlı ormana adım attığımızda Kellan, "Hadi," diye bağırdı. Burnuma bir tuz kokusu geliyordu ve ayaklarımızın altındaki zemin hem kumlu hem de kayalıktı. "Galatorlar yeryüzüne inmeden Bekçilerin Vadisi'ne ulaşmalıyız."

Hızlı adımlarla ilerlemeye başladık ve Astra'yla Leo birkaç dakika sonra aramıza katılınca içim rahatladı. İkisi de hırıltılar ve mırılamalar eşliğinde bizi selamlayıp peşimize takıldı.

Uzarlarda Xalifer'dan yeryüzüne inen ilk ejderhaların siluetleri görünmeye başladı. "Yere inmeleri ne kadar sürer?" diye sordum.

"Bizi bulabilmeleri için yön değıştirmeleri gerek, yani en az bir saatimiz var," dedi Zahak. "Yerlerimizi almamıza yeter."

"Hani diyardayız?"

"Tylan'ın topraklarındaıyız, Lastoa Kraterleri'nde," dedi Lexie. "Ormandan çıktığımızda arazi daha engebeli bir hâl alacak."

Adımlarımız daha da hızlandı. Şu Bekçilerin Vadisi dedikleri yerin bize umdukları kadar avantaj sağlayacağını umuyordum. Daha fazla fae kaybetme düşüncesi içimi acıtsa da dürüst olmam gerekirse hiçbir arkadaşlarım ya da ailem kadar önemli değildi. Belki de hikâyenin esas kötüsü bendim.

İstesen bile kötü olamazsın, dedi Zahak. Sadece keskin sınırların var ve sevdiklerini kaybetmek kırmızı çizgin.

Haklıydı. Etrafımızdaki kimsenin ölmesini istemezdim ama bir seçim yapmak zorunda kalırsam tercihim daima sevdiklerimden yana olurdu.

Kalabalık hızlandıkça geride kalmaya başladım ama Zahak yanımdan ayrılmadı. Leo ve Astra da aramızdaydı. Lexie ve diğer Düşmüşler ise birkaç adım önümüzde ilerliyordu. Ağaç-

lar giderek seyrelti ve en sonunda çorak ve kayalık bir araziye çıktık. Aldığım tuz kokusu yoğunlaştı ve gözüme uzaklardaki okyanusun mavi parıltısı ilişti.

Arazinin alçalmasıyla yerden yükselen bir dizi kayalığı gördüm. En az otuz metre yüksekliğinde olmalıydılar ve zemin seviyesinde aralarındaki mesafe geniş olsa da yukarı çıktıkça daralıyordu. Kayalıklara doğru ilerlerken, "Uçarak gelmek mümkün değil," dedi Zahak. "Dahası, açıklığa aynı anda en fazla bir düzine kişi sığabilir. Bekçilerin Vadisi'ni seçerek bir nevi kapana kısılmış gibi olduk. Riskli ama avantajları da var."

"Faeler genelde bu kayalıklara yaklaşmaz," diye araya girdi Lexie. "En büyük savaşlarımız burada oldu. Muhafızların ilk koruyucularımız olduğunu ve faelerin onlara karşı ayaklandığını söylerler. Ellerindeki gücü korumak için binlerce fae savaşçıyı yok etmişler ama en sonunda aldıkları yaralara dayanamayıp perişan ettikleri dünyamızı karanlığın kucasına bırakmışlar. Düşmüşler bizi ilk bulduğunda durum buymuş. Başka söylentiler de var ama yaygın olarak bilinen bu." Başını Zahak'a çevirdi. "Size karşı ayaklanacağımızdan endişelenmenize gerek olmadığını söylemem de bu yüzden. Hepimiz dersimizi aldık ve gücünüzü kötüye kullanmadığınız müddetçe korkacak bir şeyiniz yok."

Zahak arkadaşımın güven verici sözlerini başıyla onayladı.

Vadiyi oluşturan iki korkutucu taş yığınının arasındaki girişin ötesinde neredeyse hiç ışık yoktu. Birkaç fae kayalıklara karanlıkta parlayan, vıcık vıcık bir sıvı sürdüğünde etraf beklediğimden daha fazla aydınlandı.

Hep birlikte yaklaşık iki kilometrelik yarığı aştık ve hemen hemen Yeşil Oluk büyüklüğünde, dört yanı az önce aştığımız taş yığınlarından bile yüksek sarp kayalarla çevrili bir vadiye adım attık. Kayalar içe doğru kıvrıldığından üstümüz bile kapalıydı. Birkaç çatlaktan içeriye ışık sızsa da etraf loştu.

Yanlarına doğru ilerlediğimiz sırada Kellan, “Rose’u arka kısımdaki kayalara bağla,” dedi. “Kalanların da bir an önce yerlerini alması gerek,” dedi Drager’a. Geçitten akın akın gelmeye devam eden faeler vadiyi dolduruyordu. Bizi nasıl bir tehlikenin beklediğini düşündükçe midem kasılıyordu. Avantajlı taraf olsak da geçitten gelecek galatorların ardı arkası kesilmeyebilir, nihayetinde hepimizi öldürebilirlerdi.

Sonucun ne olacağını kestirmek mümkün değildi.

“Sen nerede olacaksın?” diye sordum Zahak’a. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı.

Bakışlarını vadinin tek giriş çıkışma çevirdi, ardından da yan tarafını işaret etti. “Ön safların hepsini olabildiğince hızlı haklaması için gürleyişimizle onları zayıflatacağız.”

Gözlerim istemsizce Drager’ın kayalara bağladığı Rose’a kaydı. Hâlâ kendinden son derece emin görünüyordu. Planlar yapan, tepeden tırnağa silahlanmış vaziyette vadiye dolu binlerce fae’ zerre kadar aldırmıyordu.

Gerçekten de nihai savaşımızda gözden kaçırdığımız bir detay mı vardı? Planımız aleyhimize dönecek ve kapana kısılmış fareler biz mi olacaktık?

Başımı yukarıya, bir ejderhanın bile kaçamayacağı kayalıklara çevirdim ve doğru olanı yaptığımızı umdum.

Kırk Birinci Bölüm

Zahak

Kardeşlerimle aramdaki bağ tetikte, saldırıya uğradığımız an açılmaya hazır hâlde bekliyordu. Etrafımızı sarmış faelerin aksine daha önce hiç böylesi bir savaşa girmemiştik. Az önce verdikleri savaşın izlerini taşıyan toz toprak ve kanla lekelenmiş yüzlerine bakarken doğru kararı verdiğimizi umdum.

Drager, Rose’u en dipteki kayaya bağlayıp pençeleriyle iplerini kayaların derinliklerine sıkıştırdıktan sonra yanımıza döndü. Galatorların kraliçesi yaşı ve babamızla arasındaki bağ sayesinde güçlüydü ama bizi tek başına alt edemeyeceğini anlamıştık. Ne şekil değiştirebiliyor ne de enerjiyi manipüle edebiliyordu. Planlarını hayata geçirmek için sadece emrindeki galatorlara bel bağlıyordu. Kurtarılmayı bekliyordu ve kendinden emin tavırları bundan ve muhtemelen henüz bilmediğimiz bir şeyden kaynaklanıyordu.

Kellan vadiye akın akın gelen faeleri izlerken aramıza çöken sessizliği bozarak, “Sanırım sakladığı koz babam,” dedi. “Hâlâ hayatta herhalde.”

“Galiba öyle,” dedim. Dikkatim birkaç adım ötemizde Lexie’yle konuşan Morgan’ın üzerindeydi. Bağımıza hem etrafımızdaki hem de zihinlerimiz arasındaki konuşmaları takip edebilecek kadar alışması sayesinde iki tarafı da idare edebiliyordu. “Yine de bu beşe karşı bir olacağı gerçeğini değiştirmiyor ve bizi

onca yıl önce dünyamızdan kovmasına bakılırsa hepimize kafa tutacak kadar güçlü olamaz.”

Bu mantıklı bir çıkarımdı. Babam bizi ortadan kaldıracılabilecek ve çatlak eşini kurtarabilecek kadar kudretli bir şekildeğıştiren olsaydı annemiz yıllar önce bizim gücümüzden korkmazdı.

Ya henüz o kadar güçlü değilseniz, dedi Morgan. Kardeşlerimin de onu duyabilmesi için bağlarımızı açtım. Eşlerinizi bulmanızı istemedi. Tam da Dünya'ya gidecekken size saldırması bu yüzdendi. Kütüphaneye gelmemle potansiyel bir eş adayı olduğumu gördüğünde de tekrar harekete geçti. O kusursuz güce erişmek için dört eşe daha ihtiyacımız var. Ya babanız hâlâ kışınızı tekmeleyebilirse?

Hiçbirimiz yürüttüğü mantığa karşı çıkamazdık. Morgan'ın bağımıza karışmasıyla ortaya çıkan gücü hissedene kadar eşlerimizin enerjimizi artırabileceğinden bile bihaberdik. Unuttuğumuz onca şey hâlâ Rose'un elindeki en büyük avantajdı.

“Haklı olabilir,” dedi Drager başını sertçe sallayarak. “Morgan olaylara farklı bir açıdan bakıyor. Bize yeni bir bakış açısı sunuyor. Sanırım bir sürü kitap okuması insan beyninin ırkının diğer mensuplarından daha fazla gelişmesine yardımcı olmuş.”

Morgan bir anda Drager'in yanında bitip karnına bir dirsek geçirdi. Onu yanıma çekmek için uzansam da görünüşe göre yardımuma ihtiyacı yoktu. Hem benim elimi hem de Drager'in-kini kolayca savuşturup kardeşimin karnına bir dirsek daha geçirdi.

Bir insandan beklenmeyecek bir hızla geri çekilip ellerini beline götürdü ve kardeşime sert bir bakış attı. “Aşağılamalarından da iğneleyici sözlerinden de bıktım usandım,” diye çıkıştı. “Götün tekisin. Ne sandığın kadar zekisin ne de güçlüsün. Açıkçası bu dünyaya ayak bastığımdan beri *bir sürü* tartışmaya açık karar verdiğini gördüm. Biraz büyü artık. Eşiniz sadece bir

insan olabiliyorsa birbirimize dengiz demektir. Artık bunu kabullen ve önyargılarını bir kenara bırak.”

Drager’a attığı fırçayı bitirmesinin ardından geçen bir dakika boyunca vadide çıt çıkmadı. Duyduklarına inanamayan faeler şaşkınlıkla dolup taşıyordu. Bu dünyadaki hiç kimse *tanrılarıyla* böyle konuşmaya cüret edemezken bir insanın ona kafa tutması akıllarını başlarından almıştı.

Drager’ın yüzündeki ifadeye bakılırsa bununla nasıl baş etmesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Bakışları bir an için benimkilerle buluştuğunda ona Morgan’ı her şeyin önüne koyduğumu hatırlattım. Daha önce ona dil uzatanları öldürmüştüm, tekrarlamaktan da çekinmezdim.

Drager en sonunda, “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Bu kötü bir alışkanlık ve kendime çekidüzen vermek için elimden geleni yapacağım.”

Morgan omzunun üzerinden bana bir bakış attığında ona güven verici olduğunu umduğum bir gülümsemeyle karşılık verdim. Eşimin gözleri kısıldı, Drager’ı ondan özür dilemeye zorlayıp zorlamadığımı merak ettiğinden emindim. Çok geçmeden konuyu kurcalamamaya karar verdi ve Drager’a dönüp başını onaylar gibi salladı. “Özrünü henüz kabul etmiyorum. Boş sözler değil eylemler görmek istiyorum ama şimdilik seni dirseklememeye çalışacağım. En azından günün geri kalanı boyunca.”

Kellan ve Tylan gülüşlerini basturmaya çalışırken Morgan’dan önceki hayatımı hatırlamaya çalıştım. Son derece monoton ve sıkıcıydı.

Konuşmamız açıklığın ağzına yakın bir yerde kopan güm-bürtüyle kesildi. “Geldiler!” diye bağırdı bir fae. Sesi vadinin dört bir yanında yankılandı.

Hâlâ geçidi aşmaya çalışan savaşçılar adımlarını hızlandırırken kalanlar savaşmak için yerlerini aldı. Vadi binlerce fae’le

doluydu ve sayımız hareketlerimizi kısıtlıyordu ancak planımız ön cephemizi sık sık değiştirip vadiye adım atan galatorları hızla alt etme avantajımızı korumaktı.

Morgan'a dönerek, "Biz de yerlerimize geçmeliyiz," dedim. "Sen burada bekle, eşim. Kenarda kal ve kendini tehlikeye atma."

Sertçe yutkunarak başıyla onayladı. "Dikkatli ol, Z. Seni seviyorum."

Bu karmaşık ve son derece gizemli kadım aklımın almaya-cağı kadar çok seviyordum. Elimi yanağında gezdirdim ve kendime bütün dikkatimi savaşa vermeden önce masmavi gözlerinde bir saniye daha kaybolma izni verdim.

Ardından kardeşlerimle birlikte girişin yakınındaki duvara dizildik ve gürleyişimizi hazırlamaya koyulduk. Bağımız güçle dolup taşıyordu ve bu kez Morgan da bunun bir parçasıydı. Yanımızda olmasına gerek yoktu. Açıklığın öteki ucundayken bile yanı başımızdaymış gibiydi.

Lexie kılıcını çekti ve Morgan'ın yanında kaldı. Enerji cebinin hâlâ üzerimde olup olmadığını yokladım. İçinde kimse yokken tüy gibi hafifti, dolayısıyla zırhıma bağlandığı yeri kontrol etmeden hâlâ üzerimde olup olmadığını anlayamıyordum.

Astra ve Leo bacaklarımızın arasında gezindi, üzerimize gelen galatorların enerjilerini hissettikleri için gerilmişlerdi. Sayıları çok fazlaydı. Bütün güçleriyle geliyorlardı ve beklediğimden çok daha fazlalardı. Fakat planımızı çoktan hazırlamıştık ve sonuna kadar gidecektik.

Emmen annemizin hâlâ Drager'in onu bağladığı yerde olup olmadığını kontrol etmek için arkasına bir bakış attı. "Hâlâ pişmiş kelle gibi sırtıyor," diye tısladı.

Sırtışı daha da büyümüş, özgüveni tırmanmıştı. Ona bir tane çakıp bayılma arzuma karşı koydum. *Belki de yanına gidip onunla konuşmalıyım*, dedi Morgan. *Beşinizin bir arada kalıp şu*

gürleme numaranızı hazırlamanız gerektiğini biliyorum. Orada olsam bile bağınızı güçlendirmeye devam edeceğim. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Sırf önemli bir detayı gözden kaçırdık diye birilerinin zarar görmesini istemiyorum.

Hayır, dedim sertçe. İçimi saran korku sesime de yansıdı. Onun yanına yaklaşmanı istemiyorum. Delinin teki ve özgür kalırsa sana zarar verecek kadar güçlü.

İyi de ne bok yemeye bu kadar kendinden emin? dedi ısrarla. Nedenini öğrenmemiz gerek.

Annemiz elindeki kozu ona hayatta söylemezdi. Birkaç içineleyici söz dışında hiçbir şeyi açık etmemişti. Ya tüm bu saçmalıkları kendimizden şüphe edelim diye yapıyorsa? dedi Emmen. Gizli bir kozu olup olmadığını bile bilmiyoruz. Rakibini diken üstünde tutmanın en kolay yolu henüz açık etmediğin bir silahın varmış gibi davranmaktır. Bana kalırsa onu umursamamalı ve son sürat yaklaşan savaşa odaklanmalıyız.

İlk galator grubu kükreyerek vadiye adım attı. Bağımızın enerjisine uzanmamızla gürleyişimiz hiç olmadığı kadar hızlı bir dalga hâlinde üstlerine hücum etti. Faelerimiz zarar görmemek için girişten uzak durmaları gerektiğini biliyordu ve ilk şekildeğiştirenler dizlerinin üzerine çöker çökmez kusursuz bir hassasiyetle fırlatılmış sayısız ok ve dart bedenlerine saplandı.

Hepsine vücudumuzun zırhlı ve daha dirençli kısımlarından kaçınıp boğazlarını hedef almaları gerektiğini öğretmiştik.

Galatorlar pat diye yere yığıldı ve arkalarından gelenlerin tekmeleriyle savruldu. Giriş tamamen onların cesetleriyle dolana kadar bir süre böyle devam etti. Fakat çok geçmeden taktiğimizi çözdüler ve bir sonraki grup ellerinde kristallerle içeri adım attı. Sonar silahları gürleyişimizle çarpıştı ve bozulan ses dalgaları dört bir yana dağıldı.

Faeler kalkanlarını çekti ve kafa kafaya çarpışmak için öne atıldı.

Yakınlarına girmemiz gerek, dedim Morgan'a. Cebe şimdi girmek ister misin?

Leo şiddetle hırladı ve Morgan'ın yanına döndü.

Lexie savaşa katılıyor ama ben burada Leo'yla bekleyeceğim. Dikkatli ol.

Kalbim senin, diye yanıtladım, ruhum da.

Galatorlara hücum edip aramızdaki mesafeyi hızla açmaya başladığımda Morgan derin bir nefes aldı. Leo yanımdaydı ve her ne kadar genç ve dövüş konusunda deneyimsiz olsa da güçlü bir silahtı. Yanımdan ayrılmayan Astra çoktan galatorları parçalamaya başlamıştı bile.

Ön saflardaki kardeşlerime katılırken bir an önce Morgan'ın yanına dönmeye kararlıydım.

Gerçek hükümdarlar savaşçılarını uzaktan izlemezdi.

Bu hepimizin savaşıydı ve her şeye bir son verme vakti gelmişti.

Kırk İkinci Bölüm

Morgan

Bir kenarda durmak, daha fazla dayanamayıp ailesine katılan Lexie'nin ve Düşmüşlerin bensiz savaşmasını izlemek sandığımdan zordu. Aralarına katılsam bile elimden bir şey gelmeyeceğinin farkındaydım ama öylece durup onları izlemek doğru gelmiyordu.

Savaş lehimize başlamıştı. Faeler vadiye adım atan galatorları ânında haklasalar da tıpkı beklediğimiz gibi tükenmek bilmiyorlardı.

Akın akın geliyorlardı.

Çok geçmeden işler sarpa sarmaya başladı. Etraf cesetlerle doldu ve faeler vadinin daha gerisine çekilmek zorunda kaldı. Çok geçmeden bizim savaşçılarımız da düşmeye başladığında bakışlarım Rose'a kaydı. Kendinden emin tavırlarının bu yüzden olup olmadığını merak ediyordum. Emrindeki sayısız galator eninde sonunda birkaç bin fae savaşçımıza galip gelecekti.

Zahak ve kardeşleri gözlerini kan bürümüş vaziyette önlerine geleni deşip parçalayarak ve arkalarında bıraktıkları cansız bedenleri bir kenara atarak ön saflara destek oluyordu.

Bağımız mantıklı düşüncelerden ziyade, saf ve vahşi bir öfkeyle dolup taşıyordu. Canavarlarını daha fazla güç için özgür bırakmışlardı.

Bir kez daha dönüp Rose'a baktım.

Hâlâ pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

Her geçen saniye bir düzine asker kaybetmesine rağmen biraz bile endişeli görünmüyordu.

Hâline bir türlü akıl sır erdiremiyordum.

Duvarдан fazla uzaklaşmadan sinsice yürümeye başladığımda Leo bana bakıp alçak sesle hırladı. *Kıpırdama*. Henüz uzun uzadıya cümleler kuramasa da derdini anlatabiliyordu.

“Zahak’m burada kalmamı söylediğini biliyorum,” dedim ilerlemeye devam ederek. “Ama onun her dediğini yapacak değilim. Biz eşiz, yol arkadaşınız, hatta birbirimize denk olduğumuzu bile söyleyebiliriz.” Kimse böyle bir şey söyleyemezdi, ben bile. Ama harika bir argümandı ve arkasında duracaktım. “Alt tarafı anne ejderhayla biraz sohbet edeceğim. Bize söylemediği şeyler var ve her hikâyede kötü karakterin hepimize dâhiyane planlarını anlattığı o meşhur monolog kısmının vakti geldi bence.”

Bir monoloğa başlamalıydı. Vakti gelmiş de geçiyordu bile.

Hızlandım ve Zahak’ın koruyucu içgüdülerini uyandırmamak için düşüncelerimi sakın tutup sadece savaş için endişeleniyormuş gibi yapmaya çalıştım.

Bunun bedelini sonra ödeyeceksin, eşim, diye hırladı zihnime. Görünüşe göre kayalık duvar boyunca sinsi ilerleyişimi çaktırmadığımı düşünerek sadece kendimi kandırmıştım. *Seni bıraktığım yere dön.*

Hemen döneceğim, dedim. *Sadece ona birkaç soru daha sormak istiyorum. Etrafım hâlâ koca bir orduyla çevrili.*

Ön saflarımızın değişmesine ve birkaç savaşçı kaybetmemize rağmen Rose’la etrafımız hâlâ binlerce fae’le doluydu. Onunla yalnız kalmayacaktım.

Zahak derin bir iç geçirip, *İki dakikan var, hayatım. Süren dolduğunda ondan uzaklaşmış olmazsan doğruca yanına gelirim.*

Sözlerinin altında hem bir vaat hem de üstü kapalı bir tehdit yatıyordu ama ikisini de sorun etmedim. Dikkatini dağıtmayacağımı ve ön saflarımızı Düşmüşlerin birinden yoksun bırakacağımı bilmesem sözünü tutup tutmayacağını görmek için bilerek oyalanırdım.

Rose'a ulaşmak için adımlarımı hızlandırıp önüme çıkan fâ-eleri itip kakarak kendime yol açmaya çalışırken Zahak'ın hâlâ kafamın içinde olduğunu hissedebiliyordum. Savaşçılar kim olduğumu fark ederek kenara çekildiğinde buna asla alışamayacağımı düşündüm. Belki de hepsini kutsal kitaptaki Kızıldeniz gibi ikiye yaran Leo'ydu ama nedeni ne olursa olsun işimi kolaylaştırdığını ve hızlandırdığını inkâr edemezdim.

Aramızda birkaç metre kaldığında Rose bakışlarını bana çevirdi ve Leo'yla birlikte ona doğru yürürken beni pürdikkat izledi. Lafı gevelemeden, "Bizden sakladığın o koz ne?" diye sordum. Hoşbeş yapmaya vaktimiz yoktu, zaten bunu hak etmiyordu. "Bir şey planlıyorsan bile artık bunu durduramayız. Hem bizi neyin beklediğini öğrenmek muhtemelen her şeyi daha beter edecek. Söyle gitsin işte."

Rose başını hafifçe yana eğdi. Kolları, uçları belirgin pençe izleriyle dolu iplerle bağlıydı ve ipler kayalara iyice sıkıştırılmıştı. "Tuhaf bir insansın," dedi genzinden gelen çatallı bir sesle. "Ben güneş gibi parlamak, acması hayatımdan kaçmak için doğdum ama sen... sen farklısın."

Elimi sallayarak onu susturdum. "Evet, evet, şekildeğiştirenlerin sıradan eşlerinden biri değilim. Sadece evlatlarının bugün burada ölmeyeceğinden emin olmaya çalışıyorum."

"Ölmeyecekler," dedi. "Eşimin onlara zaafı olmasaydı koza çatlar çatlamaz hepsini öldürürdüm." Dilini şaklattı. "Aptalın tekiydi ama âşık ve kafasını benimle bozmuş bir aptaldı. Buna Zahak'tan biliyorsundur zaten. Oğlumun eşine olan saplantısı her nasılsa babasınınkinden bile beter. Bu da bilmen gerekeni söylüyor."

“Yani eşin senin için onları öldürür mü?” diye sordum.

Dudakları keskin, inci gibi dişlerini gözler önüne seren kocaman bir gülümsemeyle kıvrılırken beni başıyla onayladı. “Bir an bile düşünmez. Oğullarından ayrı geçirdiği yıllar onu değiştirdi ve beni, elinde kalan son değerli şeyi de kaybetmeyi göze almaz. Beni yakalamakla aptallık ettiniz. Asırlar sonra ilk kez ortaya çıkacak. Evimizi terk edecek ve atalarının gücüne uzanacak. O sıradan bir şekildeğiştiren değil. Evlatlarımdan bile farklı. Güçlerini ona borçlu olsalar da onu yenemezler. Hele de eşlerini henüz bulamamışken.”

Zaman zaman bu kadar çok kitap okumamış olmayı, yazarların sona sakladığı ters köşeleri önceden tahmin edememeyi diliyordum. Her seferinde sürprizi çözerdim ve bu sefer de bir istisna olmamıştı. Tam da düşündüğüm gibi esas kötü baba ejderhaydı. Beş kardeşten de daha güçlü olması yetmezmiş gibi binlerce galatorla dövüşmenin ardından zayıflamış ve yorgun düşmüş olacaktı. Başından beri Düşmüşlerin eşlerini bulup güçlerini ikiye katlamalarından korkmuşlardı.

“Bu yüzden eşlerini bulmalarını istemedin,” diye fısıldadım. “Onlardan değil, eşlerini bulmalarıyla kavuşacakları güçten korkuyordun.”

Sözlerimi hiç tereddüt etmeden başıyla onayladı. “İnsanlar onları güçlendirmez, zaten *içlerinde olan* kudreti açığa çıkarır. Bir şekildeğiştiren eş bağıını mühürlediğinde zirveye ulaşır. Aklının alamayacağı bir güce kavuşur, önünde hiçbir şey duramaz. Kendini bir şey sanma. Hâlâ işe yaramaz bir insansın.”

“Sen de öyle misin?” diye karşılık verdim. Sözleri aklıma anemin istediklerini yapmadığımda bana zavallı ve işe yaramaz dediği zamanları getirmiş, biraz canımı yakmıştı.

“Öyleyim,” dedi düz bir sesle. “Emirlerimi yerine getiren, bana ve eşime saygı duyan şekildeğiştirenlerim var ama hâlâ safkan bir insan kadar acizim.”

Demek bu yüzden kaçmaya yeltenmemişti.

Yalnızca güçlü bir şekildeğiştirene bağlanmış bir insandan ibaretti.

Tıpkı benim gibi.

Yalnızca kaderimize yazılmış erkeği gerçek potansiyeline ulaştırmaya yarayan araçlar olmamız sinir bozucu muydu? Evet, öyleydi ama içinde bulunduğumuz duruma böylesi atavert bir bakış açısıyla yaklaşmak özünde son derece karmaşık olan bir bağı basitleştiriyordu.

Ben de bu bağdan çok şey kazanmıştım.

Sırf beni mutlu etmek için her şeyi yapabileceğini çoktan göstermiş güçlü bir adamın sevgisini kazanmıştım. Bana verdiği desteğin ve sağladığı korumanın yanı sıra istediğim her şeye kavuşmama yetecek kadar uzun bir ömrüm olmuştu.

Zahak benim olmuştu.

Daima, hayatım. Artık ondan uzaklaş ve sana daha çabuk ulaşabileceğim bir yere dön.

Bu kez sözlerine hiçbir itirazım yoktu. Rose elindeki kozu açık etmişti. *Babanız hakkındaki uyarısını duydun mu? Enerjinizi asıl ona saklamanız gerek.*

Üzerimize hücum eden yeni bir şekildeğiştiren dalgasına odaklandığından cevabı biraz geç geldi. *Artık çok geç. Bizi daha önce de hafife almıştı ve içimden bir ses aynı şeyi tekrar yaptığını söylüyor. Sevgili babamız için endişelenmeyi bize bırak.*

Bazen kendilerine bu kadar güvenmelerine bayılıyordum. Geri kalan zamanlardaysa bu halleri ödümü koparıyordu.

Özgüven iyi bir şey olsa da fazlası birinin sonunu getirebilirdi.

Leo'yla önceki yerimize döndük ve artık kocaman olmuş sabre önüme geçtiğinde nedenini sorgulamadım. Etraftaki galatorların sayısı artmıştı. Dar geçit bir süreliğine işe yaramış olsa da sonu yokmuş gibi hücum eden şekildeğiştirenler ön

saflarımızı zorlamaya başlamıştı. Ölümün kokusu giderek güçleniyordu ve dört bir yana saçılmış kan ve cesetlere bakmamak için elimden geleni yapıyordum. Savaş alanı artık bağırsaklardan ibaretmiş gibi görünüyordu.

Bakışlarımı tekrar yere indirirsem midemdekileri içimde tutmam mümkün olmazdı.

Zahak görüş alanıma girdiğinde savaşçı hâlinin güzelliğine odaklandım. İçindeki ejderhanın özgür kalmasıyla derisi siyah ve altın rengi pullardan oluşan koruyucu bir tabakayla kaplanmış, boyu neredeyse iki metreye ulaşmıştı. Keskin hatlı yüzüne düşen koyu renkli saçları iki galatorun boğazını parçalarken bile kusursuzluğundan ödün vermiyordu.

Zahak hayalimdeki kahramanı sayfalara dökmeye kalksam ortaya çıkacak adamdan bile harikaydı. Ama ya bugün elimden alınırsa? Ya bana bahşedilmiş bu mükemmel bağın son anlarını yaşıyorsam?

Gözlerim Rose'a kaydı. O siktiğimin karısı hâlâ beni izliyor, üzerimden ayırmadığı bakışlarıyla bana sevdiğim her şeyi kaybetmek üzere olduğumu hatırlatıyordu.

Buna bir son vermenin başka bir yolu olmalıydı. Tıpkı onun da belirttiği gibi aciz bir insan olsam da bir beynim vardı ve dünyayı kurtarmak için kullanmaktan çekinmezdim. Sadece elimden gelecek bir şey bulmam gerekiyordu.

Onun hafife alacağı ne tür bir gücüm vardı? Asırlardır tam anlamıyla insan sayılmazdı. Dünya'da geçirdiği kısa zamanına dair çoğu şeyi unuttuğundan emindim.

Kafamdan sayısız ihtimal geçirdim ve çoğunu üzerine bir saniye bile düşünmeden eledim. Aklıma gelen en mantıklı fikir kendimi ortaya atıp babalarının dikkat dağıtmaktı ama bunu nasıl yapabilirdim ki? Baba ejderhanın umurunda bile değildim. Yalnızca oğullarının bulacağı beş eşten biriydim. Belki hepimiz burada olsak bambaşka bir şey tartışırdık.

Dikkatini dağıtmak için büyük bir şey yapmam gerekiyordu ama o büyük şeyin ne olması gerektiğini bir türlü bulamıyordum.

Morgan, birazdan oraya gelip onun dikkatini dağıtmak için ortaya atlamanın, kendini feda etmenin ya da savaşa dahil olmanın neden berbat bir fikir olduğunu sana tane tane açıklayacağım.

Zahak'ın sesinde en ufak bir muziplik kırıntısı bile yoktu ama belli belirsiz yorgunluğunu hissedebiliyordum. Bu da beni bir kez daha paniğe sevk etti.

Buradan sağ çıkmak için ne gerekiyorsa yapacağım, dedim uyarır gibi.

Zihnimi dolduran hırıltısı karşısında bütün vücudum ürperdi ve karnımda bir sıcaklık birikti. İçimdeki gücüne ve kendimi hiç olmadığım kadar kudretli, işe yarar hissetmeye alışmıştım ama tek bir hırıltısıyla bana buradaki tek tanrı olduğunu hatırlatıvermişti.

Bu sana son uyarım, eşim. Cebe giriyorsun ve her şey sona erene kadar çıkmıyorsun.

Sona erene kadar. Bu hem yaşamak hem de ölmek, hem kazanmak hem de kaybetmek anlamına gelebilirdi.

Hayallerim sona mı erecekti?

Yoksa her şey daha yeni mi başlıyordu?

Bıçak sırtında yürüyorduk ve en ufak bir hareket sonumuzu getirebilirdi.

Savaşın sesi bir kez daha hiddetlendi. Hemen altında silahların ve zırhların her çarpışmasıyla güçlenen belli belirsiz bir uğultu saklıydı. Birkaç galator ejderhaya dönüşüp uçmaya yeltense de Düşmüşler onlara saldırma fırsatı vermeden hepsini zemine çekmeye devam ediyordu.

Uğultu yer sarsılmaya, başımızın üzerine ufak kaya parçaları yağmaya başlayana kadar güçlendi. Kayalardaki giderek büyüyen çatlaklardan sızan ışık vadiyi bir nebze daha aydınlattı ve etrafımızdaki katliamı gözler önüne serdi.

Ugultu etrafımızdaki uçurumları sarsıyordu. Dünya'da ol-
sam büyük bir elektrik patlamasının ortasında kaldığımı dü-
şünürdüm. Fakat bu dünyada bunun çok daha kötü bir şeyin
alameti olduğunu biliyordum.

Baba ejderha geliyordu ve bundan hiç hoşlanmıyordu.

Kırk Üçüncü Bölüm

Zahak

Morgan annemizi sorgularken dikkatimin yüzde yirmisini savaşa, geri kalanmıysa ona vermiştim. Eşim daima birinci önceliğim olacaktı ve galatorları öldürmek için pek de çabalamama gerek yoktu. Drager iki tanesini daha parçalayıp yerdeki yığınınna yenilerini eklerken, *Annemiz güçlü gördüğü tüm şekildeğiştirenleri öldürmüş olmalı, dedi umursamazca. Ne utanç verici ama. Irkımıza leke sürüyorlar.*

Safi israf, diye homurdandı Kellan. Beş para etmeseler de onlar da bizim gibi birer şekildeğiştiren. Komik bir gösteri izliyor-muş gibi sırttan şu deli sürtük uğruna ölüyorlar.

Bir seçim yapma şansları vardı, dedi Emmen. Hepimizin var. Yaptığımız seçimlerin sonuçlarıyla da bugün yüzleşiyoruz.

Ona katılıyordum. Kendi ırkımı katletmek pek de umurumda değildi, ölüm fermanlarını dünyamızı istila ettiklerinde imzalamışlardı. Bu savaşı biz istememiştik ama her şeye bir son vermek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırдық.

Morgan'ın az önce öğrendiklerini konuşacak mıyız? diye sordu Emmen, bir galator'u kavrayıp kafasını sertçe zemine çarparken. Şekildeğiştirenin pençeleri sertçe yere çakılırken kolunu çizmiş, teninde hafif bir çizik bırakmıştı ama bunu saymazsak hiçbirimiz ciddi yaralar almamıştık. Şimdilik.

Tylan genzinden çıkan alaycı bir hırıltıyla, *Gizli silahı babamızmış, dedi. Aklım almıyor. Nasıl beşimize de kafa tutacak kadar güçlü olabilir ki?*

Babamızı sadece paramparça anılarımdan, küçüklüğümüzde kuyruğunu etrafımıza dolayan dev bir canavar olarak hatırlıyordum.

Ben de aynı şeyi hatırlıyorum, dedi Kellan. Daha sözünü bitirmeden bir şekildeğiştireni yumruğuyla kayalara fırlattı ve ardından eğlenceyi bir kenara bırakıp pençelerini yaratığın göğsüne geçirerek hayati organlarını parçaladı.

Aynı anda dört şekildeğiştirenle boğuşup saldırılarından kaçarken, *Onunla dövüşmeye hazırlanmak için bağımızı açık tutmak ve geldiğinde enerjimizi özgür bırakmaktan başka ne yapabiliriz bilmiyorum,* diye homurdandım. *En güçlü hamlemiz ona hep birlikte saldırmak. Vadiye girdiğinde geri çekilip esas tehdide odaklanmalıyız.*

Henüz ön cepheyi terk edemezdik. Galatorlar akın akın gelmeye devam ediyordu ve sadece sayılarıyla bile bizi geriletmeyi başarmışlardı. Şekil değiştirmeye yeltenseler de enerji dalgalarını hissederek hissetmez hızla yanlarında bitip saniyeler içinde icaplarına bakıyordum.

Yukarıdan gelecek bir saldırı faelerimizi dezavantajlı konuma düşürürdü ve buna izin vermeyecektim. Şimdiye kadar galatorları püskürtmekte pek de fena bir iş çıkarmamışlardı ama saflarından ayrılacak olursak durum hızla değişirdi. Savaşmaya devam etmeliydik.

Astra yolu açık tutmak için cansız bedenleri girişten uzağa sürüklüyor, önüne çıkan galatorları ezip geçiyordu. Başka bir şekildeğiştirenin üzerine atıldığımda ejderham vadiyi dolduran uğultuya tepki vererek özgür kalmak için kıpırdandı.

Fae savaşçıları ses şiddetlene kadar hiçbir şeyin farkında değildi ama kardeşlerim ve ben çoktan alarma geçmiştik. Tit-

reşimler omurgamızdan bütün bedenimize yayılıp canavarlarımızı huzursuzlandırıyordu.

Bağımıza uzandık ve saldırıyı durdurmak için kendi gürleyişimizle sese karşılık verdik ama uğultu bana mısın demeden güçlenmeye devam etti.

Saldırıya geçtiğini sanmıyorum, dedi Tylan birden. Bana kalırsa bu enerjisinden kaynaklanıyor.

Siktir.

Annem bu yüzden hiç çaresizliğe kapılmamıştı. Babamız asırlardır dünyasının hükümdarlığını kimseye kaptırmamış korkunç, kadim ve güçlü bir şekildeğiştirendi.

Yine de o kadar endişelenmezdim aslında. Sonuçta beşe karşı bir olacaktı. Fakat o güç dalgası doğrudan bir saldırı olmamasına rağmen en derinlerimi ele geçirmeye çalıştığında hayatımızın en çetin savaşına girmek üzere olduğumuzu anlamıştım.

Bizi birbirimizden ayırmasına müsaade edemeyiz, dedim kardeşlerime. Yan yana duralım, birlikte savaşalım, enerjimizi toplayalım. Morgan'ı içeri alacağım. Kafasının içinden uzak durun.

Kellan'm kahkahaları bağımızı doldurdu. *Anne babamız yüzünden ejderha yemi olmak üzereyiz ve anılarında eşini çıplak göreceğiz diye mi endişeleniyorsun?* Duraksadı. *Bir dakika, böyle bir şey mümkün mü?*

Drager'm göğsünden bir hırıltı yükseldi ve Morgan ya da bağımız hakkında aşağılayıcı bir şeyler söylemesini bekledim. Fakat beni şaşırtarak, "Odaklan, neredeyse geçidi aşmak üzere," dedi.

Babamızın enerjisinin neden olduğu sarsıntılar şiddetlendi ve girişin en yakınındaki on fae beyinlerini sarsan gücün etkisiyle dizlerinin üzerine çöküp başlarını ellerinin arasına aldı. Galatorların ilerleyişi yavaşlasa da sayıları hâlâ çok fazlaydı.

Üzerimize çöken sersemliğe karşı koyarak savunmamızı güçlendirdik ve gürleyişimizi özgür bırakarak hepsini geri püskürttük. Sonraki birkaç dakika vadiye ayak basan her galatoru öldürmekle geçti. Ardından hepsi aniden duraksadı. Giriş savaş başladığından beri ilk kez boştu.

Vadi giderek artan uğultuyla sarsılmaya devam ediyor, geçitten içeri yoğun bir sıcaklık yayılıyordu. Enerjim ısıyla birlikte şahlandı. Bu bizim enerjimizdi... içinde doğduğumuz enerjydi. Gücümüzü artırıyor, eşimle aramdaki bağı genişletip Morgan'ın enerjisinin daha fazlasını bizimkine katıyordu. Bu güç patlamasını hepimiz hissediyorduk.

"Kahretsin," diye mırıldandığını duydum Kellan'ın. "Eşimi bulmak için sabırsızlanıyorum."

Hâlihazırda yaşını başını almış, güçlü şekilde değişirenler olduğumuzdan enerji artışına şaşıracağımızı hiç düşünmezdik ama şaşırmıştık işte.

Vadiye açılan loş geçitte bir siluet belirdi. Henüz ejderha formuna bürünmemiştii, hemen hemen benim boylarımda iki ayaklı biriydi. İçeri adım atmasıyla koyu renkli saçları ve donuk yüzü ortaya çıktı. Sert bakışları sırayla üstümüzde gezindi. "Eşim nerede?" diye fısıldadı. Vücudundan dolup taşan güç hepimizi şaşkına çevirmişti.

Orada öylece -bize saldırmadan- dururken bile etrafına dişlerimi sızlatacak muazzam bir kudret yayıyordu.

Thorne baba cidden ürkütücüymüş. Morgan'ın düşünceleri zihnimize süzülüyordu. Tıpkı Z'ye ve Drager'a benziyor.

Haklıydı. İkimizin daha acımasız, daha yaşı hâli gibiydi. Binlerce yıllık ömrümüz olsa da ırkımız yaşlanmaktan kaçamazdı.

Drager ona cevap vererek hepimizi şaşkına çevirdi. "Eşini istiyorsan galatorlarınızı da alıp dünyamızı terk edecek ve bir daha hiçbir gezegene el sürmeyeceksiniz. Talebimiz bu ve şe-

kildeğiştirenlerini parçalarına ayırmaya bir son vermemizi istiyorsan bu tek seferlik teklifimizi kabul edip arkanıza bakmadan gidin.”

Bir teklif üzerine konuşmamıştık ama arkalarını dönüp bir daha geri dönememek üzere gitmelerine hayır demezdim. Bir sonraki hedefleri Dünya olmadığı müddetçe tabii. Gerçi soylarını devam ettirip Xalifer’in nüfusunu yeniden artırmak için insanlara ihtiyaçları olduğundan o gezegene el süreceklerini hiç sanmıyordum.

Thorne, Drager’a teklifinden hiç de memnun olmadığını fazlasıyla belli eden uzun bir bakış attı. “Eşimi de,” diye gürledi en sonunda, etrafa yaydığı enerji tekrar şiddetlendi, “galatorlarımı da geri alacağım. Ama ilk olarak yıllar önce başladığı işi tamamlamam gerekiyor. Gücümüzü ve egemenliğimizi korumak için beşinizi de öldürmekten başka çarem yok.”

Sesi bitkin ve bıkkındı. Kaçık eşinin ezelden beri ömrünü çürüttüğüne emindim ama onu sevdiği ortadaydı ve bunu bizi öldürerek kanıtlamak üzereydi.

Z... Morgan’ın titrek sesi zihnimi doldurdu. *Korkuyorum.*

Onu rahatlatmak istesem de bunu sağ salim atlatacağımız yalanını söyleyemezdim.

Astra’yla Lexie’yi yanına gönderiyorum. Onlar olmadan hiçbir yere kıpırdama. Gerçekten bizden daha güçlüyse Dünya’ya kaçmanı istiyorum. Seni seviyorum, la moyar.

Hıçkırıkları zihnimde yankılandı. Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülüğünü bilsem de şimdi bunu düşünemezdim. Eşimi evine götüren kişi olabilmek için bütün dikkatimi bizi bekleyen savaşa vermeliydim. Dünya’yı değil, kendi evimizi kastediyordum.

Burayı, Risest’i.

Thorne’dan yayılan enerji bir kez daha arttı ve şekil değiştirmeye başladı. En güçlü hâlimizde kapışacak olmamıza şaşırma-

dım. Kardeşlerim de aynısını yapmak için etraflarını güçleriyle sarmaladı ama ben bir risk alıp doğruca babamızın üzerine hücum ettim ve sertçe vücuduna çarparak onu kayalıklara doğru ittim. Pençelerim göğsünü çizse de beni dosdoğru geriye fırlatmasıyla vücuduna daha fazla yara açacak fırsat bulamadım.

Göz açıp kapayıncaya kadar ejderha formuna geçmişti ve çoktan dönüşmüş kardeşlerimden biri önüme atlamasaydı pençeleri sonumu getirirdi.

Bu bir anlık boşluk ejderhamı özgür bırakmaya yeter de artardı. Kemiklerim kırılıp bedenim devasa bir canavara dönüşürken yepyeni gücümüzün tadını çıkardım.

Thorne'un ejderhası benimkinden bile büyüktü. Rengi siyahtı ve kanatlarının ucu tıpkı Drager'inkiler gibi yaldızlıydı.

Sanırım altın rengi pullar sadece kraliyete özgü, diye hırladı Drager ejderhasının sesiyle. *Diğerlerinin hiçbirisi bizim gibi değil.*

Doğru söylüyordu. Gördüğümüz ya da dövüştüğümüz hiçbir şekildeğiştirenin altın rengi pulları yoktu. Belki de altın yaldızlar gerçekten de soyumuza, kraliyet ailesine özgüydü.

Thorne havalandı ve faelerin üzerine üflediği güçlü rüzgârlarla hepsini geriye itti. Galatorlar tekrar vadiye akın etmeye başlamıştı ama savaşçılarımız bu kez onlarla bizsiz savaşmak zorundaydı. Babamızı bir an önce durdurmazsak şimdiye kadar yaptığımız her şey boşa gidecekti.

Drager ve Emmen kanatlarını hedef alarak Thorne'un üzerine atıldı. Vücutuyla kanatları arasındaki savunmasız ekleme zarar vermeyi başarırlarsa uçarken dengesini sağlayamazdı. Elbette bizden asırlarca fazla yaşamış olan Thorne da tüm zayıflıklarını biliyordu ve kanatlarını sıkıca bedenine yaslayıp saldırılarını savuşturmak için alçaldı.

Son saniyede savurduğu uzun ve ölümcül dikenlerle dolu kuyruğu Emmen'a çarptı ve onu metrelerce öteye, kayadan duvarlara doğru fırlattı. Ardından bir saniye bile duraksamadan

ön pençelerini Drager'in karnına geçirdi ve evladının geri çekilmesine fırsat vermeden derisini parçaladı.

O Drager'in bağırsaklarını deşmekle meşgulken Tylan ve Kellan'la birlikte üzerine çullandık. Sırtına indim ve kanatlarının yumuşak eklemlerini parçalamayı başardım. Bu kez elimden kurtulamamıştı. Tylan yüzünü pençelerken Kellan dönüp kuyruğunun alt kısmına saldırdı. Elindeki silahları kullanmasına engel olmamız gerekiyordu ve kuyruğundaki dikenler bu mesafeden bakıldığında sandığımdan daha ölümcül görünüyordu.

Thorne'un onu sertçe yere çarpmasıyla Drager'm acı dolu haykırışı bağıımızı doldurdu. Tam zamanında kaçmayı başarmasalar devasa bedeniyle neredeyse bir düzine fae'i ezecekti.

Kanatlarımı çırparak hızla havalandım ve Thorne'un menzilinden çıktım. Öte yandan Kellan benim kadar şanslı değildi, babamızın kuyruğundaki dikenler sert bir darbeyle yanına saplandığında henüz beş tanesini koparmayı başarabilmişti.

Ejderha kral hızlıydı.

Kapasitemizin üzerindeydi.

Dahası, kanatlarına açtığım yaralar çoktan iyileşmeye başlamış gibi görünüyordu.

Zayıf noktasını bulmamız gerek, dedi Emmen. Duvara çarpmasının ardından toparlanıp yanıma dönmüştü. Devasa canavarın etrafında dönüp bir sonraki saldırımızı planlamaya çalışıyorduk. Kellan'ın da tıpkı Drager gibi yeri boylamasıyla sadece üçümüz kalmıştık.

Tylan da havalanıp bize katıldı ve birlikte Thorne'un etrafında dönmeye devam ettik.

Bir fikri olan var mı? diye sordu Ty.

Vaktimiz tükeniyordu. İki kardeşimiz yerde kanlar içinde yatarken bir an önce zayıf noktasını bulmak zorundaydık. Yoksa hepimiz ölecektik.

Kırk Dördüncü Bölüm

Morgan

Farklı koşullar altında olsak, içeri sızan ılık huzmeleriyle parıldayan yaldızlı kanatlarıyla üzerimizde uçan görkemli, korkunç, rengârenk altı ejderhanın görüntüsü asla unutamayacağım bir anı olarak zihnime kazınırdı.

Asla unutamayacağım ve güzelliklerini, zarafetlerini ve tüyler ürperten vahşiliklerini –hakkını vererek tarif etmeye kelimeler kifayetsiz kalsa da– bir hikâyede betimlemek isteyeceğim bir anı olarak. Ama koşullar gerçekten çok farklı olmalıydı, zira bugün eşim ve kardeşleri o canavarlardan biri tarafından tarumar ediliyordu.

Düşmüşler güçlüydü ama Thorne daha yaşlı ve kudretliydi. Drager ve Kellan'ı acımasızca yere sermişti bile. Kalan üç kardeşse bir sonraki hamlelerine karar vermeye çalışırken babalarının etrafında daireler çiziyordu.

“Bir türlü bitmiyorlar,” diye hırladı Lexie. “Artları arkaları kesilmiyor. Düşmüşler babalarını öldüremezse savaşı kaybedeceğiz.”

Bir kez daha üzerimize akın edip fae savaşçılarımıza saldırmaya başlamış galatorlardan bahsediyordu. Onu dürterek, “Yanlarına git,” dedim. “Yerimden ayrılmayacağım ama açıklığa adım atarlarsa hepimiz tehlikede olacağız. Ailene yardım et.”

Lexie sözlerimden etkilenmişe benzemiyordu. “Benim ailem sensin,” diye karşılık verdi. “Seni koruyacağım. Diğerleri kendi başlarının çaresine bakabilir.”

Galatorlara güç bela direniyorlardı. Böylesi bir saldırıya daha fazla karşı koyamazlardı.

Zahak kardeşleriyle arasındaki bağlantının kapılarını bana ardına kadar açmıştı ama canavar formuna büründüklerinde kafalarından hiçbir düşünce geçmiyordu. Her şey öfke, alev ve pürdikkat odaklandıkları avlarından ibaretti. Tekrar saldırıya geçtiler ve Thorne’un pençelerinden, alevlerinden ve devasa cüssesinden zar zor kaçtılar. Emmen’in karşılarındaki canavarın zayıf noktasını bulmakla ilgili belli belirsiz düşüncelerini duydum ama zayıf bir noktası olduğundan hiç emin değildim.

“Şekildeğiştirenlerin bir zayıf noktası var mı?” diye sordum Lexie’ye. “Bunca zamandır bu dünyaya hükmediyorlar, hiçbir şey öğrenmediniz mi?”

Başını öyle hızlı hareketlerle iki yana salladı ki içimdeki son umut kırıntısı da kaybolup gitti. “Hayır. Şimdiye kadar hiçbir zayıflıklarını görmedik. İnsan eşlerini saymazsak tabii. Artık eş bağının nasıl bir şey olduğunu öğrendiğimize göre onlara bir savaş açacak olsak işe seninle başlardık. Güçlerini artırmana izin...”

Keskin bir nefes aldım. Aradığımız cevap gün gibi ortadaydı. Thorne’un en büyük zayıflığı tamamen aklımızdan çıkmıştı. Bunca zamandır gözümün önünde duruyordu. Uzanıp parmaklarımı Lexie’nin kılıcının kabzasını kavramış elinin etrafına sardım. “Şunu ödünç alabilir miyim?” dedim.

Gözlerini kırıştıtarak bana baktı. “Neden ki? Ejderhalarla savaşmak gibi aptalca bir şeye kalkışmayı düşünmüyorsundur umarım? Alt tarafı üç dövüş dersi aldın, bebeğim. Kendine bu kadar güvenme.”

Başımızın üzerinde uçuşan Zahak bir darbe daha aldığı anda acısını göğsümün derinliklerinde hissettim. Panikle Lexie'ye çıkıştım. "Tabii ki hayır! Sadece... güven bana. Bir fikrim var."

Birkaç saniyelik tereddüdün ardından kılıcın kabzasını tutan elini gevşetti ve ağır silahının avuçlarıma düşmesine izin verdi. "Sana güveniyorum," diye fısıldadığında boğazımda yükselen hıçkırığı bastırıp ona başımla selam verdim.

Sınırlı zamanım ve tek şansım olduğun farkındaydım. Daha fazla oyalanmadan arkamı döndüm ve kalabalığın arasına daldım. Rose başını yukarı kaldırmış, tebessümle eşini izliyordu. Başta sakinleştiğini sandım ama ellerini iki yana kaldırarak iplerini çözmeye çalıştığını fark edince adımlarımı hızlandırdım.

Özgür kalırsa her şeyimizi kaybederdik.

İki sabre ve bir Lightsbringer savaşçısıyla yanına koştuğumu fark edince dikkatini bana çevirdi. "Çok geç kaldın," diye bağırdı. Bakışları elimdeki kılıca kaydı. "Beni bir kılıçla korkutabileceğini mi sanıyorsun. Thorne'um seni paramparç--"

Bir an bile tereddüt etmeden kılıcı boğazına sapladım. Ardından üç dövüş dersimde öğrendiğim gibi kabzayı bir yana savurarak boynunu parçaladığımda kellesi onu yerinde tutan bir parça etle öne düştü.

"Siktir."

Fal taşı gibi açılmış gözlerle Rose'a bakan Lexie'ye döndüm. *Ciddi ciddi* küfretmişti. Şekildeğiştirenlerin kraliçesi son nefesini de verip iplerin arasında hareketsiz kaldı. Silahı çekip çıkardım ve tam işimi şansa bırakmamak için kılıcı tekrar saplamak üzereydim ki vadi şiddetli bir kükremeye sarsıldı.

Thorne'un acı ve ıstırap dolu kükreyişi çoğumuzun dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu ve yanıma büyük kaya parçaları düştü. Verdiğim karar yepyeni bir tehlike doğurmuştu. Niyetim onu zayıflatmaktı. Rose'un da tıpkı benim Zahak'a

yaptığım gibi kendi eşini güçlendirdiğini hesaba katmamıştık. Ne var ki şimdi kederiyle bütün vadiyi başımıza yıkacaktı.

Bir kükreme daha duyulduğunda başımı yukarı kaldırdım ve üzerimize düşen kaya parçalarının arasından Zahak'la Emmen'in pençelerini Thorne'un boynuna geçirdiğini gördüm. Üçü birkaç saniye dövuştü ve nihayet vücuduna yaralar açmayı başardıklarında nefesimi tuttum. Planım işe yaramıştı. Kadim kral zayıf düşmüş ama bunun da ötesinde pes etmişti.

Verdiği savaş sona ermişti ve gözünü aileme dikmemiş olsaydı onun için üzülürdüm. Yüzyıllar sonra eşini kaybetmek onu perişan etmiş olmalıydı.

Zahak ve Emmen ellerine geçen fırsatı sonuna kadar kullanıyordu. Kükreyerek pençelerini tekrar babalarının boynuna geçirip zıt yönle uçuştular. Ejderha kralın kopan kellesinden yükselen çıtırtıyı duydum ve birkaç saniye sonra devasa gövdesi yere, Drager'm yakınlarına çakıldı.

Kralın ölmesiyle sarsıntılar sakinleşti, üzerimize yağın kaya parçaları durdu. Lexie beni ayağa kaldırarak, "Morgan!" diye ciyakladı. "Başardın. Kimsenin akıl edemediğini yaptın. Zayıf noktasını buldun."

Ellerim titriyordu. Lexie'nin kılıcını hengâmede kaybetmiştim ve etrafıma bakıp silahını hiçbir yerde göremeyince enerji cebine döndüğünü umdum. "Tek yolu buydu," dedim çatallı bir sesle. Boğazım yanıyordu. "Bizler şekildeğıştirenlerin hem en büyük gücü hem de en büyük zayıflığıyız. Eşini aradan çıkarırsak dikkatinin dağılacığını ve gücünün zayıflayacağını düşündüm." Planım yalnızca bir tahminden, bir umuttan ibaretti ve bir saniye bile tereddüt etmeden öldürdüğüm kişi anneleriydi.

Arkama dönerek öğürdüm ama bulanık mideme rağmen kusmamayı başardım. Birini öldürmeyi planlamak iğrençti ama bu ailemi, eşimi kurtarmak anlamına gelecekse aynısını gözümü bile kırpmadan tekrar yapardım.

Sana geliyorum.

Zahak'ın sesini duymak sakinleşmeme yardımcı oldu. Devasa ejderhası birkaç metre öteye indi ve faeler ona yer açmak için kenara çekildi. İnsansı formuna dönerken etraf ıslıl ıslıl oldu ve herkes gözlerini kapadı. *Ben bile.* Şekil değiştirmelerini hâlâ detaylıca izlememiş olsam da bedenini saran enerjiyi, değişen hücrelerini ve yeniden biçimlenen bedenini hissedebildiğimden görmüş kadar oluyordum.

Saniyeler içinde yanıma geldi ve kendimi kollarına attığımda dudaklarıma yapıştı. Öpücüğümüz günlerce, haftalarca, aylarca sürdü. Zaman mefhumumu kaybetmiştim. Her şey kaybolup gitmiş, geriye yalnızca ejderham kalmıştı.

Nihayet geri çekildiğinde, "Hepimizi kurtardın," diye fısıldadı. Kıçımı ve sırtımı kaplayan eliyle beni kendine çekti. Bacaklarımı ait oldukları yere, beline doladığımda aramızda en ufak bir boşluk bile kalmadı. "Buraya gelmenle yaptıkların yetmezmiş gibi beni bir kez daha kurtardın. Güya ben seni koruyacaktım."

Dudaklarımdan boğuk bir kıkırtı döküldü. "Sen beni koruyorsun, ben de seni. Bu bir ekip çalışması ve seninle ekip olmaktan gurur duyuyorum."

Arkamızdan gelen gümbürtülerle hâlâ bir savaşın ortasında olduğumuzu hatırladım ve Zahak'a beni yere indirmesini işaret ettim. Fakat tutuşu bir nebze bile gevşemedi. "Topukluyorlar," dedi. "Hükümdarları ölür ölmez şerefsizlerin hepsi tabanları yağlamaya başladı. Xalifer çok geçmeden yok olacak."

"Peki neden oldukları onca şey?"

Gülümsemesi soldu. "Göreceğiz."

Sonunda beni ayaklarımın üzerine bıraktı ve neredeyse kellesini uçurduğum annesine döndü. "Bir daha bize kafa tutmaları gerektiğini hatırlamaları için," dedi, "onu burada bırakacağız. Cansız bedenleri yakmak bir ejderha gelenegidir ama

ikisi de bu onuru hak etmiyor.” Ailesi ellerimizde can vermiş olsa da içim onlar için zerre kadar sızlamıyordu.

“Uzun zamandır ailemiz değillerdi,” dedi. Düşüncelerimi duymuş olmalıydı. “Bize bir an olsun anne babalık ettiklerinden şüpheliyim. Arkalarından yas tutacak değilim.”

Arkamızı dönerken elini sıktım ve Rose’un cansız bedeninin görüntüsünü kafamdan atmaya çalıştım. Herkesi kurtarmak için yapmam gerekeni yapmıştım ve bunun enfeksiyon kapmış bir yara gibi beni içten içe kemirmesine izin veremezdim. Onlara bu küçücük zaferi bile tattırmayacaktım.

Lexie, Astra ve Leo’yla birlikte girişe doğru ilerlemeye başladık. Yanlarından geçtiğimiz faelerden tezahüratlar yükseldi. Birçoğunun hayatta kaldığını görmek içimi rahatlatmıştı. Geçide yaklaştığımızda, “Peki ya diğer cesetler?” diye sordum. “Onlar da burada mı kalacak?”

“Şimdilik,” dedi Zahak. “Öncesinde ilgilenmemiz gereken başka mevzular var.”

Fae savaşçılar vadiden ayrılıyor, yuvalarına ve hayatlarına dönmeye hazırlanıyordu. Verdiğimiz kayıpları da beraberlerinde götürdüklerini fark ettiğimde beş ejderhanın bu cesur savaşçıları sonraki hayatlarına yolcu edeceği büyük bir törenin bizi beklediğini anladım.

Mika aklıma geldiğinde göğsüm sızladı ama verdiğimi kayıpların bu dünyanın ötesinde her ne varsa orada ona harika birer yoldaş olacaklarını biliyordum.

Emmen ve Tylan bir kenarda aralarında Drager ve Kellan’la duruyordu. Aldıkları yaralara rağmen çoktan iyileşmeye başladıklarını gördüğümde içime su serpildi. Yanlarına geldiğimizde dördünün de bakışları üzerime kenetlendi ve... herkesin dikkatinin üzerimde olması o kadar rahatsız ediciydi ki.

“Sana bir teşekkür borçluyuz,” dedi Emmen bütün ciddiyetiyle. Ardından bana doğru bir adım atıp boştaki kolunu etrafı-

ma sardığında şaşkına döndüm. *Bu ejderha tarafından kucaklanmak o kadar beklenmedik bir şeydi ki öylece kalakaldım.*

“Sanırım dünyanın sonu yine de geldi,” diye homurdandı Emmen’in öteki kolundaki Kellan. Sesi acı doluydu. “Yaptığın her şey için sana minnettarız.”

Zahak’ın göğsünden bir gümbürtü yükseldiğinde Emmen geri çekildi. Zahak beni göğsüne çekerek, “Kendi eşlerinizi bulun,” diye hırladı.

“Bizim de niyetimiz o zaten,” diye karşılık verdi Kellan. Sesi bu kez biraz daha güçlü çıkmıştı. “Savaş bittiğine ve dünyamız normale döndüğüne göre birinci önceliğim bu olacak”

“Umalım da dünya normale dönsün,” dedi. “Kaçık anne ejderha Xalifer’in getirdiği negatif enerjinin geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşacağını söylemişti.”

Hepimiz şakayı bir kenara bırakıp ciddileştik ve geçidi bir kez daha aşarken hiçbirimizden çıt çıkmadı. Ta ki vadiden çıkmamızla karşımızda gözalıcı bronz gece göğünü görene kadar.

Gördüğüm manzara karşısında yanağıma bir damla gözyaşı süzüldüğünü inkâr edemezdim. Başımızdan geçenlerin, Rises’in güzelliği ve özgürlüğü için savaşmamızın her şeye değdiğini bir kez daha anlayıvermiştim. Kusursuz gökyüzüne dalıp gidenler yalnızca biz değildik. Faelerin hepsi uğruna savaştığımız onca şeyi takdir etmek için duraksamıştı.

Verdiğimiz kayıpların acısını hiçbir şey hafifletemezdi ama hepsine önlerine bakmaları için bir amaç sunuyordu. Canlarını feda edenler, bunu kalanlar bu ânı yaşayabilsin diye yapmıştı.

Olanlara inanamıyorum, dedim Zahak’a. Bağımızın tekrar ikimize kalmasından memnundum. Bu gece ona ve enerjisine ihtiyacım olacaktı. Savaşı kazandığımıza. Hep birlikte çalıştığımızıza.

Biliyorum, hayatım. Önce arkalarında bıraktıkları son pislikleri de temizlemeli ve ölülerimizin yasını tutmalıyız. Ama sonru-

sında birlikte adada çok uzun bir inzivaya çekileceğiz. Ne planlarım var bir bilsen.

İçimdeki ve etrafımdaki sıcaklık artarken vücudum istemsizce ürperdi. Lexie bile tepkimi fark etti ve kendini tutamarak, “Ne konuşuyorsunuz bilmiyorum ama,” dedi, “bari bir eşi bile olmayanların yanında kendinizi tutun. Buralar hep alev aldı.”

Zahak’ın dudakları ağır ağır kıvrılırken içimdeki ateş de aynı yavaşlıkta körüklendi. Bu ejderha... bana savaş ve korkuyla geçen günleri, Lexie’nin kılıcını bir kadının boğazına sapladığımı bile saniyeler içinde unutturabiliyordu. Onun dışındaki her şey aklımdan uçup gidiyordu.

Onun, bizim ve bizi bekleyen geleceğimizin dışındaki her şey.

Üzerimizdeki gece göğü kadar parlak ve güzel geleceğimizin.

Lexie bu dünyada büyü olmadığını söylemişti ama ona katılmıyordum.

Etrafım sayısız büyüyle doluydu ve hiçbirinden vazgeçmeye niyetim yoktu.

Kırk Beşinci Bölüm

Morgan

Sonraki birkaç gün Rises'te geçirdiğim en harika ve en zor günler oldu. Zordu çünkü savaşta yüzü aşkın savaşçımızı kaybetmiştik. Florentine yaralanmıştı ama hâlâ hayattaydı. Öte yandan kardeşi onun kadar şanslı değildi.

Düşmüşler tüm savaşçıları bir sonraki hayatlarına uğurlarken Lexie'yle Florentine'in elini tuttuk ve hem onunla hem de sevdiklerinin yasını tutan onca fae'le birlikte hıçkırığa hıçkırığa ağladık. Lexie de ailesinden birkaç kişi kaybetmişti. Neredeyse her klan, her ırk kayıplar vermişti ve üzerimize çökmüş keder kalbimi sızlatıyordu.

Mika'yı yaktığımız açıklıktan farklı bir yerde –ejderhaların üflediği alevler için açık havada olmamız gerekiyordu– toplu bir cenaze töreni düzenlemiştik.

Hepsini onurlandırdık, hayatım. Zahak kardeşleriyle birlikte töreni yönetirken bile beni teselli ediyordu. Fedakârlıklarını unutmayacağız ve bir hiç uğruna ölmediklerinden emin olacağız.

Beş diyarı yeni bir ittifakla birleştirerek bunun ilk adımını çoktan atmışlardı. Doğu Rises artık bölünmüş diyarlardan oluşmayacak, tek bir güç olarak *beş kardeşin* himayesinde birleşecekti.

Zahak ve diğerleri halklarına bağımsızlık fırsatı sunsa da faeler bunu reddetmişti. Hükümdarlarına güveniyorlardı ve başlarına başka birinin geçmesini istemiyorlardı. Düşmüşler bu

dünyaya adım attıklarında edindikleri konumları koruyacak ve saygı duyulan, kudretli tanrılar olmaya devam edeceklerdi.

Veda töreninin ardından faelerin evlerine dönmesiyle Yeşil Oluk boşaldı. Beş diyar hâlâ kendi tanrılarının himayesinde kalacaktı ama artık aralarında rekabet ya da bölünme olmayacaktı. Özellikle de hepsinin başındaki kardeşler arasında.

Yaşananlardan büyük bir ders çıkarmışlardı ve bundan sonra ilerlemenin tek yolunun güçbirliği olduğuna kanaat getirmişlerdi. Ortada yine istilaya uğrayacaklarından endişelenmelerini gerektirecek bir durum yoktu ama böyle bir ihtimal her zaman vardı. Geleceğin ne getireceğini bilemezdik ve hazırlıklı olmaktan zarar gelmezdi.

Günün ilerleyen saatlerinde Zahak'la nehir kıyısında yürüyüşe çıktık ve törenden beri üzerime toplanmış kara bulutlar bir nebze olsun dağıldı. Gülkurusu gökyüzüm geri dönmüştü, eşim hayattaydı ve dünyamızı tehdit eden kötü adamların ica-bına bakmıştık.

Xalifer çekip gitmişti ve sayıları azalmış, hükümdarları ölmüşken tekrar dönmeye cesaret edemeyecekleri konusunda hemfikirdik.

Zahak'm, bir sonraki hedeflerinin neresi olacağına dair bir teorisi vardı. Serin esinti tenimi okşarken başımı geriye eğerek, "Hâlâ Dünya'ya saldıracaklarını düşünüyor musun?" diye sordum. Yeşil Oluk'un havası bile daha durgun, daha serindi.

"İrkımızı devam ettirip ettirmeyecekleri konusundaki kararlarına bağlı," dedi. "Bazıları eşlerini çoktan bulmuş olsa da annemizin beşimiz dışında başkalarına da engel olmaya çalıştığından şüpheleniyoruz. Bu da neden bize kıyasla çok daha güçsüz olduklarını açıklıyor. Eşlerimiz gücümüzü artırıyor ve hiçbirinin kaderlerine yazılmış insanı bulmaya fırsatı olmadı."

Haklıydı. Karşılarına çıkan şekildeğiştirenler Düşmüşlerin yakınından bile geçemezdi. Hepsi megaloman liderlerinin

emirlerini körü körüne yerine getiren zayıf, akılsız piyonlardı. Bu onlar için de bir özgürlük fırsatıydı ve akıllıca bir seçim yapacaklarını umuyordum.

“Sen nasılsın?” diye sordu Zahak. Karınlarını doyurup etrafta koşuşturmayı bırakan Astra ve Leo nehri aşır bize doğru gelmeye başladı. En sevdikleri bitkilerle dolu koca bir arazi bulmuşlardı ve sık sık kendilerine ziyafet çekmeye gidiyorlardı. Leo’nun boyu Astra’ninkini geçmiş, koca bir ayı boyutlarına gelmişti ama hâlâ vazgeçmediği oyuncu tavırlarına bayılıyordum.

“Dün gece bir kâbus gördüm,” dedim. “Ama çabucak uyanmayı başardım.”

Zahak son savaşın hayaletleriyle mücadele etmeme yardım ediyor ama üstüme varıp beni sık boğaz etmiyordu. Verdiğim karardan pişmanlık duymasam da ruhumda yaralar kaldığını da inkâr edemezdim.

“Bunu yapmak zorunda kalmanı hiç istemezdim,” dedi, savaş bittiğinden beri sık sık yaptığı gibi beni kendine çekerek. Aramızdaki sıcaklık tırmandı. Son zamanlarda daha fazla baş başa kalma fırsatı buluyorduk. Göğsümdeki sızı hafıflerken karnımdaki şiddetlendi. “Ölümle böyle tanışmamalıydın. Ellerimi kirletmek eşin olarak benim görevim.”

Ona sokuldum ve yoğun, isli kokusunu içime çekip memnuniyetle iç geçirdim. “Arkadaşlarımı ve ailemi kurtarmak için gerekeni yaptığım için kendimle gurur duyuyorum. İşler sarpa sararsa kaçmamı söylemiştin, biliyorum ama arkamı dönüp gitmem mümkün değildi. Seni kaybedersem kendimi de kaybederdim. Kaçmak söz konusu bile olamazdı. Yani bir nevi hem diğerlerini hem de kendimi kurtarıyordum.”

Birçok fae’in beni kahraman ilan etmesi tuhafıma gidiyordu, tek yaptığım başından beri avucumuzda duran kozu fark etmektir. Bir kenara attığımız, yem olarak kullandığımız, sonra da savaş boyunca pişmiş kelle gibi sırtımasına izin verdiğimiz

kozu. Faeler ve şekildeğiştirenler sadece savaşımaya odaklanmıştı ama içlerindeki en zayıf halka olarak mücadeleye farklı bir açıdan destek olmam gerekmişti.

Gerekeni yapmıştım ve yine olsa yine yapardım.

Astra ve Leo'nun gelmesiyle onları okşayıp sarılmaya daldık. Bir süre sonra Zahak doğrulup, "Sanırım adaya dönme vaktimiz geldi," dedi. "Orada da bizi bekleyen işler var. Hendeği açmam gerek. İçerideki her canlı karanlığın pençesine düşmüş olsa bile kâbus yaratıklarının isterlerse geri dönme şansları olmalı."

Astra ve Leo bir ağızdan mırladı. Zahak'la gurur duyuyordum. "Bence de yapılması gereken bu. İçimden bir ses yeryüzüyle arasındaki engel kalktığında içerisinin çok güzel görüneceğini söylüyor."

"Yola çıkmaya hazır mısınız?" diye sordu. Onu başımla onayladım.

"Nasıl gideceğiz?"

Dudakları muzip bir gülümsemeyle ağır ağır kıvrıldı. "Ejderhamla elbette. Etrafı yukarıdan inceleyip topraklarımızın zarar görmediğinden emin olmak istiyorum."

Topraklarımız. Sözleri dört bir yanımla enerjiyle sarmalanmış gibi sırtımdan bir ürperti geçmesine, bütün bedenimin karın-calanmasına neden oldu. Günün birinde bu hisse alışıp alışmayacağımı merak ediyordum.

"Peki ama önce Lexie'ye haber vermeliyim."

Zahak isteğime karşı çıkmadı. Lexie'yi ailemden biri olarak gördüğümü ve olabildiğince yakınımda olmasını istediğimi kabullenmişti. Eşimle baş başa vakit geçirmeyi ben de istiyordum elbette, bu yüzden de sözleşip adada bir süre Zahak'la yalnız vakit geçirdikten sonra buluşmaya karar vermiştik.

Lexie ve diğer Düşmüşleri Florentine'in evinde, üzeri içki-lerle dolu yemek masasında otururken bulduk. Cenaze töreni-

nin ardından hayatta kalışımızı kutluyorlardı ve kapıdan içeri adımınızı atar atmaz onlara katılmamız için bize de birer sandalye çektiler.

Yanan şömine ve içeriyi usul usul dolduran müzik ortama son derece hoş ve rahatlatıcı bir hava katmıştı.

Yanma oturduğumda, “Birkaç haftalığına ortadan kaybolacaksınız sanırım,” dedi Lexie. “Daha balayına bile çıkmadınız.”

Zahak’ın kardeşleri gülüşüp ona sataştı ve içerideki herkes yarınlar yokmuş gibi seks yapacağımızı bal gibi bilmesine rağmen kızarmamak için elimden geleni yaptım.

Başımı Lexie’nin omzuna yaslayarak, “Seni özleyeceğim,” dedim usulca. “Zahak’la,” duraksayıp boğazımı temizledim, “işimiz bittiğinde bir gün belirleyip kütüphanede buluşalım.”

“Zahak’la sevişmeniz mi demek istedin?” diye araya girdi Kellan bütün patavatsızlığıyla.

Zahak, Kellan’ın başının arkasına bir tane patlatırken kıştığım gözlerimi ona diktim. “Hendeği açıp topraklarının güvende olduğundan emin olduğunda demek istedim.”

Kellan ellerini önüne kaldırdı. “İkinci tahminim de oydu zaten.”

“Hepimiz topraklarımızdaki düzeni sağlamalı ve bu birleşik güç üzerinde çalışmalıyız,” diye araya girdi Drager her zamanki ciddiyetiyle. Savaş biter bitmez üç parçalı takım elbiselerini giymeye geri dönmüştü ve ürkütücü bir banka müdürü gibi görünüyordu. Eşimin daha salaş ve rahat tarzını tercih etsem de Drager’in da kendine has bir çekiliği olduğunu inkâr edemedim. Sadece benim üzerimde işe yaramıyordu. Zavallı eşinin pantolonlu takımlar giymeye bayılan biri olmasını ummaktan başka bir şey gelmezdi elimden.

Tylan içkisinden bir yudum alıp masaya bırakırken, “Pekâlâ,” dedi. “O hâlde hepimiz topraklarımıza çekidüzen vermek için birkaç haftalığına evlerimize dönüyoruz. Sonrasında kütüpha-

nede toplanma fikri hoşuma gitti. Dünyalarına adım atmadan insanlar hakkında birkaç şey öğrensem fena olmaz.”

Dragerfield’a geri dönecek olma düşüncesi içimi heyecanla doldurdu. Kütüphanenin sahibine ölüp bitmesem de malikânenin ve içindeki kitapların kalbimde daima önemli bir yeri olacaktı.

Bunun üzerine Zahak ayaklandı, sabrının tükendiği her hâ-
linden belliydi. “Peki o zaman, birkaç hafta içinde görüşürüz.
Adadayken bağımızı kapatacağım, acil bir durum olmadıkça
bana ulaşmaya çalışmayın.”

Lexie yüksek sesle, “Bu, kapı koluna çorap asmanın Düş-
müşler versiyonu,” diye fısıldadığında dudaklarımdan dökülen
alaycı sese engel olamadım. Doğru söylüyordu. Zahak hepsini
dünya tekrar alevler içinde kalmadıkça bağlarına uzanmamala-
rı konusunda önceden uyarıyordu.

Benim de buna bir itirazım olduğu söylenemezdi.

Ayaklandığımda Lexie de peşimden kalktı ve beni sıkıca
kucakladı. “Seni özleyeceğim, canım arkadaşım,” deyince ken-
dime hâkim olup salya sümük ağlamamaya çalıştım. Hayatım-
daki değişiklikler hoşuma gitse de bazılarının yasını tutabilirdim.
Son birkaç yılının her günü Lexie’yle geçmişti ama Risest’in
varlığını öğrendiğimden beri... eh, her şey değişmişti.

“Yeni bir düzen oturtacağız,” diye fısıldadı geri çekilirken.
“Akademi’nin yakınlarına hem kendi başımıza yaşayabileceğimiz
hem de birbirimize yakın olacağımız bir yer inşa ediyorum.”

“Ben varım,” dedi Tylan bir çırpıda. “Eminim eşlerimizin de
çok yakın arkadaşları olacaktır. Vıcık vıcık aile sevgisine hazır-
rım. Hiçbirimiz mükemmel ailelere doğmadık, mecbur kendi-
mizinkini kuracağız.”

“İçine doğduğun aile karşında duruyor,” dedi Emmen düz
bir sesle, “ama neyi kastettiğini anlıyorum. Arada bir yanımda
olacak birine hayır demem. Vahşi Topraklar’ın yüce hükümdarı
olmak yalnız bir iş.”

Hepsi uzun zamandır yalnızdı ve boktan nedenler yüzünden bir araya gelmek zorunda kalmış olsalar da her biri bunun değerini anlamıştı.

Kardeşlik bağlarını onarmalarından duydukları sevinci hissedebiliyorduk.

Tanrılar kendilerini fanilerden ayrı tutsa da ortada onları bunu yapmaya zorlayan bir neden yoktu.

“Gel, eşim,” dedi Zahak. “Halletmemiz gereken işlerimiz var.”

Konuşmadan sıkılmıştı. Elini bana uzattığında rahatsız edilmekten baş başa geçireceğimiz haftalar için duyduğum heyecanla tiz bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Hayallerim gerçek olmuştu. Savaşı ve korkuları aşırp sakin günlere kavuşmuştuk.

Üstelik geri döndüğümüzde kütüphaneyi ziyaret edecektik.

Başımı sertçe sallayarak elimizi sıkın Drager dışında herkese son bir kez sarıldıktan sonra evden çıktık ve Zahak'ın ejderhaya dönüşebileceği kadar geniş bir açıklığa doğru yürümeye başladık. Astra ve Leo da hemen peşimizdeydi elbette. Birlikte Zahak'ın sırtına tırmanırken yeni edindiğim atletik becerilere hayret ettim. Üzerine çıkmak için bacağına tırmanırken bile kimsenin yardımına ihtiyaç duymamıştım ve biraz antrenmanla neler başarabileceğimi merak etmekten kendimi alamadım.

Birlikte olduğumuz sürece gücün katlanacak, diye hırladı Zahak ejderhasının sesiyle. *Sen benim ruh eşimsin, la moyar.*

Ne zaman böyle konuşsa tüylerim diken diken oluyordu ve ürpermek için kendimi zor tutuyordum. Düşmüşlerin sesleri onlarla ilk tanıştığım andan beri aklımı başımdan alıyordu ve gür sesleri sonsuza dek hayatımda olacağı için çok şanslıydım.

Sonsuza dek.

Zahak da benimle aynı fikirdeydi.

Kırk Altıncı Bölüm

Morgan

Artık gündüzleri gülkurusu, geceleriye bronz ve altın tonlarına boyanan gökyüzünün altındaki Denille Adası son gördüğünden daha etkileyiciydi. Zahak'm yer yer ormanlar, kayalıklar ve uçurumlarla dolu toprakları herkese hitap etmeyebilecek bir güzellikle dolup taşıyordu. Zahak topraklarının sınırına girer girmez arazinin üzerinde uzun uzun uçmuş, halkının ve canlıların iyi olduğundan emin olmuştu.

Ada fentine ve dunedinler –biricik katil tavşanlarımız– gibi aşına olduğum canlılar kadar daha önce hiç görmediğim pek çok yaratığa da evsahipliği yapıyordu.

Şunlar birer ondor, dedi Zahak, bir düzine yaratığın üzerinden geçtiğimiz sırada. Minyatür Komodo ejderini andıran yaratıklar pullu kafalarını kaldırdı ve avlayıp öldürdükleri leşle kendilerine ziyafet çekmeye dönmeden önce tepelerinde uçan, kendilerinden katbekat büyük, pullu canavarı izlediler.

Hendeğe vardığımızda Zahak havada diğer hiçbir bölgede olmadığı kadar uzun süre süzülüp etrafı inceledi. Xalifer'dan sızan negatif enerji en çok buradaki canlıları etkilemişti.

Hepsi gitmiş, dedi Zahak öfke dolu bir sesle. *Hastalık içeride kalan kâbus yaratıklarının da kökünü kurutmuş.*

Öne doğru eğildim ve Zahak'ın başının etrafındaki sivri çıkıntılardan kaçınarak kollarımı boynuna doladım. “Çok üzgü-

nüm,” diye fısıldadım. “Olanlara ben de senin kadar öfkeliyim. Umarım hendeği açtığında kalanlar evlerine geri döner.”

Zahak bir süre sessiz kalıp süzölmeye devam etti, düzenli aralıklarla çırttığı kanatlarıyla bizi havada tutuyordu. *Sanırım hendeği sonsuza dek mühürlemek en iyisi olacak*, dediğinde şaşkına döndüm.

“Sonsuza dek mühürlemek mi?” diye sordum.

Evet, diye homurdandı. *Hastalık hiçbir yere gitmemiş. Kokusunu alabiliyorum. Kalanlar dönecek olursa onlar da enfekte olabilir. Böyle bir riski göze alamam. Bu öngöremediğim bir kayıp olduğu kadar önemli de bir değişim fırsatı. Hendek bundan böyle gölge yaratıkların toplu mezarı olacak. Topraklara dağılmış diğerlerine haber göndereceğim.*

Bunun üzerine ne söyleyebilirim bilmiyordum. Böylece bir kaybın daha yasını tutarken onunla ve yanımdaki sabrelerle sessizliğe gömüldüm. Rose şu an karşımda olsaydı onu bir kez daha öldürürdüm. Yuvamızı işgal etmiş, dünyasının negatif enerjisini üzerimize salmış ve aldığı canları hiç umursamamıştı. Üstelik bunu yıllardır yapmış, her seferinde daha da güçlenmiş, hiçbir bedel ödemededen sonraki hedeflerine geçmişlerdi.

Boğazını deşerek ona kolay bir ölüm bahşetmiştim. Önce acı çektiğinden emin olmalıydım.

Zihnimde alçak sesli, belli belirsiz bir kahkaha yankılandı ve Zahak’ın hüznünü bir nebze olsun geçirmeyi başarmak içimi rahatlattı. *Bu yanına bayılıyorum, hayatım*, dedi. *Artık eve gidelim.*

Ev.

Tanrım.

Nihayet mağarasını görecektim. Karşımda ne bulacağımdan emin değildim ama içeride hiç değilse bir yatak olacağını umuyordum. Bir de banyo. Gerçi pek de endişeli sayılmazdım.

Zahak'ın daima ileriye düşündüğünü ve beni asla ihtiyaçlarımı karşılayamayacağım bir yere götürmeyeceğini biliyordum.

Sola doğru eğilerek hendekten uzaklaştı ve etrafımızı saran geniş açıklıklarla topraklarının merkezi olduğunu düşündüğüm bir yerden geçti. Gözüme uzaklardaki birkaç köy ilişti ve hayatlarına sağ salim devam eden faeleri görünce içim rahatladı.

Hastalık hendeğin dışına yayılmamış, dünyanın geri kalanı muhtemelen büyük bir kısmının yer altında olması sayesinde enfekte olmaktan kurtulmuştu.

Sert rüzgârların taşıdığı okyanus kokusu, mavi ve yeşilin gözalıcı bir tonundaki suyun kıyısında süzölmeye başlamamızdan çok önce burnumu doldurdu. Renk kıyıdan uzaklaştıkça koyulaşıyor, kumsal yakınlarındaysa turkuaza dönüyordu.

Burası bizim sahilimiz, dedi ve tekrar yön değiştirip şimdiye dek gördüğüm en mükemmel beyaz kumlu plajın üzerindeki bir dizi uçuruma doğru yöneldi. Şimdiden yere ayak basmak istiyordum ve denizde kürek çekebileceğimizi umuyordum. Belki günün birinde yüzmeyi bile öğrenirdim.

Uçurumun tepesinden geçip gitmesini beklediğimden kayalıkların yarısını geçip yavaşladığında şaşırdım. Ardından çevredeki kayalıkların gizlediği açıklığı fark ettim ve mağarasının nerede olduğunu hemen anladım: Yerden otuz metre yüksekte, sadece bir ejderhanın ulaşabileceği yükseklikte.

Eh, görünüşe göre mahremiyet konusunda endişelenmemize gerek kalmayacaktı. Ansızın uykumda yürümeye başlayıp uçurumun tepesinden düşmeyeceğimi umdum.

Zahak aynı anda hem güldü hem de hırladı. *Ben buradayken mümkün değil, hayatım. Mümkün değil.*

Açıklık çok büyük sayılmazdı, dolayısıyla Zahak bir kenara inip pençelerini kayalara geçirmek zorunda kaldı. *Burnuma tırman da seni indireyim,* dedi.

Tereddüt etmeden başındaki çıkıntıların arasından geçerek burnunun üzerine oturdum. Dengemi sağlamaya çalışırken Zahak derin bir nefes aldı. Açlığını hissedebiliyordum. İster insansı formunda ister ejderha hâlinde olsun Zahak, Zahak'tı ve beni yalayıp yutmak istiyordu.

Olabilecek en harika şekilde elbette.

Biraz sabırlı ol. Önce şekil değiştirmen gerek, Z, dedim gülererek. İnsan vücudum bunu kaldıramaz.

İnsansı hâlini dahi güç bela kaldırabilirken ejderhasımı düşünmek bile istemiyordum.

Enfes kokuyorsun, eşim, dedi beni mağaranın zeminine indirirken.

Son molamızın üzerinden birkaç saat geçmişti ve bacaklarım ben nasıl ayakta durmam gerektiğini tekrar hatırlayana kadar bir süre titredi. Astra ve Leo da arkamdan aşağı atladı ve etraf Zahak'ın şekil değiştirdiğini gösteren parlak ışıkla doldu.

Fakat bu kez giyinmeye zahmet etmemiştii ve bütün görkemle karşımda çıplak duruyordu. Günün son ışıkları kumsursuz vücudunun hatlarını belirginleştiriyordu.

"Astra, Leo'yu kendi yuvana götür ve bizi bir süreliğine yalnız bırak," diye hırladı Zahak. Kararmış gözleri bana kenetlenmişti.

Sabrelar son bir kez bacaklarıma sevgiyle sürtünmelerinin ardından gözden kayboldu ve bir an sonra önümde biten Zahak yüzünden bahsettiği yuvanın nerede olduğunu düşünecek fırsat bile bulamadım. Bir hayalet gibi hareket ediyordu, o kadar hızlı ve sessizdi ki onu karşımda bulduğumda tiz bir çığlık koyuverdim.

"Evine hoş geldin, eşim," dedi elini yanağımda gezdirirken kalınlaşan sesiyle. "Ne yazık ki evi daha sonra gezeceksin."

Botlarımın el verdiği ölçüde ayak parmaklarımın üzerine yükseldim ve ellerimi göğsüne dayadım. "Bana uyar. Sabrım tükenmişti zaten."

Kendimi bir anda onun kollarında buldum. Güçlü elleriyle kalçamı kavradı ve beni kucağına alıp vücuduna yaklaştırdı. Dudaklarımız telaşla birbirini buldu. İkimiz de arzudan neredeyse aklımızı kaçıracaktık ve tenini tenimde hissedebilmek için kıyafetlerimden umutsuzca kurtulmak istiyordum.

Buna ihtiyacımız vardı. Sevgiye, şifaya ve bağıımızı güçlendirmeye.

Hayatta kalışımızı kutlayabilecek kadar şanslıydık.

Dili ağzımın her bir noktasında gezinirken göğsünden gumbürtüler yükseliyor, benden her şeyimi ve daha fazlasını talep ediyordu. Dizginleri eline almıştı ve o kadar baskındı ki geri çekildiğinde başım döndü, ciğerlerimin çığlık çığlığa arzuladığı nefesleri bir çırpıda içime çektim.

“Siktir,” dedim nefes nefese. “Daha sadece öpüştük.”

Dudakları hınzır, biraz da ürkütücü bir sırıtişla kıvrıldı. “Önümüzdeki birkaç hafta boyunca alacağın milyonlarca öpücüğün ilki. Alışsan iyi olur.”

“Seninle tanıştığım andan beri hazırım, Z,” diye fısıldadım duygularla daralan boğazımın arasından. “Senin hayalini kurdum ve hepsini haksız çıkaracak kadar harika biri olduğunu gördüm.”

Beni tekrar tekrar öptü. Sabrımızın sonundaydık ve içimizdeki sızıyı dindirmeye ihtiyacımız vardı ama hiç acelesi yokmuş gibi beni öpmeye devam ediyor, diliyle ağzımı ve boynumu keşfe çıkıyor, tenimin tadına bakıyor ve kıyafetlerimi üzerimden ağır ağır çıkarıyordu.

Beni mağaranın derinliklerine götürürken etrafa evinin şaşırtıcı derecede modern döşendiğini görmeme yetecek birkaç bakış atmayı başardım: Taş zemini ısıtmak için yere serilmiş bir sürü kilim, okyanus havasının serinliğini bastırmak için oyulmuş şömineler, kayaların arasından akan gözalıcı bir şelale, kaplıcalar ve bir ejderhaya yaraşır kocaman bir yatak.

Beni yatağa bıraktığında temiz çarşafların ve Zahak'ın kokusu dört bir yanıma sardı. Bir an cennette olduğumu sandım. Zahak kafamdan geçen düşüncelerin, içimde kabaran duyguların farkında olsa da bir şey söylemedi. Hiç acele etmeden sıcak, hassaslaşmış tenimi okşayarak içimdeki arzu girdaplarını daha da körüklemekle meşguldü.

Geri çekildiğinde henüz tenimi okşayıp beni öpmekten başka bir şey yapmamış olmasına rağmen çoktan yatakta kıvranmaya ve çarşafları sıkıca kavramaya başlamıştım bile.

Aşağı doğru kayıp bacaklarımın arasına doğru inerken kokumu içine çekti. Bacaklarımı kavrayan kollarında pullar belirdi. "Enfes," diye mırıldandı ve dilini kadınlığımın üzerinde gezdirip kıvrımlarımda birikmiş ıslaklığın tadına baktı. Dilini tekrar tekrar üzerimde gezdirerek her şeyimi yalayıp yuttu.

İşe koyulmasından iki saniye sonra boşaldım. Ardından henüz üzerinden bir dakika bile geçmemişken tekrar. Sonraki orgazm dalgaları bedenimi yavaş yavaş ele geçirdi ve en sonunda saf bir coşkuyla haykırdım. Ağzıyla klitorisimi emip hafifçe dişlerken bir parmağını içime kaydırıp beni her seferinde darımaduman eden o noktaya ulaşmak için kıvırdı.

Islaklığımı daha sertçe emmeye başladı ve ilkinde katılan ikinci parmağıyla beni neredeyse canımı yakacak şekilde genişletti. Acı ve zevkin bu karışımı dayanılmazdı.

"Aman Tanrım," diye haykırarak yay gibi gerildim. Orgazmım o kadar şiddetliydi ki içimden fıskıran zevk sularım Zahak'ın yüzünü sıırılsıklam etti. Göğsünden yükselen hırıltılarla başımı kaldırdı ve parmaklarıyla çenesini silerek eline bulaşan ıslaklığın her bir damlasını yaladı.

Ona duyduğum ihtiyaç arttıkça vücudum titriyor, hücrelerim yanıp kavruluyordu.

Tekrar üzerime çıktı ve kollarını iki yanıma yaslayıp eğilerek sertçe dudaklarıma yapıştı. İçimdeki arzu her geçen saniye

daha körükleniyordu. Kalçalarımın arasına girer girmez bacaklarımı açıp etrafına doladım.

Aletin kalın başını açıklığıma bastırduğunda sızlandım, daha fazlasını istiyordum. Vücudumu rahatça içime girebileceği bir pozisyona getirdi ve aletini yavaş hareketlerle kolayca içime kaydırды. Enerjisinin yardımına rağmen büyüklüğüne alışmam zaman aldı ama çok geçmeden onu tamamen alabildim.

Hızla içimden çıkıp tekrar girdiğinde boşalmamak için tırnaklarımı omuzlarına geçirdim. Beni çılgına çeviren ağır bir tempo tutturdu. İçimdeki girdap büyüdükçe dudaklarımdan hıçkırıklar ve inilti dökülüyordu.

“Zahak, lütfen,” dedim yalvarırcasına. Boşalmasına, aletindeki yumrunun içimde zonklayıp bedenimi sonu gelmez zevk dalgalarıyla doldurmasına ihtiyacım vardı.

Bir elini kıkımın altına koyup pozisyonumuzu değiştirdi ve dizlerinin üzerinde doğrulup beni kucağına çektiğinde nefesim kesildi. Aleti hâlâ içimde, bacaklarım belindeydi ama vücudumu daha yukarıda tutarak kalçalarını daha hızlı itiyordu.

Aklım başımdan uçup gitti.

İçimde yavaş yavaş biriken arzu parlayarak beni darmaduman etti. Hemen arkamdan o da boşaldı ve şişip g noktama baskı yapan yumrusu vücutlarımızı birbirine kenetledi.

Zahak nabız gibi atan yumrusu ikimizi de zevkten kıvrandırırken inleyerek adımı söyleyip kulağıma sevgi sözcükleri fısıldadı.

Birbirimize ilk kenetlenişimizde saatlerce ayrılamamıştık ve ben zevkten bayılmışım. Sonraki sevişmelerimizde bu süre yarım saate kadar inmişti ve bu yoğun deneyimin her saniyesinin tadını bilincimi kaybetmeden çıkarmışım.

Aleti her zonklayışında vücuduma mini bir orgazm yaşıtıyordu ve yumrusu nihayet indiğinde tatmin olmuş vaziyettey-

dim. Tabii Zahak'ın ne beni üzerinden indirmeye ne de içimden çıkmaya niyeti vardı.

“Tekrar hazır olman ne kadar sürer?” diye mırıldandım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Altımda güldüğünde vücudum sarsıldı ve hâlâ dimdik aletini içime ittiğinde dudaklarımdan bir inilti döküldü. Kendime hâkim olamayıp az önceki zevkin hasretiyle vücudumu ona bastırdım.

Zahak gülmeyi kesmiş, bana bakıyordu. Yüzünde hayranlık dolu bir ifade vardı. Tempomu artırıp eğilerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Seni seviyorum,” dedim nefes nefese. Orgazmın eşiğine gelmiştim bile.

“La moyar,” dedi. “Sen kaderin bana en büyük armağanısın ve seni sonsuza dek el üstünde tutacağım. Bundan böyle hiçbir isteğin, hiçbir ihtiyacın karşılıksız kalmayacak ve yoluna çıkan her türlü tehdidi ortadan kaldıracığım.”

Dizginleri birkaç dakika daha elimde tutmama müsaade ettikten sonra ellerini kalçamın iki yanına yaslayıp beni durdurdu ve hızlıca içime girip çıkmaya başladı. “Sen benimsin,” diye devam etti her kelimeyle birlikte aletini iterek. “Bugün ve sonsuza dek.”

Sonsuzluğun bile bana yeteceğini sanmıyordum.

Zahak sevgisini tıpkı benim gibi gösteriyordu ve birbirimiz için mükemmel olduğumuzdan hiç bu kadar emin olmamıştım. Birbirimiz için yaratılmıştık.

Bizi bekleyen sonsuzluk için sabırsızlanıyordum.

Kapanış

Morgan

Lexie yüzündeki kocaman gülümsemeyle, “Kimler gelmiş?” dedi. “Bu ne mutluluk böyle? Işıldıyor gibisin.”

Kütüphaneye dönmüş, en yakın arkadaşına kavuşmuştum ve hayatım hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Bana sıkıca sarıldığında içimi dolduran saf mutlulukla derin bir nefes aldım. Son birkaç haftam harika geçmişti. Önce Zahak’ın mağarasında günlerce inzivaya çekilmiştik, şimdi de kütüphaneyi tekrar ziyaret ediyordum.

Lexie geri çekilip beni süzerken, “Gerçekten şahane görünüyorsun,” diye ekledi. “Şu ruh eşi bağı sana yaramış.”

Haklıydı, mutluluğum ve Zahak’tan aldığım enerji sayesinde kendimi hiç olmadığım kadar canlı hissediyordum. Hamile değildim, bu büyük adımı atma zamanının henüz gelmediği konusunda hemfikir olmuştuk. Hiç acelemiz yoktu ve günlerimizi baş başa geçirmekten memnunduk.

Zahak bütün süreci bana detaylıca açıklamıştı. Enerjilerimizi birleştirecektik ve beş aylık bir gebelik sürecinin ardından oğlumuzu kesesiyle doğuracaktım. Zahak adına koza dese de ben buna daha insansı bir isim koymaya karar vermiştim. Henüz beynimi korkutmanın anlamı yoktu. Doğumun ardından kese, lavların içinde gelişimini tamamlayacaktı ve nur topu gibi bir şekildeğiştiren bebeğimiz olacaktı.

Aynı anda hem korkunç hem olağanüstü hem de mucizevi bir süreçti.

Dikkatimi yeniden arkadaşşıma çevirerek, “Seni gördüğüme o kadar mutluyum ki,” dedim. “Sen neler yaptın?”

Gülümsedi. “Ah, neler yapmadım ki? Her şeyi anlatmam gerek. Gel hadi.”

Beni kütüphanenin derinliklerinde yer alan ve mesai saatlerinde Simon’dan gizli kaytardığımız raflara doğru sürükledi. Zahak kardeşleriyle sohbet etmeye gitmiş, beni en yakın arkadaşşımla hasret gidermem için yalnız bırakmıştı.

“Akademi’nin yakınında hepimizin kalabileceğı bir yerleşim alanı oluşturmayı başardık,” dedi gizli yerimize ulaştığımızda.

En yakınumdaki raflara doğru ilerleyip ellerimi kitapların sırtlarında gezdirdim. “Birkaç hafta içinde hem evleri hem de kalan her şeyi bitirdiniz mi?”

Lexie omuz silkip masaya geçti. “Eh, senin aksine bazılarımızın bizi meşgul eden eşleri yok. Öğrencilerden de yardım alınca işler hızlı ilerledi.”

Zahak’la ister mağaramızda ister ailemizle paylaşacağımız yeni evimizde vakit geçirebileceğimizi bilmek heyecan vericiydi. Hikâyemiz için mükemmel bir sondu. Yoksa aslında yepyeni bir başlangıca mı yelken açıyorduk?

“Zahak buraya gelmeden hendeğı kapadı,” dedim sesimi alçaltarak. “Evlerine dönmek isteyen gölge yaratıklar için de adanın başka bir bölümüne bir sığınak kurdu.”

“Ne güzel,” dedi Lexie. İfadesi yumuşadı. “Birilerinin ihtiyaçlarını duyup önemsemesi gölge yaratıklar için çok önemli bir şey. Bunca zamandır kenara köşeye itilmeye, unutulmaya alışkınlar.”

Ona katılıyordum. Konuştuğumuz birkaç yaratık Zahak’a duydukları minnettarlığı dile getirmişti. Sığınağın şimdiden elli kadar sakini olmuştu ve diğer gölge yaratıkların enerjisine ihti-

yaç duyan yüzlerce ziyaretçi ağırlamıştı. Astra ve Leo da şu an oradaydı, sığınağın kurulma sürecinin sorunsuzca ilerlemesine yardımcı oluyorlardı.

Rafların birinden daha önce görmediğim bir kitabı alırken Lexie aniden, “Drager’ın da bize bir sürprizi varmış,” dedi. Cilt yeni miydi yoksa bunca zamandır gözümünden mi kaçmıştı merak ettim.

Kitabı yerine geri bıraktım ve yüzümü ona dönüp kitaplığa yaslandım. “Sürprizi mi varmış? Ne tuhaf.”

Lexie’nin dudakları seğirdi. “Hem de ne tuhaf. Fikrimi aldığı için ne olduğunu sanırım sadece ben biliyorum ama begeneceğinden adım gibi eminim.”

Merakım daha da kabardı. Ona sert bir bakış atarak en yakın arkadaşların birbirlerinden sır saklamayacağını hatırlattığımda tatlı tatlı güldü. Ayağa kalkerken artık elf genlerine borçlu olduğunu bildiğim narin yüz hatları gevşedi. “Gel hadi, ne olduğunu ondan öğren. Bu da kendini affettirme çabalarının bir parçası ve sürprizini bozmak istemiyorum. Arayı daha sonra da kapatabiliriz.” Kaşlarını hızlıca indirip kaldırdı. “Şu seks maratonunuzu detaylarıyla dinlemek istiyorum.”

Yanaklarım kızardı ama nedeni utanç değildi. Sadece Zahak’ı, bana dokunuşunu, her sabaha nasıl içimdeki diliyle başladığımı düşünmek bile her bir zerremi yakıp kavurmaya yetiyordu.

“O kadar mı iyi?” dedi Lexie başını iki yana sallayarak. “Seni kıskanmıyorum desem yalan olur. Acaba kendimi bir insana dönüştürüp her şeye tapacak bir Düşmüş bulabilir miyim?”

Yanına gidip ona bir kez daha sarıldım. “Hiç merak etme, sana da kusursuz bir eş bulacağız. Onun da bir yerlerde seni beklediğine eminim.”

Geri çekildiğimde yüzündeki hüzünlü gülümsemeyi fark ettim. “Ben o kadar emin değilim ama hiç değilse senin aracılığında bu deneyimi yaşayabilirim. Yani hiçbir detayı atlamasan iyi olur. Birazdan.”

“Hiç merak etme,” dedim.

Kol kola girdik ve diğerlerine katılmak için aşağıya indik. Zahak’la aramızdaki bağ sayesinde zemin katta, aylar önce hikâyemin başladığı balo salonunda olduklarını biliyordum. Hepsi bir araya toplanmıştı ve onların da birbirlerini tekrar gördüklerine ne kadar sevindiklerini hissedebiliyordum.

Bir araya geldiklerinde rahatlıyorlardı ve aralarının bir daha asla açılmayacağını bilmek içime su serpiyordu. Risest’in faeleri gibi onlar da olanlardan acı ama son derece değerli bir ders çıkarmışlardı. Güçleri aralarındaki bağdan geliyordu.

“Merhaba küçük insan,” dedi Kellan, beni kollarına alarak. “O güzel yüzünü çok özledik.”

Zahak’tan yükselen hırıltı eskisi kadar hiddetli olmasa da Kellan hemen geri çekildi.

Ardından diğerleri de bana sarıldı ve her ne kadar hızlı ve donuk olsa da Drager bile onlara uydu. Sanırım fazla samimi olup Zahak’ın bir kez daha boğazını parçalamaya karar vermesi riskini göze alamıyordu.

“Hepinizi görmek çok güzel,” dedim bakışlarımı üzerlerinde gezdirerek. “Kütüphane hiç değişmemiş. Burayı o kadar özledim ki.”

Tylan sanki buraya ilk kez geliyormuş gibi etrafına bakındı. “Fena sayılmaz,” dedi. “Neden insanların dünyasının ilkel bir yer olacağını sandım bilmiyorum. Bazı açılardan Risest’ten bile daha görkemliymiş.”

Teknolojimizin hayatımızı kolaylaştırdığı bir gerçektir ama çoğu yönden hâlâ Risest’in çok gerisindeydik. “Güzel yanları var,” dedim, “ama evimi tercih ederim.”

Kısa zaman içinde Risest’i yuvam, faeleri halkım, Düşmüşleri, Lexie’yi ve tabii ki Astra’yla Leo’u ailem olarak görmeye başlamıştım.

Ailem aradan geçen zaman içinde muhtemelen ölüp git-
tiğime kanaat getirmişti ve artık bu dünyada, onlarla birlikte
yaşamayacağım göz önüne alındığında öyle düşünmeye devam
etmelerine izin vermenin daha kolay olacağını düşünmüştüm.
Artık burayla hiçbir bağım kalmamıştı.

*Ne istediğine sonra karar verebilirsin, dedi Zahak. Zamandan
bol bir şeyin olmayacak.*

Doğru söylüyordu. İçimdeki huzursuzluğu bir kenara bıra-
karak, “Drager’m bize bir sürprizi varmış. Daha fazla bekleye-
cek sabrım kalmadı, dökül artık,” dedim.

Zahak kollarını göğsünde kavuşturdu. “Umarım eşim şu
sürprizin bir parçası değildir, yoksa tatsızlık çıkacak.”

Tehdidinde yine gerçek bir öfke yoktu ve Drager da bunu
fark etmiş olacaktı ki ona gülerек karşılık verdi. “Aklımın ucun-
dan bile geçirmem. Dersimi aldım ve kendime çekidüzen ver-
meye çalışıyorum. Önümde uzun bir yol var ama ilk adımımı
kütüphanenin artık bana ait olmadığını duyurarak atıyorum.”

Nabzım hızlanırken ona öylece bakakaldım. Malikâneyi bir
insana sattıysa yıkılırdım. Drager’ın olduğu müddetçe hiç de-
ğilse burayı istediğim zaman ziyaret edebilirdim.

“Peki, senin değilse kimin?” diye homurdandı Zahak. İçimi
dolduran üzüntünün farkındaydı.

“Hepimizin,” dedi Drager. “İnsan dünyasındaki resmi ev-
rakları değiştirdim ve artık hepimizin malikânede payı var.
Belki” –bir an için duraksadı– “diğerleriniz eşlerini ararken bu-
rada kalır ve Morgan insan dünyasını özlediğinde gelip gider
diye düşündüm. Hatta herkesin şahsi bir odası olması için ma-
likâneye bir kanat bile ekletiyorum. Tadilat önümüzdeki bahar
başlıyor.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, gözüme dolan yaşları
hissedebiliyordum. “Kütüphanenin bir kısmı benim mi?” diye
sordum boğuk bir sesle. Tapuyu diğerleriyle paylaşıyor olmam

umurumda bile değildi. Hepsi ailemin bir parçasıydı ve burası da yuvamız olacaktı.

Bir tane burada, iki tane de Risest'te. Böylesi bir mutluluğu hiç tatmamıştım.

Öyle dayanılmazdı ki kalbimdeki sızıyı hafifletmek için elimi göğsüme bastırmam gerekti.

“Teşekkür ederiz,” dedi Zahak. Herkes şaşkınlıktan suspus olmuştu. “Düşünceli jestini takdir ediyoruz.”

Başımı hararetle sallayarak onu onayladım. Sözcükler boğazıma dizilirken dudaklarım titriyordu. Düşmüşler eşlerini ararken burada olacağıma ve insanların dünyasına uyum sağlamalarına yardım edeceğime inanamıyordum. Dört bir yanım kitaplarımla çevrili olacaktı ve üzerlerine yenilerini ekleyebilecektik. Günün birinde Zahak'la anne baba olmaya karar verdiğimizde minik yavrumuz da burada büyüyecekti.

Kafamdan geçen onca ihtimal dayanılmazdı.

“Yine muslukları açacak,” diye fısıldadı Tylan. “Ağlamasından nefret ediyorum.”

Emmen, Zahak'ı bana doğru itmek için elini kaldırdı ama o çoktan yürümeye başlamıştı. “Mutluluktan ağlıyor,” dedi. Beni kollarının arasına alırken sesi normalden daha çatallıydı. Bana sıkıca sarıldı ve eşimin huzurlu kolları arasında mutluluk göz yaşlarımin özgürce akıp tişörtünü ıslatmasına izin verdim. Bizi bekleyen sonsuz hayatımız mükemmel olacaktı ve bir an önce başlamak için sabırsızlanıyordum.